JAZZ, BLUES, EMPROVİZE MÜZİK DERGİSİ

NİSAN-MAYIS-HAZİRAN 2015 • 02 • 106422 • YIL 20 • SAYI 78 • 10 TL

JAZZ

BOYUT

Eric Alexander

Ozan Musluoğlu

Marilyn Mazur

Dilek Türkan

22. İstanbul Jazz Festivali

Ufuk & Bahar Dördüncü

Eivind Aarset

Stanley Clarke

AKBANK SANAT KONSERLERİ

★ KONSER ★

21 NİSAN

SALI // 20.00

MAZUR - CRONHOLM - JONSSON TRIO

★ DÜNYA CAZ GÜNÜ KONSERİ ★

30 NİSAN

PERŞEMBE // 20.00

BURAK BEDİKYAN
AMERICAN QUARTET

★ DÜNYA MÜZİĞİ GÜNLERİ ★

★ KONSER ★

07 MAYIS

PERŞEMBE // 20.00

PIIRPAKUE

★ KONSER ★

12 MAYIS

SALI // 20.00

GUO GAN-MIEKO MIYAZAKI

★ KONSER ★

26 MAYIS

SALI // 20.00

ASHRAF SHARIF KHAN
SHAZBAZ HUSSAIN

★ KONSER ★

28 MAYIS

PERŞEMBE // 20.00

DIABEL CISSOKHO

b BİLETLİ TAM 20 TL ÖĞRENCİ 10 TL

> Akbank Sanat
İstiklal Cad. No: 8 34435
Beyoğlu, İstanbul

> **Bilgi için**
> 0212 252 35 00 / 01
> www.akbanksanat.com
/ akbanksanat

BİLET SATIŞ NOKTALARI

> www.biletix.com
Çağrı Merkezi
> 0216 556 98 00

biletix ticketmaster Türkiye

> Merkezimiz Pazar, Pazartesi hariç her gün açıktır.
> Biletler Akbank Sanat ve Biletix'ten temin edilebilir.

AKBANK SANAT BEYOĞLU

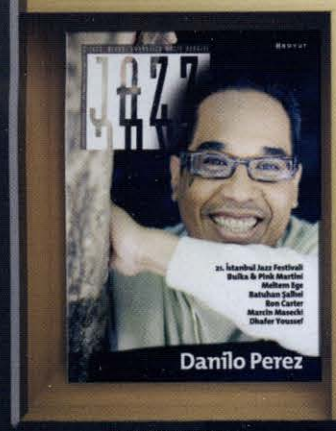

Jazz Dergisi iPad'te

Available on the App Store

NARDIS

JAZZ

Sayı: 78
Nisan-Mayıs-Haziran 2015

Merhabalar,

Geçen sayımızda yoğun olarak sayfalarımızı ayırdığımız **CRR Jazz Şubatı** konserlerinin tamamı ilan edilen tarihlerde sistemin yanlışlığı nedeniyle yapılamadı. İhale ile satın alınan konserler, bütçenin yetişememesi nedeniyle zamanında yapılamadı. Ancak bütçenin kabulü ile daha önce ilan edilen konserler, sanatçıların uygun olduğu tarihlerde bir şekilde yapılıyor olması teselli edici oldu. İşte bunlardan ilki 7 Nisan'daki **Stanley Clarke** konseri. Biz de Orhan Kahyaoğlu'nun kaleminden kapak konusu yaptık. **Jan Garbarek** de daha önce Şubat ayı için ilan edilip ancak bu ay içinde kendisini dinleyeceğimiz sanatçılar arasında. Umarız Maria Schneider'ı da orkestrası ile dinleme olanağımız olur.

Sezonu iki önemli konserle kapatacak olan İş Sanat'da geçen sayımızda röportajına yer verdiğimiz **Tom Harrell** ve **Dhafer Youssef** konserleri heyecanla bekleniyor.

IKSV **Salon** ve **Babylon** konserlerinin de detayları haberleri dergimizin sayfaları arasında.

Nisan ayını festival tadında konserlere ayıran Nardis Jazz Club'da **Dena DeRose**, **Dino Saluzzi Band**, **Hayati Kafe** ve **Kristin Korb** Garanti Jazz Yeşili kapsamında gelirken, New Yorklu **Marc Mommaas** ve New York Jam Workshop grubu, Fransız **La Bardi Manchot**, ve ilk kez grubuyla gelecek olan **Eric Alexander Quartet** konserleri jazz severlerin ilgi duyacağı konserler olacak.

Bu yıl bayram tatiline denk gelmemek için Haziran'da başlayacak olan **22. İstanbul Jazz Festivali**'nin ilan edilen programına da geniş yer ayırdık. Önümüzdeki sayı daha incelenmiş detaylı sanatçı bilgileri ile geniş bir sayı yapacağız.

Bu sayıda göreceğiniz gibi röportjlarımız da oldukça geniş yer tuttu. Aksanat'da konser verecek olan **Marilyn Mazur**, İş Sanat konseriyle ve albümüyle **Ozan Musluoğlu**, İzmir Avrupa Jazz'daki konserlerinden sonra **Ufuk ve Bahar Dördüncü**, Wayne Shorter belgeselini yapan, Almanya'da yaşayan **Ümit Uludağ**, Yeni albümleri piyasaya çıkan **Dilek Türkan** ve **Tuba**, projeleriyle **İlyas Mirzayev,** Babylon konserinden sonra **Eivind Aarset**, **Tony Williams Tribute** özel zillerin harika hikayesi, **Cornelia Moore**, **Inbar Fridman**, **Harun Kolçak** bu sayımızın röportaj yaptığımız sanatçılarından. Ayrıca geçen sayımızda teknik bir arıza nedeniyle **Kevin Mahogany** röportajı yerine Tom Harrell basılmış. Özür dileriz. Bu röportajı da yeniden bastık.

Ankara Jazz Festivali'nden de güzel haberler var.

Dergimiz baskıya hazırlanırken geçen Mart ayında İzmirli jazz severleri mutlu eden **İzmir Avrupa Jazz** Festivalini ancak bu sayımızda haber yapabildik.

Son dönem davul ve davulcuyla ilgili filmlerin gündemden düşmemesinden sonra Hülya Tunçağ **jazz ve sinema** yazısını kaleme aldı. Burak Sülünbaz İstanbul'da dinlediği tüm önemli konserleri kaleme aldı. **Nardis Genç Jazz Vokal** 11. kez yapıldı. Kayıplarımız arasında **Erol Büyükburç**, **Clark Terry**, **Buddy DeFranco** ve **Orrin Keepnews** var.

Hepinize bol müzikli günler dileriz!

Zuhal FOCAN
focan@nardisjazz.com

YAYIN
Genel Yönetmen ve Sorumlu Müdür
Bülent ÖZÜKAN

Genel Sanat Yönetmeni
Murat ÖNEŞ

Yayın ve Reklam Yönetmeni
Zuhal FOCAN
focan@nardisjazz.com

Tasarım
Erdem AKSOY

Berke Özgümüş, Burak Sülünbaz, Can Karakuş, Cansu Tanrıkulu, Devrim Dikkaya, Dilek Himam Er, Elif Seven İspartalı, Emre Adam, Fusun Levet, Kaan Çağlayangöl, Leyla D. Gücük, Niv Asa, Özgen Özman, Özlem Oktar Varoğlu, Serdar Sırtanadolu, Seval Deniz Karahaliloğlu, Seda Özgüven, Ülkem Özsezen, Yasemin Öztemur

YÖNETİM
Genel Müdür
Nilgün ÖZÜKAN

Genel Müdür Yardımcıları
Memduh ARSLAN - Üretim
Ejvet OKTAY - Satış
Meral ÇETİN - Finans

Reklam Grup Yönetmeni
Aslı BALIMTAŞ

Reklam Müdürü
Serap YALÇIN

Reklam iletişim
selim.mumcu@boyut.com.tr
ipek.ozokur@boyut.com.tr

Abonelik ve Dağıtım: Cansu ÇELİK
cansu.celik@boyut.com.tr

www.boyutstore.com

Yönetim
Boyut Yayın Grubu
Koza Plaza A26 Tekstilkent 34235
Esenler / İSTANBUL

Baskı
Boyut Matbaacılık A.Ş.
Matbaacılar Sitesi 1. Cadde
No: 115 34204
Bağcılar / İSTANBUL
Tel: +90 212 413 33 33
info@boyut.com.tr

Available on the App Store

ISSN 1300-8846

Her türlü yayın hakkı, Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Boyut Yayın Gurubu'na aittir. Tanıtım amacıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

BOYUT

© 2015 BOYUT YAYINCILIK ve TİCARET A.Ş.

Avishai Cohen
Ankara, ODTÜ KKM, 2015

Seda Özgüven Erdoğan

içindekiler

1 NARDIS

6 RIFFS

- YENİ VINYLLER, *Yasemin Öztemur*
- YENİ VINYLLER, *Niv Asa*
- ESKİMEYEN ESKİLER, *Emre Adam*
- JAZZ VE MODA, Dilek Himam Er
- ÇOK SATANLAR, *Zuhal Focan*
- JAZZ, SİNEMA; *Elif Seven Ispartalı*
- ARA SICAKLAR, *Serdar Sırtanadolu*

26 ŞU JAZZ DEDİKLERİ

- *Ali Sönmez*

34 NELER OLACAK

- BABYLON KONSERLERİ, *Hazal Akdeniz*
- CRR'DE JAZZ, *Can İnandım*
- DEE DEE BRIDGEWATER, *Karin Şamo*
- SALON KONSERLERİ, *Hüma Üster*
- NARDIS JAZZ CLUB, *Zuhal Focan*
- HAYATİ KAFE, *Sevin Okyay*
- ERIC ALEXANDER, *Sevin Okyay*
- NEW YORK JAZZ MASTERS, *Ebru Kalu*
- BURAK BEDİKYAN QUARTET, *Zuhal Focan*
- PANONNICA'DA YAZ, *Arzu Göknar*
- KOSOVA TÜRK JAZZ GÜNLERİ, *Zuhal Focan*
- MUSICULT, *Zuhal Focan*
- CAPADOX JAZZ NPM, *Can Karakuş*
- ANKARA JAZZ, *Özlem Varoğlu*
- İŞ SANAT'DA JAZZ, *Zuhal Focan*
- 22. İSTANBUL JAZZ FESTİVALİ, *Hüma Üster*

60 RÖPS

- MARYLIN MAZUR, *Eray Aytimur*
- OZAN MUSLUOĞLU, *Eray Aytimur*
- ESRA DALFİDAN, *Devrim Dikkaya*
- DİLEK TÜRKAN, *Eray Aytimur*
- TUBA, *Batuhan Zümrüt*
- UFUK & BAHAR DÖRDÜNCÜ, *S.Deniz Karahaliloğlu*
- İLYAS MİRZAYEV, *Leyda D. Gücük*
- ÜMİT ULUDAĞ, *Eray Aytimur*
- SELİM BENBA, *Serdar Sırtanadolu*
- EEVIND AARSET, *Yaprak Melike Uyar*
- TONY WILLIAMS TRIBUTE; *Berke Özgümüş*
- CORNELIA MOORE, *Leyda D. Gücük*
- INBAR FRIDMAN, *Serdar Sırtanadolu*
- HARUN KOLÇAK, *Kaan Çağlayangöl*
- KEVIN MAHOGANY, *Cansu Tanrıkulu*

92 NELER OLDU

- 22. İZMİR AVRUPA JAZZ, *Onur Acımaz*
- ANKARA CAZ DERNEĞİ, *Özlem Varoğlu*
- GÜNÜMÜZDE JAZZ, *Hülya Tunçağ*
- KONSERLERİN ARDINDAN, *Burak Sülünbaz*
- NARDIS GENÇ JAZZ VOKAL, *Zuhal Focan*
- PARIS'TEN, *Füsun Levet*
- EROL BÜYÜKBURÇ, *Kaan Çağlayangöl*
- CLARK TERRY, *Viktor Bensusan*
- BUDDY DE FRANCO, *Viktor Bensusan*
- ORRIN KEEPNEWS, *Viktor Bensusan*

116 CD VİTRİNİ

Burak Bedikyan (Leap of Faith), Ozan Musluoğlu (My Best Friends Are Vocalists), Saygun Arpalı (Kış İnsanları), Houston Person (The Melody Lingers On), Cedar Walton (Reliving the Moment Live at the Keystone Corner), Bill O'Connell (And the Latin Allstars Imagine) Steve Tyrell (That Lovin' Feeling), Eric Reed (Groovewise), David Hazeltine (For All We Know), Jimmy Cobb (The Original Mob), Cyrus Chestnut (Midnight Melodies), Vincent Herring (The Uptown Shuffle), Kevin Eubanks & Stanley Jordan (Duets), Anna Webber (Anna Webber's Percussive Merchanics Refraction), Pablo Held (The Trio Meets John Scofield), Marcus Miller (Arrodeezia), Diana Krall (Wallflower).

120 KLİNİK

JOHN SCOFIELD, *Cem Tuncer*

121 KÖRLEME

CENK SOYAK, *Ülkem Özsezen*

122 BULMACA

Ülkem Özsezen

122 CAZGIR

Özgen Özman

Yasemin Öztemür
Niv Asa

Yeni Vinyl'ler

Larry Coryell

Monk, Trane, Miles and Me
High Note HLP 7028 (1999)

Müzisyenler
Larry Coryell (g)
Willie Williams (ts)
John Hicks (p)
Santi Debriano (b)
Yoron Isreal (d)

Willie Williams (ts)
John Hicks (p)
Yoron Israel (d)

Lary Coryell jazz tarihinin ilk, ve - bakış açınıza göre - en iyi ya da en kötü gitaristleri arasındaydı. Gary Burton, Philip Catherine, Carla Bley ve John McLaughlin ile oldukça heyecan verici ve önemli işler yaptı. Monk'la birlikte ise Coryell, jazz köklerine geri döndü. Jazz standardı olacak parçaların tonlarını kullanarak müzikal algılayışının şekillenmesine yardımcı olan jazz efsanelerine bir nevi saygı gösterisinde bulundu.
Burada ses canlı olmaktan ziyade daha yumuşak ve dalgın. Gitarının tonu Pat Martino ve Wes Montgomery'nin yumuşak bulanık tonunda. Diğer gitarislerin aksine Coryell, bir düşünceyi aşırılık ve parıltıyla boğmuyor. Grup üyeleri eşit ölçüde iyi. John Hicks ve Santi Dibriano, enstrümanlarına oldukça hakim. Özellikle Dibriano'nun akustik bas gitarına olan akıcı ve narin yaklaşımını dinlemek çok keyif verici. Gitar ve popüler jazz hayranları, bu albümü bir armağan ve jazz'ın yaratıcılarını onurlandıran modern bir baş yapıt olarak değerlendirecekler.
Albüm, 8 Mayıs 1998'te, Englewood Cliffs-New Jersey'de bulunan Van Gelder Recording Studio'da kaydedildi. İçerisinde, Larry Coryell tarafından yazılmış albüm hakkında tanıtıcı yazılar da bulunmakta.

Parça Listesi
1. Star Eyes
2. Alone Together
3. Trinkle Tinkle
4. Fairfield County Blues
5. Patience
6. Up Against The Wall 7. Naima 8. All Blues
9. Almost A Waltz

Kenny Burrell

Special Requests (and other Favorites)
Live at Catalina's
High Note HLP 7252 (2013)

Müzisyenler
Kenny Burrell (g)
Justo Almario (ts)
Tom Ranier (p)
Tony Dumas (b)
Clayton Cameron (d)

Kenny Burrell, şu ana kadar o kadar çok temel jazz kayıtlarında yer aldı ki jazz tarihi ve onun biyografisi kaçınılmaz bir şekilde iç içe geçti. Bille Holiday'in *Lady Sings the Blues'u*, Jimmy Smith'in *Back at the Chicken Shack*'i, Tony Benett'in Carnegie Hall'daki ilk sahneye çıkışı... Kenny Burrell hepsi için gitar çaldı. Efsanevi gitarist Jimi Hendrix bile bir defasında, "Kenny Burell, tam olarak aradığım ses." demişti. Burada usta sanaçtılar canlı olarak, West-Coast jazzın jazzibe merkezi, Catalina's'da bir programda, Burrell'in kendi kişisel favori parçalarının yanı sıra en çok dinlenen şarkılarında da yer alıyor. Benny Golson'ın, Freddie Hubbard'ın ve Duke'ın jazz ezgileri, her daim zevkli Kenny Burrel tarafından özel HighNote Reccords ile piyasaya sürülen *Special Requests (And Other Favorites) – Live At Catalina's*'da elden geçiyor.

Kenny Burrell *Special Requests (And Other Favorites) – Live At Catalina's* Parça Listesi:
1. Killer Joe
2. Little Sunflower
3. The Summer Knows
4. Make Someone Happy
5. Bye Bye Blackbird
6. In a Sentimental Mood

Garanti

caz yeşili

POLAR BEAR
01 NİSAN, 20.30

HINDI ZAHRA
20 - 21 NİSAN, 20.30

THE THURSTON MOORE BAND
22 NİSAN, 20.30

TAZE TAZE BABYLON'DA!

Konserler cebinde!
KONSERVE
Available on the App Store
Google play

babylon 15
IT ALL STARTS HERE

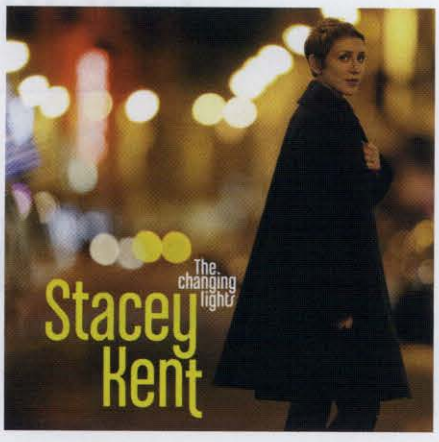

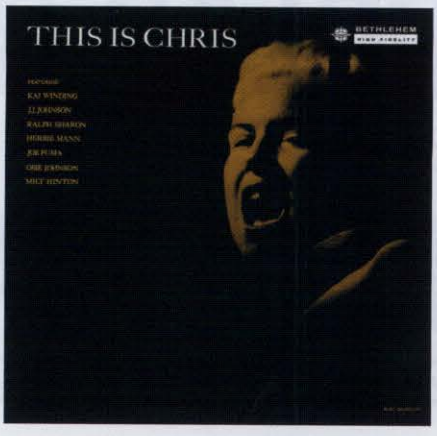

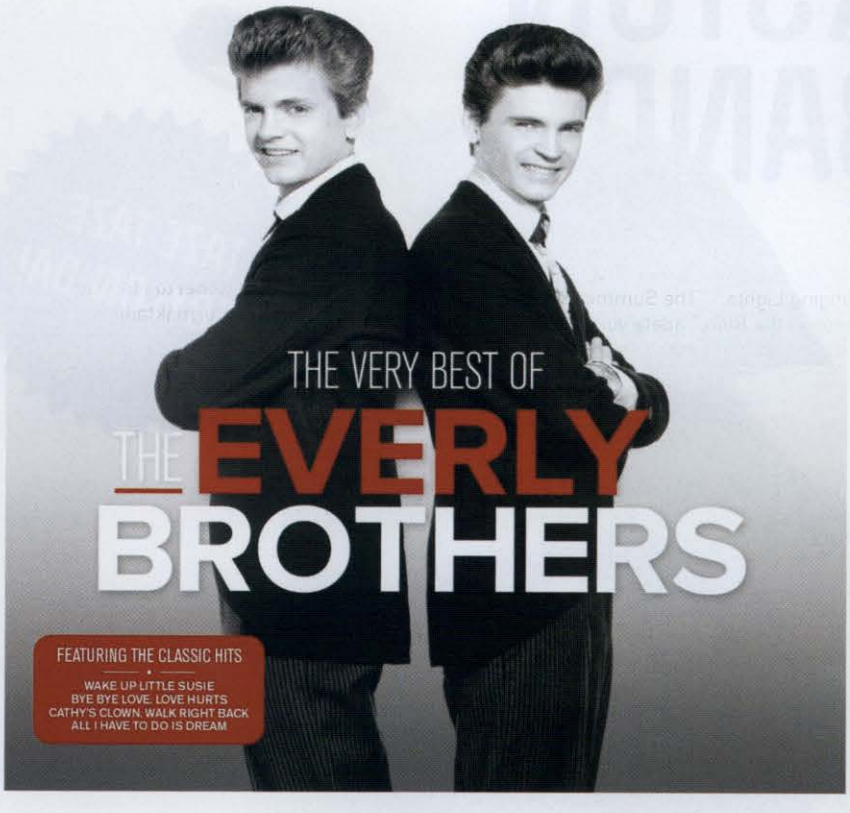

Joey DeFrancesco

Plays Sinatra His Way
Hight Note HLP 7105 (2004)

Müzisyenler
Joey DeFrancesco (Hammond B-3 org)
Houston Person (ts)
Melvin Sparks (g)
Byron Landham (d)

Frank Sinatra'nın repertuarı, tıpkı Ella Fitzgerald'ınki gibi, o kadar genişti ki müzisyenler veya sanatçılar, şarkıları yeniden seslendirmek istediklerinde 1930-1955 arasında uygun olacak herhangi bir Amerikan pop şarkısını seçebilirler. Org sanatçısı Joey DeFrancesco bu tarihlerdeki, bazılarının daha çok Sinatra ile özdeştiği, 9 iyi bilinen standardı çalıyor. DeFrancesco parçaları kendi olağan tarzı ile "swing"lediği için aslında Sinatra bağlantısı alakasız. Tenor saksofoncu Houston Person, gitarist Melvin Sparks ve davulcu Byron Landham'dan oluşan ekibi ile DeFransesco, *Pennies from Heaven*'ın hızlı versiyonu, *Teach Me Tonight*'a ruh eklemesi, nispeten gevşek olan *Don't Worry 'Bout Me* ve Person ile düet yaptığı *Angel Eyes*'ın yumuşak versionu ile kasıp kavuruyor. Joey DeFransesco'nun diğer çalışmalarında olduğu gibi bu albümde de her şeyin yerli yerinde olduğunu söylemek mümkün.
Albüm, 5 Ağustos 1998'de, Englewood Cliffs-New Jersey'de bulunan Van Gelder Recording Studio'da kaydedildi.

Track Listings
1. I Get A Kick Out Of You
2. Teach Me Tonight
3. Pennies From Heaven
4. What's New
5. Witchcraft
6. What Now My Love
7. Don't Worry 'Bout Me
8. Falling In Love With Love
9. Angel Eyes

***

Niv Asa
nivasaniv@gmail.com

Sergio Mendes

Magic
Music On Vinyl 536597 (2014)

Sergio çeşitli özellikleri içinde barındıran bir adamdır - animasyon filmlerinden (Rio ve Rio 2, genç ve hip müzisyenlerle çalışmaktan, müzik dehalarıyla işbirliğine kadar neredeyse tüm müzik türlerinde çalışmıştır. Kendi müzik vizyonundan asla ödün vermeyen sanatçının son albümü, *Magic*, bunu kanıtlar nitelikte.

Brezilyalı müzisyen bu son albümünü arkadaşları ve özel konuklarıyla Los Angeles ve Salvador'da kayıt etmiş. Albüm, Carlinhos Brown eşliğindeki "One Nation" isimli güçlü şarkıyla başlar; bu şarkı evrensel futbol ve futbol izleyicisine atfen yazılmış olmakla beraber içinde akılda kalıcı tınılar barındırır.

Sergio'nun eski dostları olan John Legend ve Will.I.Am. bu albümdeki iki şarkı ile sanatçıya destek olmuşlardır. Modern pop ezgileri taşıyan "My My My Love" şarkısında Sergio ve Will akılda kalıcı bir performans sergilemekte; öte yandan John Legend, "Don't Say Good bye" ile güzel sözlerle dinleyiciyi büyülemektedir.

"Simbora" ve "Sou Eu"oldukça ritmik bir şarkı olarak insanı harekete geçirme yeteneğine sahip tipik Brezilya ezgilerini içinde barındırmaktadır.
Hareketli be pop tınıları barındıran şarkıların yanı sıra, albüm daha sakin parçaları da içermektedir. Sergio'nun eşi Gracinha Leporace tarafından seslendirilen "When I Fell In Love" ve Ana Carolina yorumu "Atlantica" buna örnek olabilecek balad'lardır.

Bunca şarkıyı bir albümde bir araya getirmeyi başaran ortak nokta Sergio Mendes'in piyano ve sesinin ortak noktada buluşması ve güzel aranjmanlarıdır.

The Everly Brothers

The Very Best Of
Music On Vinyl 536863 (2014)

Everly Brothers erken dönem rock & roll geleneğinin en önemli yıldızları arasında yer almasının yanında en etkileyici guruplarından biri durumundadır. Benzersiz standartları, iki ölçek harmoni ile erken dönem rock & roll, country ve pop müziğiyle birleştirmeyi başarmışlardır. Etkileri tüm rock tarzlarında hissedilen gurup harmonileri ana noktaya

taşımış; **Beatles, Simon & Garfunkel, Dave Edmunds** ve **Nick Lowe** gibi sanatçılara örnek olmuşlardır.

Gurup üyeleri kendilerine has tarzlarını oluştururken, apalaş bölgesine ait yöresel harmonilerle güncel pop harmonilerini birleştirmiş ve bunu toplumun geniş beğenisine sunmuşlardır.

Cadence plak döneminde tepe noktasına ulaşan gurup bu dönemde en çok satanlar listeleride yerlerini uzun bir süre koruyan parçalara imza atmışlardır. Bunlardan bazılarını "Bye Bye Love," "Wake Up Little Susie," "All I Have to Do Is Dream," "Bird Dog," "('Til) I Kissed You," ve "When Will I Be Loved" gibi güçlü melodilere sahip parçalar oluşturur. 1960lı yıllarda gurup Cadence plak ile yollarını ayırıp Warner Bros. plak ile çalışmaya başlar. Bu dönemde hem ticari hem de sanatsal olarak en üst noktaya ulaşır ve bir numaraya ulaşan single parçaları "Cathy's Clown" ile dikkat çekerler. Bu başarı "Walk Right Back," "Temptation,"Ebony Eyes" ve "That's Old Fashioned" gibi parçalarla devam eder. 1964 yılında çıkardıkları "Gone, Gone, Gone" ile uluslararası başarılarını sürdürmeyi başarmışlardır. 1965 yılında, *British Invasion* en üst noktadayken "Price of Love" İngiltere listelerinde ikinci sıraya ulaşır. 1970li yıllar grubun düşüşe geçtiği yıllardır, ruhsuz bir kaç albümden sonra 1973 yılında dağılmış ve solo çalışmalara ağırlık vermişlerdir. 1983 yılında tekrar bir araya gelmiş, ve tekrar çalışmaya başlamışlardır. Hem konser hem de stüdyo kayıtları eskisi kadar başarı getirmese de dikkat çekicidir.

Stacey Kent

Changing Lights
Pure Pleasure PPAN 17529 (2014)

Stacey Kent'in son kaydı kendi vokal üstünlüğünü kanıtlar niteliktedir. Sanatçının entonasyon, zamanlama ve diksiyon konularındaki üstünlüğü bir kez daha göz önündedir. Sesini adeta bir enstrümana çevirmeyi kusursuz bir netlik ve minimum vibrato ile başarmıştır. ***The Changing Lights'ın*** müzikal odağı Brezilya olmakla beraber orijinal bestelerle standartların birleşiminden oluşurken; Ingilizce, Fransızca ve Portekizce arasında rahat geçişlere sahne olmaktadır.

Tom Jobim, Roberto Menescal, Marcos Valle gibi sanatçıların cover'ları ile karşımıza çıkan bu albümün en çok dikkat çeken parçalarını Jobim'in oldukça melankolik olan "How Insensitive," yüksek tempo eklenmiş "One Note Samba" oluşturmaktadır. Özellikle "One Note Samba," kısa aralıkları ve nerdeyse staccato eklemeleriyle oldukça zor bir parçadır ve Stacey bu ölçekleri zahmetsizce ele almıştır. Roberto Menescal'ın "O Barquinho" parçası ise yeni bir aranjman ile bestecinin gitar performansı ile karşımızdadır.

Jim Tomlinson'ın altı orijinal bestesi ise albümün geri kalanını oluşturmaktadır; bunların üç tanesi yazar ve söz yazarı Kazuo Ishiguro tarafından bestelenmiştir. Mükemmel albüme ismini vermiş olan "The Changing Lights," "The Summer We Crossed Europe in the Rain," adeta vokalist tarafından incelikle söylenmiş hikayelerdir; "Waiter, Oh Waiter," Fransızca yazılmış olan bir menüden yardım isteme parçası haline dönüşmüştür. Portekizce sözlü iki şarkı "Mais Uma Vez" and "A Tarde," şair Antonio Ladeira tarafından, "Chanson Légère," ise Bernie Beaupère ile yazılmıştır.

Aynı zamanda sanatçının eşi, prodüktörü olan Jim Tomlinson'un aranjmanları mükemmeldir. Ritim bölümünü perküsyonda **Josh Morrison** ve **Matt Home**, piyanoda

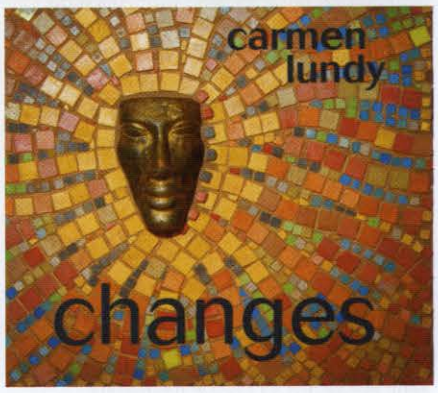

Graham Harvey, kontrbasta, **Jeremy Brown** ve guitarda **Roberto Menescal** ve **John Parricelli** oluşturmaktadır.

Jim Tomlinson, Stacey Kent'in müzikal sürecini açıklayabilmek için Kazuo Ishiguro'nun düşüncelerini sanatçının 2001 yılında piyasaya çıkan *In Love Again* albümünün tanıtıcı kitapçığa eklemiştir. Kazuo Ishiguro sanatçının tarzının adeta en iyi aktörler tarafından göz önüne serilen tarzlarının bir yansıması olarak nitelendirirken, bu aktörlerin seslerini ve mimikleri kendilerini ifade etmek için kullandıkları gibi Stacey Kent'in de bu şekilde kendi tarzını oluşturmuş olduğunu belirtmiştir. Sözlerine "Bir filmde sanatçılar; özellikle ifade, mimik, tasrif, ses tonu konularında çok az ile çok şey yapabilirler. Ben Stacey ile aynı şekilde müzik yapabildiğimize inanıyorum, en küçük mimik bile çok büyük duygusal önem taşımaktadır" devam etmektedir.

Cesaria Evora

Café Atlantico
Pure Pleasure PPAN 5412 (2015)

Bu albümde Césaria Évora, diğer albümlerinde yer alan Portekiz müziğinin aksine daha Latin Amerika müziğine yönelmiştir. Sanatçı bu albümde Küba ve Brezilya geleneksel müziğinden alıntı yaparak dinleyiciyi büyülemektedir. Albüm ayrıca sanatçının doğup büyüdüğü Sao Vincente'de bulunan ve bir zamanlar Portekiz ile Güney Amerika arasında bulunan işlek bir liman olan Mindelo'ya atfedilmiştir. Müzik bundan dolayı oldukça melankolik ve trajik ezgiler taşımaktadır. "Carnaval de São Vicente" en neşeli ve aynı zamanda acı-tatlı parçalardan biridir. "Roma Criola" trajik, yalnız, boynu bükük ve aynı zamanda ilginç bir balad olarak karşımıza çıkar, öte yandan, sanatçının İspanyolca olarak yorumladığı standart "Maria Elena" tamamen yürek parçalayıcıdır. Café Atlantico, diğer albümlerin aksine karamsar bir şıklık içerisindedir. Esintili

başlangıç parçası "Flôr Di Nha Esperança"dan yaz ezgileri taşıyan "Amor Di Mundo" ya albüm bir çok duyguyu dinleyiciye yaşatmaktadır.

Charles Mingus

East Coasting
Pure Pleasure BCP6019 (2014)

Charles Mingus genel olarak hoyrat, duygusal ve avant-garde besteleriyle bilinmekedir.
1957 yılında kayıt edilen ***East Coasting*** diğer albümlerine nazaran daha yumuşak ama müzikal olarak yine de sıcak bir albümdür. Piyano'da Bill Evans kendine has içe dönük hassasiyeti ile albümde yerini almıştır. Özellikle albümün en çok öne çıkan parçası "West Coast Ghost" ve "Celia" Bill Evans'ın sanatçının müzikal vizyonunu benimseyip kendine has tarzı ile güzelce harmanlaması sonucunda ortaya çıkmıştır.
Albüm, 1950li yılların prototip jazz albümü hissini yaratmaktadır. Bir çok jazz dinleyicisi tarafından jazz'ın olması gerektiği gibi bir albüm niteliğini taşımaktadır. Jazz sevenlere önemle tavsiye edilebilecek nitelikteki bu albüm özellikle jazz ile tanışan genç kuşaklara da tavsiye edilmelidir.

Chris Connor

This Is Chris
Pure Pleasure BCP20 (2014)

1953-1955 yılları arasında, şarkıcı **Chris Connor** Bethlehem plak için düzenli olarak çalışmıştır. Yeniden piyasaya çıkan bu LP, sanatçının Atlantic plak'a gecmesinden hemen önce yaptığı kayıttan oluşmaktadır. Sanatçıya, flüt ve tenor saksofonda **Herbie Mann,** piyanoda **Ralph Sharon**, gitarda **Joe Puma**, kontrbasta **Milt Hinton**, ve davulda **Osie Johnson** eşlik etmektedir. Dönemin popüler trombon ikilisi **J.J. Johnson** ve **Kai Winding** dört parçada karşımıza çıkmaktadır. **Connor'**ın rahat tonu ve duygusal iletişim kabiliyeti 1950li yılların jazz algısına mükemmel bir şekilde hizmet etmiştir. Bu mükemmel kaydın en dikkat çekici parçalarını "The Thrill Is Gone," "Blame It on My Youth," and "I Concentrate on You" oluştursa da albümde bulunan on parça dikkate değer niteliktedir.

Milt Jackson

Sunflower
Pure Pleasure PP01 (2014)

1972 yılının Aralık ayında sadece iki günde Rudy Van Gelder'in stüdyosunda kayıt edilen bu albüm Milt Jackson'un en iyi üç albümünden biridir. Piyanoda Herbie Hancock, kontrbasta Ron Carter, davulda Billy Cobham, trompette Freddie Hubbard, davul/perküsyonda Ralph McDonald, ve gitarda Jay Berliner'den oluşan gruba ayrıca Don Sebesky tarafından yönetilen bir oda orkestrası da Milt Jackson'a eşlik etmektedir.

Milt Jackson'ın "For Someone I Love" bestesi ile başlayan albüm Berliner'in solo flamenko gitarıyla başlar; vibrafon, trompet ve oda orkestrasının katılımıyla zahmetsiz bir blues tınılı balada dönüşürken yaylıların eklenmesiyle dinamik bir hal almıştır; ayrıca

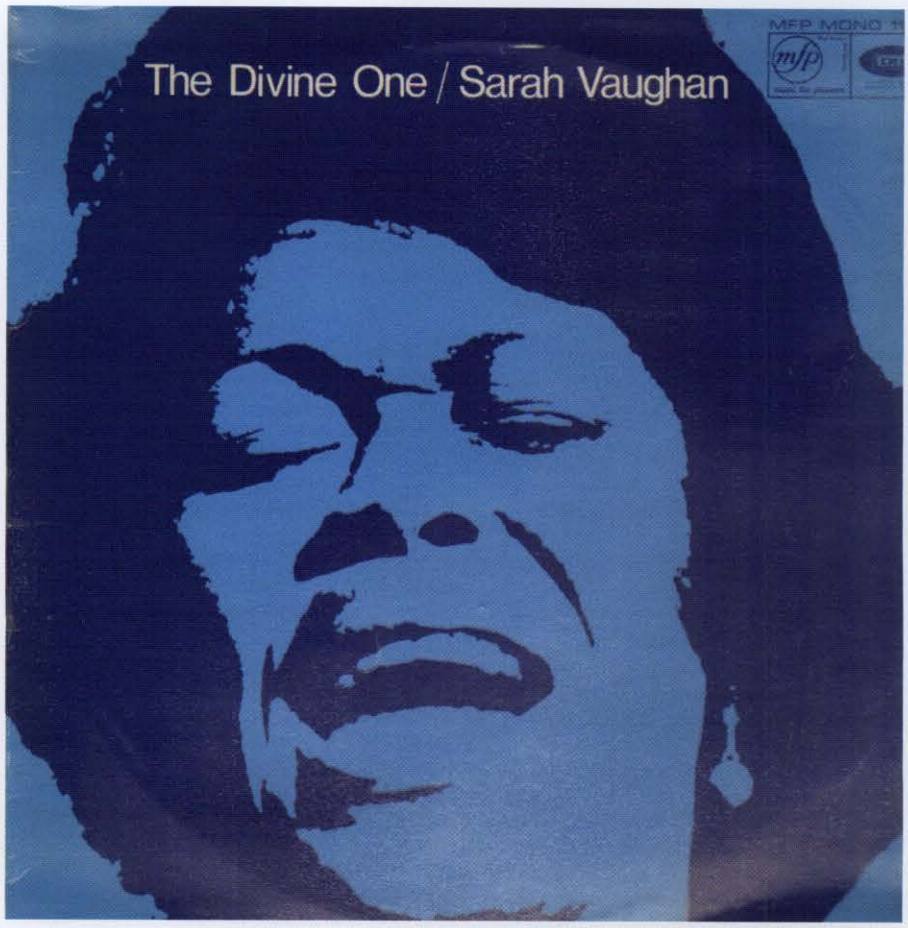

Hubbard ve Hancock sololarıyla parçaya farklı bir hava katmışlardır. Bir Michel Legrand bestesi "What Are You Doing for the Rest of Your Life" yorumu da Milt Jackson'ın kendisini gösterebilmesi için bir fırsat teşkil etmektedir, sanatçının solosu da ayrıca aranjmanı domine etmektedir. Carter oldukça groovy bir şekilde Thom Bell'in "People Make the World Go Round" bestesine giriş yaparken, Hancock da Rhodes ile onu takip eder. Jackson melodiyi ele alırken, Hubbard melodiye büyük bir ustalıkla eşlik etmektedir; Hancock ise kısa solosu ile dinleyiciyi hipnotize eder. Albüme adını veren Hubbard bestesi, Latin ezgileri taşırken degişken sololar ve hissiyatlar ile egzotik bir hal alır. Jackson'ın "SKJ" bestesi ile kapanışı yapan albüm, Sebesky'nin şahane süslemeleriyle biter.

Carmen Lundy

Changes
Pure Pleasure PP01 (2014)

Güncel jazz vokalistleri kendilerini kariyerlerini ilerletme eğilimine kaptırdıklarında genelde takımdan ayırt edilemezler ve kendilerine has müzik tarzları kaybolur. Carmen Lundy, bu durumun kendisi için geçerli olmadığını kanıtlar.

Pürüzsüz ve rahat bir sese sahip olabilmenin keyfini süren sanatçı 2005 yılında çıkan *Live at the Madrid* (Afrasia) ile kendinden oldukça söz ettirmeyi başarmıştır. Her ne kadar bu dönemde başka kayıtlara amaze atmış olsa da son derece başarılı bir albümle dinleyici karşısındadır. Sanatçı tüm bu şarkılara aklında gitar ile başladığını belirtir, bu durum özellikle Oscar Castro-Neves'in gitar katılımıyla tamamlanmaktadır. Albümün

büyük bir kısmında çok öne çıkmasa da, "Sleeping Alone" parçasında yumuşak samba ezgilerini gitara taşımış, Lundy sallanan tempo ile destek vermiştir. Aynı gitar/vokal buluşması "Where Love Surrounds Us" parçasında mükemmel bir akustik aranjman ile karşımızdadır. Bu prodüksiyonda müzisyenlerin kendilerine besteleme, aranjman ve prova için geniş zamanlar ayırdıkları döneme ait kesin bir retro etki hissedilmektedir. Piyanist Anthony Wonsey eski tip bir Fender Rhodes ile "So Beautiful" ve trompette Nolan Shaheed'in yer aldığı "Too Late For Love" ile dikkat çekmektedir.

Lundy, şarkı yazarken ve sahne alırken kendi tarzını ve yaklaşımını başkalaştırma yoluna gitmekten korkmadığını belirtir. Fikirlerini emprovizasyon ile birleştiren sanatçı, Changes albümünde kendisi hakkında oldukça bilgi vermektedir.

Parça Listesi: The Night Is Young; So Beautiful; Love Thy Neighbor; A Nightingale Sang in Berkeley Square; Sleeping Alone; Too

21 NİSAN SALI

20.00

TOM HARRELL QUINTET

TOM HARRELL *trompet, flugelhorn, beste* **WAYNE ESCOFFERY**
tenor saksafon **DANNY GRISSETT** *piyano ve fender rhodes*
UGONNA OKEGWO *bas* **JOHNATHAN BLAKE** *davul*

Nisanda İş Sanat'ta.

Caz
İş sanat

Yıl boyu sanat.
Yıl boyu festival.

issanat.com.tr

biletix ticketmaster Türkiye

Bilet için: biletix.com | (216) 556 98 00 | Biletix satış noktaları Ayrıntılı bilgi için: issanat.com.tr tel: (212) 316 10 83
facebook.com/issanat | twitter.com/issanat

Late For Love; Dance The Dance; To Be Loved By You; Where Love Surrounds Us.

Müzisyenler: Carmen Lundy: vokal, arp, yaylı ve üflemeli aranjmanları; Anthony Wonsey: piyano, Fender Rhodes; Kenny Davis: kontrbas, elekrtobas; Jamison Ross: davul, perküsyon; Oscar Castro-Neves: gitar; Nolan Shaheed: trompet, flugelhorn; George Bohannon: trombon.

Sarah Vaughan

The Divine One
Pure Pleasure PPAN SR52060 (2014)

Sarah Vaughan'ın Roulette plak ile 1960 yılında çalışmaya başlamasından tam bir yıl sonra kayıt edilen **The Divine One,** sanatçının en doğru zamanda yeteneklerini gösterebilmesi için mükemmel bir fırsattır. Aranjmanları Jimmy Jones tarafından yapılan (ayrıca piyanoda sanatçıya eşlik etmektedir), sanatçının sesini çok iyi bir şekilde ortaya çıkarmasına olanak tanıyan küçük bir gruba trompette **Harry "Sweets" Edison** katılmıştır. Sanatçının repertuvarına yeni eklenen "Have You Met Miss Jones?" (aka "Old Jones"), "When Your Lover Has Gone," "Wrap Your Troubles in Dreams," ve "Jump for Joy" gibi son derece uygun baladlar seçilmiştir. Bunların dışında, **Big Maybelle tarafından kayıt edilmiş olan bir R&B** "Ain't No Use" parçası önem taşımaktadır.

Nina Simone

Folksy Nina
Pure Pleasure PPAN SCP 465 (2014)

1963 LP Nina Simone At Carnegie Hall gibi bu albüm de sadık ve coşkulu bir kalabalığın 12 Mayıs 1963 yılında Carnegie Hall'da kayıt edilmiştir. Albüm değersiz bir artık değil, tam tersine kendi çapında güçlü, geleneksel bir uyuma sahiptir. Gerek repertuvar gerekse aranjman (piyano, gitar, kontrbas, ve davuldan oluşur, gerçi her enstrüman her parçada mevcut değildir) tam olarak folk müzik olarak nitelendirilemez; "Twelfth Of Never" kesinlikle bir folk parçası değildir. Buna rağmen, yüksek tempolu bir blues piyano parçası olan "Silver City Bound," İsraile özgü "Erets Zavat Chalav" ve "Vanetihu" parçaları ise sanatçının yeteneğinde bir sınır olmadığını kanıtlamaktadır. Ayrıca Nina Simone'un ustalaştığı keskin, karanlık ve spiritüel baladlar dikkat çekmektedir ("When I Was a Young Girl," "Hush Little Baby"). "Lass Of The Low Country" ise olabildiğince zarif, hüzünlü ancak güzeldir.

Duke Ellington

The Great Paris Concert
Pure Pleasure PPAN SD 2-304 (2015)

Bu set, kısmen, Ellington'un 1962 yılının Kasım ayında, Columbia ile olan sözleşmesinin bitimi akabinde Frank Sinatra'ya ait Reprise plak için yapıtığı bir konser kaydına aittir.
Bu üç Paris konserinden çıkan altı parça daha önce düzenlenmiş ve Reprise altında on parçalık Duke Ellington's Greatest Hits albümü olarak piyasasya çıkmıştır, ancak bu performansların büyük bir kısmı uzun bir süre sonra iki LP olarak The Great Paris Concert adı altında çıkmıştır.

The Great Paris Concert oldukça ham ve düzenlenmemiştir, Ellington orkestrasının en olağanüstü halini, heyecanın patladığı - saksofon'un öne çıktığı "Rockin' In Rhythm," bazı bölümlerinde grubun uçmaya başladığı "The Asphalt Jungle", ve"Such Sweet Thunder" parçalarından oluşmaktadır.

Bazı sololarda diğer sanatçılar öne çıkmaktadır: Johnny Hodges "Suite Thursday, "Cootie Williams ("Tutti for Cootie"), Paul Gonsalves ("Cop Out"), Ray Nance ("Bula"), and Cat Anderson ("Jam with Sam").

Junior Wells

Pleading The Blues
Pure Pleasure PPAN017 (2014)

Chicago'da 1959 yılında Blue Flame Club'da 'Battle of the Blues' adlı bir etkinlik düzenlenmiş, armonika'da genç Junior Wells (1952 yılında Muddy Waters'ın gurubunda Little Walter Jacobs'ın yerine geçmiştir) büyük bir ihtimalle ikinci sırada olacağını hayal etmemiştir. Sonunda Otis Rush ve Magic Sam'den gelen teklifleri reddetmiştir. Doğrusunu söylemek gerekirse, Louisianalı Buddy Guy uçuşan parmaklarıyla birinci sırada gelmektedir. Güçlü solosunun ortasında, Buddy Guy gitarını havaya fırlatmış ve tek eliyle havada yakalamıştır; izleyicileri çılgına çeviren bu performans güzel bir arkadaşlığın başlangıcı olmuştur.

Bu buluşma bir arkadaşlığın ötesine geçmiş, anlamlı bir ortaklığa dönüşmüş ve Wells'in blues dalında en önemli kişilerden biriyle uzun vadede çalışmasına olanak sağlamıştır. Bu dönemde Wells ve Guy çok önemli işlere imza atmışlardır.

Bu albüm, Fransız Isabel plak altında 1799 yılında çıkmış olup, aynı yıl Buddy Guy'ın Blues Giant albümüyle aynı dengede buluşmaktadır. Elmore James tarafından kayıt edilen "It Hurts Me Too," özellikle dikkat çekmektedir. Son olarak, bonus parça olarak James Brown esintileri taşıyan "I Smell Something" de albümün en önemli unsurları arasındadır. Bu güzel kayıt Junior Wells'in en az bilinen ama en iyi kayıtlarından biri durumundadır.

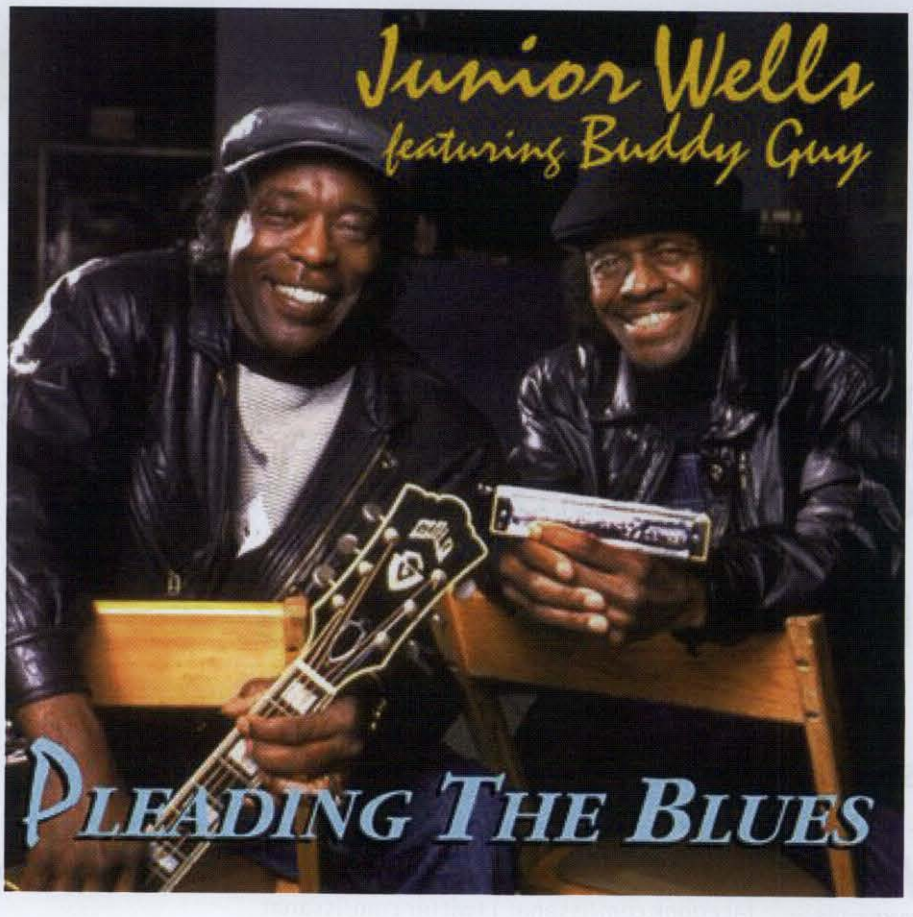

Emre Adam
Emre_adam@yahoo.com

Max Roach – "Max Roach + 4"

Karmaşık hayatlar içerisinde ayakta durmaya çalışan insanların sımsıkı sarıldıktan sonra bırakmak istemediği, istemeyeceği ölçütlerden belki de en önemlisi "başarı"dır. Hayatta çeşitli yollar, çeşitli yöntemler ile başarı yolunda sağlam adımlar atılmaya çalışılır ve bu yolda öne çıkabilecek her türlü faktör başarı yolunda büyük bir etki yaratır. Başarı olgusunun en yalın hali ile "arzu edilen, düşlenen noktaya ulaşmak" olduğunu kabul edersek, 'sanatçı için başarı'yı "atılan her adımın ve üretilen her eserin sonraki nesillere kadar kabul görerek ulaşabilmesi" olduğunu söyleyebiliriz. Düşünce, arzu ve sıkı çalışma da başarıyı en çok etkileyen faktörler arasında kendilerine yer bulur. Müzisyenin başarıya giden yolda takip ettiği adımlar da aslında bunlardır. En iyi müzisyenler ile, en iyi enstrümanlar ile, kendisini, hissettiklerini ve hissettireceklerini en iyi anlatabileceği eserler ile müzisyenin yegâne amacı hayatta kalıcı olup, tutkunu olduğu müziği sanatseverlere ve gelecek nesillere aktarabilmektir. Başarı ile birlikte yaratıcılığın da gelişmesi, müzisyenin sahip olduğu söz konusu tutkuyu daha da artıracaktır.

Bu sayıdaki yazımla birlikte müziğin, enstrümanın, tutkunun, yaratıcılığın, başarının ve sanattaki kalıcılığın olduğu kadar şansın da etkili olduğu efsane **Max Roach**'u ve sanatçının hard bop'un temel taşlarından biri sayılan "**Max Roach +4**"

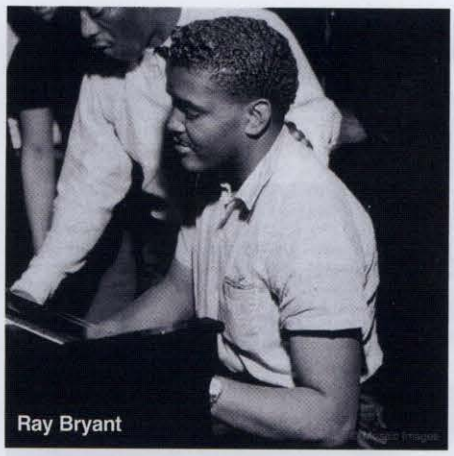
Ray Bryant

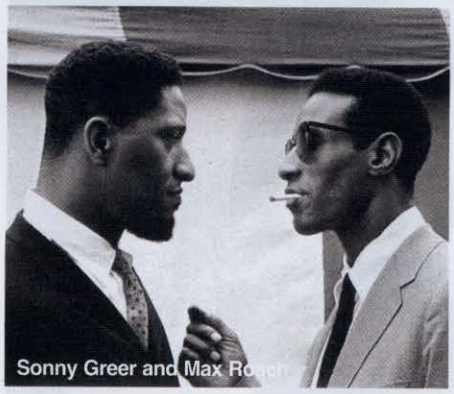
Sonny Greer and Max Roach

Max Roach

albümünü daha yakından tanıyacaksınız.

1924'te ünlü saksofoncu John Coltrane gibi North Carolina'da çiftçi bir Afrika-Amerikalı ailenin çocukları olarak dünyaya gelen Roach, ekonominin zor zamanlarını yaşayarak büyür. Kilise korosunda gospel söyleyen bir annesi olduğu için küçük yaşlarından itibaren müziğin en güzel anları kendisine adeta altın tepside verilmiş gibidir. Müzik ile tanışması 8 yaşında piyano ile birlikte olur. Ekonomik sebeplerden dolayı taşındıkları Brooklyn'deki ilkokul yıllarında okul öğretmenlerinin müzik enstrümanlarını eve götürmelerine izin vermesi, Max'in müziğe olan yatkınlığını daha da artırır. 10 yaşında para ve yemek bağışı amacı ile tertiplenen minik ev partilerindeki müzisyenleri görerek, onların çalış stillerinden esinlenerek davul çalmaya başlar, annesinin kilise gospel konserlerinde gruba davulda eşlik eder. Bu sırada Manhattan School of Music'te de dersler almaya başlar.

Birkaç sene içerisinde kendisini davulda daha da ilerleten **Max**, daha liseyi bitirmeden bir **Duke Ellington** konserinde **Sonny Greer**'ın yerine geçer ve sadece Duke Ellington'a ve orkestrasına değil, swing gruplarına, Duke Ellington ve **Fletcher Henderson** gibi orkestral jazz gruplarını takip eden tüm dinleyicilere de kendisini sevdirir. 40'lı yılların başında Amerika'nın en sıcak jazz mekanlarından New York'taki 52. Cadde'de türlü gruplarda sideman olarak çalmaya başlar. Gene bu sıralarda Harlem'deki en ünlü jazz kulüplerinden olan Uptown House'da **Charlie Parker** ile birlikte çalmaya başlayan, kısa zamanda kulübün ana grubunda davulda olan ve çaldığı ayların bebop tarzının ortaya çıktığı ilk aylar olduğunu henüz bilmeyen genç **Max**, kendisi ile aynı dönemde Minton'un Mekanı'nda trompette Joe Guy, kontrbasta Nick Fenton ve piyanoda Thelonious Monk ile yıldızı hafif hafif parlayan genç Kenny Clarke'ın kimsenin denemeye bile cesaret edemeyeceği bir atılımı takdir eder: **Kenny Clarke**, müzikteki *4/4* ritminin ve buna benzer tüm ritm iskeletlerinin Jo Jones'un başını çektiği bas davulu tekelinden çıkıp zillere (*özellikle hi-hat'e*) geçişinde büyük bir rol oynayacağını türlü konserlerde çaldığı parçalarda yer vererek dinleyicilere hissettirmeye, dolayısı ile jazz müziğinin ileride en temel taşlarından biri olarak sayılacak olan bebop'ta kendi şeklini belirlemeye başlar.

Yazının başında belirttiğim başarının ilk tadını almaya başlayan Roach, şansın 'ilginç' bir oyun oynaması ve Kenny Clarke'ın 1940-1943 yılları arasında üç seneliğine askere gitmesi ile onun temelini attığı fikri geliştirir ve bebop'un en başarılı senelerinde her ünlü parçanın ve albümün bir kenarına, bir köşesine imzasını atar. **Coleman Hawkins**'in 1944 tarihli albümü *"Rainbow Mist"* ile başlayan bu yolculuk Charlie Parker'ın ünlü parçası *"Ko-Ko"*daki performansı ile devam eder, 1949 Ocak - 1950 Mart aylarında **Miles Davis**'in yaklaşık 7 sene sonra Columbia plak şirketi için çıkaracağı ve bir diğer jazz akımının başlangıcı kabul edilebilecek albümün kayıtları için geldiği Capitol stüdyolarında da çok mühim bir noktaya ulaşır. Nisan 1949'daki kayıtlarda 4 parçada davullarda genç arkadaşı **Kenny Clarke** da olacaktır. 7 sene sonraki sonuç 'Cool Jazz' akımının öncüsü olur: ***"Birth Of The Cool".***

1952 yılı içerisinde jazz müziği tutkunları, bilinen en modern jazz müzisyenlerini bir araya getiren müthiş bir konsere şahitlik ederler. Trompette **Dizzy Gillespie**, kontrbasta **Charles Mingus**, alto saksofonda **Charlie Parker**, piyanoda **Bud Powell** ve davulda **Max Roach**'lu *"The Quintet"* grubunun Toronto, Kanada Massey Hall konser salonundaki performansları, kayıt altındaki en ünlü canlı performanslardan biri olarak kabul edilir. Bu kayıt, aynı yıl içerisinde Roach ve Mingus tarafından kurulmuş olan Debut plak şirketinden çıkan ilk, yukarıdaki beşlinin ilk ve tek, **Dizzy Gillespie** ile **Charlie Parker**'ın beraber çaldıkları son kayıttır.

Fakat jazz dünyası aynı senelerde dinlenebilecek en iyi kadrolardan birine de kucak açmıştır: Max'in Prestige için 6 stüdyo albümünde beraber çalıştığı ve tenor saksofonu ile jazz dünyasını kasıp kavuran **Sonny Rollins**, Joe Henderson'u **Joe Henderson** yapan albümlerde sanatçıyla birlikte olan ve **Café Bohemia** albümlerinde beraber çaldığı **Art Blakey**'i gölgede bırakabilecek kadar yetenekli trompetçi **Kenny Dorham**, **Dizzy Gillespie** ve **Benny Golson** ile yaptığı albümlerle dikkatleri üzerine çeken piyanist **Ray Bryant**, özellikle ballad parçalardaki geçişleri ile adından söz ettiren ve ileride kendi vals projesi ile konuşulacak olan genç piyanist **Bill Wallace**, ve kontrbasta Kenny Clarke gibi askerlik deneyimi yaşadıktan sonra Sonny Criss, Charlie Parker, Dexter Gordon gibi müzisyenlere unutulmaz yürüyüşleri ile eşlik eden **George Morrow** jazz severlerle sevgi dolu bir birliktelik yaşamışlardır. Grup elemanlarının çoğu birbirlerini önceki senelerden beri tanımakta, türlü programlarda beraber çalmaktalardır, ki buna en güzel örneği 50'li yılların ortasında Chicago'daki bir konsere yetişmek isterken geçirdiği kaza sonucu kaybettikleri trompetçi **Clifford Brown** ve Clifford/ Max ile toplamda 8 albümde desteğini esirgemeyen fakat yazık ki Clifford Brown ile aynı kazada hayatını kaybeden piyanist **Richie Powell** ile birlikte yaptıkları *"Sonny Rollins +4"* albümünü anarak gösterebiliriz.

1956 yılının Ekim ayı **Max Roach** için unutulmayacak bir ay olacaktır, çünkü 2 senedir jazz dünyasında sesini hafif de olsa duyurmaya çalışan ve Mercury plak şirketinin alt kuruluşu olan EmArcy'den çıkaracağı ikinci albümü "**Max Roach +4**"te Clifford Brown'un yerini **Kenny Dorham** alacak, Richie Powell'ın piyano koltuğuna da 6 parçada Ray Bryant, 3 parçada da **Bill Wallace** oturacaktır.

Albümün ilk parçası ***"Ezz-Thetic"***te Max Roach'un parçanın yaratıcısı George Russell'a duyduğu derin saygı gözlerden kaçmıyor. **Ben Webster** ve **Benny Carter** gibi ustalarla birlikte çalan Russell, 2. Dünya Savaşı'nın kapıyı çalması ile askere gidip yaralı olarak kurtulduktan sonra davul çalmaya heveslenir, ama o yıllarda jazz dünyasında fırtınalar koparan Max, Benny Carter'ın grubunda olan Russel'in koltuğuna oturduktan sonra Russell da davul çalma isteğinden vazgeçerek piyano çalmaya başlar. Boks sporuna meraklı olan Russell, Ezz-Thetic'i 50'li yılların başındaki dünya ağır siklet boks şampiyonu Ezzard Charles için besteler. Alto saksofonda **Lee Konitz** ve trompette Miles Davis'in vibrafonda **Teddy Charles** ve gitarda **Jimmy Raney** ile birlikte 1964 yılında New Jazz ve 1976'da Prestige plak şirketlerinden çıkardığı ortak albümde de değişik bir icrasını bulabileceğimiz şarkının 4. ve 7. dakikalarında Ray Bryant ve Max Roach'tan dinleyebileceğimiz geçişler hard bop'ın ne denli ısıtıcı, ne denli yakıcı bir jazz akımı olduğunu bir kere daha kanıtlıyor.

Albümün ikinci parçası olan ***"Dr. Free-Zee"***, albümün tam anlamıyla bir sanat eseri olduğunu ve Max'in özgün bir kompozitör ve perküsyonist olduğu kadar, enstrümanına karşı olan özgürlüğüne de ne kadar düşkün olduğunu açıkça gösteriyor. Lezzetli bir Dorham-Rollins atışması ile başlayan şarkı,

Her zaman yanınızda taşıyın diye
Yapı Kredi Yayınları'nın en sevilen kitapları
e-kitap formatında web'de, cepte, tablette.
dr.com.tr'den ve idefix.com'dan e-kitaplarımıza ulaşabilirsiniz.
YKY
YAPI KREDİ YAYINLARI
YapıKredi
Hizmette sınır yoktur.

Ray Bryant

daha sonra kendisini şu ana kadar ilk kez bir jazz albümünde duyduğum timpani sesleri ile bezenmiş hoş bir soloya bırakıyor. Senfoni ya da filarmoni orkestralarında sesini duymaya alışkın olduğumuz bu enstrümanın böylesine özel bir görevi üstlenmesinin dinleyicileri şaşırtabildiğini, şaşırtabileceğini düşünüyorum.

Ünlü Amerikalı kompozitör **Cole Porter**'ın 1935 yılında tam da ekonomik krizin baş gösterdiği aylarda Broadway'de sanatseverlerin beğenisine sunduğu *"Jubilee"* müzikali için bestelediği, özellikle 20'li ve 60'lı yıllar arasındaki Broadway tiyatroları ile müzikallerin sevilen parçalarının toplandığı *"American Songbook"* şarkıları arasına da girerek standart özelliği kazanan, **Ella Fitzgerald**, Billie Holiday, Stan Getz ve Tony Bennett'ten sonra en çok beğendiğim icralarından biri olan ***"Just One Of Those Things"***, Max Roach'un Clifford Brown ile birlikte 1955'te EmArcy için yaptığı *"Study In Brown"* albümüne olan ritmik göndermelerini sezinleyebileceğimiz ve albüm içerisinde Roach'un hakimiyetinin hissedilebileceği parçalardan biri.

"Dr. Free-Zee" ile birlikte albümdeki **Max Roach** imzası taşıyan bir diğer parça olan ve *"Just One of Those Things"* gibi akıllara Clifford Brown'lu hard bop vakitlerinden esintiler hissettiren ***"Mr.X"***, müzisyenlerin takribi 1.5 dakikalık soloları ile kendilerini gösterdikleri , Sonny Rollins ile Kenny Dorham'ın de kesinlikle üst düzeyde performans sergiledikleri bir parça.

Bestesini Johnny Green'in yaptığı, sözlerini Edward Heyman, Robert Sour ve Frank Etyon'un yazdığı, ülkemizin en başarılı jazz piyanistlerinden **Uraz Kıvaner**'in RecJazz plak şirketinden çıkan *"Pieces"* albümünde de kendine başarılı bir şekilde yer bulan ünlü jazz standardı ***"Body and Soul"***, bu kez bir Max Roach yorumu ile karşımızda. George Morrow'u bir kere daha sevdiğimiz ve benimsediğimiz şarkı, müzisyenin albüm içerisindeki ışığını çaldığı grup elemanları dahil albümü dinleyecek herkese göstermek istercesine yaptığı başarılı bir geçişin ardından kendisini unutulmazlar arasına sokması için Kenny Dorham ve Sonny Rollins'e bırakmasıyla tamamlanıyor.

Bop'un ortaya çıkmasında büyük bir pay sahibi olan **Dizzy Gillespie**'nin big band ve swing müziğinin en başarılı müzisyenlerinden klarinetist **Woody Herman** için "Swing Shift" ve "Down Under" ile birlikte bestelediği diğer şarkı olan ve karşımıza ilk kez 1944'te **Coleman Hawkins** icrası ile çıkan, albümün 6.parçası ***"Woody'n You"***, kayıt edildiği yıllarda hard bop müzisyenleri arasında popüler olmaya başlamış. Müzikseverler şarkıyı bu albümde Kenny Dorham'ın sakin ve ayaklarını yere sağlam biçimde bastıracak notaları ile birlikte dinlerken, aynı sene Prestige'deki kontratını bitirmek amaçlı hızlıca stüdyoya girip 4 albümlük kayıt alan Miles Davis, *"Relaxin' With The Miles Davis Quintet"*'te aynı şarkıyı saksofonda John Coltrane'nin hızlı ve agresif tavrı ile jazz dünyasının beğenisine sunar.

Altı parçalık albümün 1990 yılında EmArcy'den çıkan CD baskılarına kayıt esnasında kenarda köşede tutulmuş üç parça da eklenmiş. Bahsettiğim bu parçalardan ilki, ünlü bir jazz standardı olan Duke Ellington bestesi ***It Don't Mean a Thing (If It Ain't Got That Swing).*** İlk saniyelerinde Stan Getz'in Dizzy Gillespie ile bir sene önce Verve'den çıkardığı *"Diz & Getz"* albümündeki performansına yakın melodileri hissettiren parça, bahsedilen albümde davullarda Max Roach'un olmasından dolayı şarkının bu albümdeki icrasında da davul sisteminin değişmediğini, bop'un gücünün ziller üzerinden devam ettiğini dinleyiciye anlatıyor. Albümün en canlı ve en ateşli parçası olarak düşündüğüm parça, aynı zamanda albümdeki en favori parçam olarak benim için de çok önemli bir noktada yer alıyor.

"Stella by Starlight" ve *"My Foolish Heart"* gibi parçaların bestecisi **Victor Young** ile "Body and Soul"un yaratıcısı **Edward Heyman** ortaklığı olan 1945 yapımı ***"Love Letters"*** albümün yapısal anlamda en 'değişken' şarkısı olarak öne çıkıyor. İlk dakikalarına kadar Sonny Rollins ile şarkının Nat King Cole-vari yavaş fakat huzurlu halini dinlerken, susturucusu ile **Kenny Dorham** minik birkaç notası ile şarkıyı aniden hızlı bir hava içerisine sokuyor. Bir buçuk dakikalık bu tatlı koşuşturma, Bill Wallace'in Sonny Rollins'in şarkı girişindeki geçişine çok yakın sakin bir solosu ile sürüyor ve parça sonundaki Dorham-Rollins ortaklığındaki ballad finale kadar da devam ediyor. Şarkının albüm dışında ilk aklıma gelen ve tavsiye edebileceğim icralar arasında Nat King Cole, Diana Krall, Elvis Presley ve Julie London kayıtları bulunmakta.

Albümün CD baskısının son parçası, bestecisi ilk altı parçanın piyanisti Ray Bryant olmasına rağmen Bill Wallace tarafından hayat bulan ***"Minor Trouble"*** her efsanevi jazz albümün finalindeki tutku dolu parçada olduğu gibi burada da grubun değerli elemanlarını bize tek tek tanıtıyor. İlk adımların Dorham ve Rollins ile beraber atıldığı parça, Wallace'in Bud Powell'ı anımsatan renkli bir solosu ile yoluna devam ediyor. Max Roach'a da hard bop'un mimarlarından olduğunu herkese kanıtlar solosu ile bu güzel albümün kapanışını yapmak kalıyor.

Yıllar sonra bile yapıtları ve jazz'a olan değerli katkıları ile adından övgü ile söz ettirerek müziğinin en saygın katında yerini alan ***Max Roach***'u ve albümü ***"Max Roach +4"***ü tüm jazz severlere, özellikle de davul ile ilgilenen tüm müzikseverlere tavsiye ederim.

[Albüm kapakları ve tasarımları ile ilgilenen dostlarımız için minik bir dipnot: Enselerden 'tahmin ettiğim kadarı ile' kapaktaki kadro soldan sağa: Sonny Rollins, Kenny Dorham, Max Roach, George Morrow ve Ray Bryant] diliyorum.

Max Roach

Dilek Himam-Er
dilek@genccazcilar.org

Jazz ve Moda

Jazz ve Moda Tutkunu Toledo'lar ile "After Midnight" Müzikali Üzerine

Jazz müzikalleri içinde 2014 yılında hatırı sayılır bir performans olarak tarihe geçmiş olan eserlerden biri de Duke Ellington şarkılarını söyleyen Lena Horne, Ethel Waters, Louis Armstrong, Bessie Smith, Jack Viertel ve jazz efsanesi Wynton Marsalis gibi isimlerin yer aldığı "After Midnight" müzikali olmuştu. Müzikalin oyuncuları, orkestrası, dansları yanında hazırlanan sahne ve kostüm tasarımları da övgüyle konuşulmuştu. "After Midnight" müzikali, 1920'li ve 1940'lı yıllar arasında geçen Harlem's Cotton Club şovu hakkında bir gösteri. Aynı zamanda da ünlü jazz piyanisti Duke Ellington'ın 1927-1940 yılları arasındaki kayıtlarını, zamansız melodilerini, jazz'ın nefes kesen danslarını anlatan bir müzikal olarak Broadway müzikalleri içinde geçen sene jazz'ın ruhunu yeniden alevlendirmişti.

Jazz müziğine olan tutkularını tasarımlarına da aktaran moda tasarımcısı Isabel Toledo ve illüstratör ve sahne tasarımcısı eşi Ruben Toledo geçtiğimiz sene "After Midnight" müzikali için yarattığı kostümlerle Tony Award ödülünü kazanmışlardı. Çalışmalarına sıklıkla jazz müziğinin ilham verdiğini belirten ikili için bu son derece önemli olan müzikalde sahne ve kostüm tasarımları hazırlamış olmak oldukça sıra dışı ve önemli bir deneyimdi.

Tasarım dünyasının üretken çiftlerinden olan Isabel ve Ruben Toledo için moda ve jazz eşdeğer derecede bir tutku ve ilham kaynağı. Isabel Toledo, uzun zamandır *Haute Couture* tasarımları yapan bir tasarımcı olarak bilinse de "After Midnight" müzikalini kariyerinin en önemli anlarından biri olarak görüyor. Onun için bu müzikalde yer alan her giysi "jazz olarak moda" diye tanımladığı bir kavramsal anlatı içinde ele alınmalı.

Jazz çağı deyince ilk olarak dönemin *flapper* kızları akla gelse de 1920'lerin efsanevi Harlem gece kulübü için Toledo'lar, 1920'lerin modern çizgilerini ve ışıltılarını kullanarak yüzden fazla kostüm yaratmışlar. Eleştirmenler tarafından izlendiğinde adeta insanı nakavt etmiş bir etki bıraktığı söylenen giysiler jazz ve performans sanatları dünyasında hala övgüler almakta. Müzikaldeki giysi tasarımlarının başarısı Fitzgerald'ın eserinden uyarlanmış "Great Gatsby" filmindeki başarılı kostüm çalışmaları ile kıyaslanmakta. Hatta bu müzikalde eleştirmenler giysilerin renklerini ve kesimlerini çok daha başarılı bulmuşlar. Eleştirmenler Toledo'ların imzasını taşıyan giysi tasarımlarında renklerin çok daha zengin ve canlı, dekoltelerin çok daha çarpıcı, elbiselerin daha süslü, zoot suitlerin daha anakronistik olduğu konusunda hemfikir olmuştu. Müzikaldeki sahnelerin adeta 21. yüzyılın jazz çağı'na ait bir gece kulübü içinde izleyiciye zaman dışı bir deneyim yaşattığı belirtildi ve bu etkide de giysilerin başarısı vurgulanmıştı. Özellikle uzmanlar 1940'larda kullanılan bir alt kültür deneyimi olarak giyilen zoot suitlerin müzikalde ironik bir biçimde yer almasını çok anlamlı bulduklarını belirtmişlerdi.

"Jazz'ın herkes için ne ifade ettiği üzerine kolektif hafızamızı yeniden uyandırmak istedim, bu müzikal sadece özel bir anı anlatmamalıydı, dönemin swing hareketini de izleyice aktarmak gerekiyordu" diyen Isabel Toledo, eşi Ruben Toledo ile gençliklerini geçirdikleri Manhattan'ın 1980'lerdeki kulüp kültürüne de gönderme yaptıklarını belirtmişlerdi. 20. yüzyılın modernist müzik ustalarının izleri, Küba göçmeni ikilinin yaratım serüvenlerinde oldukça etkili olmuş.

Ruben Toledo, 19. yüzyılın efsanevi balesi Ballet Russes'un kostüm ve sahne tasarımcısı olan Leon Bakst'ı örnek aldığını da söylüyor. Bakst'ın o dönemde insanları şok etme arzusunun yeni bir çağın başladığını adeta haykıran tasarım dili tasarımcıların "After Midnight" müzikalindeki yaratımları için son derece özel bir anlam taşımış. O yüzden de jazz müziğinin herkesi kapsayıcı reformist etkisini tasarımlarında anlatmaya çalıştıklarını belirtiyorlar. "1920'ler, 1930'lar ve 1940'lar sanatsal yaratıcılık açısından bu müzikal içinde yoğun biçimde hissediliyor, çünkü bu bir jazz deneyimi" diyen Isabel Toledo, sadece bir döneme takılıp kalmak yerine izleyiciye "içimize işleyen o yaratıcı enerjiyi yeniden içimize ve hafızamıza aktarmanın" çok önemli olduğunu belirtiyorlar. Giysi tasarımlarını oluşturma sürecinde onlara ilham veren "Black and Tan Fantasy", "Between the Devil and the Deep Blue Sea", "Creole Love Call" gibi müzik parçalarının dokusu ve rengi ne olabilir sorularıyla başlamış tasarım süreçleri. "Bu müzik bedeninizde dolaşan bir jarse veya şifon kumaş olabilir mi" diye sorular soran Toledo'lar, müzikalde yer alacak sanatçıları bildikleri halde kumaşların hareketlerini müzikle beraber düşündüklerini de ekliyorlar. Ayrıca her giysi de mizahi bir dokunuşun yanı sıra dönemin sanat akımlarından olan dadaizmin, kübizmin, sürrealizmin, fütürizmin de izlerini sürmüşler. Giysiler müzikalin dinamizmiyle adeta yarışıyorlar, formal giysilerden son derece sürrealist bir çizgiye kadar uzanan genişlikte hazırlanmış kostümler bir karnaval hissi de yaratmış. Coşkulu dans sahnelerinden hüzünlü cenaze sahneleri arasındaki başarılı geçişler içinde, zaman zaman ırksal karmaşayı ve çeşitliliği anlatırcasına tasarlanan giysiler, müzikalin başarısını perçinlemiş. Onlar için çağın yaşadığı endişe ve yaşam enerjisi aslında yaratıcı enerjiyi de tetikliyor. Tasarımcılar için yaşadıkları topraklar, jazz demek, sınırlarda yaşamak demek ve jazz içinde yaşamak demek. Bu anlamda da moda ve jazz arasında dinamik bir bağ da kuran tasarımcılar için "moda gibi jazz'ı da hiç bir şey durduramaz".

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

ÇOK SATANLAR

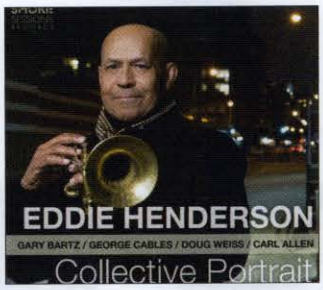

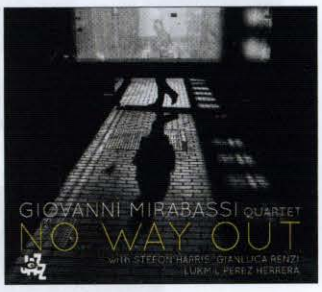

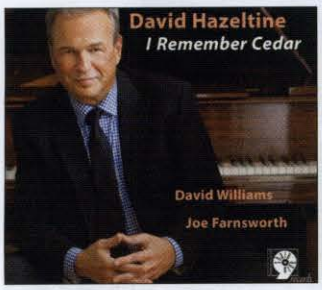

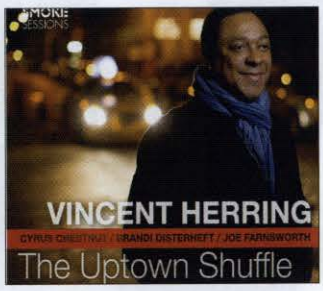

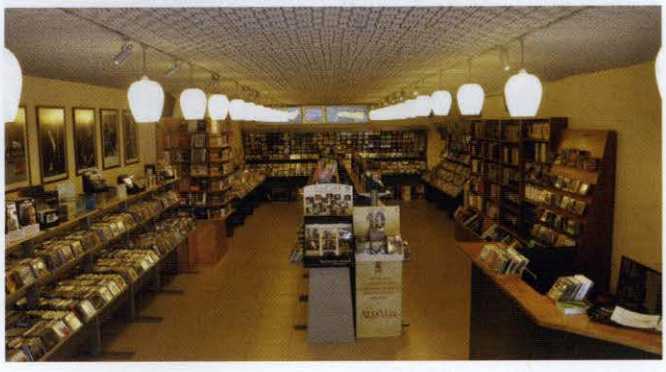

Shades Ankara

Tunalı Hilmi Cad. No:95 D:37 Kavaklıdere/Ankara
(0312) 426 5900
Shadesrecordsankara@Yahoo.Com

Enrico Pieranunzi – Double Circle
Eddie Henderson – Collective Portrait
Harry Allen/ Jan Lundgren – Quietly There
Giovanni Mirabassi – No Way Out
David Hazeltine – I Remember Cedar
Vincent Herring – Uptown Shuffle
Enrico Pieranunzi Trio – A Night Gone By
Verneri Pohjola - Bullhorn
Ian Hendrickson Smith – Live At Smalls
Tigran Hamasyan - Mockroot

Yerli
Konstrukt – Live At Tarcento Jazz
Tuba – Insight
Ozan Musluoğlu – My Best Friends Are Vocalists
Oriental Wind – Aurora Borealis
Kerem Görsev Trio W/ Ernie Watts – Emirgan
Weed – Ghostwatch

Opus 3A

Pürtelaş Hasan Efendi Mh. Cihangir Caddesi No:3, 34433 İstanbul
(0212) 251 8405
Www.Opus3a.Com

Keith Jarrett, Charlie Haden - Last Dance
Kenny Barron & Dave Holland - The Art Of Conversation
Norma Winstone Trio - Dance Without Answer
Catherine Russell - Bring It Back
Natalia M. King - Soulblazz
Diana Krall - Wallflower
Armen Donelian - Sayat Nova
Marcin Wasilewski Trio With Joakim Milder - Spark Of Life
Wolfgang Muthspiel, Lenny Grenadier, Brian Blade - Driftwood
Manu Katche - Manu Katche

Yerli
Çağıl Kaya - Bir Parça Ay Biraz Kuş
Ece Göksu, Neşet Ruacan - Slow Hot Wind
Cem Nasuhoğlu - Still Life
Tamer Temel - Bir Kedi Kara
Weed (Şevket Akıncı, Murat Çopur, Şenol Küçükyıldırım) - Ghostwatch

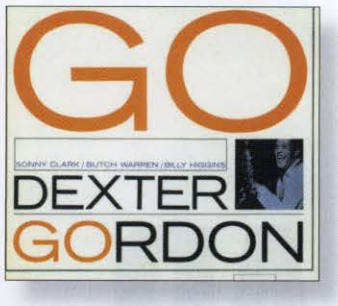

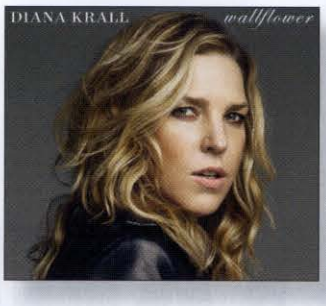

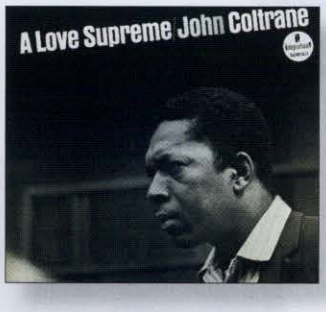

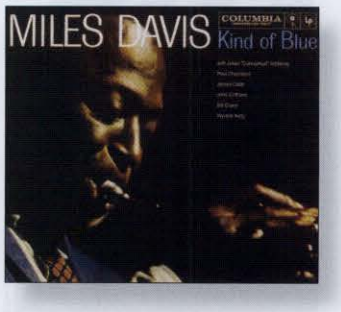

Zihni Müzik

Mühürdar Caddesi, Akmar Pasajı No:70 D:13 Koşuyolu/Istanbul - (0216) 349 2268 - Www.Zihni.Com

Tord Gustavsen - Extended Circle
Lars Danielsson - Liberotto 2
Diane Krall - Wallflower
Marcin Wasilewski - *Spark Of Life* With Joakim Milder
Bill Evans - Trio 64
LP'ler
Michael Wollny - Wasted & Wanted
Bill Evans - Moon Beans
Miles Davis - Kind Of Blue
Dexter Gordon - Go
John Coltrane - Love Supreme

Yerli
Erkan Oğur - Dokunmak
Yavuz Akyazıcı - Turkish Standards Vol2
Mustafa Dönmez - Kısa Öyküler
Mustafa Dönmez - Gizemli Yolculuk
Ozan Musluoğlu - My Best Friends Are Vocalists

Lale Plak

Galip Dede Caddesi No:1 Tünel, Beyoğlu 34430 Istanbul (0212) 2937739 İnfo@Laleplak.Com

Diana Krall
Avishai Cohen
James Farm (Joshua Redman - Aaron Parks - Matt Penman - Eric Harland)
Houston Person
Stanley Clarke
Neil Cowley
David Hazeltine
Tigran Hamasyan
Tord Gustavsen
Keith Jarrett/Charlie Haden

Yerli
Ozan Musluoğlu
Cem Nasuhoğlu
Ediz Hafızoğlu
Tuba (Aydın Esen - Kai Eckhardt - Ranjit Barot)
Cenk Erdoğan

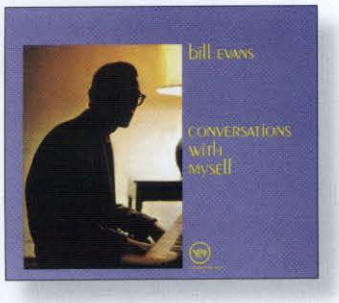

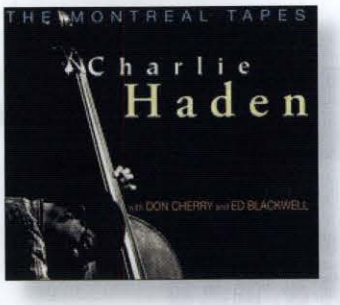

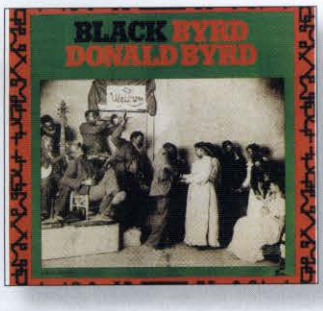

Hamdi Ünlü

Fil Elektronik Ltd. Şti
1391 Sokak No.6 Alsancak 35220 Izmir / Turkey
Tel: +90 (232) 464 9279 | Faks : +90 (232) 422 2796
Hamdi@Filelektronik.Com
Www.Filelektronik.Com

Diana Krall - Wallflower
Stan Getz - Getz Gilberto
Donald Byrd - Black Byrd
Mccoy Tyner - Real Mccoy
John Coltrane - Standart Coltrane
Diana Krall - Glad Rag Doll
Art Pepper - Modern Jazz Classic
Bill Evans - Conversations With Myself
Charlie Haden - The Montreal Tapes
Miles Davis - Prestige 7150

Yerli
Volkan Hürsever - Hediye
Çağıl Kaya - Bir Parça Ay Biraz Kuş
Tamer Temel - Bir Kedi Kara
Serdar Barçın - Barbun
Ferit Odman - Autumn In New York

Audioavm.Com

Dr. Şevket Bey Sokak Tellioğlu Apartmanı
No7/7 Şişli İstanbul
Tel 0 212 360 1585
Email Info@Audioavm.Com,

Duke Ellington – Masterpieces 200gr Mono
Louis Armstrong And The All Stars – Complete Newport 1956 & 1958 Box Set
Smoke Sessions – Live Vol 1 Limited Edition (2 LP)
Joey DeFrancesco - Plays Sinatra His Way 180gr
Anne Bisson - Portraits & Perfumes 180gr.
Patricia Barber - Cafe Blue (2 LP) 180gr.
Laurence Hobgood - Kurt Elling - Charlie Haden - When The Heart Dances (2 LP) 180gr.
Kenny Burrell - Special Requests (And Other Favorites) 180gr.
Ella And Duke - At The Cote D'azur 180gr. (3 LP) Box Set
Hugh Masekela Hope 200g 45rpm 2 LP
Lyn Stanley - Potions (From The 50's) 180g 45rpm 2 LP
Bill Evans - Live At Art D'lugoff's Top Of The Gate 180g 45rpm (3 LP)
Charlie Haden & Antonio Forcione - Heartplay 180gr
Oscar Peterson – Exclusively For My Friends 180gr 6 LP Box Set

Elif Seven Ispartalı
elif@elifseven.com

Jazz ve Sinema

Whiplash

- Whiplash'i izledin mi?
- Yok abi.
- Mutlaka izle!

Son üç ayım karşılaştığım her insan grubunda bu diyaloğu duyarak geçti. Bir yanım hızlıca ortamdan kaçıp uzaklaşmak isterken bir yanım da insanların fikirlerini dinlemek istediği için durdum dinledim. Yurt içi ve yurt dışında çıkan eleştirilerin hepsini okudum. Hızımı alamayıp yönetmen Damien Chazelle'in eski filmlerini de izledim.

"Whiplash", müzik konservatuarındaki genç bir davulcunun, kendisini ruhsal ve fiziksel olarak çok zorlayan hocasıyla ilişkisinin anlatıldığı bir film. İçinde jazz olup olmadığı, Charlie Parker'ın kafasına fırlatılan zil hikayesinin doğru yansıtılıp yansıtılmadığı, 200 bpm'in üstünde çalabilen davulcunun daha iyi olup olmadığı gibi detaylarda boğulmazsak filmin bir müzik filminden çok, tür olarak gerilim filmine daha yakın olduğunu söyleyebilirim. Chazelle'in "Whiplash"ten bir sene önce yazdığı bu defa da ön planda bir piyanistin olduğu, modern "Operadaki Hayalet" temalı "Grand Piano" filminde de "Whiplash"teki gibi enstrüman denen alet sanat icra etmek yerine karşındakini vurabildiğin bir silaha dönüşmüş durumda. İki filmde de enstrümanı, niyeyse, kusursuz derecede çalabilmek, hiç hata yapmamak, hızlı çalabilmek yani enstrümana hükmedebilmek dolayısıyla da enstrüman yoluyla kitlelere hükmedebilmek, bitmek bilmeyen bir kontrol çabası hakim. Hoş geldin kapitalizm, gel otur şöyle.

Gözlemlediğim kadarıyla çoğunluk, "Whiplash"in tutkuyla ilgili olduğunu düşünüyor. Beni ise hocasına kendini kanıtlayamadı diye davul setini dolaba kaldırmak biraz düşündürüyor. Psikolojik olarak baktığımızda, tutku dediğimiz şey, vazgeçemediğimiz, arzu duyduğumuz, bağlandığımız, ne olursa olsun hep kafamızın bir köşesinda olan bir şey değil midir? Dolayısıyla "arzu nesnesi" olarak konumlandırılmış davulu ortadan kaldırınca davul "arzu"muzu da ortadan kaldırıp sandviç mi satmak gerekir Andrew'ün filmde yaptığı gibi? Davulunu dolaba kaldırınca davul aşkını da kaldırmış mı oluyorsun? Tabii bu gerçek bir aşksa. Bu durumu Lacan'la Freud'a sorsak ne derlerdi? Çocuğun küçükken "fallik dönem"de annesinden kopması sonucu oluşan arzu eksikliğini hiçbir zaman hiçbir şeyle tamamlayamayacağını mı düşünürlerdi? Yani davulu çıkarıp yerine

BOYUT KOLEKSİYON

Güzel kitaplar bir "tutku"dur.

Özel kitaplar bir "tutku"dur. Karıştırması, dokunması ayrı bir haz verir. Konusu için seçilmişlerdir ama koleksiyonerin evinde bir "tablo" ya da "heykel" gibi seyredilir. Keyifli anlar kitap dostlarıyla birlikte paylaşılır.

Kitap okumak, kitapla bütünleşmek bazen aşk gibidir. Dokunması, mürekkebinin kokusu, sayfalarını keşfetmesi ayrı ayrı zevk verir. Sizi alır başka diyarlara, başka duygulara taşır. Öylesine heyecanlandırır ki, benliğinizi bir sonraki kitapla buluşma ihtirası kaplar. Her defasında belki de yeni bir sevgiliyle buluşma gibi...

Kendinize ve sevdiklerinize, kitap armağan etmelisiniz. Sizin duyarlıklarınızın izini taşıyan, sizi farklı kılacak kitaplar...

Boyut Koleksiyon Kitapları bu düşüncelerle hazırlandı.
DÜN'ü (Geçmişin İzleri),
BUGÜN'ü (Sanat/Tarih/Bilim/İnsan) ve
BİZ'i (Osmanlı'dan Günümüze)
üç ayrı dizide anlatıyor.

Bu özel kitaplar kolayca okunabilmesi için kitaplık-rahleleriyle birlikte evinize gönderiliyor. Boyut Koleksiyon Kitapları için özel olarak tasarlanan ve üretilen kitaplık-rahleler evinize nostaljik bir şıklık katacak.

Ve koleksiyon kitaplarınızı, ilk günkü halleriyle gelecek kuşaklara değerli bir hazine gibi aktarabileceksiniz.

Türkiye'nin en değerli araştırmacı, yazar ve çevirmenleriyle hazırlanan Boyut Koleksiyon Kitaplarında ayrıca BBC, Dorling Kindersley, Guinti ve DeAgostini gibi dünyanın en büyük yayınevleriyle işbirliğine gidildi.

Başta Cambridge olmak üzere Edinburg ve Roma gibi önemli üniversitelerin destekleri sağlandı.

Koleksiyon Kitapların kağıtları da özel üretildi. Bazılarında döneminin özelliklerini yansıtan özel mürekkep ve yaldız baskılar kullanıldı.

Ciltleri, heykel görünümünde sanat eserlerine dönüştürüldü.

BOYUT

Online Sipariş
www.boyutstore.com

Kültür Yayınları Danışma Hattı
444 53 53

kaktüs de koysak bu çocuk hep aynı hırsla mı bağlanacaktı "arzu"suna? Bu gibi sorular sorular sorular...

Genç ve hırs küpü Andrew'un, günümüz toplumunda da sıkça gördüğümüz "en iyi" olma çabasını gören ondan daha da hırs küpü hocası iyi mi yapıyor peki? Çocuğu aşağılayarak onun içindeki en iyiyi çıkarabileceğini düşündüğünden mi? Öğrencisinde de kendisindeki gibi bir hırs gördüğünden mi bilinmez, suyunu çıkarana kadar sıkıveriyor çocuğu. Hele o filmin sonundaki genç davulcunun hocasından onay aldığı bakışma sahnesi... Adam seni yesin bitirsin sen hala gözüne girmeye çalış onayını alacağım diye?!? Sadece hoca öğrenci arasında değil iki arkadaş arasında da iki sevgili hatta iki kardeş arasında da var bu şekilde sömürme ve enerji emme taktikleri. Birden fazla insanın olduğu her yerde ego devreye giriyor ve hiyerarşi kurma hırsı patlak veriyor çoğunlukla. Oysa ki ne gereksizdir bu çaba. Saf bilginin ve motivasyonun faydalı paylaşımı dururken?

"Empati" -hep inanıyorum- dünyayı kurtaracak! Bugün değil. Burada değil belki ama bir yerlerde insanlar kendi üstünlüklerini kanıtlamaya çabalamak yerine "paylaştıkça artan tat"ın gücünü keşfediyorlardır belki. Darısı başımıza!

Bu arada yönetmenin , bu iki filmle hiç alakası olmayan, bir jazz trompetçisinin hikayesinin anlatıldığı Truffaut ve Godard filmleri dokusundaki "Guy and Madelaine on a Park Bench"ini de izlemenizi öneririm. "Whiplash" ve "Grand Piano" değil ama Godard'ın "Bande a Part"ına gönderme yaptığı restoran dans sahnesi, Damien Chazelle'in yazar ve yönetmenliğinde sevdiğim tarafın ortaya çıktığı andır.

Serdar Sırtanadolu
serdar1@me.com

Arasıcaklar

TURK MAURO

Sidewalk Stanley

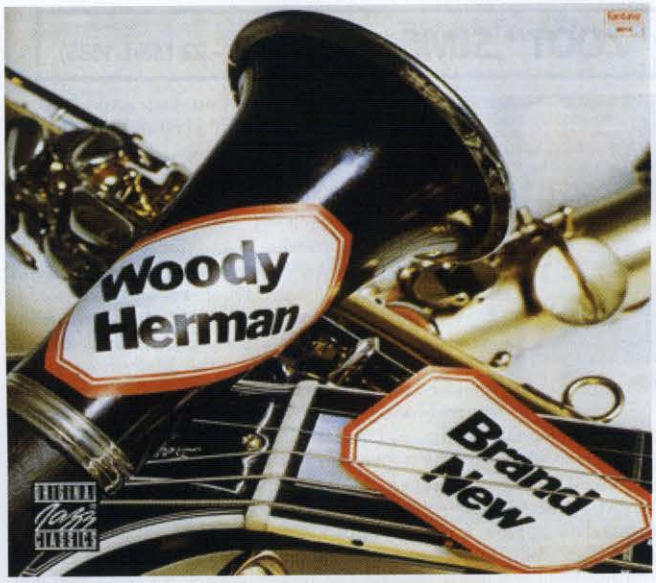

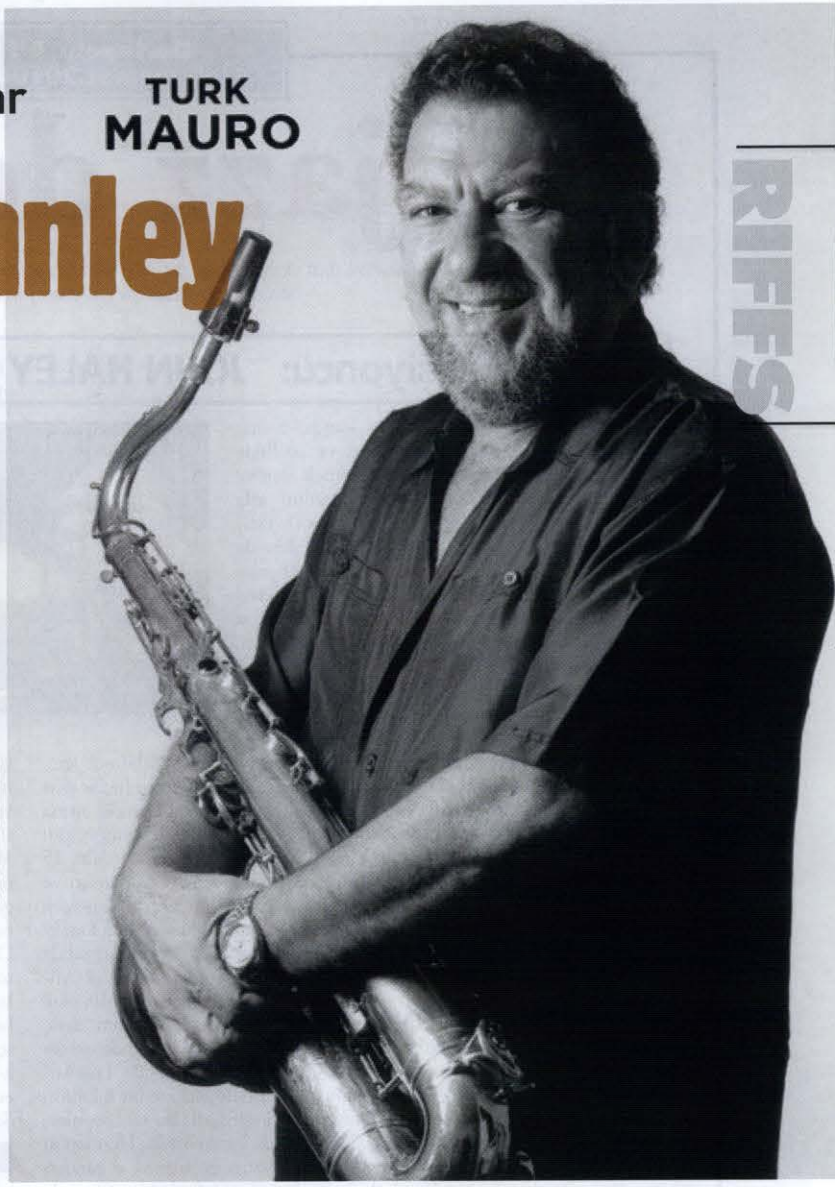

1970'lerde New York jazz kulüpleri eski canlılıklarının arayışı içine girmişlerdi. Hayatta kalmaya çalışan kulüplerin en önde gelenlerinden biri de **Half Note**'tu. 289 Hudson adresinde 1950'ler ve 1960'larda pekçok yeni müzisyenin tanınmasında önemli rol oynayan Half Note, 1970'lerin başında 54. Cadde'ye taşındı ve işletmeci Canterino Ailesi'nin ortak kararıyla 1972'de de kapılarını tamamen kapattı. Yeni yerine taşınmasıyla Half Note bir hayli ilgi görmüştü halbuki. New York'lu jazz severler için yeni bir ümit ve başlangıcın habercisi gibiydi. 54. Cadde ve çevresindeki tanınmış simaların da sürekli ziyaret ettigi bir lokal haline gelmiş, eski günlerini tekrar yaşıyordu sanki.

Yeni adresinde, kulübün etrafındaki "bilinen" simaların arasında New York canlı müzik piyasasının yakından tanıdığı bir şahsiyet de yine yerini almıştı. Bu meşhur şahsiyet **Sidewalk Stanley**'den başkası değildi. "**Sidewalk**", yani **"Kaldırım Stan"** sürekli kulüplerin önlerinde bir elinde sigara, her türlü sohbete hazır, müzisyenlerle kaynaşarak bu lakabı almıştı. Zamanla herkesin sempatisini kazanmış, biraz da dert ortağı olmuştu. (Efsanevi klarinetçi **Woody Herman**'ın 1971 yapımı **"Brand New"** albümünün ilk parçası bir **Alan Broadbent** kompozisyonu olan "Sidewalk Stanley"dir.)

Stan zamanla kendine ufak çapta bir iş alanı bile yaratmıştı bu münasebetleri dolayısıyle: **"Davul taşımacılığı ve teknisyenliği"**. Bu taşımacılık işlerini yaparken davul nasıl kurulur, nasıl tonlanır, bunları da çözmüştü zamanla. Hatta biraz daha ileriye giderek muntazam çalmayı bile öğrenmişti ki, etrafındaki New York davulcuları onun bu ilerlemesini hayretle izliyorlardı.

Yine o günlerden birinde, davulcu **Ronnie Turso** ve kardeşi saksofoncu **Turk Mauro** Half Note'ta sahne alıyorlardı. Müzisyenler daha kulübe gelmeden Stan davulları yükleyip kulübe getirmiş, sahneye taşımış, kurmuş ve sonra kulübün dışında yine her zamanki sosyalleşmelerine koyulmuştu. Bir-iki saat sonra uzaktan Ronnie ve Turk göründüler. Kardeşler, Half Note karşısındaki sokak lambasının altında iki-üç kişiyle sohbet eden Stan'i görünce:

- "Hey Stan! Nasıl gitti herşey? Tamam mıyız?"
- Stan: "Herşey hazır dostum! Davul tamamdır, ayrıca saksofon sehpasını da kurdum".

- Turk: "Çok sağol! Biz ara yapınca gel bizi gör!"
- Stan: "Oldu. Bar tarafındayım. Görüşürüz orada".

Half Note için kalabalık bir geceydi. Müzisyenler keyifliydiler. Çalmaya başladıktan sonra daha da gelenler oldu. Herkes çok iyi vakit geçiriyor, herşey normal bir seyirde gidiyordu. Bu böyle devam ederken, ilk setin ortasında barmenlerden biri Turk'ün yanına yaklaşıp, kulağına eğilerek:

- "Hey, Turk. Stan geldi, seninle çalmak istiyor".
- Turk: "...??? Şimdi sırası değil".

Cevabı alan barmen, bara geri döner ancak, biraz sonra tekrar gelir:

- Barmen: "Turk, ne dersin? Şimdi katılabilir mi Stan?"
- Turk: "...yahu, olmaz. Şimdi yeri ve zamanı değil Stan'in bizimle çalması için!"

Grup ilk seti tamamladıktan sonra müzisyenler dışarıda hava almak üzere kalkarlar, kulübün çıkış kapısına doğru ilerlerken Turk barda kendisine kızgın ve düşmanca bakan tanıdık bir simayı farkeder, ve o anda anlar. Ronnie'ye aniden dönerek:

- Turk: "...Ronnie! Bana yumruk atabilirsin! Biraz önce iki kez bizimle çalma ricasını kabul etmediğim kimdi biliyor musun?"
- Ronnie: (...şaşkın bir ifadeyle) **...Kimdi?**
- Turk: "...kim olabilir!!?? ...STAN GETZ!"

Derleyen: Ali Sönmez
(ali.sonmez.2010@gmail.com)

Şu jazz dedikleri...

"If jazz has to be termed as a wave, then music is a sea, but if the reflectors in the water is the chord. / Jazz'ı bir dalga olarak ifade edersek, müzik de bir denizdir; ama sudaki ışık yansımaları akorlarsa şayet." – Pat Metheny

Genç Koleksiyoncu: JOHN HALEY "ZOOT" SIMS (29 Ekim 1925 – 23 Mart 1985)

Bebop döneminde yetişmiş olmasına karşın, Swing döneminde üne kavuşan saksofoncuları ve özellikle Lester Young ile Ben Webster'ı kendine örnek alan ve 1950'lerden itibaren melodik ve sakin stilini asla değiştirmemiş bir "Mainstream (Ana Akım) Jazz" müzisyeni olarak tanınan Zoot Sims, bu yüzden de çoğunlukla gözardı edilmiş bir isimdir. Los Angeles havaalanının yakınlarındaki Inglewood'da, vodvil sanatçıları Kate Haley and Pete Sims'in altı oğlu ve bir kızının sonuncusu olarak dünyaya gözlerini açan John, müzik yaşamına daha ilkokuldayken ağabeylerinin grubunda önce davul, ardından da klarnet çalarak başlamıştı. 13 yaşındayken, ileride daha fazla iş bulabilmek ve o dönemde idolleri olan Coleman Hawkins, Chu Berry ve Ben Webster'inkiler gibi heybetli bir tona sahip olabilmek için, annesinin ona satın aldığı tenor saksofona geçti. Saksofon çalmayı hiçbir ders almadan kendi kendine öğrenen Sims'in Lester Young'ın "cool" etkisi altına girmesi ise, ancak 1940'lı yılların sonunda olmuştur. Lise birden sonra eğitim hayatını terk eden Sims, Kenny Baker'ın orkestrasına katıldığında daha 15 yaşındaydı. Her müzisyenin nota sehpası anlamsız bir sözcükle süslenmişti ve delikanlının sehpasının üstünde "Zoot" ibaresi vardı; o günden sonra gerçek adının yerini alacak (ve 70'li yıllarda Muppets'ta saksofon çalan çılgın karaktere uygun görülen) o anlamsız sözcük! Bobby Sherwood'un orkestrasında çalarken California'dan ilk kez ayrılan Sims, 1942'nin sonlarında, ilerki yıllarda da sık sık geri döneceği Benny Goodman'ın orkestrasına katıldı. İlk plak kaydını 1944'te, piyanist Joe Bushkin'in altılısıyla gerçekleştiren genç müzisyen daha sonra askere çağrıldı. İki yıl boyunca hava kuvvetlerinde onbaşı rütbesiyle görev yapan müzisyen terhis olmasının ardından, 1947'de, Los Angeles'ta, Stan Getz, Herbie Steward ve Jimmy Giuffre ile birlikte bir saksofon dörtlüsünde çalarken Woody Herman tarafından keşfedildi. Bu müzisyenlerden ilk üçü, bariton saksofoncu Serge Chaloff'un da katılmasıyla, Herman'ın "Second Herd" (İkinci Sürü) adını verdiği orkestrasına geçtiler ve o günden itibaren "Four Brothers" (Dört Biraderler) olarak anılmaya başladılar. O sırada aralarına katılmayan Giuffre'nin aynı adlı bestesindeki solosu Zoot Sims'i Jazz dünyasına tanıttı. 1948'in başında orkestraya giren tenor saksofoncu Al Cohn, uzun yıllar boyunca iş ortağı ve kadim dostu olacaktı. Ertesi yıl kendi başına şansını denemek için Herman'ın orkestrasından ayrılan ve yerini Guiffre'ye bırakan saksofoncu, o yıl Stan Getz'in bazı albüm kayıtlarında görev aldı. Kendi adına ilk plak kaydını ise 1950 Nisan'ında Stockholm'de, armonikada Toots Thielemans'ı da içeren bir beşliyle yapan ve o yaz Paris'te de bir kayıt gerçekleştiren Sims, 1951-54 arasında, Charlie Parker, Miles Davis, Chet Baker, Cilifford Brown ve Gerry Mulligan gibi isimlerin plak kayıtlarında görev yaptı. 1953'te Stan Kenton'ın orkestrasına giren saksofoncu, bestelerinde sadece kısa sololara izin veren, katı kuralları olan patronuna ancak altı ay dayanabildi. Kalender bir yapıdaki Sims, California'ya giderek inzivaya çekildi. O dönemde fazla iş imkanı bulamadığı için bir süreliğine müziği bırakıp boyacılık yaptı. 1955 yazında Newport Jazz Festivali'nde, Miles Davis'in Thelonious Monk ve Gerry Mulligan'ı da içeren altılısında yer aldı. O yılın güz aylarında Mulligan'ın altılısında görev yaptı ve o grupla üç plak kaydına katıldı. Kendi adına 10 albüm kaydettiği 1956 yılı ise Zoot Sims'in müzik kariyerinin zirvesini oldu. Ocak başında tromboncu Bob Brookmeyer'le gerçekleştirdiği kayıtların ardından, Al Cohn'la beraber kurduğu beşli, altılı ve yediliyle stüdyoya girdi. Ayrıca Paris'e turneye gitti, sadece alto saksofon çaldığı bir albüm doldurdu, aralarında şarkıcı Chris Connor'ın Atlantic ve piyanist Jutta Hipp'in Blue Note için yaptıkları da olmak üzere onlarca plak kaydına katıldı. Ama tüm bu başarıları yine de ona herhangi bir önemli plak şirketiyle sürekli kontrat sağlamadı. İlerki yıllarda özellikle Al Cohn'la beraber kurduğu beşlilerle sahne alan, plak kayıtları yapan ve birlikte belli bir üne kavuşan Zoot Sims'in tüm performansları için iki şeyi söylemek mümkündü; öncelikle tüm sololarında bir dönem Jazz'ın temel unsurlarından biri kabul edilen Swing duygusunu hâlâ yaşatan müzisyenlerin başında geliyordu; ayrıca dinleyiciyi sürekli sürprizlerle şaşırtmayı severdi. 60'lı yılların hemen başında Gerry Mulligan'ın Concert Jazz Band adını verdiği büyük orkestrasının solistlerinden biri olan Sims, 1962'de eski patronu Benny Goodman'ın Sovyetler Birliği turnesine katıldı. 60'lı yıllarda Al Cohn'la birlikte, New York'un efsanevi Jazz kulüplerinden Half Note'ta sürekli sahne almasına ve 1966 yılında New York'ta düzenlenen, Sonny Rollins, John Coltrane ve Coleman Hawkins gibi devlerle birlikte "Titans of the Tenor" konserinde aynı sahneryi paylaşmış olmasına karşın, Mainstream Jazz artık demode görüldüğü için Sims'in kendi adına plak kayıtlarının sayısı azalmıştı. Buna rağmen, Jazz dünyasının kalburüstü pek çok müzisyen ve şarkıcısının plak kayıtlarında görev almayı sürdürdü. 1970 yılında gazeteci Louise Ault'la evlenmesinin ardından daha düzenli bir hayata sahip olan; "Free Jazz" ve "Fusion" akımlarının cazibesini kaybetmeye başladığı 70'lerin ortasına gelindiğinde, tenor ve alto saksofonun yanısıra soprano saksofon da çalmaya başlayan Sims'in enstrümanlarından elde ettiği ses artık daha coşkulu, soloları ise daha akıcıydı. Onu, Mainstream Jazz'ın kalesi sayılan Verve plak şirketi için 50'li yılların ikinci yarısında her nedense değerlendirmeyen ünlü yapımcı ve emprezaryo Norman Granz'ın yeni markası Pablo için, 1975'ten itibaren, ardı ardına albümler (toplamda 15 adet) kaydetmeye başladı. Ama ne yazık ki, 80'lerin başında, yılların alkol bağımlılığı yüzünden karaciğeri kötü sinyaller vermeye başlamıştı; içkiyi bırakmasına rağmen, 1985 yılında, henüz 59 yaşındayken, New York'ta kanserden yaşama veda etti... Besteci, aranjör, orkestra şefi Bill Holman'ın, hakkında "İnsanlar Zoot'un neden kendini geliştirmediğini hep merak etmiştir. Ben biraz düşünerek buldum: Onun gibi müzisyenlerin gelişme kaydetmeye ihtiyacı yoktur, sadece olgunlaşırlar. Onunki gibi bir yetenekle başka neye ihtiyaç duyabilirsiniz ki?" dediği; 40 yıllık meslek yaşamı boyunca tam 536 albümün kaydında yer almasına karşılık bunlar arasından sadece 96 tanesini kendi adına yapan ve ne yazık ki bunların çoğu henüz CD olarak piyasaya sürülmeyen Zoot Sims'in diskografisinden yaptığım seçimleri, her zamanki gibi, Jazz'a olan ilginize, bütçenize ve hedeflediğiniz koleksiyonun çapına göre sınıflandırdım. Öncelikli olarak alınması gereken, en başarılı yapıtlarını birer okla vurguladım. Bunlar arasından belli bir dönemde ülkemize ithal edilmiş olan CD'leri ise birer ay-yıldızla işaretledim.

DERLEME ALBÜMLER

(İlk CD'lerini alacaklar ve kısıtlı bütçeler için)

➲ Tenorly (1944-50) JAZZ HOUR 73606
* Swing King (1947-53) PROPER PVCD 138 (2 CD)
* Complete Prestige and Vogue Studio Masters (1950-53) JAZZ FACTORY JFCD 22873
➲ Quartet & Sextet (1950-53) RCA VICTOR / VOGUE 74321511522
* Bohemia After Dark (1956-57) JAZZ HOUR JHR 73578
➲ The Best of Zoot Sims (1975-84) PABLO PACD 2405-406 C•

ÖZGÜN ALBÜMLER

(Kapsamlı bir koleksiyonu hedefleyenler için)

* Quartets (1950-51) PRESTIGE / ORIGINAL JAZZ CLASSICS OJCCD-242 İ
➲ From A to Z – And Beyond (w/ Al Cohn) (1956) RCA VICTOR / BLUEBIRD ND 86469 C•
* The Modern Art of Jazz (1956) BLUE MOON DCD 101
➲ Zoot Sims Plays Tenor & 4 Altos ("Zoot Sims Plays 4 Altos" + "Zoot") (1956, 1957) FRESH SOUND FSRCD 447
➲ Jazz Alive: A Night at the Half Note (w/ Al Cohn & Phil Woods) (1959) BLUE NOTE 94105 C•
➲ Down Home (1960) BETHLEHEM 20400-72
* New Beat Bossa Nova Vol.1 + Vol.2 (1962) AMERICAN JAZZ CLASSICS 99063
* Waiting Game (1966) IMPULSE! / UNIVERSAL JAPAN AS 9131
➲ Body and Soul (w/ Al Cohn) (1973) Muse MCD 5356
➲ Only a Rose (w/ Netherlands Metropole Orchestra) (1974,1983) KOCH JAZZ 3-6916-2
➲ Basie & Zoot (w/ Count Basie) (1975) PABLO / ORIGINAL JAZZ CLASSICS OJCCD-822 C•
➲ Zoot Sims & the Gershwin Brothers (1975) PABLO / ORIGINAL JAZZ CLASSICS OJCCD-444 C•
* For Lady Day (1978) PABLO PACD 2310-942 C•
* Plays Duke Ellington: "Passion Flower" PABLO / ORIGINAL JAZZ CLASSICS OJCCD-030 C•
➲ At E.J.'s Atlanta, GA (1981) STORYVILLE 1018367
➲ Blues for Two (w/ Joe Pass) (1982) PABLO / ORIGINAL JAZZ CLASSICS OJCCD-635 C•
➲ Quietly There: Zoot Sims Plays Johnny Mandel (1984) PABLO / ORIGINAL JAZZ CLASSICS 25218678728

KOMPLE SETLER

(Tuzu kuru Zoot tutkunları için!)

* The Complete 1944 – 1954 Small Group Sessions (1944-54) BLUE MOON BMCD 99954 (4 CD)
➲ The Complete Quintet / Sextet Studio Recordings (w/ Al Cohn) ("The Brothers" (1952) + "From A to Z" (1956) + "Al and Zoot" (1957) + You 'n Me (1960)) LONE HILL JAZZ 10277 (2 CD) C•
➲ Seven Classic Albums ("Zoot" (1956)" + "Whooeeee" (1956) + "The Modern Art Of Jazz" (1956) + "The Four Brothers... Together Again!" (1957) + "East Coast Sounds" (1956) + "Either Way" (1961) + "Cookin'" (1961)) REAL GONE JAZZ RGJCD 371 (4 CD)

ÖLÜMSÜZ STANDARTLAR

MY MAN

Müzik: Jacques Charles
Söz: Billie Holiday

It cost me a lot
But there's one thing that I've got
It's my man, it's my man

Cold or wet tired, you bet
All of this I'll soon forget
With my man

He's not much on looks
He's no hero out of books
But I love him, yes, I love him

Two or three girls has he
That he likes as well as me
But I love him

I don't know why I should
He isn't true, he beats me, too
What can I do?

Oh, my man, I love him so he'll never know
All my life is just a spare but I don't care
When he takes me in his arms
The world is bright all right

What's the difference if I say I'll go away
When I know I'll come back
On my knees someday

For whatever my man is
I'm his for evermore

(I'VE GOT) SOMETHING TO LIVE FOR

Müzik: Duke Ellington
Söz: Billy Strayhorn

I have almost everything a human could desire
Cars and houses, bear skin rugs to lie before my fire
But there's something missing, something isn't there
It seems I'm never kissing the one whom I could care for

I want something to live for
Someone to make my life an adventurous dream
Oh, what wouldn't I give for
Someone who'd take my life and make it seem gay
As they say it ought to be

Why can't I have love like that brought to me?
My eye is watching the noon crowds
Searching the prom nights, seeking a clue
To the one who will someday be my something to live for
I want something to live for

MAKIN' WHOOPEE

Müzik: Walter Donaldson
Söz: Gus Khan

Another bride, another June
Another sunny honeymoon
Another season, another reason
For makin' whoopee

A lot of shoes, a lot of rice
The groom is nervous he answers twice
It's really killin' that he's so willin'
To make whoopee

Picture a little love nest
Down where the roses cling
Picture the same sweet love nest
Think what a year can bring

He's washing dishes and baby clothes
He's so ambitious he even sews
But don't forget folks that's what you get folks
For makin' whoopee

Another year or maybe less
What's this I hear? Well can't you guess?
She fells neglected and he's suspected
Of makin' whoopee

She sits alone most every night
He doesn't phone her he doesn't write
He says he's busy but she say's "is he?"
He's makin' whoopee

He doesn't make much money
Only five thousand per
Some judge who thinks he's funny
Says you'll pay six to her

He says now judge suppose I fail
The judge says budge right into jail
You better keep her I think it's cheaper
Then makin' whoopee

You better keep her
I know it's cheaper than makin' whoopee

BİR KİTAP / BİR VİDEO

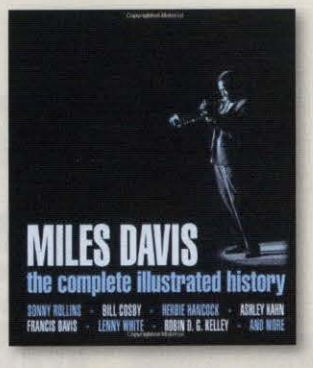

MILES DAVIS
The Complete
Illustrated History

Editör: Michael Dregni
Voyageur Press
ABD, 2012
ISBN: 9780760342626
224 sayfa, Bez Ciltli
40 $

Özet: Jazz dünyasının gelmiş geçmiş en popüler, müzikal yöndense benzersiz vizyon sahibi, en yenilikçi, diğer müzisyenler üzerinde en fazla etkiye sahip, ama bunlara karşılık eleştirmenler tarafından en fazla tenkit edilen müzisyeni olduğuna kesin gözüyle bakabileceğimiz trompetçi, besteci, grup şefi Miles Davis'in sadece müzik kariyerini değil, son derece renkli özel yaşam öyküsünü, bol arşiv belgesi ve çok nadir fotoğraflar eşliğinde anlatan ve her bölümü ayrı bir yazarın elinden çıkan bu kitapta, onu yakından tanıyan müzisyenlerin özel olarak kaleme aldıkları yazıları da okuma fırsatı bulabiliyoruz. Miles hayranlarının kolayca başucu kitabı olacak bir çalışma. **Detay:** Hakkında en fazla kitap yazılan Jazz müziyeni hiç kuşkusuz Miles Davis'tir. 45 yılı bulan meslek yaşamı boyunca Jazz'a defalarca yön veren, bu nev-i şahsına münhasır müzisyen hakkında Down Beat dergisinde çıkan tüm yazıları biraraya toplayan, Jazz tarihi açısından önemli bir kitabı iki sayı önce tanıtmıştım. Bu kez elimde tuttuğum, görsel bakımdan çok zengin kitapsa Miles'ın öyküsünü kısaca ama her yönüyle anlatıyor. Müzik yaşamı boyunca Charlie Parker, Dizzy Gillespie, Thelonious Monk, Sonny Rollins, John Coltrane, Bill Evans, Gil Evans, Wayne Shorter, Herbie Hancock ve John McLaughlin gibi ustalarla çalışmış, Bebop, Cool Jazz, Hard Bop, Modal Jazz ve Jazz Rock Fusion akımlarının öncüsü ve / veya en başarılı müzisyenlerinden biri olmuş bu efsanevi müzisyen, değişken ruh hali, eroin bağımlılığı, aktrislerle olan gönül ilişkileri, boks, hızlı araba ve moda merakı gibi sansasyonel yönleriyle de ilgi ve nefret odağı olmuştu. Miles'ın ünlü bir müzisyen ve zaafları olan bir insan olarak tüm bu farklı yönlerine ışık tutan kitap, William Gottlieb, Herman Leonard ve Francis Wolff gibi ünlü fotoğrafçıların karelerinin yer aldığı şu bölümlerden (ve parentez içlerinde o dönemle ilgili olarak kaleme alınan özgün makalelerden) oluşuyor: Introduction: Running the Voodoo Down; The Young Artist 1926-1948 ("Beginnings" - Ashley Kahn / "There Was a Time" - Clark Terry); Birth of the Cool 1949-1953 ("Miles in the 1940s and Early 1950s" - Sonny Rollins / "Miles and Style" - Bill Cosby); Hard Bop 1954-1958 ("Miles in France" - Vincent Bessières / "Love for Sale" - Robin D. G. Kelley); Kind of Blue 1958-1963 ("Miles, Newport, and the Business of Jazz" - George Wein); A New Energy 1964-1968 ("Miles and the 1960s Quintet" - Ron Carter & Herbie Hancock / "Miles and the Ballads" - Francis Davis); Bitches Brew and Beyond 1969-1974 ("Miles, Tony Williams, and the Road to Bitches Brew" - Lenny White / "Miles Goes Acoustic" - Karl Hagstrom Miller); Hiatus and Recovery 1975-1985 ("Miles and Women - Nalini Jones / "Miles Davis in the Ring" - Gerald Early); Tutu and Farewell 1986-1991 ("Miles in the 1980s" - Greg Tate / "Timing" - Dave Liebman) / Afterword ("Miles in the Afterlife" - Nate Chinen). Sanırım her Jazzseverin kütüphanesinde bulundurmayı isteyeceği ve bu nedenle acilen Türkçe'ye çevrilmesi gereken bir kitap.

STAN GETZ QUARTET
Live at Montreux 1972

Eagle Vision
ABD; 2013 (1972)
62 dakika / Renkli / 1.33:1
NTSC / DD5.1S; DD2.0; DTS
DVD Region 0
14.98 $

Özet: 40 yılı aşan meslek yaşamının son döneminde, birbirinden mükemmel balad yorumlarıyla gönülleri fetheden ünlü tenor saksofoncu Stan Getz'in, 1972 yazında Montreux Caz Festivali kapsamında, o dönemin yükselen genç değerleri olarak dikkat çeken piyanist Chick Corea, kontrbasçı Stanley Clarke ve davulcu Tony Williams eşliğinde verdiği bir saatlik konserin DVD'si, gerek Getz'in, gerekse o dönemin Fusion türünün meraklıları için değerli bir belge. **Detay:** 3 Mart 1972 günü, Columbia plak şirketiyle yaptığı yeni kontrat kapsamında; ilk kez dört yıl önce "Sweet Rain" albümünde birlikte çalıştığı piyanist Chick Corea'nın o dönemdeki grubu Return to Forever'dan Stanley Clarke ve perküsyoncu Airto Moreira ile kendi Jazz-Rock grubu Lifetime'ı dağıtmış olan Tony Williams'la birlikte stüdyoya giren tenor saksofon ustası Stan Getz, 1960'lı yıllardaki Bossa Nova öncüsü kimliğinden uzaklaşarak, müzik kariyerinde o güne kadar denemediği bir türe soyunup, iki buçuk dakikalık minyatür bir "Lush Life" yorumu dışında, tamamen Corea'nın kendi Fusion grubu Return to Forever'ın ilk iki albümünde de yer verdiği yeni bestelerinden oluşan "Captain Marvel" adlı albümü kaydetmişti. 4 ay sonra da aynı ekiple, ilerki yıllarda defalarca katılacağı Montreux Caz Festivali'nde ilk kez sahneye çıkan Getz, bu konserde de albümde yer alan 6 parçadan "Five Hundred Miles" dışında kalan beşini seslendirmiş ve repertuarına "Sweet Rain"I kapatan bir diğer ünlü Corea bestesini, "Windows"u eklemiş. Bu DVD'de yer alan bir saatlik konserin playlist'I şöyle: 1) Captain Marvel; 2) Day Waves; 3) Lush Life; 4) Windows; 5) I Remember Clifford; 6) La Fiesta; 7) Times Lie... Aslında Corea'nın latin ritmleriyle zenginleşen besteleri, geride kalan on yıl içinde Brezilya müziğini yalayıp yutmuş olan Getz'in olağanüstü doğaçlama yeteneği ile uzun yıllar "cool" olarak değerlendilen çalış tarzının ateşli yönünü yansıtması için mükemmel bir olanak sağlamış. Sadece "Lush Life"ta kuyruklu piyanoya geçen Corea'nın Fender Rhodes elektrikli piyanosu ise, "I Remember Clifford" gibi geleneksel bir balada ayrı bir hava katmış. Günümüzde genç kuşakların elektro bas gitarist olarak tanıyıp sevdiği Stanley Clarke akustik basın da hakkını verirken, Miles Davis'in yanında yetişmiş olan Tony Williams gerek ateşli sololarında, gerekse baladlardaki hassas fırça kullanımıyla çok yönlü bir davulcu olduğunu bir kez daha kanıtlıyor. Getz ise bu genç ve yetenekli müzisyenlerin önünde, yılların birikimiyle en başarılı konser performanslarından birini sergiliyor. Konserin en çarpıcı yorumuysa, tüm müzisyenlerin yeteneklerini sonuna kadar sergiledikleri "La Fiesta"ya ait hiç kuşkusuz. Yine de konseri kapatan "Times Lie"daki Clarke solosu ve Getz-Williams atışması bayağı dikkat çekici... 70'li yılların insana artık komik gelen saç modelleri ve çok renkli garip kıyafetleriyle, olduğundan daha fazla tarihi bir belge izlenimi uyandırabilecek bu konseri meraklısına öneriyoruz.

ŞU CAZ DEDİKLERİ Facebook'ta!

TRT Radyo 3'te, 1994 yılında başlayan yayın hayatı, 18 yıl sonra, 940. programın ardından, üç yıl önce sona eren ŞU CAZ DEDİKLERİ'nin Facebook sayfası, radyo programımın amaç ve hedefleri doğrultusunda, her hafta yenilenerek Jazz kültürünün yayılmasına katkıda bulunmayı sürdürüyor.

http://www.facebook.com/SUCAZDEDIKLERI.ALISONMEZ

Orhan Kahyaoğlu
orhankahyaoglu@hotmail.com

Stanley Clarke

Jazz Ve Basın Yenilikçi Müzisyeni

1970'li yılların jazz atmosferini yakından izleyen herkes, popüleriteyi ölçüt aldığında basın iki dev adamını anımsar: Stanley Clarke ve Jaco Pastorius. Elektrikli- jazz'ın büyük devrim yaptığı bir zaman dilimidir bu. Dolayısıyla da jazz-fusion önemli bir ivme kazanmış, dünya ölçeğinde bir yaygınlığa yol almıştır. Clarke ve Pastorius bu on yıl bittiğinde oldukça ünlü basçılardır. Kaynaşım sound'larının açtığı yolla bu enstrümanın olanaklarını zorlayıp elektro basta apayrı ve özgün mecralara yol alırlar. Deneyci, arayış dolu bas maceralarından hiç vazgeçmeden. Bu serüven sonraki on yılda da devam eder. Birbirleriyle hiç alakası olmayan jazz- fusion arayışlarını sürdürürken, Jaco Pastorius 1987'de trajik bir biçimde ölür. Clarke, bu anlamda yalnız kalır. Müzik mecrasını gitgide değiştirir, farklılaştırır. Popüler basçı kimliğiyle müzik serüvenini hiç noktalamaz. Müzikal çeşitlilik kadar deneysel arayışlara girer. Onun başlangıç noktası olan akustik bastan da hiç vazgeçmez. Bu yolla bas sanatını 1970'lerde yeşertip en önemli basçı olma unvanını sürdürür.

Jazz dünyasına adım atışı 1970 yılına, yani 45 yıl öncesine uzanan bu ünlü bas virtüözü, son stüdyo albümünü 2014 yılının eylül sonlarında çıkardı. "**The Stanley Clarke Band/ Up**". Türkiye'ye geçmiş yıllarda, çeşitli kereler konser için gelen Clarke'ı, bu kez, İstanbullu jazz severler **7 Nisan 2015** tarihinde bir kez daha izleme olanağı bulacak. Biz de bu süreci, albümü ve İstanbul konserini vesile yaparak, Stanley Clarke'ın geçmişinden bu güne yaşadığı müzikal serüvenini yeniden değerlendirelim istedik. Bunun yanında, daha özel bir durum var. Benim özel müzik geçmişimde de Clarke'ın apayrı bir yeri bulunmakta. İlk gençliğimizde rock dinlemeye başladığımız 1970'lerin ilk yarısı bitmeden, jazz'la ilk tanışmama neden olan isim Stanley Clarke olmuştu. **Return To Forewer** yoluyla inanılmaz bir virtüöz konumuna gencecik yaşta ulaşan Clarke, kendi adına çıkan albümüyle jazz müziğiyle tanışmama neden olmuştu. Gerçi, bugün, jazz'la ilk böyle mi tanışılır, diye sorulabilir elbet. Ama, müzikal beğenileri rock'ta filizlenen birinin, ilk elde jazz-rock veya jazz- fusion'a sempatik bakmasından doğal bir şey herhalde olamaz. Jazz geleneği, kaynaklarından modern jazz deneylerine kadar uzanan bir jazz sanatı ve çeşitliliğiyle Clarke'la tanıştıktan sonraki yıllarda tanımak, keşfetmek bana hep ilginç gelmiştir.

Buradan hareketle Clarke ve müziğine adım atarsak, basçının 1971 yılında elektrikli basa adım atmasında **Chick Corea**'nın önemli basıncı olduğu söylenir. Bu tarihte henüz yirmi yaşındadır ve bir yıldır geldiği New York'ta jazz tarihinin birçok kalburüstü grup ve orkestralarında çalmaya başlamıştı. Corea'nın etkisiyle elektrikli jazz'a adım atması şöyle dursun, onların kurduğu **Return To Forever** grubu, 1970'lerin bir efsane grubu olacaktır. Birkaç yıl içinde çıkardığı solo albümlerle de bu on yılın, üstünde en çok söz edilen jazz- basçısı durumuna gelir. Söz konusu dönem, müzikte elektrikli enstrümanların kullanımının büyük gelişim yaşandığı bir zaman dilimidir. Biliyoruz yalnız basta değil, özellikle gitar ve tuşlu çalgılarla birlikte, sanki müzikal bir devrim yaşanmaktadır. Dünya müzik endüstrisi birbirine hiç benzemeyen ses, sound ve tınıların ortaya çıkışına şahit olurken, birçok görece kıdemli müzisyenler de bu çığırdan esinlenerek, müziği bambaşka bir mecraya evriltirler. Clarke, olağanüstü stil ve

JAZZ
JAZZ, BLUES, EMPROVİZE MÜZİK DERGİSİ
Jazz Dergisi
iPad'te
Available on the App Store
JAZZ, BLUES, EMPROVİZE MÜZİK DERGİSİ
JAZZ
BOYUT
Burak Bedikyan
Genco Arı
Durul Gence
"Türkiye'de Caz"
Başak Yavuz
Yeniden "Caz Kitabı"
Uğur Hüküm
23.
kbank
zz Festivali
Cassandra
Wi n
BOYUT

tekniğiyle bu on yıl özellikle jazz, ama bir ölçüde de rock ve funk müziğine yepyeni ufuklar kazandıracaktır.

Bilindiği gibi bas, bir ritm seksiyonunu simgeler. Ağırlıklı, klasik ve değişik bas enstrümanlarıyla tabii. Clarke'sa tabii ki elektro- bas'ın ilk kaşifi değildir. Ama, bu enstrümanın ABD ve dünyada büyük bir yaygınlık ve ilgi odağı olmasında, hatırı sayılır katkıları olduğu açıktır. Oluşturduğu ve kullandığı tekniklerin bunda ciddi katkısı vardır. Dönemin ruhuna uygun olarak, deneyci kimliği, elektro gitara yakınlaşan hızı ve müziğinde oluşturduğu ilginç bir ruhanilikle 1970'lerde dünya müzik ortamını büyüleyen bir sanatçı durumuna gelmiştir.

En başta, çok yönlü bir müzik insanıdır. Bugün dahi, hem akustik hem elektrikli bası aynı mükemmeliyette çalan nadir müzisyenlerden biridir. Elimizdeki en son albümü "**Up**"ta iki enstrümanı aynı oranda çalmaktadır. 1970'lerde bir double- bas gitarcısıdır da. Bu dönem, kendi geliştirdiği baslar da vardır. Bunlardan ilki olan piccola-bas geleneksel elektrikli bastan bir oktav yüksektir. Bir başka yeni enstrümanı tenor-bas ise, standart bastan ¼ büyüklüktedir. Daha anlatımcı bir melodik ses erimine sahiptir. Bu, bir tür meydan okuyuştur aslında. Bastan benzerine hiç rastlanmamış ses ve tınılar üretmektedir. Dolayısıyla da tekniği gitgide biricikleşir. Bu özellikler inanılmaz bir hız ve ilginç melodik cümlelerle buluştuğunda, örneğine hiç rastlanmayan bir bas tekniğiyle baş başa kalınmaktadır.

Onu büyük yıldız yapan 1972- 76 arası Return To Forever deneyimi sonraki bir- iki yılda da konserler düzeyinde sürer. Latin müziğiyle de yakın akrabalıklar kuran bir fusion grubudur bu. Funk, bu süreçte her fusion müzisyenini derinden etkiler. Clarke'ın kendine has, parmaklarıyla vurarak çaldığı bir funk tekniği vardır. Buna "**Progressive Slap Funk Technique**" adı verilmektedir. Aslında bu bir tür slap tekniğini ilk kez Sig And The Family Stone grubunun basçısı **Larry Graham** kullanmıştır. Clarke bu fikri almış ve bunu karmaşık jazz armonilerine taşımıştır. Bambaşka bir enerji ve ses'e, sound'a ulaşmıştır gencecik yaşta. Üretimi arttırdığı oranda da tekniğini geliştirip, şekillendirir.

Clarke'ın bas gitar stilinde baştan beri kendine özgü bir lirizm yakalanır. Melodik cümleler sıkça dikkat çeker. Hızdaysa tam o yılların jazz- fusion'ındaki büyük elektro gitar virtüözü **John McLughlin** hızına yakın çaldığı söylenir. Daha 1970'lerin başında hızı kadar "moody" bir çalışı dikkat çeker. Telleri bir tür "tokatlayışında" garip bir ritmikliği de yakalayabilmektedir. İnanılmaz yaratıcılığı hep dikkat çeken bu basçı, melodik yetisi kadar alışılmışın dışındaki efektleriyle şaşırtıcı bir çalış tarzını temsil eder. Başparmakla çalmayı, ünlü ve Clarke'ın da çokça etkilendiği basçılardan biri olan **Scott LaFaro**'nun tekniğiyle birleştirir. Bu yolla, jazz-fusion müziğinde önemli bir başarıya ulaşır. Bu süreçteki açılımı için, jazz tarihinin en önemli basçılarından biri olan **Ray Brown**, Clarke'ın basa inanılmaz bir serbestilik kazandırdığını söylemektedir. Bu serbestilik,

bir tür meydan okuyuştur. Clarke'ın kendi oluşturduğu grupların "paramiliter" bir kimliğe sahip olduğu benzetmeleri bile yapılmaktadır. Bu bireysel devrimciliğinin arka planındaysa, 1950'lerin bas efsanesi **Charles Mingus**'un açık etkilerine rastlanır. Nitekim, kısa arayla andığımız LaFaro ve Mingus, Clarke'ı en çok etkileyen basçılardır ve bunu hep söyler Clarke. Özellikle **slap** tekniğini yıllar içinde benzersiz bir çalış biçimine döndürür.

Ünlü basçının daha üstünde durulmaya değer çok sayıda teknik yaratıları, buluşları, stil zenginlikleri vardır. Ancak, buna boğulmadan, kendi jazz serüvenine ve birbirinden çok farklı çalışmalarına yönelelim şimdi. Çünkü, sadece bir virtüöz değildir Clarke. Çok önemli bir kompozitördür de. Kendi albümleri yanında, birçok ünlü müzisyen ve grubun albümlerine prodüktör kimliğiyle katılır. Kaçınılmaz, çarpıcı bir kayıt müzisyenidir de. 1980'lerin ortalarına doğru Hollywood'a adım atışıyla birlikte, inanılmaz bir film müziği bestecisi olur. Bu ses, onu orkestral müzikle buluştururken önemli bir kondüktör olarak da ortaya çıkarır. Bugüne kadar, sayısı otuza yaklaşan filme imza atar. Televizyon dizi ve film müzikleri yapar. Hatta, animasyon müziklerinde de yer alır. Yani, 1980'lerden sonra, müzik endüstrisine koşut olarak Sinema ve TV endüstrilerinin de kalburüstü besteci ve müzisyenleri arasına girer. Bu çok yönlülük, müzik adamı olmanın dışında onu sayısız becerilere taşır. Bu maharetlere sahip tabii ki bazı jazz sanatçılarına rastlanır. Ama, Clarke kadar üretken olanıyla her halde az karşılaşılır. Ancak, biz, tabii ki albüm uğraşlarını büyük ölçüde odak alacağız. Müzik endüstrisi içindeki yerini ön planda tutacağız.

Bu bağlamda, ünlü basçının öncelikle özel müzik serüvenini gözlemleyelim. Müzisyen,

doğum yeri Philadelphia'da ilk gençliğini 1960'ların ortasında yaşarken önce çello ve bas eğitimi görür. Dolayısıyla da her genç gibi rock gruplarında çalmaktadır. Henüz bir High- School öğrencisidir. Ardından Philadelphia Musical Academy'de eğitimini sürdürür. Eğitim gördüğü bu okul, 1985'de "University Of Art"ın bünyesine geçecektir. Jazz sanatıyla bu süreçte tanışmaya başlar. 1971'de yani tam 20 yaşındayken, jazz'ın beşiği olan New York'a geçer. İlk olarak, ünlü jazz'cı **Horace Silver**'in grubunda çalmaktadır. Bu dönem, kısa aralıklarla **Art Blakey**, Dave Brubeck, **Dexter Garden**, Gato Barbieri ve **Joe Henderson** gibi jazz ustalarının gruplarında genç bir yetenek olarak çalmaktadır. Bu dönem tanıştığı Chick Corea, Clarke için bir dönüşümü de simgeler. Başta deyindiğimiz gibi Clarke'ı akustik basın yanında elektrikli bas çalmaya yönelten Corea'dır. Elektrikli jazz'ın ve dolayısıyla da jazz- fusion'ın yeni bir akıma dönüştüğü bu zaman diliminde, jazz tarihinin en önemli gruplarından biri olacak Return To Forever'ın Corea öncülüğündeki oluşumunda Clarke da çekirdek müzisyen olarak yer almaktadır. Kısa süre içinde çıkardığı albümlerle grup, jazz- fusion tarihinin öncü yapı-taşlarından biri olacaktır. Rock ve folktan funk ve diğer Latin müziklere kadar birçok türü kaynaştıran benzersiz bir jazz tavrı çıkarmıştır ortaya. Latin sanatçılar **Airto Moreira**, eşi şarkıcı **Flora Purim**, klavyeci **Jan Hammer** veya davulcu **Lenny White** bu grubun ilk akla gelen ustalardan. Clarke, bu deneyimde hızla bir yetkinleşme süreci yaşar. 1972- 76 arası, grubun kopmaz bir parçasıdır. Grup, albümleriyle Grammy dahil çok sayıda ödül alır, ciddi satışlara ulaşır. Dolayısıyla da Clarke'ı yalnız jazz çevreleri değil, tüm dünya tanımıştır. İşte az önce söz ettiğimiz teknik gelişim ve yaratılarının, virtüöz kimliğinin pekiştiği, geliştiği bir tarihsel dönemdir bu.

Geniş anlamda, kendi grup müziğini Return To Forever deneyiminden sonra pekiştirse de bu dört- beş yıl içinde kendi adına çıkan solo albümleriyle büyük bir şöhrete adım atmaktadır. Ama, kendi adına çıkan albümleriyle de yetinmez. 1970'lerin birçok müzisyenin yanında çalıp, ortak veya konuk olarak çok sayıda albümde rol üstlenmenin yanında, bir prodüktör ve stüdyo müzisyeni olarak da, ağırlıklı jazz dünyasına çarpıcı katkılar getirmektedir. Yani, daha yirmili yaşlarda ünlü bir prima müzisyen durumundadır. Buna ek olarak jazz bas gitarın bir solo enstrüman olmasında büyük bir rolü olmuştur. Bunda, geliştirdiği bas tekniklerinin, melodik gücünün, tutkulu stilinin ve garip bas hızının önemli payı vardır.

1973'ten başlayarak, kendi adına çok sayıda solo albüm yayınlar. Bunlar arasında özellikle "**Stanley Clarke**" (1974), "**Journey To Love**" 1975 ve özellikle de "**School Days**" (1976) albümlerinin inanılmaz payı vardır. Bunlardan ilki olan "Stanley Clarke" albümü, jazz tarihinin en önemli jazz- rock deneyimlerinden biri kabul edilir. Basçının şaşırtıcı tekniği bu albümde gün yüzüne tüm billurluğuyla çıkmaktadır. Ekipte büyük virtüözler çalmaktadır. Bunlar ünlü davulcu **Tony Williams**, klavyeci **Jan Hammer** ve gitarist **Bill Cornes**'tir. Albüm, inanılmaz bir jazz- rock performansıyla bezelidir. Beste ve düzenlemelerini Michael Gibb'in yaptığı "Spanish Phases For Strings" adlı kompozisyon, o dönem benzerine az rastlanan bir sound'u simgeler. Diğer bestelerin hepsi Clarke'ındır. Yani basçının çekici kompozitör kimliği daha bu albümde ön plana çıkmıştır. Bir suit yer almaktadır bu çalışmada. Orkestral karakterli bu müzikte nefis bir nefesliler şöleni vardır. Benzeri bir müzik tavrını simgeleyen "**Journey To Love**" (1975) albümündeyse bir R&B parçası olan "Silly Putti" bir hit parça olacaktır. Clarke'ın müziğini, en azından 1970'lerde, tüm yönleriyle yansıtan yeteneklerini ve müzik vizyonunu en çok öne çıkartan albümse "School Days"dir. Bu albüm, bir jazz – fusion klasiği olduğu ölçüde, basçının deyindiğimiz müzikal yeti ve arayışlarının en sofistike biçimde müziğine ulaştığı bir örnektir. Müzisyenin 1980'lerde kendi adına üç albümü daha çıkar. Bunlar arasında "I Wanna Play For You" (1979) özellikle anılabilir. Ama, değindiğimiz üç albüm kadar karizmatik yapıtlar olmazlar. Bunda, basçının hala bir Return To Forever deneyiminin içinde olmasının önemli payı vardır.

Bu ilk dönemindeki oylumlu deneyimi içinde, birlikte çalışıp ortak albümler ürettiği veya prodüktör kimliğiyle öne çıktığı birtakım albümleri de anımsatmak gerek. Müzik insanı ve müzisyen kimliğinin pekişmesinde bu albümlerin önemli payı vardır. Örneğin, daha 1973'de Flora Purim'le "Butterfly Dreams" adlı bir albümde yer alır. Yine ünlü bir vokalist Chaka Khan'la "**Echoes Of An Era**"yı çıkarttığında, bunun ikincisini bir live yapıt olarak Nancy Wilson'la hayata geçirir. Müzikte, bir renklilik, çeşitlilik deneyimidir bu çalışmalar. 1978'deyse jazz tarihinin en önemli piyanistlerinden **McCoy Tyner**'la bir ortak çalışmada yer alır. "**Together**"dır bu albümün adı. Görüldüğü gibi jazz'ın her türlü varyasyonunda gezinmekten vazgeçmeyen, her tür kaynaşım sound'una ilgiyle bakan bir Clarke dikkat çekmektedir. Bu bağlamda çıkan farklı proje albümlerde de yer almaktadır. Prodüktör yanına bakılırsa, bu yıllarda Roy Ayers'in "In The Dark", Roy Buchanan'ın "Loading Zone" veya Clarke'ın albümlerinde de rastladığımız ünlü jazz şarkıcısı **Dee Dee Bridgewater**'ın "Just Family"sinin de, prodüksiyonuna Clarke imzasını atmıştır. Yetkin olma sürecinde bir stüdyo adamıdır artık. Hem de çok genç yaşlarda. Bu iki ana müzikal deneyim aslında uzun yıllar sürer. Basçı, albümlerinin prodüksiyonlarını hep büyük ölçüde kendisi yaparken, bu deneyimi uzun yıllar farklı sanatçılarla da sürdürür. Hatta yer yer **Branda Russell** gibi yıldızların albümlerinin bile prodüktörü olur. Farklı müzisyenlerle birlikte yaptığı projelerse, daha sonra da anacağımız gibi oldukça uzun ömürlüdür. Bu süreçte, 1970'ler boyu albümlerine konuk olduğu **Chick Corea**, Joe Farrell, **Dexter Garden**, Hubert Laws, **Pharoah Sanders** ve Stan Getz gibi dev müzisyenleri anabiliriz. Bu sanatçıların grup üyesi işlevini farklı dönemlerde üstlenişlerinin yanında, bu sanatçıların çarpıcı stüdyo kayıtlarında Clarke'la karşılaşmak mümkündür. Örneğin Chick Corea'nın "My Spanish Hart" (1976) albümünde olduğu gibi.

1980'li yıllarda, özellikle de bu dönemin ikinci yarısıyla birlikte, başta andığımız dizi, dizi film ve film müziğinde büyük bir açılıma adım atar. Bu yüzden, solo albümlerinin sayısında görece bir düşüş olur. 1980'lerin ilk yarısında yaşadığı ve kalıcı en önemli deneyim kısa zaman önce ölen **George Duke** ile yaptıkları albüm ve turne süreçleridir. Çünkü Duke'le inanılması ilginç bir elektrik çıkmıştır aralarında. **Clarke- Duke Project** adıyla oluşturdukları deneyimde 1981- 83 arasında biri konser kaydı üç albüm çıkarır müzisyenler. Jazz- fusion'da çok spesifik, o denli de bireyselliğin öne çıktığı bir deneyimdir bu. Bu Clarke- Duke Project 1990 ve sonrasında hatta 2010'ların başlarında, Duke'ün erken ölümü olmadan önce de sürer. Yani Clarke'ın müzikal serüveninde bu ikilinin birbiriyle kurduğu bağ, müzikal elektrik hep dikkat çekmiştir. 1980'li yıllarda Clarke'ın birlikte müzik ürettiği tek kişi olarak Duke'ü anmak gerek. Çünkü, bu on yılın ikinci yarısıyla başlayan Hollywood deneyimi müzisyeni apayrı bir mecranın içine atmıştır. Önce televizyon dizilerine yaptığı müzik, düzenleme, performans ve orkestrasyonlarla farklı bir çalışmaya adım atar. "Pee- wee Playhouse" başta olmak üzere "A Man Called Hawk" veya "Soul Food" gibi diziler 2000 yılına kadar süren dizi müziği deneyiminin ilginç örnekleridir. Öte yandan, bugüne dek sayısı 30'u bulan TV filmleri için yaptığı ve performe ettiği müziklerle de tanınmaktadır. Buna koşut olarak, onların film müziğinin yaratıcısı ve müzisyeni olur. En önemli nokta, Clarke'ın orkestral vizyonu, bir kondüktör olarak gündeme gelişi ve stüdyo müzisyenliğindeki yetkinleşmesinde bu deneyimin önemli payı vardır. Çünkü her şey beste ve performans değil, tüm yönleriyle müziğin altyapısını kurabilme yetisidir de. Televizyon filmleri olsun, sinema müzikleri olsun apayrı bir tutku durumundadır. Clarke, bunların yanında, animasyon müzikleri bile yazabilmektedir. Bunda, müzikal köklerinin fusion'a yani kaynaşım sound'larına yaslanmasının önemli payı vardır. Film örnekleri arasında, Clarke'ın, Tina Turner'ın hayatını konu alan "What's Love Got To Do With It" filmi ve müziğini unutmak olası değildi. Yine "Boyz In The Hood", "Passenger 57", "Poetic Justice", "Panther", "Romeo Must Die", "The Transporter" vs filmlerin müziklerini özellikle hatırlamak lazımdır. 2000'li yıllara kadar uzanmakta olan bu deneyimler yoluyla, Clarke'ın müzik vizyonundaki zenginliği keşfetmek daha kolaydır.

Bu deneyimlerle, Clarke'ın müzik tarihi içinde özel bir yeri vardır. Ama, biz birazdan tekrar müzik sektörüyle albüm ve performans sürecine dönersek, 1980'lerde, albüm sayısının görece azlığından söz etmiştik. Bu yıllarda, üstünde özellikle durulmaya değer iki albüm vardı bizce: "**Time Exprosure**" (1984) ve **Hideaway**" (1986). Clarke müziği ve sound'unun oturmuş takipçileridir bu albümler. İlginç müzikal deneyimlerle bezelidir. Teknik düzeyde ustalığı tüm çarpıcılığıyla albümlere yayılır. Rock ve funk'la kurduğu akrabalıktan topyekün hiç vazgeçmez. Rock müzik ve dolasıyla hızla olan flörtü tüm incelikleriyle bu albümdeki kompozisyonlara yansır.

Clarke'ın bizce en önemli müzikal deneyimi 1989'da kurduğu triosu "**Animal Logic**"tir. Trionun davulcusu, ünlü The Police'ın üyesi Stewart Copeland'dır. Bu ikiliye bir de Los Angeles'lı şarkıcı- şarkı yazarı Deborah Holland katılmıştır. Jazz, rock ve folk'un kesişme alanlarında gezinen ilginç bir müzikal serüvendir bu. Clarke artık virtüözlüğü de aşan, bilgece bir müzikal üslubu temellendirmektedir. Belki onun en üretken dönemidir. Çünkü, geniş boyutlu Hollywood uğraşlarının, solo ve farklı grup albümlerinin yanında dizi ve film müziklerini de önemli ölçüde arttırmış, geliştirmiştir. Gerçi, 1995'e kadar kendi adına dört albüm çıkaracak, ondan sonra, yaklaşık sekiz yıl bir solo albüme imza atmayacaktır. Bu, bir ölçüde de olsa Hollywood'daki üretimin bir yansımasıdır. Basçının 1993'te çıkan "**East River Drive**" albümü sanatçının stüdyo müzisyen ve aranjör kimliğini çokça ön plana çıkarır. Konuk olarak Kamerun'lu basçı Armond Sabal- Lecco'da çalmaktadır. 1995'te ise Clarke'ın müzikal serüveninin en çarpıcı çalışmalarından biri "**The Rike Of String**" adıyla albüme dönüşür. Jazz-fusion'ın iki farklı ve orijinal müzisyen, kemancı **Jean Luc- Ponty** ile gitarist **Al di Meola**'dan oluşan bu trio, Clarke'ın çalış ve müzik vizyonundaki lirik yanını sıkça ön plana çıkarır. Yine, öncekilere hiç benzemeyen bir kaynaşım sound'udur belirgin olan. Müzisyenin tutkulu ve bilgece yanı bu albümde tüm çıplaklığıyla öne çıkar. Clarke'ın dev müzisyenlerle ortak çıkardığı "**Implosions**" albümündeyse **Randy Brecker**, McCoy Tyner, **Frank Morgan**, Peter Erskine ve **Ernie Watts** gibi devlerle bir araya gelir. Jazz sanatının ABD'de ulaştığı modern deneyimlerin bir kaynaşımı gibidir bu çalışma. Clarke'ın özel bas tekniğinin getirdiği açılımların da tartışılmaz katkıları vardır.

Clarke, özellikle 90'lı yıllarda buna benzer çokça projenin içinde olur. Bunda, solo albümlerden azda olsa uzak duruşunun payı vardır. Artık kusursuzluğu aşmış bir bas stilidir belirleyici olan. Kendine özgü bir ruhaniliğin izini sürer. Müzisyen, eşi Sofia ile beraber 2000 yılında genç müzisyenlere olanaklar sağlayan "**The Stanley Clarke Foundation**" adlı bir vakıf kurar. İnanılmaz iyi niyetli bir yapılanmadır bu. Her yıl, yetenekli genç müzisyenlere bir eğitim kurumu oluşturmayı hedefler. Yeni, yetenekli genç müzisyenlere ortaya çıkma imkanı yaratmak için yapılanan vakıf, Clarke'ın müzisyen arkadaşlarından da destek alır. Yalnız bu kuruma destek için 2007'nin başlarında "**Night School**" adlı bir DVD çıkarır. Birkaç kez "**Stanley Clarke Schoolership Concert**" adıyla konserler düzenler. Tabii ki vakfa sermaye kazandırma çabasıdır bunlar. Tüm bu yapılanmalarda sayısız ünlü jazz'cı bu organizasyonlara destek verir. Bu desteği veren müzisyenler arasında **Stevie Wonder**, Wallaca Roney, **Bela Fleck**, Stewart Copeland, Red Hot Chilli Peppers'ın **Flen**, Marcus Miller gibi çok sayıda ünlüden söz edilebilir. Siyah ruhuna yaslanan barışçıl bir duyarlılığın sembolüdür bu çaba. Örneğine sık rastlanmadığı için, bu yapılanmayı anmanın gerekliliğini düşündük.

2000'li yıllarda, albüm ve turneler dışı, entelektüel projelerin içinde de sık görülür Clarke. Özellikle de onun konukluğuyla ve aktif rolüyle şekillenen bir proje serisini anımsatmadan geçemedik. Siyah kültür ve müziğine ciddi bir sahip çıkışı simgeler bu seri. Önemli etno- müzikologların denetiminde Siyah Müzik'in tarihi incelenmektedir. Bu dizinin konukları arasında **Terenche Blonchard**, Marcus Miller, **George Duke**, The Tate Brothers, **Gamble and Huff** gibi müzisyen ve gruplar konuk olur. Siyahların kültürel kaynak ve müzikal köklerine bir sahip çıkıştır bu. Bu seri, 2006'da hayat bulmuştur.

Basçının milenyum sonrası albümlerine dönersek, tam 2000 yılında çıkan "**McCoy Tyner With Stanley Clarke and Al Foster**" adlı albüm, jazz'ın modern geleneğine yeni bir vizyon kazandıran üç jazz ustasının bireysel deneyimlerini de içinde barındıran orijinal bir albümdür. Kendi adına bir stüdyo albümüyse yaklaşık 8 yıl sonra yayınlanır. "**1, 2, To The Bus**" adını taşıyan bu albüm, olgunluk dönemi çalışmalarıyla bezelidir. Müzisyenin bas ve jazz birikimi tüm çeşitliliğiyle kompozisyonlarına taşınır. Bu on yılın bizce en çarpıcı albümü "**The Toys Of Men**"dir. Bu da, değindiğimiz önceki albümden beş yıl sonra çıkar. Bu aralıkta, sosyal- müzikal uğraşlarının yanında, 2006'da tekrar George Duke'le 40 konserlik bir konser- festival dizisine çıkmıştır. "The Toys Of Men"e dönersek, bu albüm çıktığından bir hafta sonra Billboard listelerinde ikinciliğe kadar çıkar. Tabii ki çağdaş jazz listesidir bu. 13 parçalık bu albümde vokalist- basçı **Esperanza Spalding** yer almaktadır. Clarke grup ve projelerinin sonraki yıllar kopmaz parçası olacak keyboardcu **Ruslan Sirota** zarif stiliyle bu albüme yeni bir jazz tadı kazandırmıştır. Ayrıca perküsyonist **Paulinho daCosta** ve kemancı Mads Tolling'i de anmamak olası değildir. 1970'lere oranla daha farklı, daha değişken bir fusion sound'u geliştirmiştir. Clarke'ın tutkulu ve hayalperest yanı biraz daha ön plana çıkmıştır.

Milenyum sonrası ilk on yıl noktalanmak üzereyken, bu tutkulu tavrı iki önemli projeyle daha hayata geçer. Bunlardan ilki Marcus Miller ve Victor Wooten'la birlikte ortaya çıkan trio proje "**Thunder as SMU**"dur. Kendine özgü bir avangardizmin izleriyle doludur bu albüm. İkincisi "**Jazz In The Garden**"sa Clarke'ın bir başka trio projesidir. Piyanist Hiromi Vahara ve davulcu ünlü Lenny White"la hayat bulur bu çalışma.

Clarke; özellikle jazz, rock, funk ve folk ekseni içinde, tamamen kendine has bir stil ve sound'u yaklaşık 40 yıldır sürdürmektedir artık. 1970'lerin ruhundan özenle uzak durmamaya çalışır. Bunda müzisyenin benzersiz bas tekniğinin payı çoktur. Hız, tabii ki çekicidir çalışında. Ama, bunu aşan bir kimlik ve ruhani hava albümlerinde hiç geri plana çekilmez. 2010'da çıkan "**Stanley Clarke Band**" müzikal yapı olarak değindiğimiz özelliklerin tümünü içinde barındırır. Kendine has bir mistifikasyon vardır bu parçalarda. Yine piyano ve keyboard'da Ruslan Sirota ve davulcu Ronald Burener Jr. ile modern formattaki triosu ön plandadır. Geçmiş yıllarda yine birlikte çaldığı **Hiromi Vehara**, piyanosuyla albümde konuk olur. Kendi stil ve tarzının sayısız özelliğini içinde barındıran bu albüm, 2011 Grammy'sinde "En İyi Jazz Albümü" ödülüne layık görülür. Jazz tavrındaki derinlik ve içli üslup dinleyen herkesi derinden etkiler.

Bu ödül vesilesiyle, Clarke'ın bu 40 yıl içinde çok sayıda önemli ödüle layık görüldüğünü anımsatmak gerek. Örneğin, bundan önce 4 Grammy ödülü daha almıştır. Özellikle 1970'lerde sayısız altın ve platin plak ödülü alır. Emmy ödüllerine layık görülür. "Rolling Stones" dergisinde izleyici ve eleştirmenleri tarafından "yılın jazz müzisyeni" seçilir. "Playboy Magazine" "Bass Player Magazine", "Guitar Player Magazine", "Los Angeles Magazine" ve "Downbeat"in de içinde bulunduğu sayısız dergide ödüllere layık bulunmuştur. Bu Grammy ödülü bu serüvenin henüz son noktasıdır. Ödül, tabii ki tek başına bir şey anlatmayabilir. Ama, en azından, benzerine nadir rastlanan bir jazz-basçı olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktur. Bunun yanında Clarke, geliştirdiği bas gitar tekniğiyle ardından gelen tüm basçı ve gitaristleri derinden etkiler. Bas'ın bir solo enstrüman oluşundaki katkısını kimse es geçemez.

Clarke, yaklaşık bir dört yıllık aradan sonra, bu kez 2014 eylül sonunda bir "Stanley Clarke Band" projesini daha albüm olarak hayata geçirir. Bu albümün adı "**Up**"tır.

Nitekim, **İstanbul CRR'de 7 Nisan 2015**'de vereceği konser, bu son albümün turnesinin bir durağı. Enerji dolu, değişik bir ritm tavrı olan ve upbeat bir tutumu imleyen etkili bir çalışmadır bu. Basçının müzik çizgisi ve albüm janrının tam olarak dışında tabii ki değildir. Kendine has lirizmi, hem enstrümanı hem de parçaları açısından bu albüme yayılır. Müzisyen, "**Up**"ta aynı oranda akustik ve elektrikli bas çalar. İki enstrüman da tutkusunu yansıtmaktadır. İki parçada tenor- bas gitarını bile çalar. Piyanist ve davucu olarak Ruslan Sirota ve Ronald Broser Jr. Clarke'ın ana triosu olarak albümde yer alır. Clarke'ın son yıllardaki turne müzisyenlerinden oldukça genç, iki sanatçı, piyanist Beka Gochiashvili ve davulcu Mike Mihchell'in bu albümdeki katkılarını es geçmek olası değil. Bu çekirdek trio müzisyenlerinin yanında, farklı gitarist, keyboardcu, nefesli ustaları, perküsyoncular, vokal yer alır. Nefesliler ve yaylılar grubuyla bile karşılaşılır. Yani, toplam sayısı otuza yaklaşan müzisyen yer alır. Bunlar arasında Gerry Brown, Stewart Copeland, Jimmy Harring, Chick Corea, Paul Jackson ve Joe Walsh gibi çok ünlü müzisyenlerle karşılaşılır.

Albümün "Pop Virgil" adlı giriş parçası funk ve blues havalarıyla bezeli, Clarke'ın virtiözütesini öne çıkartıyor. "Last Train To Sanity" parçasındaysa, farklı lirik öğeler ilginç bir jazz algısına dönüşür. Albüme adını veren "**Up**" kompozisyonuna gelince rock ve funky unsurların daha çok öne çıkışına şahit olunur. Nefeslilerin yüksek uçuşu, Clarke'ın basının yarattığı enerji şaşırtıcı olduğu kadar büyüler dinleyeni. Clarke, ünlü yol arkadaşı George Duke'ü 2010'lu yıllardaki turnelerin eşiğinde kaybeder. Kaçınılmaz olarak da Duke'le özdeşleşen, onun Brezilya müziği tutkusunu da yansıtan bir parça koyar "Up"a: Brazilian Love Affair". Albümde çok kısa üç adet "Bass Folk Song" yer alır. İlki, ustası Charles Mingus'a ithafen yazılır. Clarke'ın jazz'la folk müziklerin kesişme alanlarında keşfetmeye çalıştığı yeni anlatımlarla karşılaşılır. Bu çok renkli albümün iki parçasını daha anımsatalım son olarak. Bunlardan ilki, Clarke'ın özel müzik tarihinde ayrıcalıklı yer alan, 1976 "School Days" albümüne adını veren parça, yaklaşık 40 yıl sonra tekrar yorumlanıyor. Günün olanaklarından yararlanarak çalınan bu parça tabii ki kendine has funk- jazz havasını koruyor, dinleyeni kuşatıyor. Albümün son parçası olan "La Concion de Sofia". Clarke eşi Sofia için yazdığı bu lirik düet parçayı Chick Corea'yla yorumluyor.

Ancak, önemli bir ayrıcalığı var bu parçanın, o da bir live performans olması. Corea'yla yaptığı bu akustik düet, Japonya'nın Sappora'sındaki Kitarı halk konserinde kayda alınmış. Uzun yıllar sonra 2010'larda gerçekleşen yeni bir Return To Forever turnesi içinde gerçekleşmiş. Piyano- bas ikilisinin olağanüstü lirik konuşmaları, abartısız izlenimciliği çokça dikkat çekmekte.

Görüldüğü gibi Clarke, yarım yüzyıla yaklaşan bu müzik serüvenini başarıyla sürdürmekte. Albüm, konser ve stüdyo kayıtları yanında, Hollywood serüvenini de, 1990'lar kadar olmasa da devam ettirmekte. Müzisyenliği, artık bir virtüöz kimliğini de aşan bir bilgelikte sürüyor. Onu, İstanbullu jazz severler sayısız proje içinde izleme olanağı bulmuştu. Bu kezse, albümü "**Up**"ın turnesi içinde şehrimize konuk oluyor. Akustik ve elektro- basa özel ilgisi olanlar için zaten kaçırılmaması gereken bir konser bu. Bunun yanında, jazz ve fusion'la yeni tanışan kuşaklara büyük bir şölen niteliği taşıyacak. Tüm Clarke tutkunlarıyla birlikte, buluşmak üzere!

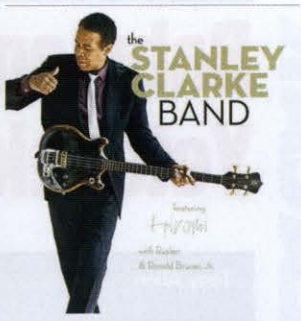

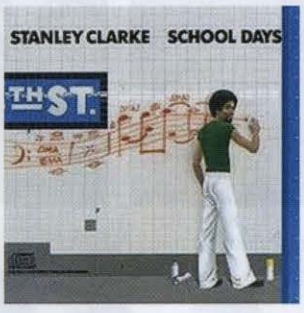

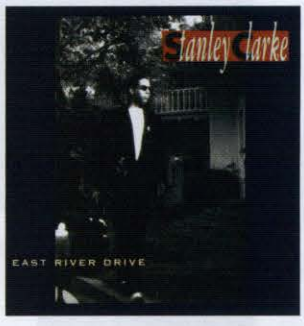

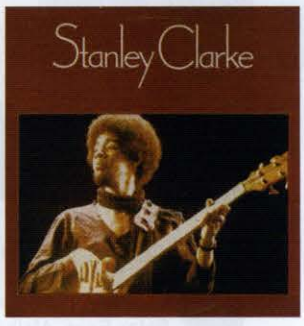

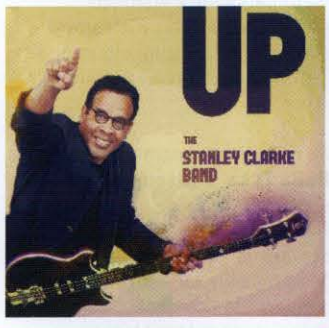

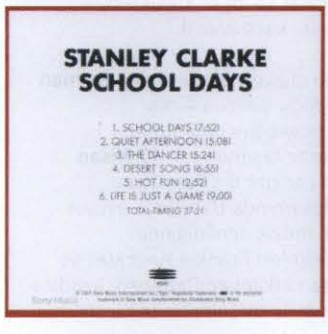

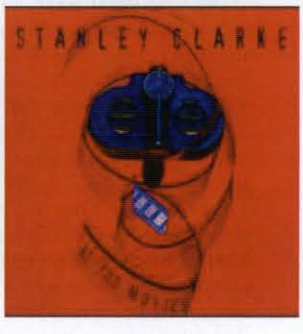

Hazal Akdeniz
hazal@artipr.com.tr

Babylon Sahnesi Nisan'da Yeni Yetenekleri ve Duayenleri Konuk Ediyor!

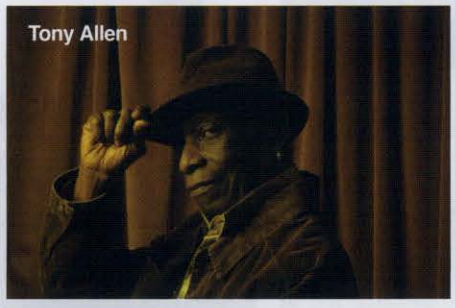

Babylon sahnesi Nisan'da bahara hızlı bir merhaba diyor. Ayın konukları; Londralı jazz grubu Polar Bear, Afrika egzotizminin duayenlerinden Tony Allen, lokal müziğin ustası BaBa ZuLa, house müziğinin önde gelen isimlerinden ismi Hernan Cattaneo, kariyerini rap'e adayan Ozbi, jazz severlerin yeni gözdesi Mopo ve Hindi Zahra ile Sonic Youth'un kurucularından Thurston Moore.

Londralı post-jazz grubu Polar Bear **1 Nisan Çarşamba** gecesi Garanti Jazz Yeşili konserleri kapsamında Babylon'a konuk oluyor. Amerikan jazz'ıyla evrilmiş, tıpkı John Coltrane ve Miles Davis gibi trash metal'den Venezuela folk'una kadar her müziği özümsemiş **Polar Bear**, heyecan verici performanslarıyla ön plana çıkan gruplar arasında yer alıyor. BBC Jazz Ödülleri'nde "Jazz'ın yükselen yıldızı" ödülüne layık görülen davulcu Sebastian Rocheford ve diğer ödüllü müzisyenlerle Polar Bear, jazz dolu bir gece için Babylon sahnesinde yerini alıyor.

Nijeryalı davulcu, besteci ve söz yazarı **Tony Allen**, **2 Nisan Perşembe** akşamı Afrika egzotizmini Babylon'a getiriyor. Genç yaştan beri vurmalı çalgılara karşı büyük bir ilgisi olan Allen, afro ritimlerini funk, rock, hip hop gibi modern türlerle kaynaştırdığı özgün müzik tarzıyla olağanüstü funky ritimleri sıra dışı şarkı sözleri ile bir araya getiriyor. Red Bull Music Academy Night kapsamında Babylon'da Afrika'nın sıcaklığını hissetmek isteyenler Babylon'da bir araya geliyor.

Rap müziği kendine has lirik, üslup ve melodik bir yapıyla yorumlayan **Ozbi** "Halk Edebiyatı" adlı ilk solo albümünün lansman konseri ile **7 Nisan Cumartesi** akşamı Babylon sahnesinde dinleyiciyle buluşuyor. "Asi" adlı parçasıyla akıllarda yer eden Ozbi, kibri ve şehir betonları içine sıkışmışlık hissiyle yüzleşen bir kişiyi ve bu yüzleşmeyi kaldıramayan bir sistemi anlattığı albümünde canlı enstrümanlar ve müzisyenlerle farklı bir gece vadediyor.

Türk psikedelik müziğinin kendine en has ekiplerinden **BaBa ZuLa**, **9 Nisan Perşembe** akşamı bir kez daha Babylon'da hayranlarının karşısına çıkıyor. Geleneksel halk müziğinden esinlenerek, bu köklerden aldıklarını çağdaş müzikle birleştiren BaBa ZuLa, yeni albümleri "34 Oto Sanayi"den seçtikleri parçalar ve diğer klasikleriyle Babylon ahalisini karşılıyacak.

House müziğin duayen isimlerinden **Hernan Cattaneo** doğduğu Buenos Aires topraklarının sıcaklığını unutulmaz setlerinden birine taşımak için **17 Nisan Cuma** akşamı Tonight It's Your Time etkinlikleri kapsamında Babylon'a geliyor. 80'lerin house müzik denildiğinde simgeleşmiş isimleri Frankie Knuckles ve Derrick May'den etkilenen Cattaneo, kendine özgü mix tekniği ile birçok otorite tarafından dünyanın en iyi DJ'leri arasında sayılıyor. Arjantin house akımında da ismi ustalar arasında sayılan Hernan Cattaneo elektronik müzikten vazgeçemeyenler için Babylon sahnesinin Nisan ayındaki konuklarından biri olacak.

Jazz ve dünya müziğini benzersiz bir şekilde harmanlayan genç ve yetenekli sanatçı **Hindi Zahra**, Garanti Jazz Yeşili konserleri kapsamında **20 Nisan Pazartesi** ve **21 Nisan Salı,** iki gece üst üste Babylon sahnesinde etnik tınılara kulak vermek isteyenleri ağırlıyor. Kendine özgü üslubunu, jazz ve Fas kökenlerinden gelen enstrümanlarla zenginleştirmeyi başaran Hindi Zahra dinleyicilere keyifli ve uzun soluklu bir gece yaşatacak.

80'ler ve 90'lara damgasını vurarak rock müzikte çığır açan Sonic Youth'un solisti, gitaristi ve söz yazarı **Thurston Moore**, Garanti Caz Yeşili kapsamında, Radyo Eksen'in katkılarıyla, **22 Nisan Çarşamba** akşamı, Türkiye'de ilk kez Babylon sahnesine konuk oluyor. No wave'in doğuşuna, grunge'ın yükselişine tanık olmuş, yeraltı New York sahnesinin tarihe geçmiş isimlerinden Thurston Moore, Babylon'da sahne alan efsane isimler arasında yerini alıyor.

Jazz müziğini uç noktalara taşımaya çalışan ve sıradışı işler çıkaran Finlandiya'lı trio **Mopo**, **30 Nisan Perşembe**, Dünya Jazz Gününde Garanti Caz Yeşili kapsamında Babylon'un konuğu olacak. Linda Fredriksson, Eero Tikkanen ve Eeti Nieminen'den oluşan Mopo, daha önce denenmeyen işleri yapmayı kendilerine hedef alarak, tüm jazz severlerin dikkatini çekmeyi başarıyor. Güçlü canlı performanslarıyla dinleyenleri kendilerine hayran bırakan jazz topluluğu Mopo Babylon'da jazz'la dolu bir gecede müzikseverlerin karşısına çıkıyor.

Can İnandım
caninandim@gmail.com

Stanley Clarke Band 7 Nisan'da CRR'de

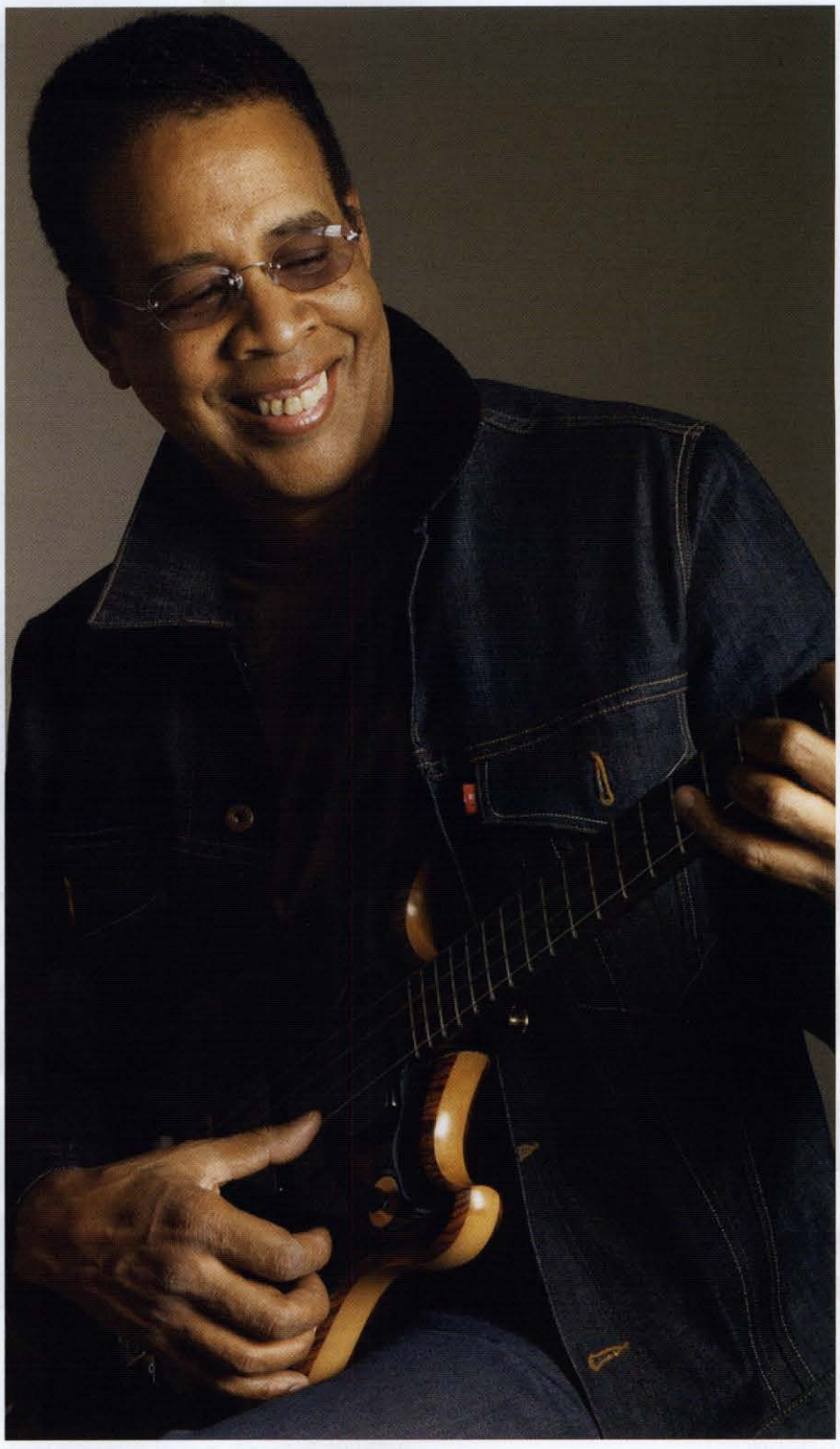

Bas gitarın "yaşayan efsanesi" Stanley Clarke, 7 Nisan'da bir kez daha İstanbul'da!..

Bas gitar dendiğinde akla ilk gelen isimlerden biri, Jaco Pastorius ile beraber Stanley Clarke'dır. Aslında ona *"yaşayan efsane"* yakıştırması yapmak hiç de abartılı olmaz. Uzun kariyerinde jazz harici türlerde de başarı kazanmış olan Clarke, Türkiye'de öteden beri daha çok jazz ve jazz-füzyon türlerinde tanınıyor, seviliyor.

1951 Philadelphia doğumlu Amerikalı müzisyen yola akordeon ile çıkmış, oradan keman ve viyolonsele uğradıktan sonra bas gitarda demir atmış. Lisedeyken R&B ve rock gruplarında çalmış, ancak New York'a taşındıktan sonra jazz devi Pharaoh Sanders ile çalışmış, başka büyük isimlerle çalmış ve hepsini kendine hayran bırakmış; ancak esas grubu, Chick Corea ile beraber sırtladığı *Return to Forever* olmuş. Bu grup rotasını rock etkili füzyona çevirince, Clarke de elektrikli bas gitarda zirveye oturmuş. Onun kariyeri boyunca birlikte çalıştığı ya da sahneyi paylaştığı isimlerden bazıları şöyle: Quincy Jones, Stan Getz, Art Blakey, Paul McCartney, Jeff Beck, Keith Richards, Aretha Franklin, Stevie Wonder, Chaka Khan, The Police, Herbie Hancock, Al di Meola, Bob Marley, Miles Davis.

Burada söz konusu olan 40'un üzerinde albüm kaydetmiş, dört kez Grammy ödülü almış, Emmy ödülü adaylığı olan, altın ve platin plaklara sahip bir büyük virtüöz. Medyanın verdiği ödül ve ünvanları saymaya kalkışmak içinse zamana ihtiyaç duyuluyor. En son olarak 2013'te, ünlü *Downbeat* dergisinin okur ve eleştirmenleri tarafından "yılın en iyi bas gitaristi" seçilmiş durumda.

Stanley Clarke, bu göz kamaştıran kariyerinin yanına çok güzel bir parantez daha açmış ve 13 yıl önce eşi Sofia ile bir vakıf kurmuş. Bu vakfın kapısı yetenekli genç müzisyenlere ardına kadar açık ve onlara burs olanakları sağlıyor.

Müzisyen, 2014 Eylül'ünde çıkan son albümü *Up* hakkında ise şöyle konuşuyor: *"Kaydettiğim en enerjik, ritmik ve yüksek albüm bu olmalı. Amacım dostlarımla bir albüm kaydetmekti, dolayısıyla her kayıt aşamasında çok eğlendik. Çevremde birlikte olmaktan mutlu olduğum insanlar olunca hiç zorlanmadık. Herkes hazırlıklıydı, geldiler, çaldılar, kaydettik. Ve hepsi, gerçekten de büyük müzisyenlerdi". Up*, elektrik ve akustik basın dengede olduğu, çok renkli, derinlikli ve sıcak bir albüm ve güzel bir sürpriz olarak şarkılar arasında, Clarke'ın başyapıtlarından, 1976 tarihli 'School Days'in yeni yorumu da bulunuyor.

45 yılı aşkın kariyeriyle, yaşayan bir jazz efsanesi İstanbul'a geliyor. 7 Nisan 2015 akşamı onu karşılamaya hazırlanın.

Stanley Clarke (b)
Beka Gochiashvili (p)
Cameron Graves (keyb)
Michael Mitchell (d)

Jan Garbarek Group feat. Trilok Gurtu 26 Nisan'da...

Jan Garbarek

İskandinav jazz'ının en büyük isimlerinden Jan Garbarek herbiri usta müzisyenlerden oluşan grubuyla 3 yıllık bir aradan sonra İstanbul'da!

40 yılı aşkın başarılı müzik kariyeri, sayısız albüm ve projesiyle dünyanın en önemli jazz üstadlarından olan Garbarek, 26 Nisan'da Cemal Reşit Rey Konser Salonu'na, müzikseverlerin ruhunu teslim almaya geliyor.

Memleketsiz Garbarek

Polonyalı bir baba ve Norveçli bir anneye sahip olan Jan Garbarek 1947 yılında Mysen'de doğmuştur. Ailesi dönemin koşulları sebebiyle Oslo'ya taşındıkları zamana yani Garbarek 7 yaşına gelene kadar memleketsiz kalır. Yeni memleketinin kültürü Jan Garbarek'i fazlasıyla etkileyecek ve İskandinav jazz'ının babası olarak anılacaktır.

50 albümle Kuzey'in en gözde ismi

Garbarek'in yaşamı, henüz 14 yaşındayken, radyoda John Coltrane'i dinlemesiyle yön değiştirir. Beğendiği isimleri dinleyerek kendi kendini yetiştiren sanatçı, iyi müzik yapabilmek için çok nota çalmak gerekmediğini, çalarken diz çökmenin hiç de ona göre olmadığını fark eder ve kendi müziğini yapmaya karar verir. Klasik jazz'ın yanı sıra İskandinav ve dünya folklorunu da müziğine taşıyan Garbarek, parlak ve temiz sololarıyla da çağdaşlarından kolaylıkla ayırt edilebilir. Jazz teorisyeni George Russell, Garbarek'i "Avrupa jazz'ında DjangoReingardt'tan beri en orijinal ses" olarak tanımlıyor.

22 yaşına geldiğinde ünlü jazz plak şirketi ECM'e davet edilen Jan Garbarek, 43 yılda yaklaşık 50 albüme imzasını attı. Modern jazz kronolojisinin en değerli isimlerinden olan sanatçı Anouar Brahem, Eleni Karaindrou, Ustad Fateh Ali Khan, Zakir Hussain ve Deeyah gibi etnik isimlerle de pek çok albüm projesinde yer aldı. Birçok Fransız ve Norveç filminin özgün müziklerini yazan Garbarek, Hollywood sinemasının da en gözde bestecilerinden.

Jan Garbarek'i ilk kez dinleyecek olanlar, onun müziğinin basit ve soğuk olduğunu düşünebilir. Oysa ki; Garbarek'in müziğindeki gizemi, parlaklığı, estetiği, lirikliği kısacası onun bir kült haline getiren nedenleri onu dinlerken sadece kulağını değil yüreğini de açanlar görebilir.

Jan Garbarek (s)
Rainer Brüninghaus (p)
Yuri Daniel (b)
Trilok Gurtu (perc)

Karin Şamo
karin@artipr.com.tr

Dee Dee Bridgewater'ın Merakla Beklenen Konseri 11 Nisan'da!

Jazz müziğin 3 Grammy ödüllü efsane sesi Dee Dee Bridgewater, Yapı Kredi ana sponsorluğuyla IEG Live'ın düzenlediği "Good Music In Town" konserleri kapsamında 11 Nisan'da İstanbullu jazz tutkunlarıyla buluşacak.

Özgün ve sıra dışı yorumuyla tüm zamanların en iyi jazz vokalistleri arasında yerini alan Dee Dee Bridgewater, 11 Nisan 2015'te İstanbul'da konser verecek. Volkswagen Arena'da saat 21.00'de sahne alacak büyülü ses, tüm zamanların en iyileri arasında yer alan "Time After Time", "Fine and Mellow" ve "A Natural Woman" gibi jazz klasiklerini bu kez İstanbullu müzikseverlerle birlikte söyleyecek. Klasiklerin yanı sıra yeni albümünden şarkılar da seslendirecek Bridgewater'a konserde, saksofon, piyano, trompet, davul, bas ve gitardan oluşan orkestrası eşlik edecek.

Ödüllü sahne performansı...

Müzik kariyeri boyunca 3 kez Grammy ödülü kazanan Bridgewater, bu ödüllerden ilk ikisini Ella Fitzgerald onuruna hazırladığı "Dear Ella" albümü ile kazandı. 2011 yılında ise "En İyi Jazz Vokal Albüm" dalında Grammy'yi kucakladı. Sanatın farklı alanlarında gösterdiği başarılı performanslarla da büyük başarılar elde eden sanatçı; Dizzy Gillespie, Sonny Rollins, Dexter Gordon ve Max Roach gibi jazz müziğin önemli sesleriyle birlikte unutulmaz çalışmalara imza atmış bir isim. 1974'te The Wiz Müzikali'ndeki "Glinda" rolüyle aday gösterildiği Tony Ödülü'nün sahibi olan Dee Dee Bridgewater, bugün hala New York'taki Little Schubert Tiyatrosu'nda sahnelenmekte olan "Lady Day" müzikalinde Billy Holiday rolü ile başrol oynuyor.

Dünya çapında destek verdiği sosyal projelerle de adından söz ettiren duyarlı sanatçı, aynı zamanda Birleşmiş Milletler'in Yemek ve Tarım Organizasyonu'nun dünyadaki ilk elçisi.

Dee Dee Bridgewater'ın, jazz tutkunlarının merakla beklediği 11 Nisan 2015'teki İstanbul konserinin biletleri Biletix'te.

Hüma Üster
huma.uster@iksv.org

Salon Nisan Ayı Program

The Field

The Field
3 Nisan 2015 Cuma
Kapı Açılış: 21.00

İsveçli müzik yapımcısı, Pitchfork'a göre *"Modern elektronik müziğin en doyurucu isimlerinden"* **The Field** ile Berlin'in önemli gece kulüplerinden Berghain'in resident DJ'i **Sam Parker 3 Nisan Cuma** gecesi **Salon** dinleyicileriyle buluşmaya geliyor.

The Field, 2003'te Buzz isimli yazılımla tanışmasıyla müzik kariyerine başladı ve 2007 yılında yayımladığı ilk albümü ***From Here We Go Sublime***, Pitchfork'tan 9.0 alarak son on yılın en iyi 200 albümü listesine girdi. 2009'da ***Yesterday and Today***, 2011'de ***Looping State of Mind*** ve 2013'te ***Cupid's Head*** albümlerini yayımlayan The Field, kendi prodüksiyonlarına kadar **Gui Boratto, Annie, Thom Yorke, Tame Impala, Wild Beasts, Interpol** gibi isimlere yaptığı remikslerle adından söz ettirdi.

Ardı ardına sahne alacak **The Field** ile **Sam Parker**, **3 Nisan Cuma** gecesi **22.00**'de **Salon**'da müzikseverlerle buluşacak.

Jimi Tenor

Jori Hulkkonen and Jimi Tenor play 'Nuntius'
4 Nisan 2015 Cumartesi
Kapı Açılış: 21.00 Konser: 21.30

Finlandiyalı elektronik müzik prodüktörleri **Jori Hulkkonen** ve **Jimi Tenor**'un yönetmenliğini üstlendiği, Godard, Tarkovski ve Kubrick'ten ilham olan fütüristik bir yol filmi olan 'Nuntius', dünyadaki bir objeyi alıp evine getirmekle görevli bir adamın bir boyuttan diğerine olan yolculuğunu anlatıyor.

Elektronik müziğin eşlik ettiği görsel bir şiir, bir nevi bir sine-konser olan **'Nuntius', Jori Hulkkonen** ile **Jimi Tenor** eşliğinde **4 Nisan Cumartesi** akşamı **21.30**'da **Salon**'da.

Greg Haines

123
8 Nisan 2015 Çarşamba
Kapı Açılış: 20.30 Konser: 21.30

Elektronik-indie müzik topluluğu **123**, 230 sayfalık bir illüstrasyon kitabıyla yayımlanan albüm üçlemesinin ilk parçası ***'aksel'***i Kasım 2009'da aisha records etiketiyle yayımladılar. Mayıs 2010'da ise ***'strereo love'*** adlı bir EP yayımladılar ve aynı dönemde **Eskişehir Senfoni Orkestrası** ile sürpriz bir konser gerçekleştirdiler. İkinci albümleri ***'arve'*** ise 2010 yılında piyasaya çıktı. **İzmir Senfoni Orkestrası**'yla senfonik konser serisine devam eden 123, albüme adını veren şarkı için dünyaca ünlü Norveçli trompetçi **Arve Henriksen** ile çalıştı. Grup son albümleri ***'lara'***yı ise Ocak 2012'de dinleyicileriyle buluşturdu.

Yerli bağımsız elektronik-pop grubu **123**, sakin müziğiyle **8 Nisan Çarşamba** akşamı **21.30**'da **Salon**'da müzikseverlerle buluşacak.

Barış Demirel - Barıştık Mı
9 Nisan 2015 Perşembe
Kapı Açılış: 21.00 Konser: 21.30

İstanbul jazz sahnesinin umut vaat eden trompetçisi **Barış Demirel**, geleneksel Ortadoğu ve Türk müziğindeki makamların yanı sıra jazz, ambient, rock, shoegaze, avant-garde ve Gainsbarre seslerinden etkilenerek trompeti üzerinde çalışmaya başlayarak projesine "**Barıştık Mı**" ismini verdi. 2011'de Roxy Müzik Günleri'nde birincilik ödülünü kazanan Demirel, 2012'de yayımladığı ilk maxi-single'ı **O.Y.D.H.O.G.Y**'nin ardından Ocak 2015'te de ilk albümü **T.E.A.R**'ı dinleyicileriyle buluşturdu.

Albümünün ilk konseriyle **Salon**'a konuk olan **Barış Demirel 9 Nisan Perşembe** akşamı **21.30**'da dinleyicilerine etkileyici bir trompet ziyafeti yaşatacak.

Dougles Dare & Greg Haines
10 Nisan 2015 Cuma
İlk Konser: 21.30 - İkinci Konser: 22.30 - Kapı Açılış: 21.00

2013'te yayımladığı ilk albümü ***Seven Hourd***'u ardından 2014'te ikinci albümü ***Whelm***'i yayımlayan Londralı sanatçı **Dougles Dare** ile albümlerinin her birinde farklı müzikal dönüşler deneyen İngiliz elektro-akustik sanatçısı **Greg Haines** arka arkaya **Salon** sahnede yerlerini alacak. 2006'da çıkardığı ***Slumber Tides***'ın ardından ikinci albümü ***Until the Point of Hushed Support***'u 2010 yılında, üçüncü albümü ***Digression***'u ise 2012'de yayımlayan **Greg Haines**, son albümü ***Where We Were*** ile bambaşka bir yola girerek dinleyicilerine güzel bir sürpriz hazırladı.

Yaptıkları müziklerle dikkatleri çeken iki İngiliz besteci **Dougles Dare** ile **Greg Haines**, **10 Nisan 2015 Cuma** akşamı **21.30**'da **Salon**'da dinleyicileriyle buluşacak.

Damon & Naomi play 'Fortune'
11 Nisan 2015 Cumartesi
Kapı Açılış: 21.00 Konser: 21.30

Galaxie 500 adlı grupta tanışan **Damon Krukowski** ile **Naomi Yang,** Shimmy Disc ve Sub Pop ile çalışmalarının ardından 2005'te **20/20/20** adlı kendi plak şirketlerini kurdular ve üç albüm yayımladılar. Müzikleri **The Perks of Being a Wallflower** ile **Greenberg** gibi filmlerde ve **The Sopranos, The Ghost Whisperer** gibi TV dizilerinde kullanılan Damon ile Naomi müzisyenliklerinin yanı sıra yayıncılık ve görsel sanatlarla da uğraşmakta.

Damon Krukowski ve **Naomi Yang**, Naomi'nin yönetmenliğini yaptığı 30 dakikalık bir sessiz film **'Fortune'** eşliğinde sergileyecekleri müzikal performans ile **11 Nisan Cumartesi 21.30**'da **34. İstanbul Film Festivali** kapsamında **Salon** sahneye konuk oluyor.

A Winged Viktory for the Sullen
17-18 Nisan 2015 Cuma-Cumartesi
Kapı Açılış: 21.00 Konser: 21.30

Ambient grubu Stars Of The Lid'den **Adam Wiltzie** ile dream-pop grubu Devics'ten **Dustin O'Halloran**'ın bir araya gelemsiyle kurulan **A Winged Viktory for the Sullen**, kendi adlarını taşıyan albümlerini 2011 yılında yayımladılar. çağdaş bir dans eprformansı için hazırlanan müziklerden oluşan, ikinci albümleri ***Atomos***'u da 2014 yılında dinleyicileriyle buluşturan ikili, Mojo Magazine tarafından *"Sürükleyici ve kaçınılmaz ölçüde sinematik bir ambient harikası"* olarak tanımlanıyor.

Berlinli ambient ikilisi **A Winged Viktory for the Sullen**, **17-18 Nisan Cuma** ve **Cumartesi** akşamları ard arda **21.30**'da **Salon**'da müzikseverlerle buluşacak.

Mark Ribot Solo "Docks Of New York"
22 Nisan 2015 Çarşamba
Kapı Açılış: 21.00 Konser: 21.30

1980'lerde müzik dünyasına adım atan, ABD'li gitarist ve besteci **Mark Ribot**, Tom Waits, Elvis Costello, Sam Phillips, Allen Ginsberg, Robert Plant & Alison Krauss, The Black Keys, Norah Jones, Diana Krall, Elton John, Madeleine Peyroux, Marianne Faitfull gibi önemli isimlerle konserler verdi. 30 yılı aşan kariyeri boyunca kendi ismiyle 20'den fazla albüm yayımlayan sanatçı, son solo albümü ***Silent Movies***'i 2010'da dinleyicileriyle buluşturdu.

'Walk The Line', 'The Kids Are ALl Right' ve **'The Departed'** gibi başarılı Hollywood filmlerinin soundtrack albümelrinde de yer alan Mark Ribot, *Rolling Stone* tarafından **Tom Waits**'in tarzını oluşturmasında en büyük katkıya sahip isimlerden biri olarak tanımlandı.

Mark Ribot, **Josef von Sternberg** imzalı 1928 yapımı **'Docks of New York'** filmi gösterimi eşliğinde **22 Nisan Çarşamba** akşamı **21.30'**da **Salon** sahneye konuk oluyor.

The Notwist
25 Nisan 2015 Cumartesi, Konser: 22.30 - Kapı Açılış: 21.30
26 Nisan 2015 Pazar, Konser: 20.00 - Kapı Açılış: 19.00

1989 yılında kurulan Alman indie rock grubu **The Notwist**, kurulduğu yıldan beri grup üyelerinin hiç değişmemesine rağmen müzikal açıdan sürekli bir değişim geçirdi. Kendi adlarını taşıyan ilk albümlerini 1991 yılında çıkaran grup, son albümleri ***Close to the Glass***'ı 2014'te yayımladı. ***Close to the Glass***, grubun müzikal yolculuğunu tamamladığı bir albüm olarak tanımlandı.

Heavy metal ve karanlık indie rock kıyılarından yola çıkarak elektronik müzik sahillerine demir atan **The Notwist**, **26 Nisan 2015 Cumartesi** gecesi **22.30**'da ve **26 Nisan 2015 Pazar** akşamı **20.00**'de **Salon** sahneden olacak.

Erdal Erzincan (Solo)
29 Nisan 2015 Çarşamba
Kapı Açılış: 21.00 Konser: 21.30

Çok küçük yaşlarda bağlamayla tanışan, halk müziği sanatçısı **Erdal Erzincan**, 1985 yılında Arif Sağ Müzik Kursu'na katıldı. Ardından 1989'da İstanbul Teknik Üniversitesi Türk Müziği Develt Konservatuarı'ndaki eğitimine başlayan sanatçı, ilk albümü ***Töre***'yi 1994 yılında yayımladı.

Erdal Erzincan, ***Garip*** (1996), ***Gurbet Yollarında*** (1999), ***Anadolu*** (enstrümantal)(2000), ***Al Mendil*** (2002), ***Kervan*** (2006) ve ***Giriftar*** (2008) albümlerinin dışında Tolga Sağ, İsmail Özden, Yılmaz Çelik ve Muharrem Temiz ile 'Türküler Sevdamız' başlığıyla üç albüm kaydetti. Viyana ve Hollanda'da senfoni orkestralarıyla sahneye çıkan Erzincan, İranlı kemençe sanatçısı Kayhan Kalhor ile ***The Wind*** adlı bir albüm kaydetmesinin ardından bu albümün turnesi kapsamında Kalhor'la birlikte ABD ve Kanada'da kosnerler verdi.

Uluslararası tanınmışlık kazanan, usta müzisyen **Erdal Erzincan** bağlamasıyla tek başına **29 Nisan Çarşamba** akşamı **21.30**'da **Salon**'a konuk olacak.

Garanti Jazz Yeşili: Jazz Ağacı 2015, John Coltrane
30 Nisan 2015 Perşembe
Konser: 21.30

İstanbul jazz sahnesinin önde gelen müzisyenlerinin jazz müziğinin efsanelerini andığı **Garanti Jazz Yeşili: Jazz Ağacı 2015** serisi **John Coltrane** ile devam ediyor.

2011'de ilk defa Billie Holiday, Ella Fitzgerald ve Nina Simone gecelerinde seyirciyle buluşan Garanti Jazz Yeşili: Jazz Ağacı konser serisi; 2012'de Frank Sinatra, Ray Charles ve Antonio Carlos Jobim'i selamladı. 2013'te Cole Porter, George Gershwin ve Duke Ellington'ı Salon'da andıktan sonra 2014'te Miles Davis, Louis Armstrong ve Chet Baker gecelerinde "trompet dahileri vokallerle renklendi". Konser serileri 2015'te saksofon virtüözleri için gerçekleştirdiği saygı duruşlarına Charlie Parker ve Stan Getz ile başladı. Şimdi ise jazz saksofon virtüözlerinin en büyük ilham kaynaklarından biri olan John Coltrane ile devam ediyor.

Başak Yavuz, Ceyda Ozbaşarel, Sanem Kalfa (vokal), **Yahya Dai, Serhan Erkol** (saksofon), **Adem Gülşen** (piyano), **Baran Say** (kontrbas) ve **Erdem Göymen**'den(davul) oluşan jazz müziğinin ustalarına, **Vedat Özdemiroğlu** gecenin sunucusu olarak eşlik edecek. **Garanti Jazz Yeşili: Jazz Ağacı 2015, John Coltrane** konseri **30 Nisan Perşembe 21.30**'da **Salon**'da gerçekleşecek.

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Nardis'de Nisan Programı

Uğur Güneş Trio feat. Önder Focant

1 Nisan / Apr. 2015
Uğur Güneş (p),
Kağan Yıldız (b),
Deniz Dündar (d).
Konuk Önder Focan (g).

Önder Focan Quartet feat. Batu Şallıel

2 Nisan / Apr. 2015
Batu Şallıel (ts),
Önder Focan (g),
Volkan Topakoğlu (b),
Berke Özgümüş (d).

Banu Güven Band

3 Nisan / Apr. 2015
Banu Güven (vo),
Kürşad Deniz (p),
Önder Focan (g),
Volkan Topakoğlu (b),
Hami Ünlü (d).

Ece Göksu Quartet

4 Nisan / Apr. 2015
Ece Göksu (vo),
Can Çankaya (p),
Kağan Yıldız (b),
Ferit Odman (d).

Volkan Polat Quartet

6 Nisan / Apr. 2015
Volkan Polat (g),
Can Çankaya (p),
Matt Hall (b),
Turgut Alp Bekoğlu (d).

Flapper Swing feat. Charles Frechette

7 Nisan / Apr. 2015
Nevin Hetmanek (vo),
Siney Yılmaz (s),
Tomas Hetmanek (g),
Erhan Erbelger (g),
Volkan Topakoğlu (b),
Charles Frechette (g).

Hakan Behlil ve "Hocalar"

8 Nisan / Apr. 2015
Şenova Ülker (tp),
Emin Fındıkoğlu (p, keyb),
Hakan Behlil (b),
Murat Verdi (d).

Deniz Taşar Band

9 Nisan / Apr. 2015
Deniz Taşar (vo),
Kürşad Deniz (p),
Volkan Topakoğlu (b),
Ekin Cengizkan (d).

Sibel Köse & Metin Paksoy Jazz Standards Revisited

10 Nisan / Apr. 2015
Sibel Köse (vo),
Metin Paksoy (as),
Mehmet Kütükçüoğlu (ts),
Erdal Paksoy (p),
Tevfik Bultan (b),
Cem Aksel (d).

Yavuz Akyazıcı Project

11 Nisan / Apr. 2015
Evrim Özşuca (vo),
Yavuz Akyazıcı (g),
Yahya Dai (ts),
Volkan Hürsever (b),
Turgut Alp Bekoğlu (d).

Cenk Erdoğan

13 Nisan / Apr. 2015
Cenk Erdoğan (g),
Erdem Tekinay (b),
Korhan Ogan (d).

Le Bardi Manchot

14 Nisan / Apr. 2015
Pierre-Jean Méric (b),
Marc Maffiolo (bas saksofon),
Joë Borderies-Santoni (g),
Quentin Bardinet (tenor banjo, vo),
Nicolas Vezzoni (kornet, vo),
Rémi Souyris (klarinet, vo),
Eric Pollet (tb),
Ophélie Luminati (d).

SPIN feat. Jef Giansily

15 Nisan / Apr. 2015
Yahya Dai (ts),
Jef Giansily (p, keyb),
Sıtkı Sırtanadolu (g),
Kağan Yıldız (b),
Ferit Odman (d).

GARANTİ CAZ YEŞİLİ-Dena De Rose Trio

16-17 Nisan / Apr. 2015
Dena De Rose (p),
Martin Wind (b),
Matthew Wilson (d).

Dilek Sert Erdoğan "Moments"

18 Nisan / Apr. 2015
Dilek Sert Erdoğan (vo),
Elvan Aracı (p, keyb),
Bora Çeliker (g),
Ozan Musluoğlu (b),
Ekin Cengizkan (d).

Murat Usanmaz Band

20 Nisan / Apr. 2015
Murat Usanmaz (perdesiz, flamenko gitar, vo),
Serkan Bağtır (clt, as),
Ömer Uslu (g),
Ufuk Çağlar (b),
Mert Baycan (perc),
İsmail Altunbaş (darbuka).

Şenova Ülker & Önder Focan & Kamil Erdem Trio

21 Nisan / Apr. 2015
Şenova Ülker (tp),
Önder Focan (g),
Kamil Erdem (b).

Bilal Karaman Quintet

22 Nisan / Apr. 2015
Barış Ertürk (s),
Adem Gülşen (p),
Bilal Karaman (g),
Baran Say (b),
Erdem Göymen (d).

Marc Mommaas and New York Jazz Workshop Faculty Band (NYJW)

23 Nisan / Apr. 2015
Fay Victor (vo),
Marc Mommaas (s),
Kenny Wessel (g),
Nikolaj Hess (p),
Jay Anderson (b),
Tony Moreno (d).

Luis Ernesto Gomez y LA DESCARGA Band

24 Nisan / Apr. 2015
Luis Ernesto Gomez (vo, tumba),
Gülseren Gomez (vo, perc),
Deniz Biber (vo),
Semih Sural (tp),
Alper Elmacı (keyb),
Alper Kılıç (b),
Riccardo Marenghi (d).

Eric Alexander Band

25 Nisan / Apr. 2015
Eric Alexander (ts),
Harold Mabern (p),
John Webber (b),
Joe Farnsworth (d).

GARANTİ CAZ YEŞİLİ - Dino Saluzzi Band

27-28 Nisan / Apr. 2015
Dino Saluzzi (bandoneon),
Felix Zenon Saluzzi (ts, clt),
Jose Maria Saluzzi (g),
Matias Raul Saluzzi (b).

Charles Frechette

Le Bardi Manchot

16 Telden Caz / Jazz from 16 Strings

29 Nisan / Apr. 2015
Önder Focan (g),
Cem Tuncer (g),
Kağan Yıldız (b).

GARANTİ CAZ YEŞİLİ - Uluslararası Caz Günü
Hayati Kafe & Carl Orrje Quartet

30 Nisan / Apr. 2015
Hayati Kafe (vo),
Carl Orrje (p),
Ozan Musluoğlu (b),
Berke Özgümüş (d).

Önder Focan Quartet feat. Batu Şallıel

Dilek Sert Erdoğan

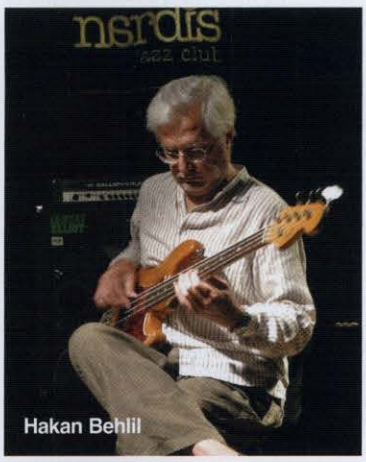

Hakan Behlil

Uğur Güneş

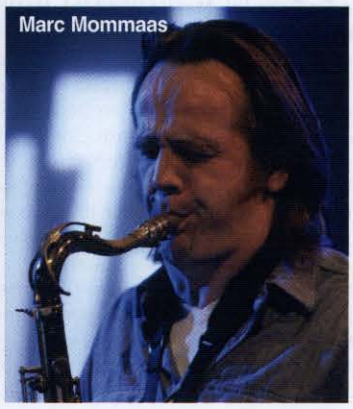
Marc Mommaas

Flapper Swing feat. Charles Frechette

Murat Usanmaz

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Dena Derose

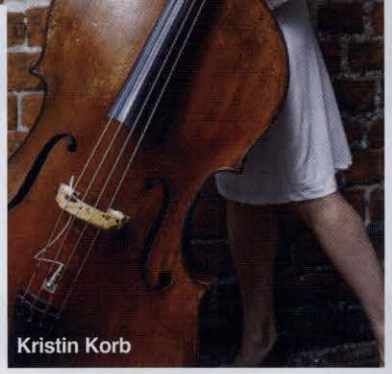
Kristin Korb

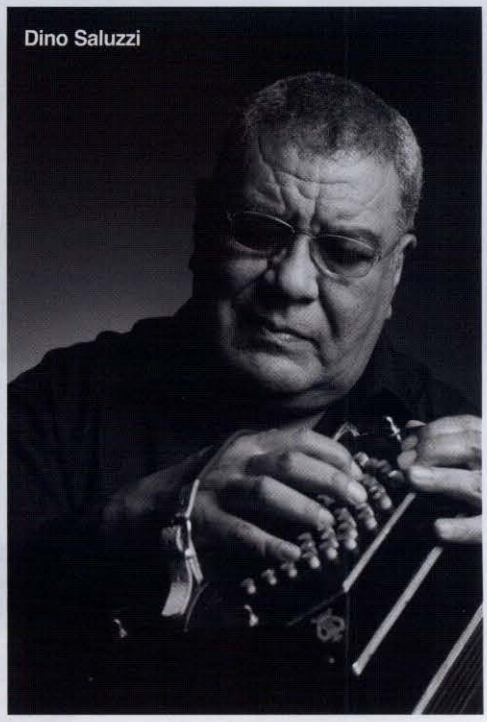
Dino Saluzzi

Nardis Jazz Club'da Garanti Jazz Yeşili Konserleri...

16 - 17 Nisan 2015

Dena De Rose Trio
Dean De Rose (p), Martin Wind (b), Matthew Wilson (d).
Amerikan basını tarafından Shirley Horn'dan bu yana gelmiş geçmiş en yaratıcı ve başarılı piyanist/ şarkıcı olarak görülen Dena DeRose bugüne kadar 11 albüm çıkardı. Son albümü "We Won't Forget You... An Homage to Shirley Horn" 2014 yılında çıkan sanatçıya 15 yıldır eşlik eden ikili, basta Martin Wind ve davulda Matt Wilson yer alıyor. 2012 yılında çıkardığı "Travelin' Light" albümü ile Grammy adayı oldu ve bu albüm Down Beat dergisi tarafından dört yıldız ile yorumlandı, Downbeat, All About Jazz ve niceleri tarafından 'Yılın Albümleri' listelerinde yer aldı. 2003, 2006, 2008 ve 2013 yıllarında ise Down Beat'in yıllık oylamalarında "Artist Deserving Wider Recognition" (Daha Çok Tanınması Gereken Sanatçı) kategorisinde birinci oldu. Dünyanın birçok yerindeki en önemli jazz organizasyonlarında ve kulüplerinde sahne alan sanatçı ayrıca Dizzy's Coca-Cola Jazz Club'un (New York) 30. yıl albümünde yer aldı. Clark Terry, Ray Brown, Tootie Heath, Bill Charlap, Eric Alexander, Jeremy Pelt, Benny Green, Harry Allen, John Clayton, Terell Stafford, Mark Murphy, Gary Cmmulyan, Rufus Reid, Lewis Nash, Louis Hayes, Scott Hamilton, John Scofield gibi birçok müzisyenler beraber sahneyi paylaştı. 15 yıl New York'ta yaşadıktan sonra Avusturya, Graz'a yerleşen müzisyen Graz Üniversitesi'nde Jazz Vokal Bölümü'nde profesörlük görevine getirildi. Sanatçı uluslararası alanda performans, ders ve workshop'larına devam etmekte.

27 - 28 Nisan 2015

Dino Saluzzi Band
Dino Saluzzi (bandoneon), Felix Zenon Saluzzi (ts, clt), Jose Maria Saluzzi (g), Matias Raul Saluzzi (b).
Arjantinli bandoneoncu, besteci ve doğaçlama üstadı Dino Saluzzi 'El Valle de la Infancia' albümü ile köklerine döndü. Buenos Aires'te kaydedilen albüm 2005'te çıkardığı 'Juan Condori' albümünden beri 'aile grubu' ile kaydettiği ilk albüm. Albümde Dino'ya kardeşi Felix tenor saksofon ve klarinette, oğlu Josê Maria gitarda ve yeğeni Matias basta eşlik ediyor. Albüme aile dışından destek veren müzisyen ise gitarda Nicolas "Colcho" Brizuela. Colacho'yu daha önce vokalist Mercedes Sosa ve davulcu Quintino Cinalli ile yaptığı çalışmalardan tanıyoruz. Kuzey Arjantin müziğinin bir çok farklı türünü jazzla harmanlayan grubun son albümü kapsamında gerçekleşecek turnenin İstanbul ayağını kaçırmayın!

30 Nisan 2015

Uluslararası Jazz Günü
Hayati Kafe & Carl Orrje Quartet
Hayati Kafe (vo), Carl Orrje (p), Ozan Musluoğlu (b), Berke Özgümüş (d).
Hayati Kafe 1941 yılında İstanbul'da doğdu. Ailesi Sefarad Yahudisi olan sanatçının ana dili Ladino'dur (Yahudi İspanyolcası). 16 yaşında profesyonel müzik hayatına başlayan sanatçı ilk albüm kaydını ise 1960 yılında yaptı. 'Segretamente' isimli İtalyanca parçasını yorumladığı kayıt 1961 yılında büyük bir başarı kazandı ve Kafe gençlerin idolü oldu. Sanatçı ve kendisine eşlik eden Türk orkestra 1962'nin yazında üç aylık bir tur için İsveç'e gitti ve o günden sonra Hayati Kafe İsveç'e yerleşti. İstanbul Radyosu'nda kendisine ait bir programı olan ilk Türk sanatçı olan Hayati Kafe, İsveç jazz dünyasına çabuk uyum sağladı ve İskandinavya'nın en önemli jazz müzisyenleriyle sahne aldı. 68 yılında kaydettiği "Things", veya İsveççe adıyla "Sån't", 68 yılında büyük bir hit oldu ve Kafe'yi İsveç'in en gözde sanatçılarından biri haline getirdi. Tüm İskandinav ülkelerinde sahne alan sanatçı, aynı zamanda bir çok TV kanalına konuk oldu ve LP, CD ve single çalışmaları yaptı. İskandinavya dışında Büyük Britanya, Hollanda, Almanya ve Fransa'da sahne aldı. Konuk olduğu bir çok big band'ın arasında NDR Big Band, Hamburg, The Metropole Orchestra, Amsterdam, Rias Big Band, Berlin orkestraları yer almaktadır. Daha önce İsveççe ve İngilizce parçalar seslendiren sanatçı son dönemde ana dilinde, Ladino, de performanslar vermektedir. Son dönemde İsrailli gitar virtüözü Liat Cohen ile Paris'te konserler veren Kafe bu projesine önümüzdeki aylarda yeni konserlerle devam edecek.

14 - 15 Mayıs 2015

Kristin Korb Trio
Magnus Hjorth (p), Kristin Korb (b, vo), Snorre Kirk (d).
Basçı ve vokalist Kristin Korb uluslararası çapta konserler veren ve eğitimler düzenleyen bir müzisyendir. Öğrencisi olduğu Ray Brown ile çalışırken, bir yandan da kendi üçlüsüyle çıkardığı albümün düzenlemelerini yaptı. Geçtiğimiz günlerde piyasaya çıkan altıncı albümü "What's Your Story" isimli albümünde jazz standartlarının aranjmanlarına yer veriliyor. Eğitmen olduğu okullar arasında Universiy of Southern California (Jazz Vokal Departmanı Koordinatörlüğü), Azuza Pacific University, Grossmont Community College ve Jazz Bölüm Başkanı olduğu Central Washinton University yer alıyor. Son olarak da International Society of Bassists başkanlığına getirilen Korb, Rochester'de (New York) yapılacak olan 2013 ISB Convention'un da sanat yönetmenliği görevini üstlendi.

Sevin Okyay
sevino@gmail.com

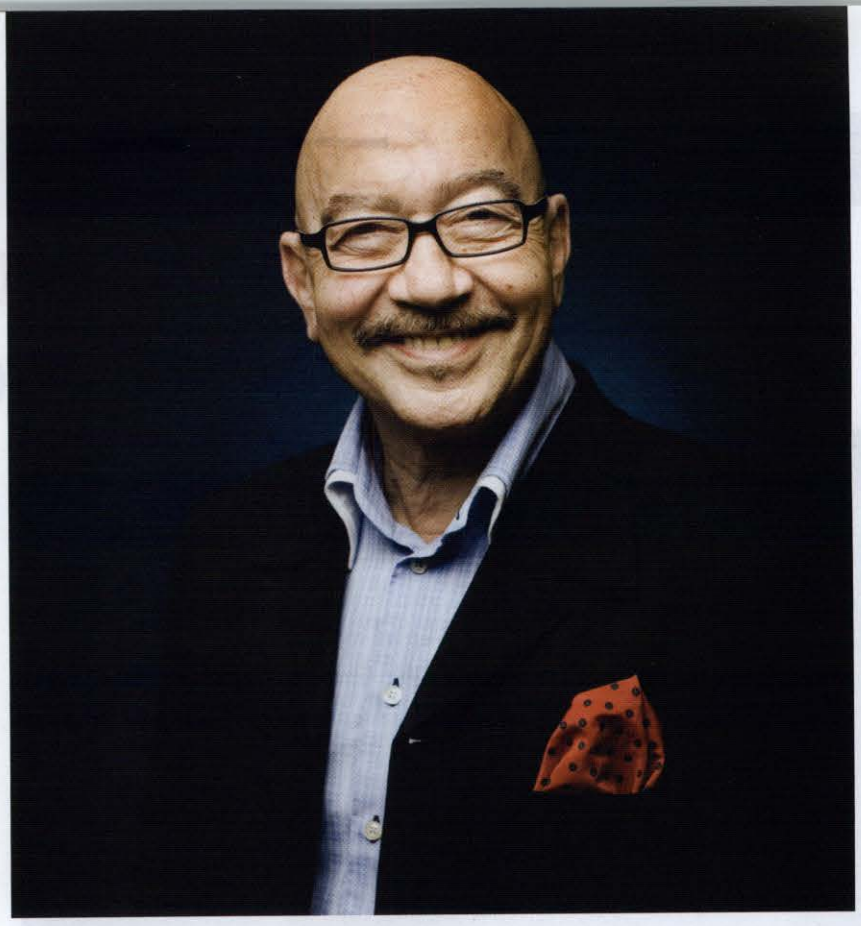

Hayati Kafe, 30 Nisan Dünya Jazz Günü'nde Nardis'te...

Yıllar önce Outlook Express'imde, 'Hello Sevin' diye başlayan bir mesaj vardı. İngilizce olarak devam ediyor ve 'Benden haber almak istemen ne hoş' diyordu. Her şey yolundaymış. Web sitesi yapım halindeymiş, çok geçmeden ziyaret edebilirmişiz. Biraz güncelleşme, biraz içerik değişikliği. Standart cevap mesajı işte. En iyi dileklerini sunup 'Adres' diyordu, "www.hayatikafe.com."

NTV Radyo'daki bir jazz programında onun **'The Crooner'** albümünü çalmıştım, hakkında güncel bilgiler bulmak için net'te dolaşırken de sitesine girmiş, bültenine abone olmak istemiştim. Katıksız bir nostalji olayıydı. **Hayati Kafe**, Allah bilir 20 yaşından bile küçükken dinlediğimiz o harika şarkıcı. Adını da severdim, komik gelirdi. Sonra Hülya Tunçağ'ın emriyle 35'inci yılını kutlama gecesinde misafir DJ olmuş biri sıfatıyla 'The Crooner'dan bir parça çaldım: 'Bewitched'. Elimde albümü görenler nezdinde de bayağı sükse yaptım. Taleplerle karşılaştım, ama benim sayılmazdı.

Aslında Kafe'nin albümünü, jazz ve sinema konusunda genellikle kurtarıcım olmuş **Ali Sönmez**'e borçluyum. Bana programda çalmam için ikinci parti albümleri ödünç verirken (müthiş bir koleksiyonu var), Hayati Kafe'yi ister miyim diye sordu. Tabir caizse, üstüne atladım. Bence çok iyi jazz şarkıcılarının albümlerini çaldığım o programların, Arthur Prysock ile birlikte ikinci 'sürpriz' starıdır. Peki, Kurt Elling'i de unutmuyoruz.

Hayati Kafe, 1960'ların başlarında İstanbul'a gelen İsveçli bir menajer tarafından keşfedilince, onun teklifini kabul edip üç aylık bir turneye çıkmış. Çıkış o çıkış, halen de İsveç'te. Bu keşif meselesinden önce, **'Secretamente'** plağı Türkiye'de en iyi 10 plak arasında ikinci sıraya çıkıp 10 hafta orada kalmış. Ne kadar iyi bir şarkıcı olduğunu gayet iyi hatırlıyorum, sadece radyodan da değil. Hilton'du sanırım, 'live' olarak dinlemiştim. Pek çok hayranı vardı, özellikle hanımlar...

1964'te İsveç'in saksofon efsanesi **Carl-Henrik Norin** ve grubuyla çalmaya başladı. Bir yıl sonra da, İsveç'te ilk kaydını gerçekleştirdi: 'When you wish upon a star' ya da 'Ser du stjarnan I det bla'. 1968'de çıkardığı Bobby Darin 'cover'ı 'Things' ya da 'San't', 'Svensktoppen' hit listesinde iki numaraya çıktı ve 11 hafta orada kaldı. Ama ilk LP'si 'Ha det sa kul'u yapması 1973'ü buldu. Plak, bir İngiltere turnesi dönüşünde çıktı. Ertesi yıl **'Hayati's Cafe'** adlı gece kulübünü açtı ve hayatında yeni bir bölüm başladı. Şov dünyasından arkadaşlarının uğrak yeri oldu. Hayati de özel durumlarda kendi kulübünde sahneye çıkıyordu elbet.

1983'te ise şarkıcılık ve kulüp sahipliğinin yanı sıra, menajerliğe başladı. İki yıl sonra da TV özel programı "Kvällen är din"de sunuculuk yaptı. 1988'de ise şarkıcılığa gene dört elle sarıldığını görüyoruz. Sandvigen Big Band ile bir LP yayınlayıp çok popüler televizyon şovu "Notknäckarna"ya çıktı. Ondan sonra da 'big band'ler ile İskandinavya ve Avrupa'yı dolaşmaya başladı. Birçok uluslararası yıldızla, bu arada jazz'cı **Herb Geller**'la sık sık birlikte çalıştı. Hamburg'daki Birdland'de iki konser verdiler, Stokholm Jazz ve Blues Festivali'ne katıldılar.

Sonra, 1994'te çok beğendiğim (herkesin beğendiği) albümü 'The Crooner'ı, Metropol Orkestrası ve NDR Big Band'le kaydetti. 1995'te de Frank Sinatra'nın 80'inci doğum günü kutlaması için Berlin'e davet edildi. Bunu, 'big band'lerle verdiği 40'ı aşkın **Sinatra** konseri izledi. 'For All We Know' 2000'de çıktı, çok iyi eleştiriler aldı. Bir yıl sonra ise, oğlu Adam Nordén'in bestelediği şarkı 'Alltid undrar / Beck's Theme"i kaydetti. Nordén, Beck filmlerinden iki tanesinin de müziklerini yapmıştı. Bu arada Hayati'nin de bazen filmlerde küçük roller oynadığını hatırlatalım. Bunlardan biri 2002 tarihli bir Fransız filmiydi. Daha sonra bir İsrail filminde, inşaat işçiliği yapan Türk siyasi mültecisini oynadı. Türkçe sözlü "Canım Canım"ı söyledi. Gece kulübünü ise yeniden hayata geçirdi. Eş-dost, müdavimler ısrar etmiş.

Jan Lundgren'in de dahil olduğu bir turneye çıktı. 2006'da birinci **Ladino Festivali**'ni düzenledi. Yasmin Levi, festivalin kraliçesi oldu. Ertesi yıl **"The Copenhagen Session"** yayınlandı. Kafe, Jan Lundgren ile iki konser verdikten sonra Paris'e "Chez Papa" jazz kulübünde çalışmaya gitti. 2009'da yeniden "Chez Papa"ya döndü. Jan Sigurd'la çalışmaya başladı. 2010'da ikisinin de yeni CD'leri çıktı.

Hayati Kafe'nin web sitesindeki 'timeline' 1961'de Secretamente'nin Türkiye'de en iyi 10 plak arasında ikinci sıraya çıkıp 10 hafta orada kalmasıyla başlıyor ve bugüne, yani Nardis konserine kadar geliyor. O zamandan beri İstanbul'a hiç gelmemiş. Ama iki yıl önce Bilgeler, Selçuk'ta, basının ve dinleyicilerin hayran kaldığı, Hayati'yi ertesi yıl da davet etmelerine neden olan bir konser vermiş. Bu arada, "Chez Papa" seferleri devam etti. Hayati de "I Love Language / Lisan Severim" TV şovunda geçmişini ve anadili olan Ladino'yu anlattı. Şovu çeşitli yerlerden davet aldı.

Hayati Kafe, çeşitli ülkelerde, tanınmış müzisyenlerle birlikte sahneye çıkıyor, TV programları yapıyor. Bu arada, sıra İstanbul'a da geldi. Şarkıcı 30 Nisan'da, Dünya Jazz Günü'nde, Nardis Jazz Club'de sahneye çıkacak, karşılıklı hasret gidereceğiz. Uluslararası Müzik Festivali'nde Ankara'da da bir konseri var. Onlarca yıl sonra İstanbullu dinleyicilerine kavuşacak. Doğrusu, yıllardır bu bizim de hayalimizdi. Hoşgeldin, Hayati! Umarız bundan sonra İstanbul'u daha sık ziyaret eder, hayranlarını sevindirirsin.

Sevin Okyay
sevino@gmail.com

SEVDA-CENAP AND MÜZİK VAKFI

Eric Alexander, "Touching" ile önce Ankara'da, sonra Nardis'te...

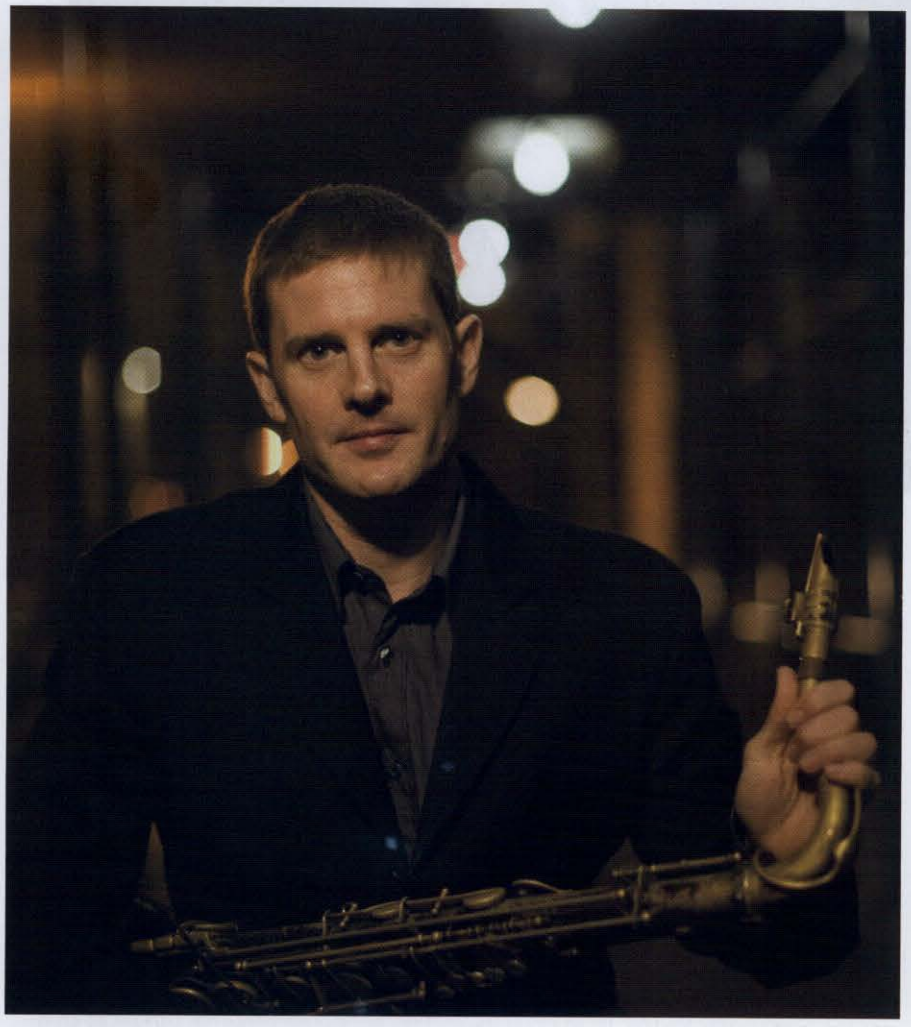

Amerikalı tenor saksofoncu Eric Alexander dörtlüsüyle **Nardis**'te ve **Uluslararası Ankara Müzik Festivali**'nde. İki büyük şehrimizin jazz severleri, bu parlak müzisyeni dinleme şansına sahip!

Eric Alexander önce iyi bir sideman olarak isim yapsa da, A.B.D.'de jazz'ın yükselen isimlerinden biri. Çok da çalışkan bir jazz'cı. Onu iki büyük şehrimizde, İstanbul ve Ankara'da Nisan sonunda izleyeceğiz. Ankaralı jazz severler **24 Nisan**'da, **Uluslararası Ankara Müzik Festivali**'nde Alexander'ı dinleyecek. İstanbul'dakiler ise, hemen ertesi gün **Nardis**'te. Üstelik de çok kaliteli bir kuartet olarak: tenor saksta Alexander, piyanoda soul-jazz müziğin önde gelen adlarından **Harold Mabern**, basta New York'un gözdesi **John Weber** ve davulda 100'den fazla albümün kayıt stüdyosunda çalmış olan **Joe Farnsworth.** Alexander'ın kendisi ise, bop'un ve ballad'ın günümüzdeki en iyi temsilcilerinden biri.

Washington eyaletinde büyüyen Eric Alexander müzik eğitimine altı yaşındayken piyanoyla başladı, üç yıl sonra klarnete geçti. Ancak 12 yaşına geldiğindedir ki, onun deyişiyle "hayatının enstrümanı" olarak saksofonu seçti. Bir yıl okuduğu Bloomington'daki Indiana Üniversitesi'nde okurken altocu olarak klasik müzik çalışıyordu. Tenor saksofon ise Indiana Üniversitesi'inde onun için tutku halini aldı. Jazz'ı keşfetti ve New Jersey'de William Paterson College'a geçti. Buradayken **Harold Mabern**, Rufus Reid, **Joe Lovano**, Gary Smulyan, **Ralph LaLama**, Norman Simmons, **Steve Turre** gibi jazz'cılarla çalıştı. "Kolejdeyken kimleri dinliyorduysam, bugün de onlardan etkileniyorum," diyor. "Monk, Dizzy, Sony Stitt, Clifford Brown, Sonny Rollins, Jackie McLean, Jo Henderson... Bird'ün ve bütün o bebop öncülerinin mirası, o lisan, o duygular benim için gene her şeyin özü". George Coleman'dan armonik yaklaşımı nedeniyle hâlâ etkileniyor. "Ve gene daima Coltrane dinliyorum çünkü bence 1960'ların ortası ile sonu arasındaki sololarında bile, küçük melodik bilgi cevherlerine rastlıyorum ve onları kendim çalarken de kullanıyorum".

Okuldan mezun olduktan sonra Chicago'ya transfer oldu. Charles Earland'ın grubuyla turnelere çıkarak ve şehrin kulüplerinde çalarak tecrübe edindi. 1991 onun için heyecanlı, rekabet dolu bir yıldı. **Thelonious Monk Uluslararası Jazz Saksofonu Yarışmasında** rakiplerinin arasında Joshua Redman ve Chris Potter da vardı. Gerçi birinci değil, Redman'ın hemen ardından ikinci oldu ama bu bile onu profesyonel jazz müzisyeninin fırtınalı hayatına savurmaya yetti. İyi gruplarda çaldı, ilk albümünü Charles Earland'le yaptı (1991) ve aynı yıl lider olarak ilk albümü "**Straight Up**"ı da gerçekleştirdi. New York'a geri dönmüştü. Pek çok şirkette, pek çok grupla çaldı. 1995'te Art Taylor's Wailer's grubunun davulcusu ölünce oraya geçti. 1997'de de "**Man with a Horn**" piyasaya çıtı. Ertesi yıl ise George Mraz, John Hicks ve Idris Muhammad ile albüm yaptığı gibi, altılısı **One for All**'un ilk kaydını da tamamladı. Dexter Gordon ve George Coleman'den etkilenmişti ama yavaş kendi sound'unu da geliştiriyordu.

Alexander, Criss Cross için, kendisinin lider olduğu iki set daha kaydetti, Tenor Triangle kayıtlarında yer aldı. Delmark'a da CD'ler yaptı. On birinci albümü "**Man with a Horn**" ise, 1999'de Milestone tarafından çıkarıldı. Jazz'cı o gün bugün birbirini izleyen albümler çıkarıyor. "**The First Milestone**" (2000), "**Summit Meeting**" (2002), "**Dead Center**" (2004), alto saksçı Vincent Herring ile birlikte "**Battle: Live at Smoke**" ile "**Temple of Olympic Zeus**" (2007), "**Prime Time: In Concert**" (2008), "**Revival of the Fittest**" (2009) ve "**Don't Follow the Crowd**" (2011). 2012'de Alexander kendisi gibi yetenekli Vincent Herring ile konser albümü "**Friendly Fire: Live at Smoke**" için yeniden bir araya geldi. Ertesi yıl Eric Alexander ballad ve blues'e açık olan yanını "**Touching**" ile ortaya koydu. Albümde ona blues piyanisti Bobby Lyle eşlik etti. 2014'te ise, sonradan yerleştiği şehri Chicago'ya "**Chicago Fire**" ile sevgilerini yolladı.

Eric Alexander'ın lider, sideman, yapımcı ve besteci olarak öyle çok albümü var ki, sayılarını tam olarak kendi de bilmiyor. Eh, çok çalışkan bir jazz'cı olduğunu söylemiştik. Kendisinin tahmini, 60 albüm ile 70 albüm arasında. Kaç albümde çaldığını ise bilemiyor. Eleştirmenler ile meslektaşlarından övgü aldı. Daha da önemlisi, bebop geleneği içinde kendine özgü bir sound'un sahibi oldu.

Övgü almış albümlerini New York'taki bağımsız jazz şirketi HighNote Records'da topladı. En yenileri "Don't Follow the Crowd," ile Herring'li "Friendly Fire". New York'a yerleşti, şehrin jazz kulüplerinde sık sık çalıyor. Bu arada dünya turnesini sürdürüyor. Bizim payımıza da 24 Nisan'da Ankara'da, MEB Şura Salonu'nda ve 25 Nisan'da İstanbul, Nardis'te iki konser düştü.

İki grubunu şöyle anlatıyor:

"Şu sıralarda birlikte çalıştığım iki ana grup var. İlki efsanevi piyanist **Harold Mabern**, davulda çok uzun zamandır birlikte çalıştığım **Joe Farnsworth** ve basta da **John Webber**, **Peter Washington** ya da **Nat Reeves**'in olduğu grup. Altı yıldır birlikte çalışıyoruz, A.B.D., Japonya, Avrupa ve Güney Amerika'ya birlikte gittik. Milestone ve Alfa'dan yedi albümümüz çıktı. Kişisel olarak da, müzisyen olarak da büyük bir uyum içindeyiz ve birlikte çalmaktan zevk alıyoruz.

"Düzenli olarak birlikte çaldığım öteki grup ise **One For All** altılısı. Davulda **Joe**, basta **Peter**, piyanoda **David Hazeltine**, trombonda **Steve Davis** ve trompette **Jim Rotondi**. Onlarla da Sharp 9, Criss Cross ve Venus için toplam sekiz albüm yaptık. Bana bu grup yavaş yavaş hepimizin meslek hayatı açısından daha fazla önem kazanıyormuş gibi geliyor".

Eric Alexander, 1968 doğumlu bir jazz'cı olarak hard bop ve post-bop geleneğinin en sağlam temsilcilerinden biri sayılıyor. Koyu, derin ve sağlam bir sound'u var. Tekniği ve üslubu olgunlaşmaya devam ediyor. AllAboutJazz'deki "**Chicago Fire**" eleştirisinde, Alexander'ın erdemlerini sayarken akla hemen "çalışkan" ve "istikrarlı" kelimelerinin geldiği belirtilmiş. Henüz kırk küsur yaşında olduğu halde şaşılacak çoklukta albümü var. Hiç yüksünmeden sideman olarak başkalarının albümlerinde çalışıyor. Şaşırtıcı tekniği ve sonu gelmez doğaçlama hazinesi sayesinde hep övgü alıyor. AllAboutJazz, onun her temaya aynı titizlikle yaklaştığını ve kendi çevresinde asla samimiyet ve kışkırtıcılıktan uzak bir solo sunmamakla tanındığını da eklemiş. Bunun en güzel yanı da yirmi küsur sene sonra artık sarsılmaz bir özgüvene erişmiş olması. Ama bu konuda grubuna da çok şey borçlu olduğunu inkâr etmiyor tabii.

Aslında bunların çoğunu on yılı aşkın süre önce, o henüz daha da yeni bir jazz müzisyeniyken de söyleyebilirdik. Örneğin Üç albümün ardından Milestone için "**Nightlife in Tokyo**"yu yaparken de böyleydi: güvenli ve kâmil bir müzik vizyonu olan 34 yaşında bir lider. Çağdaş jazz pazarlamada olmazsa olmaz kabul edilen yenilikler ve eğilimleri hiç düşünmeksizin bir kenara atabiliyordu. "Kayıt tarihinden kayıt tarihine, her şeyi farklı yapma yolunda bilinçli bir çabam yok. Ben sadece birlikte rahatlıkla çaldığım iyi müzisyenleri bir araya toplamaya; orijinaller ve standartlar, bir de belki standart melodilerin yeni aranjmanlarından oluşan kaliteli malzeme kullanmaya ve bir jazz hayranının ya da müzisyeninin başından sonuna kadar zevkle dinleyeceği türde bir kayıt yapmaya çalışıyorum".

Ama bütün başarıları ve eleştirel övgüler bir yana, onu en fazla memnun eden bop temelli jazz geleneği içinde kendi sesini duyurmuş olmak, hemen tanınan bir 'sound' sahibi olmak. "Birkaç yıl önce 'Acaba Stitt ya da Trane burada ne yapardı" diye düşünmekten vazgeçtiğim bir noktaya geldim," diyor. "Ben nasıl çalırsam öyle çalmakla yetiniyorum, kafamdaki fikirleri dışarı çıkarmaya çalışıyorum. Doğuştan mükemmeliyetçiyim ama, son zamanlarda saksofon çaldığım zaman kulağıma gelenleri biraz daha fazla kabule yatkınlaştım".

Alexander, "Yanılmıyorsam," diye devam ediyor, "Joe Farnsworth bir keresinde bana Art Blakey'nin, "Kimin enstrümanını çaldığıma aldırmıyorum, nasıl olsa ondan kendi sound'umu çıkaracağım dediğini hatırlatmıştı. İşte kazanmaya çalıştığımız savaş bu: her zaman kendinden emin ve rahat olmak. Kendini ifade edebildiğin ve her enstrümanda kendi sesini çıkarıp, duygunu aktardığın zaman, gerçekten sağlam bir ileri adım attın demektir."

Diskografi:

New York Calling (1992)
Straight Up (1992)
Up, Over & Out (1993)
Full Range (1994)
Eric Alexander in Europe (1995)
Stablemates (1995) Lin Halliday ile
Two of a Kind (1996)
Heavy Hitters (1997)
Mode for Mabes (1998)
Extra Innings (1998)
Solid! (1998)
Man with a Horn (1999)
Alexander the Great (1999)
Live at the Keynote (1999)
The First Milestone (2000)
The Second Milestone (2001)
Summit Meeting (2002)
Nightlife in Tokyo (2003)
Gentle Ballads (2004)
Dead Center (2004)
Sunday in New York (2005)
Gentle Ballads II (2006)
It's All in the Game (2006)
Gentle Ballads III (2007)
Temple of Olympic Zeus (2007)
Prime Time (2008)
My Favorite Things (2009)
Revival of the Fittest (2009)
Gentle Ballads IV (2009)
Chim Chim Cheree (2010)
Don't Follow the Crowd (2011)
Friendly Fire: Live at Smoke (2012)
Touching (2013)
Chicago Fire (2014)

Ortak lider olarak:

The Tenor Triangle: Tell it Like it Is (1993) (Ralph Lalama & Tad Shull ile)
One for All: Too Soon to Tell (1997)
One for All: Optimism (1998)
The Tenor Triangle: Aztec Blues (1998) (Ralph Lalama & Tad Shull ile)
The Anniversary Quartet: You'll See! Live at the Cellar (1993) (Peter Bernstein, Mike LeDonne ve Joe Farnsworth ile)
One for All: Upward & Onward (1999)
One for All: The Long Haul (2000)
One for All: Live at Smoke: Vol. 1 (2001)
One for All: End of a Love Affair (2001)
One for All: Wide Horizons (2003)
One for All: No Problem (2004)
One for All: Blueslike (2004)
The Battle: Live at Smoke (2005) (Vincent Herring ile)
Reeds & Deeds: Wailin' (2005) (Grant Stewart ile)
Reeds & Deeds: Cookin' (2006) (Grant Stewart ile)
One for All: The Lineup (2006)
One for All: Killer Joe (2006)
One for All: What's Going On? (2007)
One for All: Return of the Lineup (2009)
Meeting Point: Quintessence (2009)

Ebru Kalu
bulten@bsnods.com

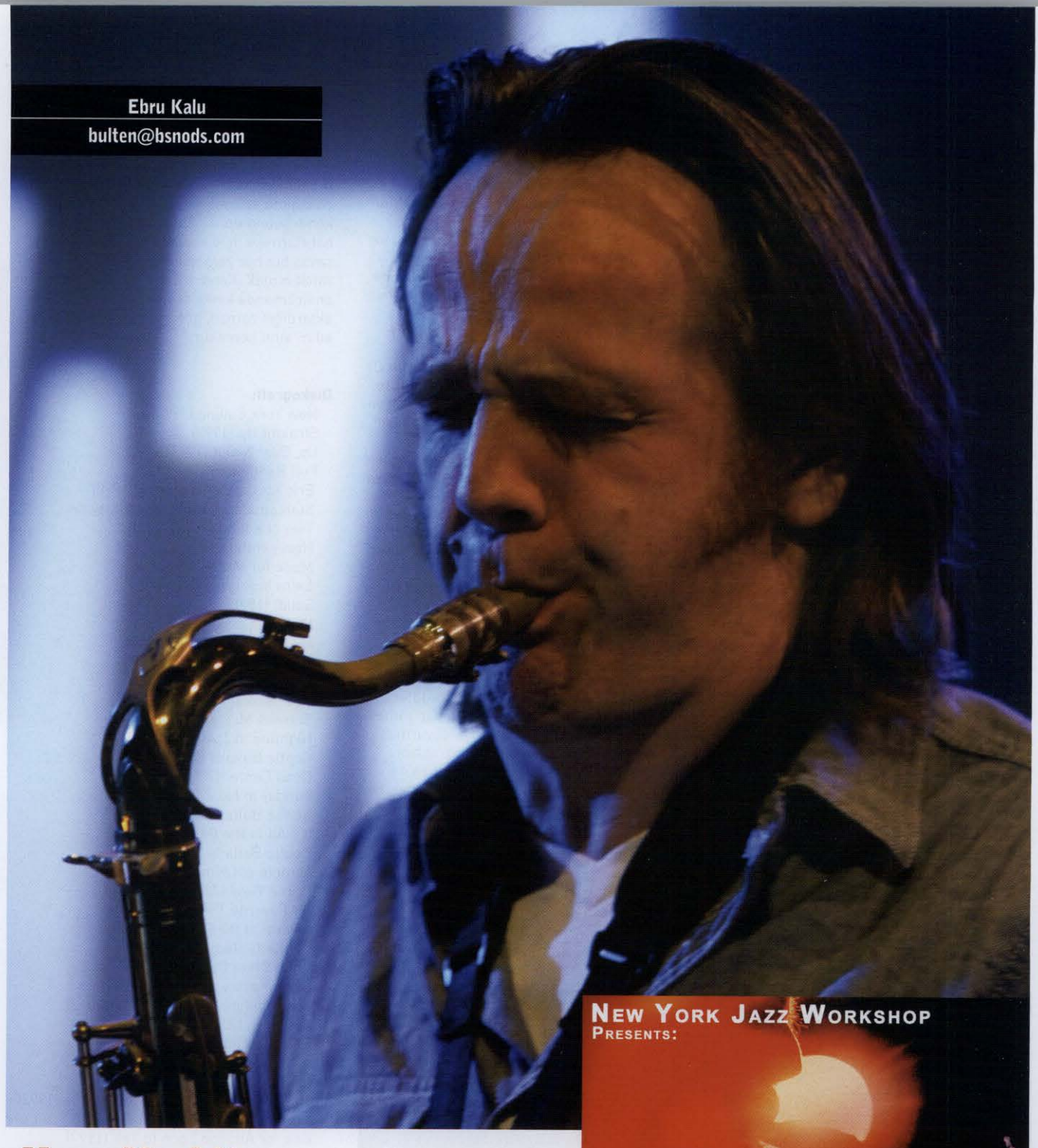

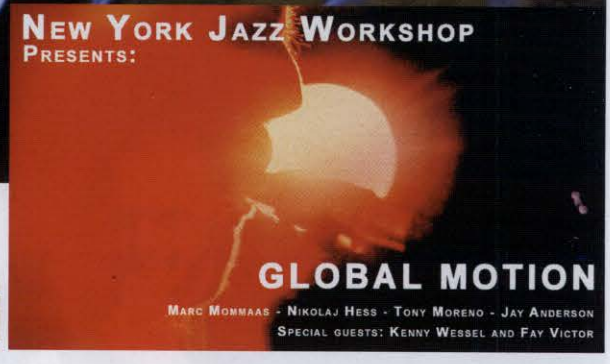

New York'tan Boğaziçi'ne jazz esintisi

New York Workshop School of Music geçen yıl gerçekleşen atölyenin ardından, ikinci kez Boğaziçi Üniversitesi'ne konuk oluyor. New Yorklu jazz müzik üstatları Boğaziçi Üniversitesi Müzik Kulübü işbirliğiyle, 23-27 Nisan 2015 tarihleri arasında, beş gün süreyle bir "Jazz Workshop" düzenliyor.

Boğaziçi Üniversitesi, geçen yıl olduğu gibi bu yıl da New York Workshop School of Music'i ağırlıyor. Boğaziçi Üniversitesi Müzik Kulübü işbirliğiyle, **23-27 Nisan 2015** tarihleri arasında yapılacak olan atölye kapsamında birbirinden önemli müzisyenler ders verecek.

Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerine ücretsiz olacak etkinliğe katılanlar gündüz derslerinde çaldıkları enstrümanlara göre, nefesli sazlar ve piyano; davul ve bas, gitar ve vokal olmak üzere dört farklı sınıfa ayrılacak. Öğleden sonra derslerinde ise, çalınan enstrüman ve seviyeye göre beş farklı grup oluşturularak eğitmenler eşliğinde müzik yapılacak.

Dünyaca ünlü jazz müzisyenleri eğitim verecek

Atölye çalışmaları kapsamında New York Jazz Workshop Müzik Okulu'nun kurucularından Marc Mommaas emprovizasyon, New York'lu jazz müzisyeni Tony Moreno müzikte ritim, dünyaca ünlü jazz müzisyeni Kenny Wessel jazz gitarı, kontrbas ustası Jay Anderson ve son olarak da vokalist Fay Victor jazz vokali üzerine eğitimler verecek. Jazz müziği ve doğaçlama odaklı olan atölye çalışmalarına katılmak için az miktarda vokal ya da enstrüman bilgisi yeterli olacak.

Önce eğitim sonra konser

Yapılacak atölye çalışmaları 27 Nisan'da özel bir konserle noktalanacak. Eğitimlerle kendilerini geliştiren katılımcılar, bu özel konserde hünerlerini sergileyecek. Performans sırasında katılımcılara eğitmenler de eşlik edecek. Albert Long Hall'de yapılacak performans saat 13.30'da başlayacak. Ayrıca grup 23 Nisan'da Nardis'te de bir konser verecek.

Burak Bedikyan American Quartet;
"Leap Of Faith"
4 Mayıs Pazartesi
Nardis Jazz Club'da sahne alacak...

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

John Ellis - saksofon
Burak Bedikyan - piyano
Ron McClure - bas
Gerald Cleaver - davul

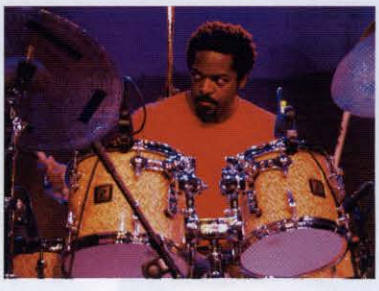

2013 yılında *SteepleChase* etiketiyle çıkarttığı albümü **"Circle of Life"** ile uluslararası jazz sahnesine ilk önemli adımını atan ve *Downbeat, Financial Times, The Guardian, Jazz in MEE, Cuadernos de Jazz* ve birçok saygın yayının adından övgüyle söz ettiği piyanist/ besteci ***Burak Bedikyan***, ikinci albümü **"Leap of Faith"** ile yeniden dikkatleri üzerine topluyor. Post-bop / modern jazz çizgisinde, lirik anlatım dili, çok katmanlı dokusu ve zengin armonik yapısıyla öne çıkan, tamamı kendi kompozisyonlarından oluşan albümünün konser dizisinde sanatçıya bu kez jazz dünyasının önde gelen isimlerinden John Ellis, Ron McClure ve Gerald Cleaver'dan oluşan yıldız bir kadro eşlik ediyor.
Bedikyan, on yılı aşkın süredir gerek Türkiye'de, gerekse dünya jazz sahnesinde kendine özgü müzikal karakteri ve farklı stillerde gösterdiği yetkinlikle; *Benny Golson, Chris Potter, Chris Cheek, Ricky Ford, Andy Middleton, Vincent Herring, Stefano Di Battista, Wynton Marsalis, Jim Rotondi, Sean Jones, Dusko Goykovich, Brian Lynch, Kevin Mahogany, Jenny Evans, Melba Joyce, Ron McClure, Peter Washington, Eric Revis, Bill Stewart, Billy Drummond, Ted Poor* gibi pek çok usta müzisyenle çeşitli projelerde yer alma fırsatı yakaladı.
2002 Thelonious Monk Saksofon Yarışması **(Thelonious Monk Saxophone Competition)** ikincisi ***John Ellis***; son yirmi yıl içerisinde yüzü aşkın albümde yer alarak New York jazz çevrelerinin birinci sınıf müzisyenleri arasına katılmıştır. Çalıştığı isimler arasında; *John Pattiucci, Dr. Lonnie Smith, Miguel Zenon, Charlie Hunter, Robert Glasper, Darcy James Argue, Edward Simon, Aaron Goldberg, Rodney Green, Matt Penman, Mike Moreno ve Sting*'i sayabileceğimiz saksofon sanatçısı, özellikle daimi üyesi olduğu *Kendrick Scott*'in *Oracle* grubuyla sergilediği performanslarda kendine has melodik doğaçlama stiliyle yeni nesil jazz ustaları arasındaki yerini tescillemiştir.

Topluluğun en kıdemli üyesi olan ***Ron McClure*** kelimenin tam anlamıyla bir "jazz efsanesi". 1963'ten günümüze dek modern kontrbasın en yetkin temsilcileri arasında gösterilen ***McClure***'un kendi adına yayınlanmış yirmi sekiz albümü, "eşlikçi/ sideman" kimliğiyle yer aldığı yüzü aşkın kaydı mevcut. 1967 yılında üyesi olduğu *Charles Lloyd Quartet* (Lloyd/ Jarret/ DeJohnette/ McClure) *Downbeat* tarafından "Yılın Grubu" seçilirken, 1975'te ikonik jazz/ rock topluluğu *"Blood, Sweat & Tears"* tarafından icra edilen kendi kompozisyonu "No Show", "En İyi Enstrümantal Düzenleme" dalında *Grammy*'ye aday gosterilir. 1996 yılında *"A.S.C.A.P. Jazz Composition"* ödülüne layık görülen usta müzisyenin kariyeri boyunca çalıştığı isimlerin bir kısmını anmamız, bu istisnai müzik adamının kalibresi hakkında bir fikir sahibi olmamıza yetecektir: *Mose Allison, Chet Baker, Tony Bennett, Richie Beirach, Blood,Sweat & Tears, Paul Bley, Carla Bley, Randy Brecker, Gary Burton, George Cables , Stanley Cowell, Jack DeJohnette's Directions, Art Farmer, Joe Farrell, Michael Franks, Maynard Ferguson, The Fourth Way, Stan Getz, Slide Hampton, Joe Henderson, Conrad Herwig, Freddy Hubbard, Bobby Hutcherson, Keith Jarrett, Wynton Kelly, Jackie Byard, Lee Konitz, Michel LeGrand, Dave Liebman, Charles Lloyd, Marian McPartland, Herbie Mann, Thelonious Monk, Wes Montgomery, Frank Morgan, Michel Petrucianni, The Pointer Sisters. Quest. Buddy Rich, George Russell, James Spaulding, Sonny Stitt, Sarah Vaughn, Dionne Warwicke, The Jazz Foundation Orchestra, The Spirit of Life Ensemble vb.*

"Burak Bedikyan American Quartet"'in dinamosu ***Gerald Cleaver***, modern jazz davuluna getirdiği yeni solukla, gelenek ve modernizm arasında yakaladığı kusursuz dengeye yaratıcı ruhunu da katmayı ihmal etmeyen nadir "müzisyen" davulculardan. *Detroit* doğumlu davulcunun birlikte çalıştığı müzisyenler arasında; *Tommy Flanagan, Hank Jones , Eddie Harris, Kenny Burrell, Barry Harris, Marcus Belgrave, Cecil Bridgewater, Henry Threadgill, Roscoe Mitchell, Lotte Anker, Matt Shipp, William Parker, Craig Taborn, Kevin Mahogany, Charles Gayle, Mario Pavone, Ralph Alessi, Jacky Terrasson, Muhal Richard Abrams, Tim Berne, Jeremy Pelt, Ellery Eskelin, David Torn, Miroslav Vitous, Terje Rypdal, Chris Potter, Joe Morris, Mat Maneri, Michael Formanek, Tomasz Stanko, Ben Monder, Andrew Bishop, Reid Anderson ve Reggie Workman gibi isimleri sayabiliriz.*

Grubun Nardis konseri sponsoru Audio AVM Ozan Turan'a teşekkür ederiz.

Grubun Konser Takvimi
30 Nisan Akbank Sanat 20:00
1-2 Mayıs Pannonica
4 Mayıs Nardis Jazz Club 21:45
5 Mayıs Notre Dame De Sion 19:30
6 Mayıs 60m2

Arzu Göknar
arzugoknar@gmail.com

İlk Bakışta Aşk; Pannonica Jazz

Jazz konserleri ve müziğin daha fazlası

KUHNBrienz

Onelia Manzano

Ricky Ford

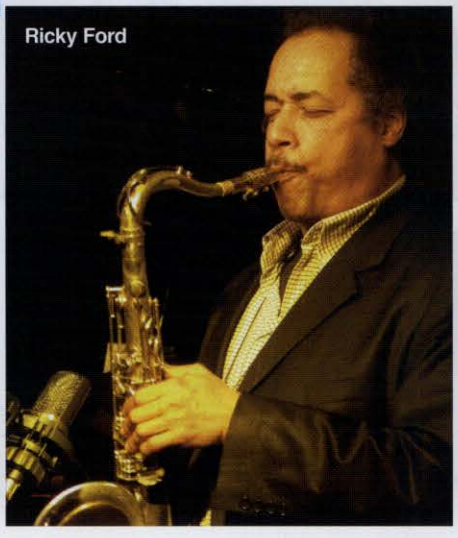
Ricky Ford

Ron McClure

Pannonica

Adını, ünlü 'Jazz Barones'i, Rothschild Ailesi'nin kızı, **Kathleen Annie Pannonica de Koenigswarter** alan ve 12 Aralık 2013 tarihinde Bodrum'da açılan Pannonica Jazz, jazz ve iyi müzik tutkunlarını Türk ve yabancı müzisyenlerle bir araya getiriyor.

Garanti Jazz Yeşili ana sponsorluğunda, canlı konserlerin gerçekleştiği, Bodrum'un tek ve kendine özgü New York stilinde jazz bistro lounge'ı olan Pannonica, yıl boyunca açık jazz kulübü ve konser alanıdır.

İstanbul Jazz Dörtlüsü, Acid-Trippin, Mingus Trippin, Free KEY Trio, Barbarlar, Kaka;phonia albümleri ile müzikseverlerin yakından tanıdığı, ünlü jazz kompozitörü ve piyanist **Ali Perret** tarafından hayata geçirilen Pannonica, müzisyenlere çalma ve yaratıcılıklarını sergileme olanağı yaratmak için kurulmuş bir platform olarak Türkiye'den ve dünyadan ünlü müzisyenleri, grupları sahnesinde misafir ediyor.

Kış sezonu 1 Kasım ile 1 Haziran tarihleri arasında olan Pannonica, kış aylarında Çarşamba ve Cumartesi günleri arasında, haftada dört gün açık. Konserler 21.30'da başlayıp gece yarısına kadar sürüyor. Haziran'dan Ekim ayına kadar süren yaz sezonunda, salı ve pazar günleri arasında haftanın altı günü, 18.00 ile 02.00 arası açık olan Pannonica'nın programında, konserlerin yanı sıra jam sessionlar ve DJ performansları yer alıyor. Yaz sezonunda performanslar saat 22.30'dan itibaren başlıyor.

Jazz/rock tarzın yükselen ismi Kuhn Fu

Nisan ayında Pannonica'da

Pannonica, nisan ayında Jazz/rock tarzının beğenilen grubu Kuhn Fu'yu müzikseverlerle buluşturuyor. Dört milletten, dört farklı karakterden oluşan, heyecan verici ve yoğun canlı performanslarıyla tanınan grupta basta İsrail'den Ziv Taubenfeld, gitarda Almanya'dan Christian Kuhn, kontrabasta Türkiye'den Esat Ekincioğlu ve davulda Sırbistan'dan Lav Kovac yer alıyor.

Pannonica'da Nisan ayının diğer performansları arasında Ülkü Aybala Sunat, Eylül Biçer, Nu Soul ile Evrim Özşuca, Deniz Kançelik, Ali Perret ve Burak Ayral, "Slow, Hot, Wind" albümleriyle Neşet Ruacan, Volkan Hürsever, Ece Göksu ile soul jazz ve alternative pop performanslarıyla bilinen Accoustic Sound Group yer alıyor.

Müzik dünyasının, Amerika'lı efsanevi müzisyenleri John Ellis, Ron McClure, Geral Cleaver ve Ricky Ford mayıs ayında Pannonica'da

Pannonica, Mayıs ayına **Burak Bedikyan American Quartet** ile giriyor. Uluslararası jazz sahnesinde beğeni ile takip edilen **Burak Bedikyan**'ın "Leap of Faith" albümünün 1 ve 2 Mayıs'ta Pannonica'da gerçekleşecek konser serisinde New York jazz çevrelerinde birinci sınıf müzisyenler arasında yer alan **John Ellis**, "Jazz Efsanesi" **Ron McClure** ve modern jazz davuluna getirdigi yeni solukla "müzisyen" davulculardan **Gerald Cleaver** kendisine eşlik ediyor.

Efsanevi saksofon ustası **Ricky Ford**, 14, 15 ve 16 Mayıs'ta Pannonica sahnesinde **Ali Perret, Matt Hall** ve **Can Kozlu** ile buluşuyor. Devlerin buluşması müzikseverlerin heyecanla beklediği ayın en önemli konserleri arasında yerini alıyor.

Mayıs ayının diğer konserleri arasında 6 ve 9 Mayıs tarihleri arasında gerçekleşecek piyanoda **Ali Perret**'nin düzenlemelerine vokalde **Evrim Özşuca** eşlik ediyor. 21, 22 ve 23 Mayıs'ta piyano ve trombonun usta ismi Stockholm ve İstanbul'da yaşayan **Elvan Aracı** ile gitar, vokalde **Bora Çeliker** sahnede müzikseverlerle buluşuyor. 28, 29 ve 20 Mayıs tarihlerinde yılbaşı performanslarıyla dinleyicileri büyüleyen ve dans ettirmeden bırakmayan Nu Soul müziği ile vokalde **Evrim Özşuca**, piyanoda **Ali Perret**, bas gitarda **Deniz Kançelik** ve elektroniklerde **Burak Ayral**, Pannonica sahnesinde olacak.

İstanbul gece hayatında kitlesi bir hayli geniş olan **Electro Swing** partileri mayıs ayında Pannonica ile Bodrum'da devam ediyor. İstanbul'daki electro swing gecelerinin vazgeçilmez ismi **Tobumusikizm**, Electro Swing partilerinde, müziğiyle 20'li, 30'lu yılların günümüze yansıyan ruhunu, coşkusunu yaşatacak.

"Havana'dan Esintiler", Neşet Ruacan ve DJ performansları, Haziran ve Temmuz aylarında Pannonica'da

Türkiye'de Küba müziği deyince akla gelen ilk isimlerden olan, Pannonica'da sahne aldığı geceleri renkli tarzı ve müziği ile dolduran Küba müziğinin temsilcisi **Onelia Manzano**, Haziran ayında "Havana'dan Esintiler"i Bodrum'a getiriyor. Haziran ve

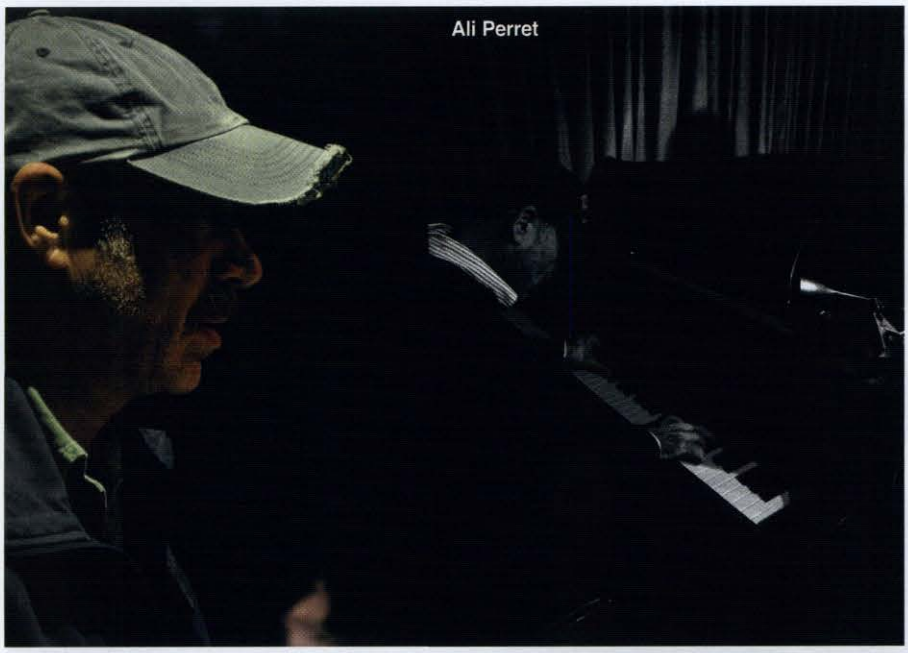
Ali Perret

Dilek Sert Erdoğan

Evrim Özşuca

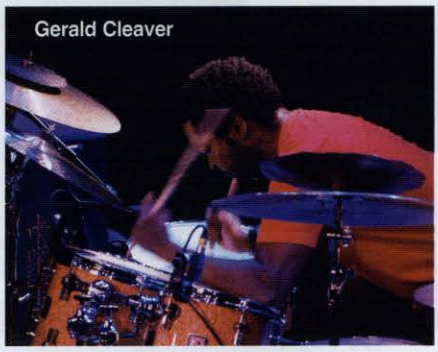
Gerald Cleaver

Temmuz ayları boyunca her hafta çarşamba, perşembe, cuma ve cumartesi geceleri Pannonica sahnesinde müzikseverlerle buluşan **Onelia Manzano**'ya elektroniklerde **Burak Ayral**, gitarda **Alpay Çiftçi**, basta **Nurten Tevetoğlu**, perküsyonda **Murat Özbey** eşlik ediyor.

Haziran ve Temmuz aylarında her pazar ve salı akşamı, gitar ustası **Neşet Ruacan** ve misafir müzisyen arkadaşları Pannonica sahnesinde müzikseverlerle buluşuyor.

Ağustos ayında Soul ve R&B Band Pannonica'da

Son yılların en güçlü kadın vokallerinden biri olarak nitelendirilen **Dilek Sert Erdoğan** ve usta jazz piyanisti ve trombonist **Elvan Aracı**, bas gitarda **Raci Pişmişoğlu** ve elektroniklerde **Burak Ayral** Pannonica Jazz sahnesinde Soul ve R&B müziği ile dinleyicilerin kalbini fethediyor. Geçtiğimiz yıl yayımlanan 'Moments' adlı albümü büyük başarı elde eden ve müzik eleştirmenlerinin 'siyahi ses' olarak tanımladığı **Dilek Sert Erdoğan**'ın albümü aynı zamanda Türkiye'de yayınlanmış ilk özgün 'soul' albümü olma özelliğini taşıyor.

Usta müzisyen **Neşet Ruacan** ile sevilen misafir müzisyen arkadaşları, Ağustos ayında da her pazar ve salı akşamı Pannonica sahnesinde müzikseverlere eşsiz anlar yaşatıyorlar.

Pannoncia'da Neu Soul ile Tadına Doyulmaz Eylül ve Ekim

Neu Soul ile Pannonica sahnesinde güçlü performansıyla dinleyicileri büyüsü altına alan **Evrim Özşuca**'ya, gitarda **Deniz Kançelik** ve elektroniklerde **Burak Ayral** katılıyor. Pannoncia'da, müthiş performanslarıyla unutulmaz, müzikle dolu ve tadına doyulmaz Eylül ve Ekim ayları müzikseverleri bekliyor.

Eylül ve Ekim aylarında gitarda **Neşet Ruacan**, vokalde **Evrim Özşuca** ve Türkiye'nin usta misafir müzisyenleri her pazar ve salı akşamı Pannonica sahnesinde oluyor.

Yaz sezonunda Pannonica Jazz'da, konserlerden önce ve sonra Tobumusikizm ile müzik ve jam sessionlar devam ediyor

Tobumusikizm, güncel müziği kendine özgü yorumlayarak müzikseverlerin ve iyi müzik dinlemek isteyenler için Pannonica'daki performanslarına devam ediyor.

Yaz sezonunda konser öncesi ve sonrası saat 02.00'ye kadar **Tobumusikizm** ile funk, soul, latin ve groovy DJ performansları ile bu yaz müzikseverler Pannonica'da iyi müziğe doyacak.

İyi müzik, iyi atmosfer ve iyi yemek için Pannonica!

Adres: Caferpaşa Cad. 45 B, Bodrum
T: +90 252 313 0562

Daha fazla bilgi için:
www.pannonica.net
info@pannonica.net
pannonicajazz@gmail.com

twitter @pannonicajazz
facebook/pannonicajazz
souncloud.com/pannonicajazz

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Kosova'da

14-18 Nisan tarihleri arasında Türk jazz haftası'nda Türkiye'nin önde gelen müzisyenleri sahne alacak...

Türkiye Büyükelçiliğinin düzenlemiş olduğu bu etkinlik herkese ücretsizdir. Etkinlikler Kosova'nın Priştine, Prizren ve Cakova şehirlerinde her akşam saat 20:00'da başlayacak.

Program

- 14 Nisan 2015: Telvin, Prishtina, National Theater of Kosova

Erkan Oğur (g) Turgut Alp Bekoğlu (d) Alp Ersönmez (b)

——

- 15 Nisan 2015: TAD Band, Prizren, Cultural Home "Xhemail Berisha"

Akın Eldes (g), Demirhan Baylan (b),Turgut Alp Bekoğlu (d)

——

- 16 Nisan 2015: Volkan Hürsever Quartet, Prishtine, Red Hall

Volkan Hürsever (b), Sabri Tuluğ Tırpan (p), Ediz Hafızoğlu (d), Engin Recepoğulları (ts)

——

- 17 Nisan 2015: Asena Akan Band , Gjkakovë , Palace of Culture "Asim Vokshi"

Asena Akan (vo), Duru Tuna (as), Adem Gülşen (p), Baran Say (b), Riccardo Marenghi (d), Guest: Dukagjin Muhaxheri (s)

——

- 18 Nisan 2015: Sibel Köse Quintet, Prishtina, National Theater of Kosova

Sibel Köse (vo), Kürşad Deniz (p), Kağan Yıldız (b), Engin Recepoğulları (ts), Cem Aksel (d)

www.turkishjazzweek.com
#turkishjazzweek

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

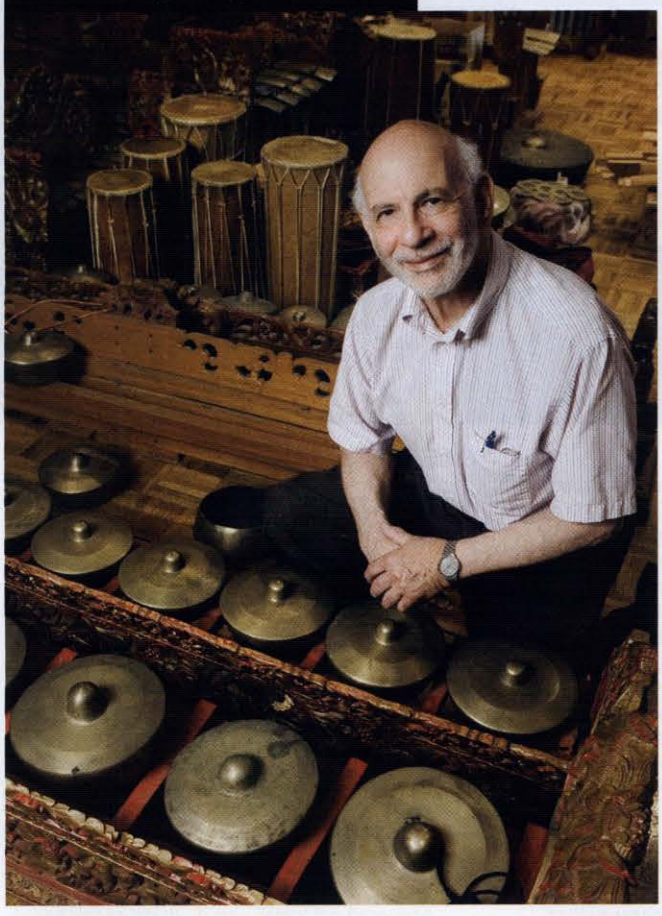

II. Müzik ve Kültür Çalışmaları Konferansı 7-9 Mayıs 2015 tarihlerinde

İTÜ Türk Musikisi Devlet Konservatuarı'nda gerçekleşecek.

MUSICULT '15 / II. Müzik ve Kültür Çalışmaları Konferansı İstanbul Teknik Üniversitesi Türk Musikisi Devlet Konservatuvarı'nın ev sahipliğinde Doğu Akdeniz Akademik Araştırmalar Merkezi Derneği'nin (DAKAM) katkılarıyla **7-9 Mayıs** tarihlerinde gerçekleştirilecek.

University of Illinois, Carleton College, Kenyon College ve University of Chicago'dan fahri doktora ünvanı olan, etnomüzikoloji dalında Fumio Koizumi ödülüne sahip tanınmış müzik teorisyeni **Bruno Nettl** davetli konuşmacı olarak **"What Are the Great Discoveries of Your Field? On the Contributions of Ethnomusicology"** başlıklı bir konuşma yapacaktır. "**Study of Ethnomusicology : Thirty-one Issues and Concepts**" kitabının yazarı olan **Nettl**, American Council of Learned Societies tarafından 2014 yılında Charles Homer Haskins Prize Lecturer adayı olarak gösterilmiştir. Uzun akademik hayatı boyunca Philip Bohlman, Chris Waterman, Marcello Sorce Keller ve Victoria Lindsay Levine gibi bugünün önemli pek çok etnomüzikologlarıyla beraber çalışmıştır. Kendisi halen University of Illinois School of Music'te Müzikoloji bölüm başkanı olarak faaliyetlerini sürdürmektedir.

Konferansın diğer davetli konuşmacısı ise daha önce Boğaziçi Üniversitesi'nde konuk profesör olarak görev yapmış, University of Copenhagen Department of Arts and Cultural Studies'den fahri profesörlük ünvanı olan **Martin Stokes** olacaktır. University of Chicago Press'in yayınlamış olduğu ve Koç Üniversitesi yayınlarının Türkçeye kazandırdığı "**The Republic of Love: Cultural Intimacy in Turkish Popular Music**" kitabının da yazarı olan **Stokes** 1950 sonrası Türkiye'de popüler kültür ve gündelik yaşam arasındaki ilişki üzerine çalışmalar yürütmüştür.

Konferans kapsamında iki farklı konsere de yer verilecektir. Bunlardan ilki, 2012 yılında kaval sanatçısı Batuhan Aydın ve piyanist Nikolaus Grill'in bir araya gelmesiyle temelleri atılan, ardından basta Neyzen Özsarı ve davulda Mertcan Bilgin'in katılmasıyla şu anki halini alan **Kapiko**, Anadolu, Balkan ve Orta Avrupa müziklerini birleştiren özgün tarzlarıyla dinleyicinin karşısına çıkacaktır. Eğitim için gittiği Amerika Boston'da pek çok kez sahne almış olan, Kanadalı ünlü soprano Edith Wiens ile çalışmış **Dilan Çıtak** da Türk popu ile Amerikan soul müziğini bir araya getiren parçalarıyla sahne alacaktır.

MUSICULT '15 Konferansı **müzik** ve **kültür** arasındaki diyalektik ilişkinin izlerini takip etmeyi amaçlamaktadır. İletişimin ilkel kökü seslerden çağdaş hallerine kadar her formu bu konferansın ilgi alanına girmektedir. Konferans boyunca **kültür ve kimlik** kavramları üzerinden müzik tarihinin bilinen dönemleri anlam, form ve tür gibi bilinen yönlerinin yanı sıra yeni ilgi alanları da **"Yerele karşı Evrensel"** teması çerçevesinde ele alınacaktır.

Konferansta ayrıca **Yaprak Melike Uyar**'ın "The Localization of Jazz in Turkey" başlıklı bildirisinin de aralarında olduğu, jazz ile ilgili akademik çalışmalar da yer bulacaktır.

İstanbul Teknik Üniversitesi Türk Musikisi Devlet Konservatuvarı BİSED salonunda düzenlenen MUSICULT '15 konferansı konuyla ilgilenen araştırmacıların, akademisyenlerin, öğrencilerin ve tüm ilgililerin katılımına açıktır. Etkinlik dili İngilizcedir.

Can Karakuş
kuscan@gmail.com

Nils Petter Molvaer Periler Diyarında!

Cappadox Festivali Mayıs ayında Kapadokya'da...

Norveçli trompetçi **Nils Petter Molvaer** bu sefer **Kapadokya'da** buluşacak Türk dinleyicilerle. Hem de iki gün üst üste iki farklı konser ile. **16 Mayıs'ta Cevizlik'te İlhan Erşahin's Wonderland** projesinde **Hüsnü Şenlendirici** ile birlikte Erşahin'e eşlik edecek olan Nils, **17 Mayıs'ta ise Bezirhane Argos'ta** kendi parçalarını çalacak.

Nils Petter Molvaer, jazz ve elektronik müziği bir araya getirerek, gelecek yıllarda jazz kültürünü farklı bir yaklaşımla şekillendirecek isimlerden biri olarak değerlendiriliyor. Ne tür müzik yapıyor sorusuna kolayca cevap veremediğimiz müzisyenlerden. Geleceğin jazz'ı demek abartı değil. Önce Nils'i ve müzikal yaklaşımını tanıyalım, sonra da bu sound'un Kapadokya ile ne noktada kesiştiğini anlamaya çalışalım. Tabi bu kesişimi anlayabilmek için klasik bir biyografiden de uzak durmakta fayda var.

Nils Petter Molvaer'i dinleyince dünyanın farklı bir evreye geçiş yaptığını hissedebilirsiniz, böyle bir durumda akli ya da duygusal dengenizi sorgulamayın, sadece bu Norveç'li müzik adamı sesleri biraz farklı duyuyor ve yıllarca içine işleyen coğrafyayı çok farklı bir palette, bambaşka bir yaklaşımla işliyor. Zaman zaman dingin ilerleyen müzik bir anda oldukça rahatsız edici bir hal alıyor. Ama ne olursa olsun her zaman ruha dokunuyor ve her zaman provokatif.

Bir trompetçi oluşu dışında bir besteci ve yapımcı olarak hep yenilikler peşinde oldu Nils. Yeni sesler, yeni fikirler, farklı türlerden başka yaklaşımlardan öğeler. Besteci ve yapımcı olarak hip hop, rock, house, jazz, klasik, elektronik türlerinden kırdıklarını kendi müziğinde birbirine ekledi ve icracı olarak kendi ruhunu katarak kendi duyduğu, duymak istediği, duyurmak istediği şekilde yeniden doğurdu.

Khmer (ECM 1997) hepimiz için eşsiz bir deneyimdi. Ve tabiki Nils için de. Şeytani bir çekiciliği olan Khmer, spotları Nils üzerine çeviren ve beraberinde ödüllerin parıltısını tozlu sahneye indiren albümdü. Biraz korkutucu ve çokça görkemli bir albüm Khmer. Şom ambiyans sesler, break beat'ler, atonal gitar gıcırtıları, kalıbına sığmayan melankolik melodiler ile Nils'in lirik, ihtiraslı, hüzünlü, titreyen, bazen sakin bazen çığlık çığlığa trompetinin yarattığı o müthiş provokatif karmaşa.
Solid Ether (ECM2000) Khmer'den sonra geldiği için şanssız mıydı? Hayır, Nils bu albümde de çok iyi iş çıkarttı. Merciful parçasında Sidsel Endresen'in yumuşak sesinin katman katman içimize işlemesini bir kenara bırakırsak bu albüm de elektronik korku tünelinin en güzel dönemeçlerinden biriydi. Ya da buz üzerinde bir ateş dansı. İzlemesi çok zevkli ama yer yer bir adım geri attıran türden. Khmer'e benzer şekilde, klasik jazz trompet sound'unun, modern tekno, drum-and-bass ve elektroniklerle aşk yaşadığı bir başka tuhaf ve karşı konulamaz Nils albümü diyelim.

Büyüyen teknoloji kendine Nils'in NP3 (Universal 2002) albümünde yer buldu. Solid Ether'de de çalıştığı Pal "Strangefruit" Nyhus'a (vinyl, distant noices, samples, loops, soundscapes) bu albümde daha da çok iş düştü. Raymond C. Pellicer da bassloops, electronic beats, samples, distorted bass ve voice editing'de çok iyi iş çıkardı. Nils bu albümde trompetinin çevresinde bir elektronik senfoni yaratmıştı. Daha sonra NP3'ün başarısı, çoğunlukla bu albümdeki parçaların Tampere ve Londra'dan canlı kayıtlarının yer aldığı Streamer (Sula 2004) albümünde kutlandı.

ER (Sula, Universal 2005) bizi yeni, karanlık, daha kırılgan ve lirik bir coğrafyaya götürdü. Nils'in trompeti bu albümde biraz daha köşesiz, ılık, ihtiyatlı. Parlayan değil için için yanan bir ateş. "Only These Things Count" parçasında Nils'in trompeti ve Endresen'in vokali karşılıklı ağlaşıyor. Kelimeler üstü 3 oktavda gezinen bir vokalle Endresen "Water"da da karşımızda. Albüm genelinde vurmalıların ve elektronik ritmlerin belli bir çizgide devam eden zikirleri çevresinde titrek ama belirgin şekilde gezinen bir iskelet Nils'in trompeti.
3 sene sonra gelen Revision (Sula, Universal 2008) albümünde Nils bize bavulunu açtı. İçinden Ermeni düdüğü, ezan sesi, yeni kumaşlar ve canlı performansları boyunca olgunlaşan yeni düşünceler çıktı. Ardından 2009 senesinde yayınladığı Hamada'da (Sula, Universal) ise nefes dolu masum kırılgan bir sound ile açıldı perde. Albüm genelinde reverb ile geniş bir alana yayılan gitar ve tuşlular ve Nils'in nefesi... İstisnalar var tabi: Friction teşebbüs, Cruel Altitude ise açık bir tehdit.

Eğer Hamada'da, programlanmış beat'lerden daha sert ve köşeli bir sound'a geçişin başladığını söylersek, paradoksların albümü Baboon Moon'da (Columbia, Sony, 2011) bu geçiş tamamlandı. Khmer'den sonraki en dikkat çekici kayıtlardan. 3 kişilik dev kadro (Erland Dahlen, Nils Petter Molvær, Stian Westerhus) bu albümde herşeyi yapmış desek yeri. Nabzı yükselten davullar, artarak işlenen trompet ve doğaüstü gitar rifleri yanısıra kimin tuttuğunu güç bela ayırt edebileceğimiz tüm köşebaşlarıyla Baboon Moon, müzikle ilgili tüm peşin hükümleri müthiş bir biçimde yıkıp geçti.
Baboon Moon'daki trio dağılınca Nils'in denemelerinden biri daha meşrulaşmış oldu. 1/1 (EmArcy, 2013) albümünde Nils, farklı enstrümanlarla arası çok iyi olan meşhur tekno yapımcısı Moritz Von Oswald ile farklı bir sound'a imza attı: kıpırdamak isteyeceğiniz kadar ritmik, durduracak kadar karanlık ve hipnotize edici.
Nils'in son albümü Switch (Okeh, 2014), adı itibarıyla yoruma açık. Pedal steel gitaristi Geir Sundstøl'un albümdeki varlığı Nils'in country'ye geçişi olarak yorumlandı ama aslında albüm geneline yayılmadığı için sadece farklı bir tat olduğunu söylemek daha doğru şimdilik. Tahminleri boşa çıkaran Nils'in ilerleyen albümlerde ne yapacağı belli olmaz tabi.

Norveç'in batı kıyısında okyanusa kucak açan Giske adasının karlarla kaplı sahilinde yürüyüş yaparken dağların, okyanusun ve adaların üzerinde renk değiştiren gökyüzünü ve ışıkların dansını seyredin. Ve güneye doğru bakın, Sula Adası'na. 1960 senesinde Nils'in ilk çığlığının yükseldiği o coğrafyaya. Giske adasında kaydetmişti Nils o efsanevi Baboon Moon (Sony 2011) albümünü. Okyanus sesi, tüm çıplaklığıyla doğa ve sonsuzluk hissi... Onun ilhamının kaynağı bunlardı. Stüdyonun bir köşesinde, kelimeleri Norveç toprakları üzerinde yükselen ama tüm dünyadan ilham almış olan Norveçli şair Olav Hauge kitabı... Nils'in müziğinde Olav'ın etkisi Giske adasındaki gökyüzü gibi açık ve net. Kuzeyin buzlu yalnızlığından bahsederken bir yandan da bambaşka türlere yolculuk yapmıyor mu Nils'in müziği de?

Peki tüm bunların Kapadokya ile bağlantısı mı? Kapadokya'yı ziyaret etmiş olan herkes ne demek istediğimi çoktan anlamıştır. Henüz ziyaret edemeyenlere ise şu kadarını söyleyeyim: Periler coğrafyası Kapadokya'da Nils'in trompetinin sesi, tüm ruhların uyanışını ve yeni bir çağı haber verecek. Bence bu çok güzel bir fırsat!

Tuğçe Macit
Tugce.macit@ankaracazfestivali.com

Ankara Jazz Festivali'nden haberler...

Ankara Jazz Festivali'nin hikayesi 1996 yılında ODTÜ Caz Günleri olarak başladı. 2001 yılına dek ağırlıkla ODTÜ'de devam eden konser ve jazz atölyeleri ile devam etti. 2002 yılından itibaren Ankara Jazz Festivali adını aldı ve diğer üniversitelere yayılarak devam etti. Küratörlüğünü Özlem Oktar Varoğlu'nun yaptığı festivalde her sene yeni bir tema ile program oluşturuluyor.

Festival, ortalama 20 etkinlik ve 10.000'in üzerinde izleyicisi ile Türkiye'deki en büyük festivaller arasında yer alıyor.

Ana sponsoru olmayan festival, ulusal ve uluslararası kurumlar, basın desteği ve sanatseverlerin bilet gelirleri ile gerçekleşebiliyor. Festival bilet gelirlerinin tümü Ankara Caz Derneği'ne aktarılıyor ve yurt dışında jazz eğitimi bursları ve derneğin varlığını sürdürebilmesi için kullanılıyor.

Festival neden özel?
Festival etkinliklerinin en az yarısının yerli jazz gruplarına ayrılması festivalin esaslarından biri. Ankara Caz Derneği'nin en önemli amacı olan "Yerli Jazz Müzisyenlerinin desteklenmesi" bu sayede gerçekleşiyor. Festival süresince yapılan kayıtlar ve profesyonel konser çekimleri sayesinde iyi bir jazz arşivi oluşturuluyor.

Ankara Jazz Festivalinde her sene en az 3 grubun ilk kez bir konser salonunda seyircisiyle buluşmasına olanak sağlanıyor. Yeni gruplar, albümler ve projeler destekleniyor.

Festivalde yurt dışından popüler gruplardan ziyade jazz alanında ilerici yaklaşımları olan grupların yer alması sağlanıyor. Yurt dışından gelen konukların en iyi şekilde ağırlanması, Türkiye ve Ankara tanıtımı yapılması sağlanıyor.

Her sene etkinlikler, gelen başvurular arasından değerlendirilerek seçiliyor. Standart jazz'dan elektronik jazz'a, etnik projelerden kulüp performanslarına uzanan bir yelpazede jazz, festivalde yer alabiliyor.

Festivalin en önemli özelliklerinden biri, fiyatların öğrenciler tarafından rahatlıkla alınabilecek düzeyde tutulması. Satışa sunulan biletlerin en az yarısı en düşük fiyat kategorisinden satışa açılıyor. Ön sıralarda bilet alanlar, en az 1 öğrencinin bilet alabilmesine destek oluyor.
Festival çalışanlarının büyük bir kısmı gönüllü çalışan "gönlümüzün kahramanları"ndan oluşuyor. Festival süreci hepimiz için eğitici ve eğlendirici bir süreç.

Nasıl Destek Olabilirsiniz?

Festivale birçok şekilde destek olabilirsiniz. Ankara'nın kültür hayatına uzun soluklu bir değer katmakta olan bu festivali sürdürebilmenin onurunu sizlerle paylaşmak isteriz.

Bu yıl Yeni Ne Var?

Ankara Caz Derneği; bu yıl hem 20. yılını kutluyor hem de adını Caz Derneği olarak yenileyerek uzaklara açılmaya hazırlanıyor.

20. yıl şerefine jazz severlerin ve TEMA Vakfı'nın işbirliği ile jazz ormanımız oluşmaya başladı. İzmir Urla Kadıovacık'ta yer alan hatıra ormanımıza bir gün yolunuzun düşmesini dileriz.

18. Uluslararası Ankara Jazz Festivali; Mayıs 2015'te geleneksel olarak **Hava Kuvvetleri Cazın Kartalları Orkestrası** ile jazz severleri selamlamayı planlıyor. Festival Programında **Kerem Görsev Trio & Ernie Watts**, **Burhan Öcal & Istanbul Oriental Ensemble**, **Ayhan Sicimoğlu & Latin All Stars** derginin baskıya hazırlanmasına dek kesinleşen sanatçılar arasında yer alıyor.

Festivalin program detaylarını www.ankaracazfestivali.com adresinden pek yakında öğrenebilirsiniz.

Mayıs ayında gerçekleşecek olan festivalin en büyük destekçilerinden Next Level AVM ve Samm's Bistro etkinlik süresince birçok sanatçıya ve izleyiciye ev sahipliği yapacak. Açık hava konserlerinin de olacağı festivali bu yılda kaçırmamanızı tavsiye ederiz. Bu yıl birçok konserin ücretsiz olacağı müjdesini de vermek isteriz.

Değerli üyelerinin ve destekçilerinin sayesinde bugünlere gelmekten, böylesi kalıcı hatıralar bırakmaktan büyük mutluluk duyan festival ekibi büyük bir özveri ile çalışmaya devam ediyor. Caz Derneği Başkanı Özlem Oktar Varoğlu, "sürdürülebilirliğin esas olduğu kültür alanında var olan değerlerimizi korumak bizlerin en büyük görevlerinden biri" diyor.

Daha nice 20. yıllara, ülkemiz için faydalı nice etkinliklere, işbirlikerine.

Sibel Köse, Volkan Hürsever

Burhan Öcal

Karsu

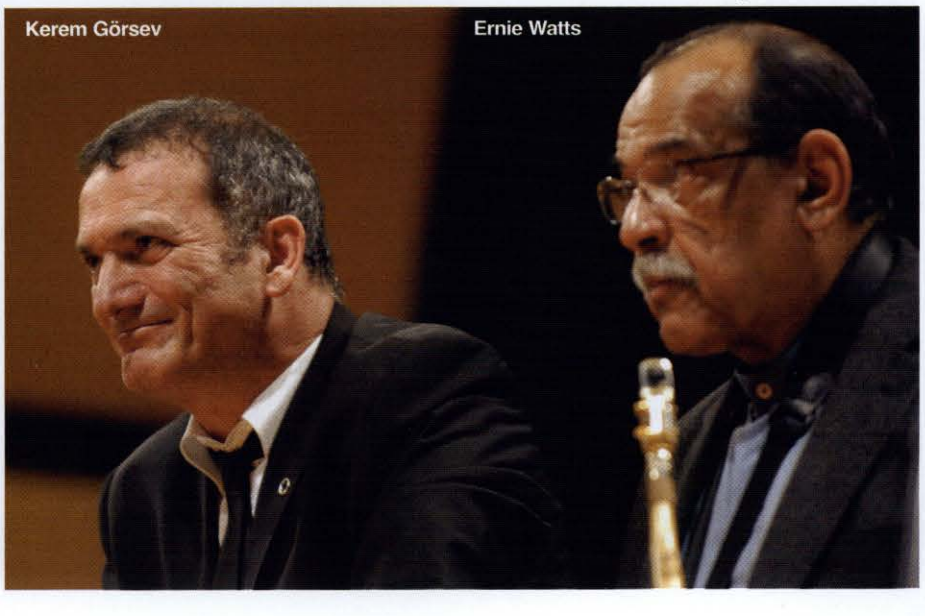
Kerem Görsev

Ernie Watts

Hüma Üster
huma.uster@iksv.org

TEMMUZ'DA ŞEHİR JAZZ IŞIKLARIYLA PARLAYACAK

22. İSTANBUL JAZZ FESTİVALİ 27 Haziran–15 Temmuz 2015

İstanbul Kültür Sanat Vakfı (İKSV) tarafından, on sekiz yıldır Garanti Bankası'nın sponsorluğunda düzenlenen İstanbul Jazz Festivali'nin 22.'si, 27 Haziran–15 Temmuz tarihleri arasında gerçekleştirilecek. Festival bu yıl da jazz'ın önde gelen isimlerini ve güncel müziğin yıldızlarını İstanbul'da ağırlayacak.

22. İstanbul Jazz Festivali, 15'i aşkın farklı mekânda 250'den fazla yerli ve yabancı sanatçı ile **35'in üzerinde konser** sunduğu programıyla bu yaz da İstanbul'u jazz ışıklarıyla aydınlatacak. Gelenekselleşen konser mekânlarının yanı sıra festival, müziği tüm kente yayarak takipçilerini şehrin farklı köşelerinde buluşturacak. **Joan Baez**, **Jools Holland**, **Marcus Miller**, **Melody Gardot** ve **Tigran Hamasyan** gibi folk, blues ve jazzın farklı seslerini ağırlayacak olan 22. İstanbul Jazz Festivali, Fenerbahçe Parkı'ndaki "**Parklarda Jazz**" ve Kadıköy'deki "**Gece Gezmesi**" etkinlikleriyle **Anadolu yakasına da taşınacak**.

22. İstanbul Jazz Festivali basın toplantısı

22. İstanbul Jazz Festivali'nin programı **24 Mart Salı** akşamı İKSV'nin Resmi Konaklama Sponsoru **Martı Istanbul Hotel**'de yer alan **Mixo Restaurant & Bar**'da düzenlenen basın toplantısıyla duyuruldu. Toplantıya konuşmacı olarak İKSV Genel Müdürü **Görgün Taner**, Garanti Bankası Genel Müdür Yardımcısı **Nafiz Karadere** ve İstanbul Jazz Festivali Direktörü **Pelin Opcin** katıldı.

Garanti Bankası Genel Müdür Yardımcısı **Nafiz Karadere**, *"Jazz'ın toplumun her kesimiyle tanışmasına ve kucaklaşmasına olanak sağlayan İstanbul Jazz Festivali'nin 22. yaşını kutlarken, sizlerle bir arada olmaktan mutluyuz. Uzun yıllardır, İKSV'nin çabalarıyla gerçekleştirilen festivali, 18 yıldır 'Garanti Jazz Yeşili'mizle destekliyoruz. Dileğimiz, içimize işleyen jazz müziğinin geniş kitlelere yayılması. Yıllardır bu buluşmalar için emek harcayan ve jazzın efsanevi müzisyenlerini şehrimize getiren, başta Bülent Eczacıbaşı, Görgün Taner ve Pelin Opcin olmak üzere tüm İKSV ekibine, içten teşekkürlerimizi sunuyorum"* dedi.

Festival programı ve etkinlikleriyle ilgili bilgi veren İstanbul Jazz Festivali Direktörü **Pelin Opcin** geçtiğimiz yıl büyük ilgi gören "**Parklarda Jazz**" etkinliğinin bu yıl Anadolu yakasına taşınarak Fenerbahçe Parkı'nda gerçekleştirileceğini açıkladı. Opcin ayrıca festival programındaki genç keşifler, **Kuzey Işıkları**, Kadıköy'deki "**Gece Gezmesi**" ile **festivale eş zamanlı kulüp etkinlikleriyle** daha çok gence ulaşmayı ve festivalin kente daha çok yayılmasını hedeflediklerini belirtti. Konuşmasının ardından program kapsamında İstanbul'a gelecek yıldızlar **Jools Holland** ve **Marcus Miller**'dan festival izleyicilerine görüntülü mesaj olduğunu söyleyen **Opcin**, sanatçının heyecanlı dileklerini katılımcılarla paylaştı.

Türkiye jazz sahnesinin tanınmış isimlerinin de katıldığı toplantıda daha sonra **Yahya Dai** tek kişilik projesi "B Planı" ile kısa bir performans gerçekleştirdi.

Jazz ışığı şehre yayılıyor

Bu yıl festivale ev sahipliği yapacak mekânlar arasında **Almanya Sefareti Tarabya Yazlık Rezidansı**, **Avusturya Başkonsolosluğu/Avusturya Kültür Ofisi Bahçesi**, **Aya İrini Müzesi**, **Cemal Reşit Rey Konser Salonu**, **Cemil Topuzlu Açık Hava Sahnesi**, **ENKA Eşref Denizhan Açık Hava Tiyatrosu**, **Fenerbahçe Parkı** ve **Fenerbahçe Khalkedon**, **Feriye Lokantası**, **İstanbul Erkek Lisesi**, **Küçükçiftlik Park**, **Sabancı Üniversitesi Sakıp Sabancı Müzesi**, **Sepetçiler Kasrı** ve **Salon İKSV** yer alıyor.

Festival kapsamında gerçekleştirilecek ücretsiz etkinliklerle İstanbul'da jazz havası parklar ve sokaklara da taşınacak. "**Parklarda Jazz**"lı Fenerbahçe Parkı'ndan, "**Gece Gezmesi**"yle Kadıköy'e, şehrin açık hava mekânları jazzın enerji yüklü notalarıyla dolacak. Tüm etkinliklerle ilgili detayları festivalin web sitesinden (caz.**iksv.org**) takip edebilirsiniz.

"Parklarda Jazz"
4 Temmuz Cumartesi, 17.00, Fenerbahçe Parkı ve Fenerbahçe Khalkedon

Festival jazz müziğinin enerjisini yine parklara taşıyarak **4 Temmuz Cumartesi** günü İstanbullulara açık hava şenliği yaşatacak. **Fenerbahçe Parkı** ve **Fenerbahçe Khalkedon**'a konuşlanmış sahnelerde bando ve jazz orkestralarıyla Türkiye'nin keşfedilmeyi bekleyen başarılı genç jazzcılarını aynı etkinlikte buluşturacak "**Parklarda Jazz**", **ücretsiz** olarak gerçekleştirilecek.

Etkinliğin lokomotifi olacak 8 kişilik New Orleans'lı grup **The Soul Rebels Brass Band**, jazz, funk, soul, hip-hop, rock ve pop müziği en iyi şekilde harmanladıkları müzikleriyle festival sahnesinin gözdelerinden olacak. Montreux, Viyana ve North Sea Jazz Festivalleri'nde performans sergilemiş **Gettysburgh College Jazz Ensemble** da "Parklarda Jazz"da konser verecek topluluklar arasında yer alıyor.

Tam **12 yıldır** devam eden "**Genç Jazz**" serisi bu yıl da profesyonel müzik kariyerine adım atmamış, 30 yaş altı genç jazz müzisyenleri desteklemeye devam ediyor. Şimdiye dek 60'a yakın genç topluluğu festivale katan "Genç Jazz" serisinin 2015 yılı başvuruları 24 Nisan'a kadar gerçekleştirilebilecek. 10 Mayıs Pazar günü Salon İKSV'de yapılacak değerlendirme konserinin sonucunda belirlenen dört topluluk da "**Parklarda Jazz**"da sahne alma fırsatı bulacak.

"Gece Gezmesi"
8 Temmuz Çarşamba, Kadıköy-Moda-Yeldeğirmeni

Bu yıl festival kapsamında ilk kez düzenlenecek "**Gece Gezmesi**" etkinliği, müzik şenliği ruhunu Kadıköy haritasına taşıyor. **8 Temmuz Çarşamba** günü Kadıköy, Moda ve Yeldeğirmeni rotasında yer alan çeşitli konser mekânlarında, civar

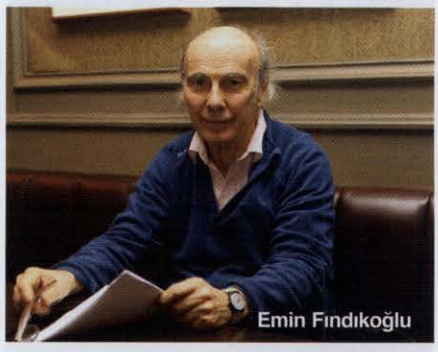
Emin Fındıkoğlu

Mahsa Vahdat and Tord Gustavsen

Fahrettin Yarkın

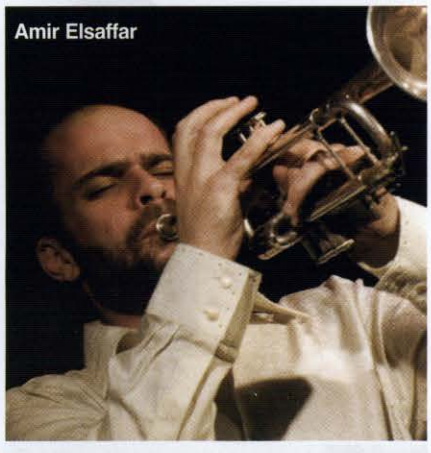
Amir Elsaffar

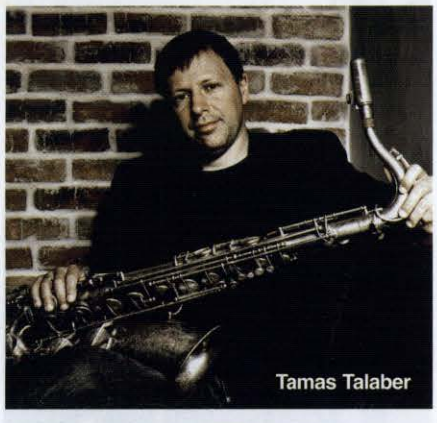
Tamas Talaber

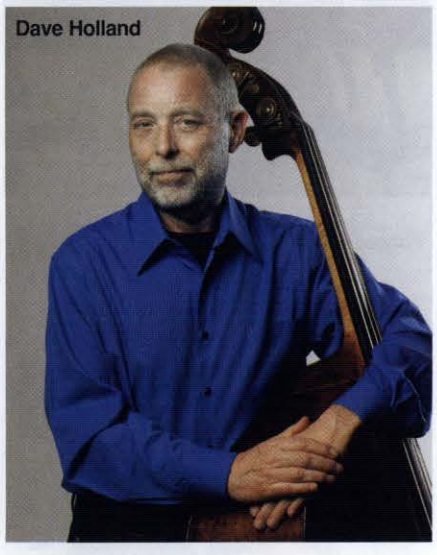
Dave Holland

müzisyenlerin ev stüdyolarında ve atölyelerde, "Gece Gezmesi" kapsamında çeşitli etkinlikler gerçekleştirilecek. Bu etkinlikler, Türkiye'den alternatif/bağımsız müzisyenler ve jazzın genç temsilcilerinin katılımıyla düzenlenecek. 2015 Nardis Genç Jazz Vokal Yarışması birincisi Su İdil'in de katılımcılar arasında yer aldığı program ilerleyen dönemlerde açıklanacak.

22. İstanbul Jazz Festivali, "Yaşam Boyu Başarı Ödülü"nün de sahibi Emin Fındıkoğlu konseri ile başlıyor

22. İstanbul Jazz Festivali, **27 Haziran Cumartesi** akşamı **21.00**'da Avusturya Başkonsolosluğu'nun Yeniköy'deki **Avusturya Kültür Ofisi Bahçesi**'nde başlayacak. Festivalin bu yılki **Yaşam Boyu Başarı Ödülü**'nü alacak usta jazz müzisyeni, piyanist ve besteci **Emin Fındıkoğlu**'nun, ilk kez seslendirilecek bestelerine de yer verdiği yeni projesi **Emin Fındıkoğlu+12** konseri, festivalin açılışını yapacak. Gece, Türkiye'de R&B vokalin aranan ismi **Bora Uzer**'in festivale özel projesiyle devam edecek. Festivalin açılış konseri için sınırlı sayıda bilet de Biletix ve İKSV gişelerinde satışta olacak.

75 yaşındaki jazz müzisyeni, aranjör ve besteci **Emin Fındıkoğlu**, liseyi izleyen yıllarda Cüneyt Sermet'in önerisiyle Arif Mardin'le başladığı müzik eğitimine burslu olarak Berklee School of Music'te devam etti. 1970'de İstanbul'da The Rhythm Section adlı jazz klübünü açan Fındıkoğlu, 70'li yıllarda **Onno Tunç** ile kurduğu topluluklarla Türkiye jazz müziğine büyük katkılarda bulundu. Sanatçı, **Tuna Ötenel**'le **Euphony** (1986) ve **Detant** (1999) adlı projeleri gerçekleştirdi. 1985'de Uluslararası Bilsak Jazz Festivali'ni başlatan sanatçı, son on yıldır MİAM'daki jazz derslerini sürdürüyor. Fındıkoğlu'na **Yaşam Boyu Başarı Ödülü**, açılış konserinden önce takdim edilecek.

22. İstanbul Jazz Festivali programında kimler var

Jazz'ın Genç Dehası Tigran Hamasyan İki Farklı Projeyle Festivalde
30 Haziran Salı, 21.00, Aya İrini Müzesi
1 Temmuz Çarşamba, 19.00, Cemal Reşit Rey Konser Salonu

1987 Ermenistan doğumlu genç müzik dehası **Tigran Hamasyan**, iki özel konserle festivalin konuklarından. 3 yaşında piyano çalmaya başlayan Hamasyan henüz 18 yaşındayken Montreux Jazz Festivali ve Thelonious Monk Enstitüsü'nün piyano yarışmalarında birincilik kazandı. Aynı yıl ilk albümü ***World Passion***'ı çıkaran sanatçının 2011'de yayımlanan albümü ***A Fable***, Fransa'nın Grammy'leri sayılan Victoires de la Musique ödülüne layık görüldü. The Guardian'ın hakkında *"Hem groove dolu hitler yazabilen hem de birçok stili ustalıkla çalabilen bir virtüoz"*; Herbie Hancock'un *"Artık benim öğretmenim sensin"* dediği Tigran Hamasyan'ın hayranları arasında Brad Mehldau, Chick Corea ve Herbie Hancock gibi isimler de yer alıyor.

Tigran Hamasyan'ın geleneksel Ermeni müziğini yorumladığı ilk konseri **30 Haziran Salı** akşamı **Aya İrini Müzesi**'nde gerçekleştirilecek. Oda korosu projesi olan "**Luys i Luso**" başlıklı konserde usta piyaniste **Harutyun Topikyan** yönetimindeki **Erivan Devlet Oda Müziği Korosu** eşlik edecek. Dünyanın 100 farklı kilisesinde icra edilecek projenin Eylül ayında ECM etiketiyle bir albümü de yayımlanacak.

Hamasyan, ertesi akşam **Cemal Reşit Rey Konser Salonu**'nda trio'suyla hareketli ve melodik bir jazz akşamı için ikinci kez jazzseverlerle buluşacak. Sahne enerjisiyle indie-rock müzisyenlerini hatırlatan Hamasyan'a konserde basta **Sam Minaie**, davulda ise **Arthur Hnatek** eşlik edecek. Şubat ayında çıkardığı son albümü ***Mockroot*** ile jazzın genç yıldızları arasındaki yerini sağlamlaştıran Hamasyan, konserde yeni albümünden parçalar seslendirecek.

Joan Baez, 11 Yılın Ardından Yeniden Açıkhava Sahnesi'nde
1 Temmuz Çarşamba, 21.30, Cemil Topuzlu Açık Hava Sahnesi

30'dan fazla albümle müzikte yarım asrı geride bırakan, aktivist kimliğiyle de popüler müziğin en önemli seslerinden kabul edilen efsanevi folk müzisyeni **Joan Baez**, unutulmaz balladlarıyla 11 yıl sonra festival kapsamında yeniden İstanbul'da. **1 Temmuz Çarşamba** akşamı **Cemil Topuzlu Açık Hava Tiyatrosu**'nda düzenlenecek konserde **Baez**, *Diamonds & Rust, Donna Donna, Queen of Hearts* gibi kendi hitleri ve yeniden hayat verdiği *House of The Rising Sun, Let it Be, Forever Young* gibi klasikleri seslendirecek.

1960'lı yıllardan beri koruduğu protest duruşuyla 68 kuşağının sembolleşen kadın müzisyenlerinden **Joan Baez**, 1969 yılında Woodstock'ın yıldız isimleri arasında yer aldı ve şarkıları yıllar boyunca öğrenci hareketi marşları olarak söylendi. Folk müziğinin sembol isimleri arasında yer alan Baez, 2007 yılında Grammy Müzik Ödüllerinin Yaşam Boyu Başarı Ödülü'ne layık görüldü. 2013'te sanat hayatının 55. senesini kutlayan Baez, en son 2004 yılında 11. İstanbul Jazz Festivali'nin konuğu olarak Açıkhava Sahnesi'ndeydi.

Marcus Miller'la Afrika'dan Amerika'ya Uzanan Müzik Yolculuğu "Afrodeezia"
2 Temmuz Perşembe, 21.00, Cemil Topuzlu Açık Hava Sahnesi

Yıllardır yayımladığı başarılı albümleri ve etkileyici tekniğiyle Türk seyircisinin yakından tanıdığı bas dehası **Marcus Miller** müzikal mirasının kaynağına döndüğü yeni projesi ve 10. albümü ***Afrodeezia*** ile bir kez daha festivalin konuğu oluyor. Nisan ayında yayımlayacağı albümü için siyah müziğin izlediği rotadan ilham alan Miller, dinleyicileri yeni topluluğuyla **Cemil Topuzlu Açık Hava Sahnesi**'nde jazzdan, Latin müziğine, afro beat'ten reggae'ye uzanan bir müzik yolculuğuna çıkaracak.

Daha önce birçok kez İstanbul Jazz Festivali'nin konuğu olarak konser veren **Marcus Miller**, 30 yılı aşkın müzik kariyerinde çocukluk idolü Miles Davis'in yanı sıra Aretha Franklin, Roberta Flack ve David Sanborn gibi pek çok ünlü sanatçıyla

çalışmalarda bulundu; Joe Sample, McCoy Tyner, Elton John, Bryan Ferry, Jay Z ve LL Cool J'in de dahil olduğu 400'ün üstünde albümde bas gitarıyla yer aldı. Aldığı Grammy ödüllerinin yanı sıra 2013 yılında UNESCO barış elçisi seçilen Miller, UNESCO'nun kölelik karşıtı projesi *"Slave Route"*un da sözcüsü olarak atandı.

Bas Virtüözü Charnett Moffett ile "Nettwork" Gecesi
3 Temmuz Cuma, 21.00, Sakıp Sabancı Müzesi

Bugüne kadar Wynton Marsalis, McCoy Tyner, Ornette Coleman gibi pek çok efsane isme eşlik ederek 200 kayıtta yer alan bas efsanesi **Charnett Moffett**, yıldızlarla dolu bir kadroyla festivalin konuklarından olacak. **Moffett**, kariyeri boyunca dirsek temasında olduğu virtüözleri bir araya getirdiği son projesi **NettWork**'le, **3 Temmuz Cuma** akşamı **Sakıp Sabancı Müzesi**'nde İstanbul'daki ilk konserini verecek.

İki elini kullanarak çaldığı 'tapping' tekniğinin yaratıcısı, 4 kez Grammy'lerde aday gösterilmiş gitar virtüözü **Stanley Jordan**; çağdaş ve geleneksel jazz müziği ile gospel, Latin, samba gibi farklı türleri bir araya getirmesiyle tanınan piyanist **Cyrus Chestnut** ve The Tonight Show with Jay Leno'daki performansıyla tanınan, hem Wynton hem de Branford Marsalis'in Grammy kazanan tüm kayıtlarında yer almış tek sanatçı olma ayrıcalığını taşıyan **Jeff "Tain" Watts**, "**NettWork**" gecesinde **Moffett**'e eşlik edecek isimler olacak.

Vokalist, Şarkı Yazarı ve Müzisyen Melody Gardot ile Sepetçiler Kasrı'nda Bir Gece
6 Temmuz Pazartesi, 19.30, Sepetçiler Kasrı

20. İstanbul Jazz Festivali'ndeki performansıyla İstanbullu müzikseverleri kendine hayran bırakan **Melody Gardot** zarif, güçlü ve karakteristik vokalinin yanı sıra yepyeni şarkılarıyla bir kez daha festival seyircisiyle buluşacak. Gardot, **6 Temmuz Pazartesi** akşamı **Sepetçiler Kasrı**'nda olacak. Konser öncesinde Polonya'nın en iyi jazz müzisyenleri arasında gösterilen, basçı **Wojtek Mazolewski** beşlisiyle birlikte sahneye çıkacak.

1985 yılında Amerika'da doğan genç sanatçı **Gardot**, 9 yaşında piyano çalmaya başladı ve 2006 yılında jazz ile blues'u harmanladığı ilk albümü ***Worrisome Heart***'ı yayımladı. Latin ritimleriyle blues tınılarını bir araya getirdiği *My* ***One And Only Thrill*** (2009) isimli albümü Grammy adayı oldu. Ardından yayımladığı ***The Absence*** (2012), Avrupa'da büyük bir ilgiyle karşılandı ve Amerikan Jazz albümleri listesine bir numaradan girdi. Jazz ve blues'un yanı sıra country ve folk etkileri de taşıyan, farklı müzikal renklerin karışımı bir sese sahip Gardot, çıkardığı üç albüm ve *Baby I'm A Fool, Your Heart Is As Black As Night, If the Stars Were Mine* gibi şarkılarındaki eşsiz yorumuyla ismini dünya çapında duyurdu. Sanatçının yeni albümü Haziran ayında dinleyenlerle buluşacak.

BBC 2'deki Kült Televizyon Programının Yıldızı Jools Holland, Marc Almond ve Rhythm and Blues Orchestra ile Birlikte Açıkhava Sahnesi'nde
7 Temmuz Salı, 21.00, Cemil Topuzlu Açık Hava Sahnesi

BBC 2'deki kült televizyon programı ***Later... with Jools Holland*** ile kendine büyük bir hayran kitlesi edinen usta piyanist **Jools Holland**, 20 kişilik dev orkestrasıyla ilk kez İstanbul'a geliyor. **7 Temmuz Salı** akşamı **Cemil Topuzlu Açık Hava Sahnesi**'ndeki konserde Jools Holland & His Rhythm and Blues Orchestra'ya eşlik edecek sürpriz isim ise şarkıcı ve söz yazarı **Marc Almond** olacak.

Çocukluğundan bu yana tam bir müzik tutkunu olan **Jools Holland**, ilk olarak 1970'lerin new wave akımından etkilenen "Squeese" isimli pop grubuna katıldı. Grubun milyonlar satan hit şarkılarında büyük payı olan Holland, 1981'de gruptan ayrıldı ve solo kariyerine başladı. Dönüm noktası 1992'de BBC2 kanalında sunmaya başladığı ***Later... with Jools Holland*** adlı müzik programı oldu. Son albümü ***Sirens of Song***'da Imelda May, Joss Stone, Amy Whinehouse, Emeli Sande gibi önemli vokallerle çalışan Holland, festivaldeki konserinde dinleyicilere ekibiyle birlikte jazz, R&B, soul, gospel ve funk klasiklerinden kendi bestelerine uzanan eğlenceli bir müzikal yolculuk vaat ediyor. Son albümünde beraber çalıştığı, "rockabilly" türüne yeniden hayat veren İrlandalı şarkıcı **Imelda May** ise Holland ve orkestrasından önce sahne alarak Dublin sokaklarının enerjisini konsere taşıyacak.

Buena Vista Social Club ile dünyayı turlayan jazz piyanisti Roberto Fonseca ve 2013 Glastonbury performansıyla devleşen Malili Fatoumata Diawara aynı sahnede
8 Temmuz Çarşamba, 21.45, Feriye Lokantası

Buena Vista Social Club ile dünyayı turlayan Kübalı jazz piyanisti **Roberto Fonseca** ve Damon Albarn'dan Herbie Hancock'a, Amadou and Mariam'dan, Paul McCartney ve Roots'a sayısız isimle birlikte çalışmış Malili müzisyen ve şarkıcı **Fatoumata Diawara**, sıcak ve ritmik bir Afro-Latin müzik akşamı için **8 Temmuz Çarşamba** akşamı **Feriye Lokantası**'nda bir araya geliyor.

8 yaşında piyano çalmaya başlayan **Roberto Fonseca**, ilk önemli performansını 15 yaşındayken Havana Uluslararası Jazz Festivali'nde sergiledi. 2001 yılında İbrahim Ferrer'in orkestrasına katılan Fonseca, tüm dünyada 400'den fazla performans gerçekleştirerek Ruben Gonzalez, Cachaito, Guajiro Mirabal gibi pek çok ünlü isimle aynı projede yer aldı. **Fatoumata Diawara**, *La Genese* (1999) ve *Sia, le reve du python* (2001) filmleriyle adını duyurduktan sonra dünyaca ünlü sokak tiyatrosu Royal de Luxe ile birlikte *Kirikou et Karaba* müzikalinde rol aldı. müzisyen ve dansçı Diawara, perküsyon, gitar ve vokalini birleştirdiği ilk albümü ***Fatau*** ve ***Kanou*** adlı EP'sini 2011 yılında yayımladı. Sanatçı, 2013 yılında Glastonbury festivalindeki performansıyla unutulmaz bir konsere imza attı.

"Ustalarla Buluşmalar" bu yıl İran'dan Norveç'e uzanıyor: Mahsa Vahdat, Tord Gustavsen ve Fahrettin Yarkın bir arada
9 Temmuz Perşembe, 21.00, İstanbul Erkek Lisesi Bahçesi

İstanbul Jazz Festivali kapsamında 2006 yılından bu yana Türk müziği ile benzer kaynaklardan beslenen dünyaca ünlü sanatçıları, ülkemizden usta isimlerle yeni ve özgün üretimler sergilemek üzere bir araya getiren "**Ustalarla Buluşmalar**" konserleri bu yıl yine özel bir projeyle devam ediyor. **9 Temmuz Perşembe** akşamı **İstanbul Erkek**

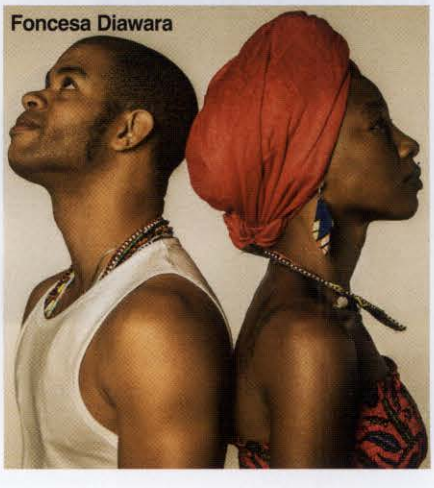

Lisesi Bahçesi'nde gerçekleştirilecek "Ustalarla Buluşmalar" konserinde İranlı sanatçı **Mahsa Vahdat**, Norveçli piyanist **Tord Gustavsen** ve İstanbullu vurmalı çalgılar ustası **Fahrettin Yarkın** sahneden seyircilere müzikleriyle birlikte seslenecekler.

Geleneksel İran müziğinin çağdaş yorumcusu ve ifade özgürlüğü savunucusu, Tahran doğumlu **Mahsa Vahdat**, küçük yaşlarda müzik ve şan eğitimi almaya başladı. Dönemin, kadına getirdiği şarkı söyleme yasağına rağmen kardeşi ile birlikte yayımladıkları ***Songs From The Persian Garden*** isimli albümle büyük ilgi gören sanatçı, dünyanın çeşitli festivallerinde birçok başarılı müzisyenle birlikte sahne aldı. Piyanist ve besteci, Norveç jazzının önemli temsilcisi **Tord Gustavsen**, Silje Nergaard ve Kristin Asbjørnsen gibi sanatçılarla ortak projelerde yer aldıktan sonra yoluna Tord Gustavsen Trio, Tord Gustavsen Ensemble ve Tord Gustavsen Quartet gibi projeleriyle devam etti. Dünyanın çeşitli yerlerinde konserler, dersler ve seminerler veren müzisyen **Fahrettin Arkın** ise 2005 yılında Topkapı Sarayı'nda sahnelenen *Lirik Tarih Gösterisi*'nde grubu ile birlikte yer aldığı performansla büyük ilgi topladı. Arkın, Türk Müziği'nde ritim kavramını anlatan kitap çalışmasına da devam ediyor.

Irak kökenli Amerikalı trompetçi **Amir El Saffar**, "Ustalarla Buluşmalar" konserinden önce **19.30**'da sahne alacak. 2006 yılında çıkardığı ve Arap makam müziğini jazz doğaçlama tekniğiyle birleştirdiği ***Two Rivers*** albümü büyük ilgi gördü. 2006 yılından bu yana üç stüdyo albümü daha yayımlayan sanatçı, Randy Brecker, Cecil Taylor gibi isimlerle aynı sahneyi paylaştı.

"Jazz İçin Tuhaf Bir Yer": The Bad Plus ve Joshua Redman
10 Temmuz Cuma, 19.30, ENKA Eşref Denizhan Açık Hava Tiyatrosu

Yaratıcı ve eğlenceli yorumlarıyla tanınan avangard-jazz üçlüsü **The Bad Plus**, günümüzün en karizmatik saksofon virtüözlerinden **Joshua Redman** ile festival sahnesinde güçlerini birleştirecek. **10 Temmuz Cuma** akşamı **ENKA Eşref Denizhan Açık Hava Tiyatrosu**'nda gerçekleştirilecek konserden önce, Avrupa jazzının parlayan yıldızlarından Fransız akordeon sanatçısı **Vincent Peirani**, beşlisiyle sahnede olacak.

Reid Anderson (akustik bas), **Ethan Iverson** (piyano) ve **David King**'den (vurmalı çalgılar) oluşan Amerikan jazz grubu **The Bad Plus**, üçlü olarak ilk kez 1989 yılında sahne aldı. Kendi adlarını taşıyan ilk albümlerini 2001 yılında yayımlayan ve Abba, Blondie, Nirvana, Neil Young, Ornette Coleman'ın parçalarını kendi tarzlarında yorumladıkları 5 albümleri bulunan grup, müziklerinde rock ve pop müziğin esintilerini hissettiriyor. Karizmatik jazz sanatçısı ve saksofonist **Joshua Redman** ise kendi adını taşıyan ilk albümünü 1993 yılında yayımladı. Solo performanslarının yanında Brad Mehldau, Christian McBride, Kurt Rosenwinkel gibi pek çok önemli isimle birlikte çalışan Redman, The Bad Plus'la imza attığı özel konserlerden birini festival kapsamında İstanbul'da gerçekleştirecek.

Jazz Sıcağına "Kuzey Işıkları": Sly & Robbie, Nils Petter Molvaær
11 Temmuz Cumartesi, 19.00, KüçükÇiftlik Park

Bugüne kadar 200 bin kayıtta yapımcı ya da müzisyen olarak yer alan, reggae müziğin en önemli bas ve davul ikilisi **Sly & Robbie**, Norveçli usta jazz trompetçisi **Nils Petter Molvaær** ile sıra dışı bir konser için festivalde buluşuyor. Jamaika'nın groove ustaları ve dünyanın en iyi davul-bas ikililerinden, Grammy ödüllü Davulcu **Sly Dunbar** ve basçı **Robbie Shakespeare**, Grace Jones'dan Mick Jagger'e birçok uluslararası yıldızla çalışmaları ve yer aldıkları her projeye kendi groove anlayışlarını katmalarıyla tanınıyor. Norveç'in elektro jazz alanındaki en önemli isimlerinden **Nils Petter Molvær**'le birlikte sahnede olacak ekibe, gitarda yine Norveç jazz sahnesinin aktif isimlerinden **Eivind Aarset** ve elektronik müzik dehalarından **Vladislav Delay** eşlik edecek. Sadece 2015 yazına özel olarak tasarlanan bu projede müzisyenler ilk defa aynı sahnede olacak ve jazzdan dub'a, elektronik müzikten dünya müziğine izleyenleri keyifli bir yolculuğa çıkaracak. **11 Temmuz Cumartesi** akşamı **KüçükÇiftlik Park**'ta düzenlenecek konserden önce **Korhan Futacı ve Kara Orkestra**, İstanbul'un kaosunu ve deliliğin müzikal hikâyesini kendi stilleriyle dinleyicilere anlatacak. **Kuzey Işıkları** etkinliğinde sahne alacak diğer sürpriz isimler festivalin web sitesinden ve sosyal medya hesaplarından takip edilebilir.

Süper starlardan oluşan bir quartet: Chris Potter, Dave Holland, Lionel Loueke, Eric Harland
13 Temmuz Pazartesi, 21.00, CRR

Saksofonda **Chris Potter**, basta **Dave Holland**, gitarda **Lionel Loueke** ve davulda **Eric Harland**; jazz'ın yıldızları aynı sahnede buluşuyor. **Underground** gibi çok başarılı jazz gruplarının lideri **Chris Potter** ve Bill Evans, Miles Davis gibi jazzın en büyük isimleri ile çalmış, son dönemde gerçekleştirdiği quartet ya da big band projeleri ile aralarında Grammy de olan sayısız ödüle layık görülen **Dave Holland**, **13 Temmuz Pazartesi** akşamı **Cemal Reşit Rey**'de bir araya geliyor. Blue Note plak şirketinin müzisyeni **Lionel Loueke** ile Charles Lloyd, Stefon Harris gibi isimlerle düzenli olarak çalışan, son dönem jazz sahnesinin en faal ismi davulcu **Eric Harland**'ın da katılmasıyla tamamlanan bu quartet, jazz severleri oldukça tatmin edecek eşsiz bir gece vaat ediyor.

Salon'da Avrupa Jazz Kulübü geceleri

Türkiye jazz sahnesinin başarılı isimlerini Avrupalı ustalarla özel projelerde buluşturan ve bir araya gelmeyecek müzisyenlere adeta bir "jam session" olanağı sunan "**European Jazz Club - Avrupa Jazz Kulübü**" serisi 9. yılında yepyeni projelerle sürüyor. Konser serisi, bu yıl da İstanbul Jazz Festivali boyunca **Salon İKSV**'de devam edecek.

WeeD Feat. ERNST REIJSEGER, 30 Haziran

Salı, 21.30
Çağdaş müziğin ikonik ismi John Cage ile Harvard Üniversitesi bünyesinde ve Amerika'nın çeşitli yerlerinde performanslar ve dünya prömiyerleri gerçekleştiren **Şenol Küçükyıldırım**, gitarda **Çağlayan Yıldız** ve **Şevket Akıncı**'nın ve bas gitarda **Murat Çopur**'un olduğu **WeeD** ile birlikte seslerin sınırlarında gezinerek keşfedilmemiş olanın izini sürüyor. WeeD'e bu konserde Hollandalı çellist **Ernst Reijseger** eşlik edecek. Ernst Reijseger, Werner Herzog'un film müziklerinden klasik ve çağdaş müziğe birçok alanda eser vermiş, çellosunu çok yaratıcı bir şekilde kullanabilen usta bir isim.

DAVE ALLEN BAND feat. MICHAEL GRIENER, 8 Temmuz Çarşamba, 21.30
Etkileyici tekniği ve güçlü melodileriyle dikkatleri çeken gitarist **Dave Allen**, Amerika dışında Avrupa ve Asya'da da David Liebman, Mark Turner, Jeff Ballard, Marcus Gilmore gibi birçok jazz sanatçısıyla birlikte çalıştı. Uzun yıllardır Türkiye'de yaşayan Dave Allen, grubu ve bateride harikalar yaratan Alman jazz müzisyeni **Michael Griener** ile birlikte sahne alacak.

BAŞAK YAVUZ BAND feat. VINCENT PEIRANI, 9 Temmuz Perşembe, 21.30
İstanbul Jazz Festivali dahil olmak üzere New York, Montreal ve İstanbul'un çeşitli kulüplerinde sahneye çıkmış jazz vokalisti **Başak Yavuz**, **Tamer Temel**, **Adem Gülşen**,

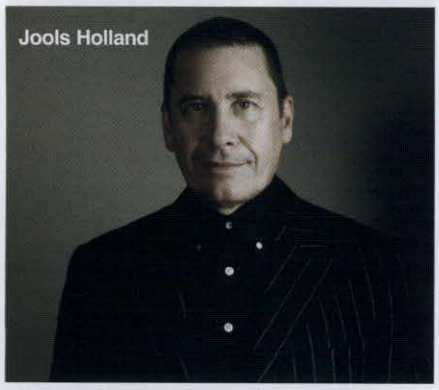

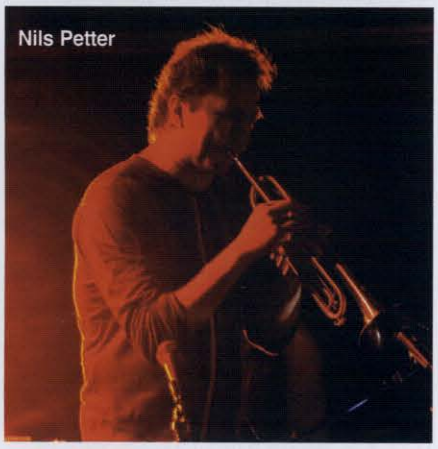

Alper Yılmaz ve **Erdem Göymen**'den oluşan grubuyla birlikte Fransız akordeoncu **Vincent Peirani** ile aynı sahneyi paylaşacak. Peirani, 10 Temmuz Cuma akşamı ise The Bad Plus ve Joshua Redman konseri öncesinde ENKA Eşref Denizhan Açık Hava Tiyatrosu'nda sahne alacak.

BURAK BEDİKYAN EUROPEAN QUARTET, 14 Temmuz Salı, 21.30

Gerek kendi liderliğindeki projelerle, gerek yerli ve çoğunlukla yabancı ustalarla beraber "Sideman" kimliğiyle ülkemizin en çok tercih edilen müzisyenleri arasında üst sıralarda bulunan piyanist **Burak Bedikyan** ve quartet'i bu sene festivalde yer alıyor. Bedikyan, kuşağının en üretken saksofon sanatçıları arasında kabul edilen **Andy Middleton**, yaratıcılığın ön planda olduğu doğaçlamalarıyla jazz çevrelerinin aranılan kontrbas sanatçısı olan **Johannes Strasser** ve uzun yıllar *Art Farmer Beşlisi*'nde yer alan müzisyen **Joris Dudli**'yle bir araya geliyor.

EDİZ HAFIZOĞLU NAZDRAVE

Bugüne kadar başta jazz olmak üzere pek çok tarzda müzisyene eşlik eden **Ediz Hafızoğlu**, 2014 yılının sonunda yayımladığı ***Nazdrave*** albümünde Ülkü Aybala Sunat, Elif Çağlar, Kolektif İstanbul, Korhan Futacı ve Kara Orkestra, Alp Ersönmez gibi isimlerin kendisine eşlik etmesiyle dikkat çekiyor.

Hafızoğlu'nun festival kapsamında vereceği konserin detayları festivalin web sitesinden takip edilebilir.

GÜÇ BAŞAR GÜLLE

Osmanlı-Türk müziği ve klasik-jazz batı müziği hakkındaki birikimini çeşitli projelerde ortaya koyan, kendine has müzik diliyle dikkatleri üzerine çeken **Güç Başar Gülle**, ilk albümü ***İki Renk***'i 2010 yılında yayımladı. İlk albümünden farklı bir müzik anlayışı ortaya koyduğu ikinci albümü ***Bensiz***'i ise 2013 yılında dinleyicileriyle buluşturdu. Müzik kariyerinin yanı sıra araştırmacı olarak da önemli çalışmalara imza atan Gülle, dünyada pek çok önemli okulda eğitim veriyor. Gülle'nin Volkan Hürsever'in de yer aldığı ekibine katılacak konuk sanatçı ve konserin detayları festivalin web sitesinden takip edilebilir.

Festivalin son haftasına eklenecek sürpriz isimler

Festivalin son haftası, önümüzdeki günlerde açıklanacak konserlerle renklenecek. 22. İstanbul Jazz Festivali, 2015'te **100. doğum yılı kutlanacak olan ünlü şarkıcı Frank Sinatra**'nın anısına muhteşem bir konser için hazırlıklarını sürdürüyor. **Almanya Sefareti Tarabya Yazlık Rezidansı**'nda gerçekleştirilecek bu eşsiz konserin tam tarihi ve yer alacak sanatçıların isimleri yakında açıklanacak.

Festivalin son günlerinde yer alacak bir diğer sürpriz isim ise, 2013 yılında *Nakamarra* şarkısıyla Grammy'ye de aday olan Avustralyalı topluluk **Hiatus Kaiyote** olacak. 2012 yılında yayınlanan ilk albümleri ***Tawk Tomahawk*** ile büyük başarı kazanan grup, ikinci albümleri ***Choose Your Weapon***'ı önümüzdeki Mayıs ayında müzikseverlere sunmaya hazırlanıyor. Topluluğun konser tarihi ve mekânı önümüzdeki dönemde açıklanacak.

Festivale eş zamanlı kulüp programları: Nardis, Nublu ve Roxy'de

Bu yıl sevilen jazz kulüplerinden **Nardis Jazz Club**'ın yanı sıra, yine İstanbul'un önemli jazz duraklarından biri olan **Nublu** ve eskimeyen konser mekânlarından **Roxy** de sahnesini İstanbul Jazz Festivali'yle paylaşacak. Temmuz ayı boyunca **Nardis**, **Nublu** ve **Roxy**'de gerçekleştirilecek konserlerin programı ve bilet/rezervasyon bilgileri mekânların web sitelerinden (nardisjazz.com; nubluistanbul.net; roxy.com.tr) takip edilebilir.

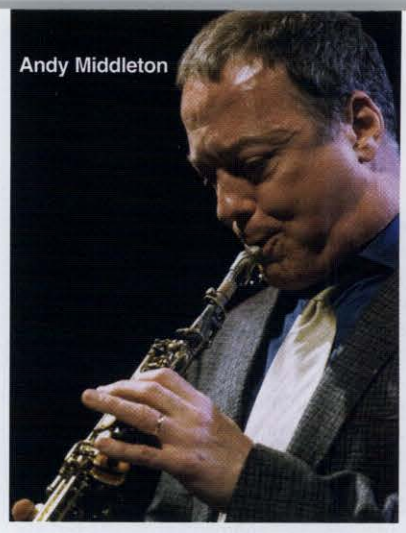

22. İstanbul Jazz Festivali'nin tanıtım kampanyasını **Alametifarika** hazırladı.

Festival biletleri ne zaman satışa çıkıyor?

22. İstanbul Jazz Festivali'nin biletleri **11 Nisan Cumartesi** günü 10.00'dan itibaren **Biletix satış kanalları** ve hizmet bedeli olmadan **İKSV ana gişeden** (pazar hariç her gün 10.00-18.00 saatleri arasında) satışa çıkıyor. Her konserde tam biletlerin yanı sıra öğrenciler için indirimli bilet de satışa sunulacak.

Lale Kart sahipleri biletlerini %25'e varan özel indirimlerle alabilirler. **Siyah** ve **Beyaz Lale Kart sahipleri için ön satış 6** ve **7 Nisan**, **Sarı** ve **Kırmızı Lale Kart sahipleri** için de **8**, **9** ve **10 Nisan** tarihlerinde olacak.

Festival dergisi ve albümü

Festival programına dair detaylı içeriklerin, Türkiyeli sanatçı ile yazarlardan görüşlerin ve yazıların da yer alacağı **Festival Dergisi**, Haziran ayı içersinde müzikseverlerle buluşacak. **İstanbul Jazz Festivali** ve **EMI Türkiye** işbirliğiyle hazırlanacak festival CD'si ise festivale gelecek yıldızların seçme çalışmalarını içerecek ve Haziran ayında müzik marketlerde olacak.

Festival heyecanını sosyal medyadan takip edin

İstanbul Jazz Festivali ile ilgili tüm bilgiler, anlık gelişmeler için festivali sosyal medya hesaplarından takip edebilirsiniz.

facebook.com/istanbuljazzfestivali
twitter.com/ist_jazzfest
instagram.com/istjazzfest
youtube.com/iksvistanbul
#jazzışığı

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

İş Sanat Konserleri

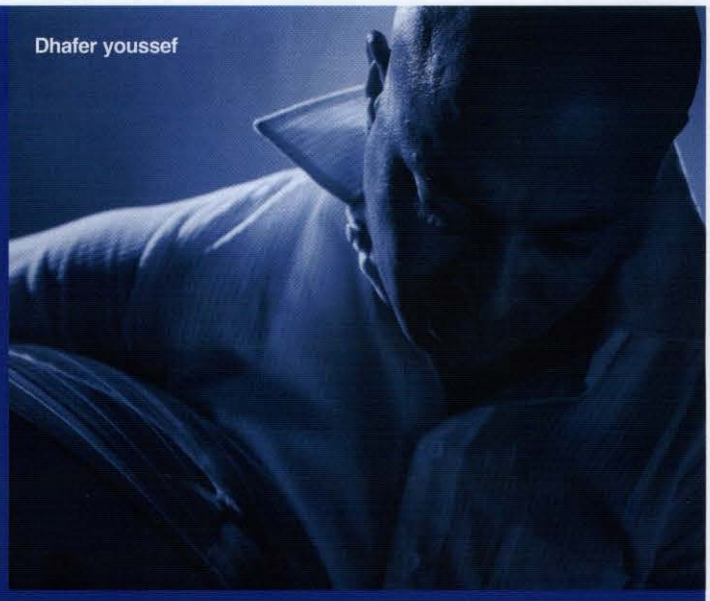
Dhafer youssef

Tom Harrell

TOM HARRELL QUINTET
21 Nisan 2015 20:00

Tom Harrell (tp)
Wayne Escoferry (ts)
Danny Grissett (p, Fender Rhodes)
Ugonna Okegwo (b)
Jonathan Blake (d)

Bu sezon jazz kuşağının son konuğu jazz trompetin en yetkin isimlerinden **Tom Harrell**. Zamanımızın en yaratıcı ve tavizsiz jazz enstrümancılarından ve bestecilerinden biri olarak tanınan Harrell, 260 kaydı aşan diskografisi ve 40 yılı aşan kariyerine rağmen aktif olarak gerçekleştirdiği kayıtlar ve dünya çapındaki turneleriyle taze ve güncel kalmayı beceren nadir müzisyenlerden. Sanatçı, trompet ve flugelhornda sahip olduğu sıcak ve parlak tonunun yanı sıra icra ve bestelerindeki eşsiz armonik ve ritmik derinlikle şimdiden meslektaşları ve sadık hayranlarının gözünde bir jazz ikonu olarak yer almış durumda. Newsweek'in "saf melodi dahisi" olarak övgüyle bahsettiği Harrell, akıcı tınısı, stilistik açıdan çok yönlülüğü ve yaratıcı doğaçlamacı-besteci kimliğiyle sıklıkla *Down Beat* ve *Jazz Times* dergilerinin eleştirmen ve okuyucu anketlerinde birinci seçiliyor. 2010 ve 2011 yıllarında iki kez art arda Jazz Yazarları Birliği Ödülleri'nde Yılın Trompetçisi'ne de aday gösterilen Tom Harrell'ın bir de Grammy adaylığı bulunuyor

ASA
07 Mayıs 2015 20:00

Fırtınalı, mutlu, çılgın... Bunlar Asa'yı tanımlayan kelimelerden sadece birkaçı... Bu sezon dünya müziği kuşağının mayıs ayındaki konuğu olan Asa, kesinlikle son on yılda dünya müziği sahnesinde ortaya çıkan en heyecan uyandıran sanatçılardan biri. Kusursuz bir sese ve duygusal yönden özgün bir yoruma sahip sanatçı, yazdığı şarkılarda melankoli, rüya, düşünce ve yansımalar gibi hepimizin hayatına dair konularla ilgili pek çok şey anlatıyor. Yaşamı şarkılarının bir parçası olduğu kadar şarkıları da yaşamının bir parçası olan Asa, Prix Constantin ödüllü ilk albümünü 2007 yılında çıkardı. Sonra çıkardığı üç albümü ve 100 konseri kapsayan 2 yıllık konser turnesiyle genç bir sanatçının hayallerinin süsleyen bir kariyere sahip oldu.. Özellikle melodik zarafetiyle dikkat çeken sanatçı, 2014 çıkışlı son albümü *Bed of Stone* ile sanatının ve duygularının tamamen kontrolünde olduğunu bir kez daha ortaya koyarken dinleyenleri de yine kendi duygu dünyasında renkli bir yolculuğa çıkarıyor.

DHAFER YOUSSEF BIRDS REQUIEM QUINTET
11 Mayıs 2015 20:00

Dünya müziği tutkunlarının heyecanla beklediği **Dhafer Youssef** 11 Mayıs'ta İş Sanat'a konuk oluyor. Dünya müziği sahnesinin en jazzibe uyandıran isimlerinden biri olan Dhafer Youssef, doymak bilmeyen müzikal arayışları, bir enstrüman gibi kullandığı güçlü sesi ve bilinen türlerin ötesine taşıdığı müziğiyle tanınıyor. Sufi geleneği ve jazz unsurlarını Arap lirizmiyle harmanladığı müziğine Akdeniz sıcaklığını yansıtan, özgün bir üslupla yapan Tunuslu udi, şarkıcı ve besteci, bugüne kadar imza attığı sekiz albüm ve dünya çapında yüzlerce canlı performansla müzikal yükselişini hep bir üst seviyeye çıkardı. Her albümünde bağlı olduğu geleneklerden kopmadan yeni şeyler deneyen ve oryantal, senfonik, elektronik ve jazz tınılarını müziğinde buluşturarak bizlere hiç alışık olmadığımız yeni ses dünyaları sunan Dhafer Youssef, güçlü sesi ve enstrümanıyla 11 Mayıs akşamı ruhumuzun müziğe doyacağı keyifli bir konser sunacak.

Eray Aytimur
erayaytimur@yahoo.com

Müzik ve yaşam aynı şeydir

Marilyn Mazur

"Perküsyonun Kraliçesi" lakaplı, Amerikalı perküsyoncu, uzunca bir süre Miles Davis ve Jan Garbarek gibi efsanelerle çalışmış, piyanist ve besteci **Marilyn Mazur**, 60. yaşını dünya genelinde gerçekleştirdiği 60 özel konserle kutluyor. Ünlü sanatçı, İsveçli vokalist Josefine Cronholm ve İsveçli gitarist Krister Johnsson'la gerçekleştirdiği bu özel konser dizisi kapsamında **21 Nisan 2015**, Salı günü **Akbank Sanat**'ta sahne alacak. Biz de bu güzel yıldönümünü kendisiyle sohbet ederek kutladık.

New York'ta doğdunuz, 6 yaşından beri Daniarka'da yaşıyorsunuz. Babanız ABDli, anneniz Daniarkalı. Peki siz kendinizi belli bir yere ait hissediyor musunuz, yoksa dünya vatandaşı mı diyelim?
Tabii ki Danimarkalı. But kendimi bir dünya vatandaşı olarak kabul ediyorum.

Önce klasik piyano ve bale eğitimi almış olmanıza karşın The Creative Theater fikrinizi değiştirmiş olmalı ki dans kariyeriniz başladı. Dansın ritm duygunuza etkileri olduğunu düşünür müsünüz?
Dans benim ifademin önemli bir parçası. 9 yaşımdan 20 yaşıma kadar kelimenin gerçek anlamıyla dans ettim ve enstrümanlarımın çok fiziksel olduğunu düşündüğümden, bunu yapmam davul/ perküsyon çalmayı seçmemde büyük etken oldu. Hem dansçı hem de piyanist olarak ritmin hep içindeydim ve bu, çalma ve besteleme yöntemime kendi ifademi getirdi.

İlk grubunuz Zirenes feminist bir platform gibiymiş. Bu düşünsel yaklaşım Zirenes müziğini nasıl biçimlendirmişti?
Benim müziğim çok fazla ev yapımı ve müzik vizyonumu geçmişte de şimdiki gibi izledim. Diğer kadınlarla çalmak kendi gerçekliğinde gelişti, sayımız çok az olsa da eşitlerimle çalmayı seçmem gayet doğaldı. Cinsiyettense müzikal niteliklerin peşine düşmek daha önemli olsa da. Fakat sonrasında da, idealize ettiğim feminist yaklaşımı, kendi müzik ifademizi teatral bir bağlam içinde keşfetmeyi merkezi tema olarak benimsediğimiz Primi Band ile sürdürdüm. Bence bu ekip benzersizdi. Ben ve diğer 10 kişi dans edebiliyor, şarkı söylüyor, davul, perküsyon çalıyorduk ve deneyler...

Daha sonra Danimarka Kraliyet Müzik Konservatuvarı'nda eğitim almışsınız ama çoğunlukla otodidakt bir enstrümantalistsiniz. Bu çoğunlukla ilhamla açıklanabilir mi?
Klasik perküsyon eğitimi aldım, ki bu gerçekten ilham vericiydi ve bana bazı teknikler kazandırdı. Doğaçlama müzik çalmak, kendi müziğimi çalmak benim için gerçek tutku olsa da sadece çalarak, kendi deneyim ve gücümü geliştirdim.

Saksofonist Uffe Markussen'le Six Winds'te çaldınız ve ardından Ben Webster Ödülü de aldığınız MM4'ü birlikte kurdunuz. İki ekip arasında ne gibi yaklaşım farkı vardı?
Six Winds daha füzyon odaklıydı; ben şarkıcı, besteci ve marimbacıydım, burada davul çalan Alex Riel'in çok önemli bir rolü vardı ve büyük bir ilham kaynağıydı. MM4 ise daha az

ihtişamlı bir yaklaşımı olan küçük bir gruptu ama turne yapmak için çok güzel ve esnek bir dörtlüydü, burada besteciliğimi ve davulculuğumu daha bile çok geliştirme imkanı buldum.

1985'teki dönüm noktasına gelelim. Miles Davis birlikte çalmayı teklif ettiğinde nasıl hissettiniz?
Tabii ki Miles'ın ekibine davet edilmek ve onunla dünyayı gezmek çok heyecan vericiydi. Benim için çok büyük bir maceraydı. O yıllarda onun ekipleri, benim müzikal olarak doğrudan içinde olduğum, pop'a benzeyen bir jazz çalıyordu. Dolayısıyla kendimi direkt groove'un içinde buldum ve Miles'ın ekibiyle edindiği güç büyük bir vahiydi.

Zaman içinde efsanevi Gil Evans Orchestra ve 80'lerin ikinci yarısında Wayne Shorter Beşlisiyle çaldınız. Bu farklı stiller arasında nasıl denge kurdunuz?
Miles da dahil olmak üzere söz konusu üç ekiple bir sefer dışında aynı anda hiç çalmadım. Kendi projelerimi de tekrar gündeme getirip onlara uydurmayı da denedim. Tabii bunlar arasında denge kurmak kolay değildi. En sonunda Avrupa'da kendi müziğimi yapmayı seçtim. Miles'ın iki ayrı grubunda çalmıştım ve böylelikle müziğe katkıda bulunmak kolaylaştı, Miles bana solo yapabilecek bir dolu alan açtı, hatta dans edebilecek- böylelikle kendimi o müziğin içinde bulabildim. Gil Evans'la çok kısa turnelere çıktık, o muhteşem ve çok açık fikirli bir liderdi. Wayne Shorter'la ise görevim daha en baştan belliydi. Kendi sample'larımı kullandığım elektro perküsyon ve kimi zaman klavye partileri çalmamı istemişti. Onunla güçlü müziği daha beste ağırlıklıydı ve çok şaşırtıcı biçimde, Miles'a nazaran farklı bir ekip lideriydi.

Uzun soluklu Future Song projesi ise içinde herkesin farklı birşey bulabileceği, ucu çok açık, çok kişisel bir sound'a sahipti. Bu sound'un formülü ve esin kaynakları nelerdi?
Yıllar içinde dünyayı gezerken beslediğim müzik düşlerimi bireylerden kurulu bu ekipte hayata geçirmiş oldum. Herkese kişisel tınısını ve bir arada çok renkli ve dramatik bir ifade iletişimi sunma ideali vardı burada. Geleceğe dair müzikal bir rüya, teknik olmaktansa ruhani bir insanlığın gelişimi, kadın ve erkek güçleri arasında bir birlik vardı burada.

90'lardan itibaren ise istik, tutkulu, aynı anda ilkel ve modern olabilen Elixir projesi hayata geçti, Jan Garbarek'le. Klasik jazz sound'u yerine çağdaş müziğe ait ipuçlarının yer aldığı bir proje desem yanılır mıyım?
Garbarek'in grubuyla 14 yıl çaldıktan spnra onu çok açık ve oyuncaklı bir bağlama davet etmek büyük zevkti. Elixir'de çoğu zaman farklı ses kombinasyonları üzerinden doğaçlıyorduk. Çağdaş müzik yanı da doğal olarak buradan ileri geliyordu.

2015'te, fantastik kariyerinizin 60. yaş dönümünde basta Anders Jormin, piyanoda John Taylor ve vokalde Josefine Cronholm ile kurduğunuz Celestial Circle ile Avrupalı bir ekip kurdunuz. Nasıl hissediyorsunuz?
Çok mutluyum bu şahane müzisyenlerle çalabilme şansı yakaladığım için. Bu çok akustik ve havadar bir grup ve her zaman büyük keyif ihtiva ediyor.

Ama İstanbul konserine Cronholm'un yanında gitarist Krister Jonsson'la geliyorsunuz. Celestial Circle yerinez sanki bir Celestial Triangle diyelim mi?
Evet, haklısın. Bu iki yapılanma arasında bir ilişki var. Şarkıcı ve şarkıların çok güçlü unsurları. Bu üçlü Celestial Circle'ın küçük kız kardeşi gibi, tabii her ne kadar kendine ait bir sound'u ve dili olsa da... Daha az jazz sound'u, daha çok meydan okuma ve yabanıllık ama öte yandan sa belli bir basitlik var burada.

"Benim için müzik ve yaşam aynı şeydir- enerji, güzellik, hareket ve iletişim ile oynama olasılığıdır" diyorsunuz. 60 yılın özeti bu cümlede diyebilir miyiz?
Bu önermeyi seviyorum. Evet, müzik içinde herşeyin olduğu harika bir dünya olabilir.

Kadın perküsyoncu ve davulcu sayısı neden az sizce?
Davul da diğer enstrümanlarda olduğu gibi, sadece güç ve hızla değil, seçimle alakalı, ki hepsinde çok az kadın var, gelenekleri değiştirmek zaman ve güçlü bir istek gerektiriyor.

Paolo Fresu
Ankara, ODTÜ KKM, 2015

Seda Özgüven Erdoğan

Eray Aytimur
erayaytimur@yahoo.com

Ama arkadaşlar iyidir

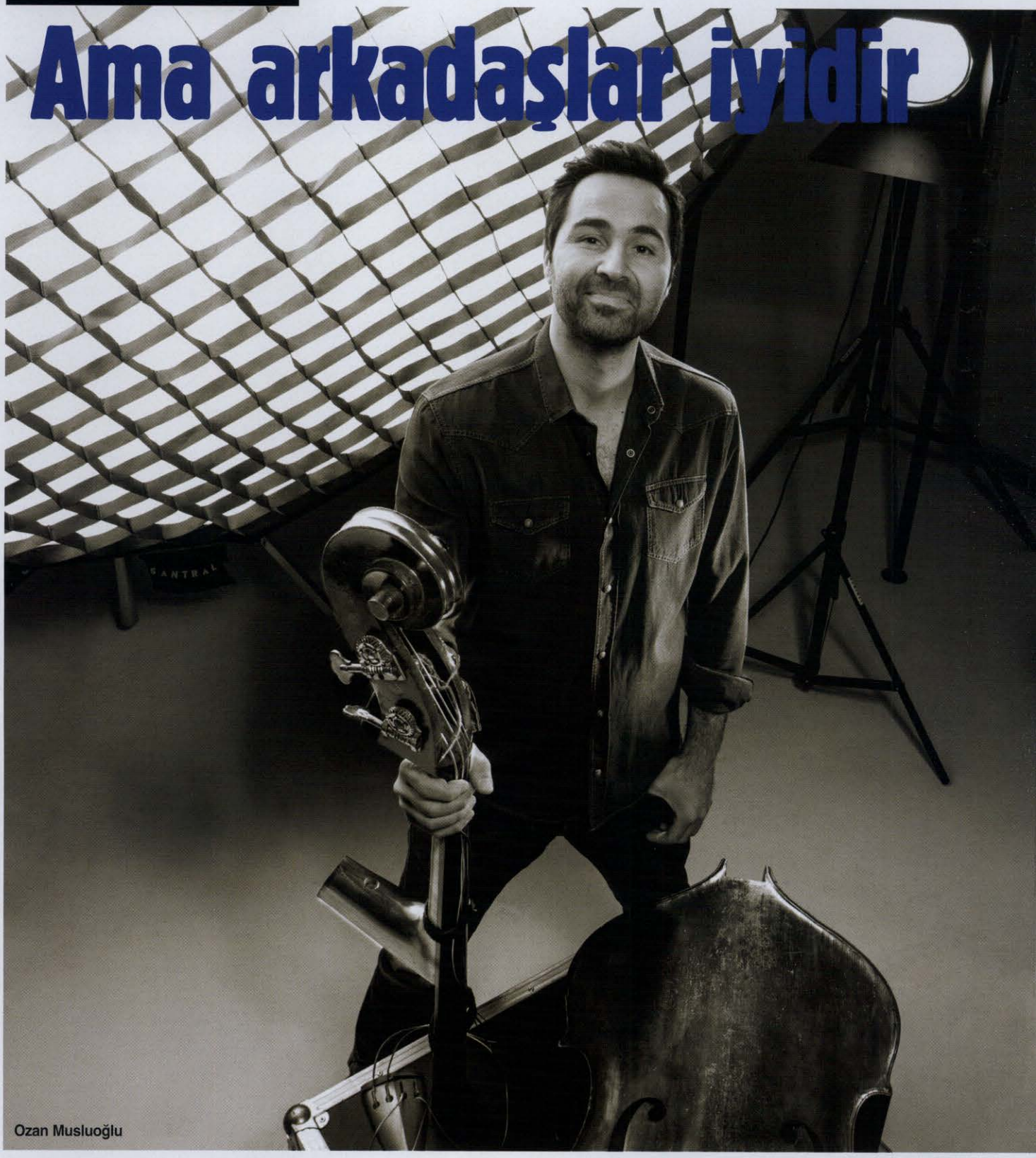

Ozan Musluoğlu

"Çalanından söyleyenine, herkesin kendine göre kaygılarının olduğu bir müziktir jazz aslında. Ama daha açık görüşlü bir müzik olduğuna şüphe yok, duyguya ve ifadeye çok açık bir müzik olduğuna da. Ritmik olarak insanın zihnini açar. Seyircisi de bu duyguyu alır..." Bu sözleri, güzelliğini tarif ederken kelimelerin kifayetsiz kaldığı jazz kadını Sibel Köse geçtiğimiz hafta bir sohbet sırasında söyledi. Söyleyene değil, söyletene bak deyip Köse'nin bu sözlerine vesilen olan Ozan Musluoğlu'nun dördüncü stüdyo albümü "**My Best Friends Are Vocalists**" ile hayata güzellik katalım istedik.

Tamamen rastlantılarla doğmasından ötürü bu ismi alan ik solo albümü '**Coincidence**'tan (2009) iki yıl sonra ikinci albümü '**40th Day**'i yayımlayan Ozan Musluoğlu gerçekçi olup imkansızı istemiş ve eninde sonunda dünyanın en büyük kontrbasçılarından **Ron Carter**'a "jazz'ın geleceği çok emin ellerde" dedirtmiş bir sanatçı. Sadece kontrbasçı da değil; besteci ve aranjör. Dahası, bir kısım medya kendisini beş yıllık **Athena** üyeliğinden ve 2004 yılında bu grupla gelen Eurovision dördüncülüğünden tanısa da, ne mutlu ki biz, ehil bir jazz kontrbasçısı olarak bildik, biliyoruz ve bundan sonra da bileceğiz.

Ozan Musluoğlu, bir şeyi oldurmak için zorlamaktansa o akarsuda akıp giden bir müzisyen. Bir hayli duygusal ve duygularını

Fatih Erkoç

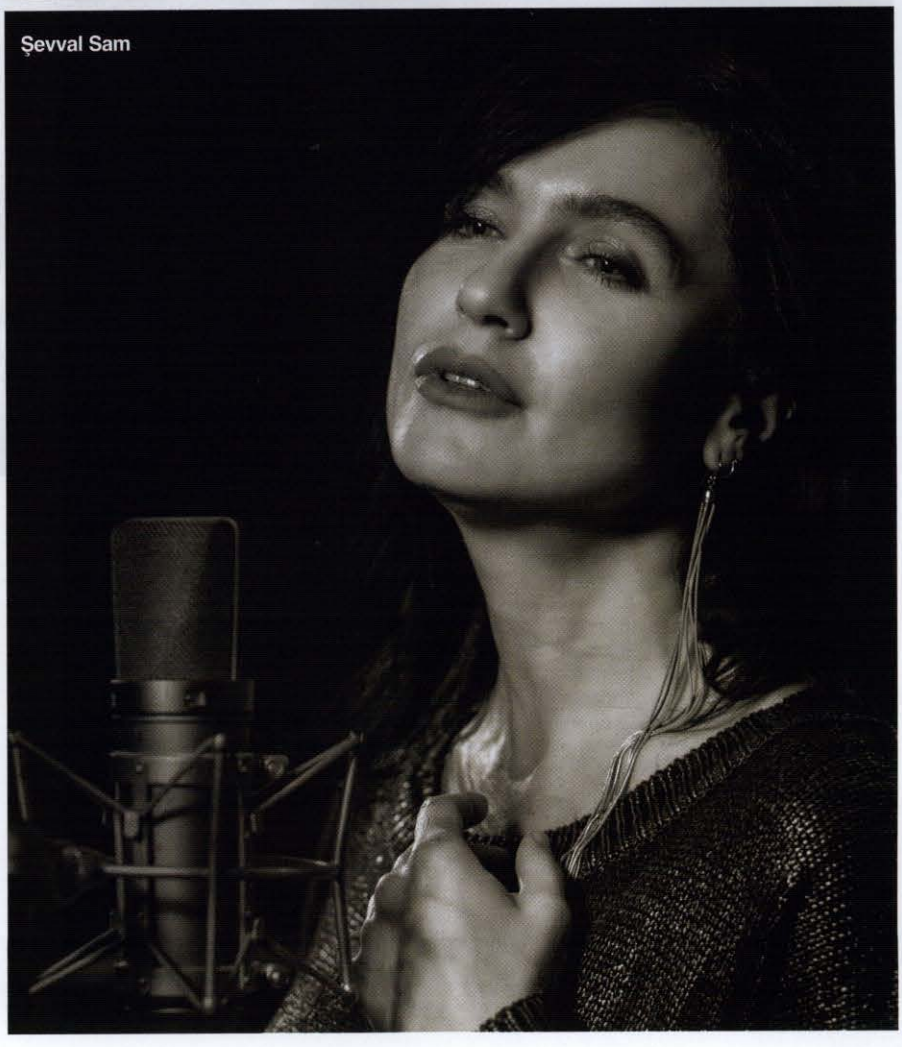
Şevval Sam

ifade etmekte hiç ketum değil; dolayısıyla yaratmak ve üretmek onun için kolay. Elini de korkak alıştırmamış. Türkiye'de bir jazz müzisyeni olmanın bütün risklerini göze alarak ilerliyor. Eh, şans faktörünü de atlamayalım tabii. Örneğin içimizden kaçımız ilkokuldan bir arkadaşımızla albüm kaydetmeyi hayal etmiş olabilir? Hayali cihana değer, Musluoğlu bunu başarıyor. İlk albümde piyano çalan Ülkem Özsezen ilkokul arkadaşı. Aynı yerde askerlik yapmışlar ve aynı bölgede dört beş sokak arayla otururlarmış. Tesadüf üstüne yıllar sonra karşılaşmışlar. Muhteşem davulcu Ferit Odman'ın da yer aldığı bir trio kaydetmeyi planlarken Engin Recepoğulları (ts) "diye bir adamın" İstanbul'a geldiği haberiyle işler değişiyor ve 40 yıllık arkadaş misali quartet kuruluyor (iki parçadaki İmer Demirer şahanesi cabası) velhasıl, arkadaşlık ve dostluk Ozan Musluoğlu'nun hayatında önemli yer tutuyor.

"En İyi Arkadaşlarım" serisi

Müzik yolculuğundaki ilk büyük destekçisi, rahmetli babaannesi, Kamuran Cin'e ithaf ettiği '**40th Day**' albümünü Jeremy Pelt (trompet), JD Allen (tenor sax), Danny Grissett (piyano) ve Darrell Green (davul) ile kaydeden Musluoğlu 2012'den beri "arkadaş çevresine" iyiden iyiye yöneldi. Tıpkı **Ron Carter** gibi, en büyük idollerinden biri olan Ray Brown'ın seneler başlattığı '**Some of my best friends are the piano players**'(en iyi arkadaşlarımdan bazıları piyanistler) sürecini Musluoğlu başka türlü yorumluyor. Bizim de sebeb-i yazımız zaten bu. 12 harika piyanist dostuyla kaydettiği "**My Best Friends Are Pianists**" albümünden sonra "**My Best Friends Are Vocalists**" albümü, tam bu yazının yazıldığı gün piyasaya çıkıyor. Piyasa derken gerçekten piyasa, sadece jazz pazarı değil. Çünkü içinde başka deryalardan gelen ünlü diğer "arkadaşlar" da var; **Gökhan Özoğuz** (Athena), **Şevval Sam**, **Ceyl'an Ertem** ve aslında nefis bir jazz'cı olmakla birlikte şöhreti öbür taraflardan gelen **Fatih Erkoç** gibi.

"My Best Friends Are Vocalists" in evveliyatı 30 Nisan 2013'te gerçekleşen Dünya Jazz Günü'nde Kanyon'da gerçekleşen "Ozan Musluoğlu & Friends" konserine dayanıyor. O konserde birlikte çaldığı isimlere farklı dönemlerde çaldıklarını da ekleyip; yukarıda geçen isimlerle birlikte **Bora Uzer**, **İlham Gencer**, **Sibel Köse**, **Ayşe Gencer**, **Sanem Kalfa**, **Ece Göksu**, **Meltem Ege**, **Dolunay Obruk** ve **İpek Dinç**'ten oluşan kadro Musluoğlu'nun bu aralar "en yakın arkadaşlarını" oluşturuyor. Bu arada albümde Ozan'ın en büyük – kendi deyişleriyle- suç ortağı, birçok kere olduğu gibi, yine **Ferit Odman**. Odman'ın yanısıra house band'de **Şenova Ülker** (trompet), **Bulut Gülen** (trombon), **Engin Recepoğulları** (tenor saksofon), **Uraz Kıvaner**, **Can Çankaya**, **Elvan Aracı** (piyano) yer alıyor. **Neşet Ruacan**, **İmer Demirer**, **Önder Focan**, **Sarp Maden**, **Kamil Özler**, **Dave Allen**, **George Dumitriu** ise Musluoğlu'nun arkadaş çevresinin en güzel ağabeylerini oluşturuyorlar.

"My Best Friends Are Vocalists"in açılışını, sözlerini Bora Uzer'in yazdığı R&B parça "You're Everything a Love Should Be" yapıyor. Arkasından sözü müziği Fatih Erkoç'a ait; Bulut Gülen'in nefesli düzenlemeleriyle coşan "As Long as You Are Here with Me" geliyor. Türkiye'nin dünya

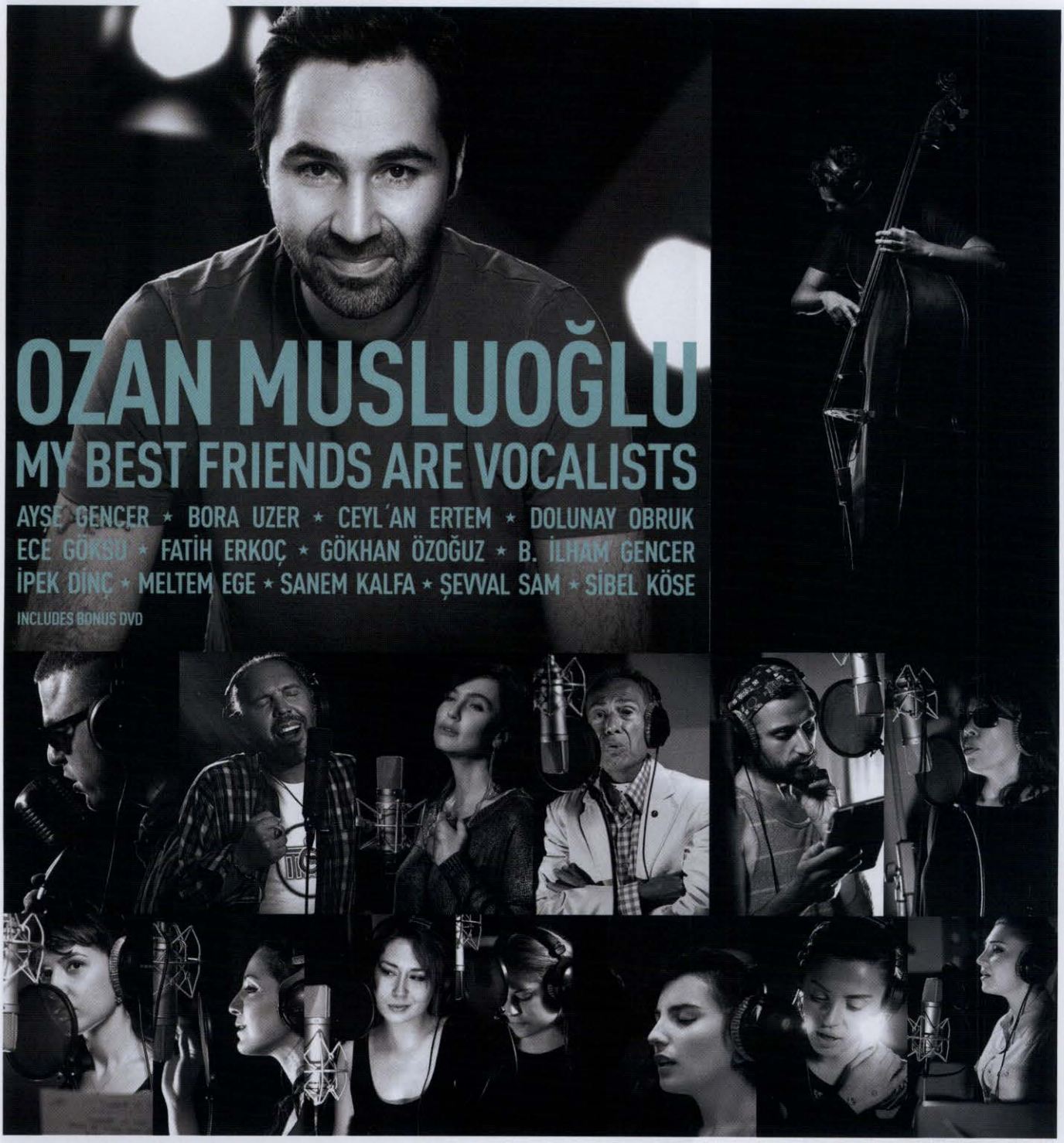

çapında söz sahibi olabilecek muhteşem vokalisti **Sibel Köse**'nin sözlerini Amy Kelliher'le birlikte yazdığı "Moon And You"nun pes tonlarından sözü Şevval Sam'a, müziği **Sarp Maden**'e ait olan "erotik parça" "Kimse Duymasın" Şevval Sam'ın hiç iddiası olmadığını söylediği jazz'da pek de güzel vokal yapabildiğini aynı zamanda kanıtlıyor. Albüme Türkiye jazz tarihinde önemli bir aile olan Gencer'ler de damgasını vuranlardan. Söz ve müziği İlhan Gencer'e ait "İstanbul"u Ayşe Gencer annesi Ayten Alpman'ı adeta yad ederek söylerken "Musical Letter"da ise duayen İlham Gencer genç kuşağın sesi su gibi akan isimlerinden **İpek Dinç**'le düetinde resmen dünyayı durduruyor.

Son yılların yurtdışında da değerleri son derece anlaşılan ve öne çıkan vokallerinden Sanem Kalfa "Sır", Ece Göksu "Try To Forget", Meltem Ege "Nihavend, Dolunay Obruk ise "Alıştırıyorum" ile sesleri kadar sözleriyle de kendilerini dinlettirdiklerini gösteriyorlar. "My Best Friends Are Vocalists" albümünün star arkadaş kontenjanını dolduran **Gökhan Özoğuz** ise kardeşi Hakan Özoğuz'la yazıp bestelediği "An"ı Ceyl'an Ertem'le seslendirirken sessiz sakin vokalin de üstesinden âlâsıyla geliyor. Bu parça Ozan Musluoğlu'nun Athena'ya girdiğinde klibinde oynadığı ilk parça olduğu için ayrıca özel ve önemli... Albümün tek enstrümantal parçası, Ozan Musluoğlu'nun lokum kızı Ayşe'ye ithaf ettiği "Blues For Ayşe" de house band'in benzersiz doğaçlamalarına **Ece Goksu**, **Sanem Kalfa**, **Meltem Ege**, **Sibel Köse** ve **Fatih Erkoç** scat'leriyle yanıt veriyorlar ve "My Best Friends Are Vocalists" 75 dakikanın zirvesinde sona eriyor. Albümün işitsel kısmı böyle... 23-24 Mayıs 2014 tarihlerinde İTÜ MİAM Stüdyosu'nda Can Karadoğan'ın el emeği göz nuruyla gerçekleştirdiği iki günlük kaydın saniyesi dahi es geçilmemiş birbirinden güzel görüntüleri ise "Türkiye'de Jazz Belgeseli"nin ödüllü yönetmeni **Batu Akyol**'un gözüyle DVD'de aktarılıyor. Hatıra olması amacıyla çekmeye başladıkları stüdyo görüntülerinin olması gerekenden bile keyifli ve özenli bir klipler bütünü olarak karşılarına çıkınca "My Best Friends Are Vocalists"in CD+DVD formunda yayımlanmasına karar verilmiş.

Uzun sözün kısası, albümde yer alan 28 müzisyen, bir ses mühendisi, bir yönetmen ve emeği geçen herkes zaten yıllardır birbirlerini tanıyor, biri diğerinin ne söylemek istediğini bir çırpıda anlıyor. Arkadaşlık da üç aşağı beş yukarı böyle bulmaz mı zaten tarifini?

Devrim Dikkaya
devrim@gencjazzcilar.org

Bilen "Esra Dalfidan"ı Bilir

Ülkemizdeki hayranları "Nihayet dergimizde onunla röportaj yapıldı" diyeceklerdir kuşkusuz, evet Türk kökenli Almanya doğumlu jazz vokalisti Esra Dalfidan karşınızda...

Mutfak ve savaş malzemelerinin hammaddesi olan çelik endüstrisinin merkezi, Almanya'nın Solingen şehrinde doğan sanatçının, bu kentin sert atmosferinin aksine insanın içine işleyen yumuşacık sesi çok küçük yaşlarda fark edildi. Kendi anlatımıyla dokuz yaşında almaya başladığı klasik gitar eğitimi on yıl boyunca devam etmiş ve müzisyen olmaya da bu süreçte karar vermiş.

Kısa bir süre müzik terapisi eğitimi alan Esra Dalfidan, Amsterdam Konservatuarı'na devam ederek jazz eğitimi gördü ve 2007 yılında yüksek lisans derecesinde mezun oldu. Konservatuarda tanıştığı arkadaşlarıyla "***Fidan***" adlı müzik grubunu kuran sanatçı, 2008 yılında "***Colors***", 2010 yılında da "***Counterpoint***" adını verdiği iki albüm yayınladı.

İlk albümü "***Colors***", Esra Dalfidan'ın besteleri yanında geleneksel Türk ve Azeri halk şarkılarının etkileyici yorumlarını içermekte. Almış olduğu Avrupa jazz eğitiminin etkisiyle kendine has bir "***scat***" tekniği olan sanatçı bunu şarkılarında bolca kullanmakta. İkinci albümü "***Counterpoint***"de yine özgün besteleri yanında özellikle Aşık Veysel türkülerinin yorumları göze çarpmakta.

Esra Dalfidan Hollanda'nın Amsterdam şehrinde yaşamakta ve Almanya ve Hollanda ağırlıklı olmak üzere pek çok kentte konser vermekte.
Jazz Dergimizle geç kalmış bu buluşmanın sanatçının yeni çalışmaları öncesi tadımlık olacağının farkında olarak kendisine "***merhaba***" diyoruz. *Ve bir öneri*: Önce Youtube'dan bir Esra Dalfidan şarkısı dinleyebilir, ardından bu yazıyı okuyabilirsiniz...

İnternette sizin hakkınızda okuduğum yorumlarda şunu gördüm ki, Türkiye'de bu kadar az konser vermenizden pek çok kimse üzgün. En son Akbank Jazz Festivali kapsamında geldiniz... En azından albümleriniz gecikmeli de olsa yayınlandı. Ülkemizdeki hayranlarınızda iletişiminiz ne boyutta?

Türkiye'de sık sık sahne alamasak da ülkemizde sağlam bir dinleyici kitlesi olduğunun farkındayım. İnsanlar bana zaman zaman farklı kanallardan ulaşıp albümlerin nerde bulunduğunu sorarlar veya ne zaman bizi canlı izleyebileceklerini öğrenmek isterler. Buradaki seyreklik bir takım teknik durumlardan kaynaklanıyor. Örneğin Hollanda'daki plak şirketimin Türkiye'de dağıtımcısı olmadığından ve albümlerin Türkiye'de yayınlanmaları için özel anlaşmalar gerektiğinden. Bunların birçok bürokratik gerekçeler zamanda aksaklıklar yarattı. Grubumla birlikte bir konserin gerçekleşmesinin lojistiği büyük bunu ancak büyük festivaller karşılayabiliyor

Ülkemizdeki albüm satışlarınız beklentilerinizi karşıladı mı?
Açıkçası albüm satışlarına gelinince ne Türkiye'den ne de diğer ülkelerde herhangi bir beklentim olmadı. O yüzden satışlardan haberim bile yok. Ben albümlere bana kazanç sağlayacak bir kaynak olarak hiç bakmadım ve sanatımı icra ederken de hiç bir zaman öyle bir çaba içerisinden değilim. Hedefim iyi müzik yapmak ve her yeni çalışmada kendim biraz daha aşmak. Hayranlarımdan olumlu mesajlar aldığımda, bir güzel yorum yüz bin tane satılan albüme bedel.

Konser teklifleri oluyor mu?
Konser teklifleri oluyor, yukarıda anlattığım şartlar maalesef bunları sık sık kabul edemediğimize neden oluyor.

Görüyorum ki, Aşık Veysel'e olan ilginiz çok büyük. Kendisi hakkında neler söyleyebilirsiniz?
Bir zamanlar bana Aşık Veysel'in eşiyle ilgili bir hikayesi anlatılmıştı. Eşi Veysel'le evliyken bir başkasına kaçmak ister ve gece uykusunun arasında kaçmaya kalkar. Biraz yol aldıktan sonra ayağına bir şeyin vurduğunu fark eder ve görür ki Aşık Veysel tüm parasını eşinin ayakkabısını koymuştur. Bu hikaye beni çok etkilemişti ve Aşık Veysel hakkında araştırmayı başladım. Sonra ülkemizde bilinen Türkülerin yanında pek çok bilinmeyen şiirlerinin de olduğunu görmüştüm, bunlardan iki tanesini ikinci albümümde müziğe çevirerek değerlendirmek istedim.

Üçüncü albümünüz yoldaymış. Çok sevindik. Yeni albümünüzden bahseder misiniz?

Daha önceki albümlerimde kendi bestelerimde İngilizce dilini kullandığımı gördünüz. Son senelerde keşfettiğim konu kullandığınız dilin şarkılarda yarattığı ekti. Şunu gördüm ki bir dil sizin ana diliniz ise yorumunuzda size büyük hürriyet sağlıyor çünkü sözleri yorumlarken daima ifadeyi güçlendiren bir seçim yapacaksınızdır. Dolayısı ile dinleyiciye yansıyan duygu daha direkt bir kanaldan geçiyor. Yurtdışında verdiğim konserlerde bu hep ilgimi çekmiştir. Türkçeyi kullandığımda dinleyiciler bir çok zaman parçanın sözlerini anlamadıkları halde duygusal bir düzeyde çok net bir anlayışın gerçekleştiğinden söz ederler. Üçüncü albümümde sadece ana dillerimi kullanmaktayım. Yani Türkçe ve Almanca. Bu benim için çok heyecan verici çünkü ilk kez Almanca dilinde şarkı sözü yazdım. Bunun yanında yine Türkçe şiirler yer almakta, Mevlana'dan şiirlerimiz var Nazım Hikmet'ten çok güzel bir şiirimiz var; ayrıca çok özel bir sürprizim olacak. Benim için çok anlamlı bir parça ve kişi albümde yer alacak.

Müzisyenliğiniz dışında ayrıca sanat terapistisiniz. Solistlik dışında bu konuda neler yapmaktasınız?
Burada son dönemlerde bir takım gelişmeler oldu. Son iki yıldan beri Hollanda Groningen kentindeki Konservatuar'da ders vermekteyim. Burada Master öğrencileri için yeni bir modül açıldı, modülün içeriği müziğin demans hastalarda yarattığı etkisi, bu bölümde öğretim görevlisi olarak yer alıyorum. Öğrencilerin süpervizyonu, masterclass verip ve danışmanlık yapıyorum

Türkiyedeki jazz ortamını takip edebiliyor musunuz?
Evet, sosyal medyalardan, sık sık katıldığım fuarlarda jazz camiasından haberim oluyor

Ülkemizden beğendiğiniz sanatçılar kimlerdir?
Aydın Esen, Senem Diyici, Kudsi Ergüner, Ceylan Ertem, Cenk Erdoğan, Elif Çağlar, Birsen Tezer, Yasemin Mori, Nil Karaibrahimgil, Mor ve Ötesi, Jülide Özçelik.

Ülkemizden beraber çalmak, söylemek istediğiniz sanatçılar var mıdır?
Bir kaç yıl öncesinde Erkan Oğur ve Derya Türkan'ı canlı dinleyebilme şansını yakalayabilmiştim. Nefesim kesik dinlediğim bir konser olmuştu. Birlikte çalıp sahne almayı çok isterim!

Eray Aytimur
erayaytimur@yahoo.com

Suya Söyledi...

Sözü uzatma niyetinde değilim. Su gibi sesi, yorumu ve bakışlarıyla Dilek Türkan ikinci albümüne "Suya Söyledim" dedi ve yine kalbimize dokundu. Dilek Türkan, 'Suya Söyledim' albümünde Türk Müziği'nin en sevilen şarkılarını **Alp Ersönmez** ve **Cenk Erdoğan**'ın yepyeni düzenlemeleriyle masalsı ve kendine özgü bir tarzla yeniden yorumluyor. **'Suya Söyledim'** albümünde ayrıca sözleri **Sezen Aksu** ve **Bülent Ortaçgil**'e, müziği ve düzenlemesi ise **Erkan Oğur'a** ait **'Bir Ömürlük Misafir'** adlı şarkıyı ilk kez seslendiriyor. **Barış Güleç**'in çektiği su altında gerçekleştirilen albüm kapak fotoğrafları, albüm isminden esinlenerek çekilmiş görüntülerden oluşuyor. Albümün sözü ve bestesi **Erol Sayan** a ait olan çıkış şarkısı ve yönetmenliğini Tan Tunçağ'ın üstlendiği **'Bana Bir Aşk Masalından'** video klibiyle de aynı anda ekrandaki yerini alıyor.

Çok aşina olduğumuz bir repertuvar ama Alp Ersönmez ve Cenk Erdoğan düzenlemeleriyle yepyeni bir kimlik kazanmış. Neden böyle bir yol seçtin?

Bu albüm aslında uzun sure gecikmiş bir albüm. Bir yıl önce çıkarmayı planladığım bu albümün hemen akabinde çok sürpriz bir çalışma olacaktı. Halen olacak ama süreç uzadı. Yepyeni şarkılardan oluşan, kendi sınırlarımı aşacağım ve bana çok heyecan katacak bu çalışmadan önce bir ara albüm yapmayı ve kariyerime sadece solo çalışmalarımla devam edeceğimi anlatmak adına bu albümü yapmayı planladım. Bir süre araştırıp projeyi netleştirdiğim anda bakış açısına inandığım iki müzisyenden yardım istedim. Alp Ersönmez ve Cenk Erdoğan fikirlerimi rahatlıkla paylaşacağım ve yeniliklere son derece açık iki müzisyen. Alp aynı zamanda prodüktör olarak da büyük emek verdi. Türk müziğine ilgi duyan ve yeni bir çerçevede yaklaşabilecek, sahnede de bu birlikteliği devam ettirebileceğim isimlerdi. Bu bence çok önemli; ekip ruhu müziğin açılımını sağlayan önemli bir algı biçimi. Senin yaptığının üzerine konulan her bir taşın sanatı zirve noktasına taşıdığı inancındayım. Tek başına başlarsın ama çoğaldıkça hazzın ve cesaretin artar. Bu noktada hızla büyüdük ve yol almaya başladık.

Çalan müzisyenlerin de birçoğunu genellikle jazz şemsiyesi altında tanıdık. Sanki jazz'la eski bir gönül bağı bu albümle çözülmüş gibi. Ne dersin?

Jazz müzikle Türk müziği arasında ciddi bir bağ var bence. İlk olarak Baki Duyarlar'ın Kemenjazz projesi ile jazz müziğinin içine birebir dahil oldum. İki müzikte de emprovize geleneği aynı, bu da bana iki müzikte de aynı hazzı veriyor. Ve bu noktada jazz müzisyenleri ile kafalar uyuşuyor. Sonuç

olarak onlarla bir arada olmak da kaçınılmazdı. Müziğe teslim olduğunuzda o sizi bir yere götürüyor. Sadece teslim olmak ve müziğin ne istediğini duymak yeterli. Aslında gönül bağı oradaki her bir müzisyenin birbiri ile olan gönül bağı. Derya Türkan'ın dünya müziğine taşıdığı kemençesinin dışında her bir şarkıda etkisi ve Erkan Oğur'un desteği büyük. Onun olduğu yerde ilk akla gelen isimlerden biri Erdem Sökmen, diğeri Cem Aksel oluyor. Ve albüm kadrosu da böylelikle netleşiyor. Bana sorarsanız jazz şemsiyesi o kadar büyük ki içine çok farklı alandaki müzik adamlarını da sığdırabiliyorsunuz.

Albüm kartonetinde yazdığın notta parçaları ve albümün ismini seçme nedenini gayet açık ifade etmişsin. Tutarlı bir bütünlük de var aralarında. Kalemin oldukça güçlü görünüyor. Yazı, şiir ya da şarkı sözü yazıyor musun?

O yazı albümün benim için çok önemli bir parçası. Bence bu albümü eleştirmek ve anlamak adına muhakkak okunmalı. Tabii bunun için satın alınması gerekiyor. Bugün i-tunes ya da bunun gibi farklı şekillerde de alınıp dinlenebiliyor albümler. O zaman orada eksik bir parça kalıyor. O benim pencerem benim anlatımım. Sanat bence bir bütün. Yaptığınız her şeyin bir sebebi var. Evet, son zamanlarda yazmaya başladım. Sebebi ise; müzik, içimde ucu bucağı olmayan bir geçit açtı. Ve o yolda ilerlerken daha birçok şeyi fark eder oldum. Şimdi bir oyun yazıyorum. Her şey bir puzzle gibi. Bugüne kadar ki tüm eksikler hızla tamamlanıyor. O kadar çok şey var ki aklımda yazdıkça bir başkası geliyor.

Alışılageldik bir Klasik Türk müziği yorumcusu değilsin. Daha ziyade modern Türk müziği desek doğru bir ifade olur mu?

Kesinlikle çok doğru olur. Klasik Türk müziği beni besleyen ve terbiye eden bir müzik türü. Varoluş sebebim. Onu da paralel doğrultuda aslını bozmaksızın icra etmeye devam ediyorum. Bununla ilgili de bir albüm çalışmam olacak. Ama yaşadığımız modern hayata ayak uydurmak kaçınılmaz bir durum. İçimden gelen bir duygu yoğunluğu. Önüne geçemediğim bu hazzı yaptığım bu albümlerle ifade ediyorum.

Dilek Türkan'ın yorumculuğunu şekillendiren ekoller, türler, isimler neler ve kimlerdir?

TRT de Radyo programcılığı yaptım. O dönem Türk müziği ekollerini radyodan her hafta dinleyiciye sundum. Onları çok yakından inceleme ve araştırma fırsatım oldu ve bu bana çok şey kattı. Türk Müziğinde benim için vazgeçilmez isimler vardır; Safiye Ayla, Nesrin Sipahi, Sabite Tur Gülerman, Bekir Sıtkı Sezgin, hocam Alaeddin Yavaşça gibi. Dünya müziklerini her zaman takip etmeye çalıştım. Doğuda Feiruz'dan batıda Amalia Rodrigues'e, Pavarotti'den Maria Callas'a, Ella Fitzgerald,Billy Holiday etkilendiğim o kadar çok isim oldu ki. Dinlediğim ve etkilendiğim her isim bana çok şey kattı.

Türkçeyi de kusursuz kullanıyorsun şarkılardan. Bu özel bir ilgi alanının getirisi mi? Zorlu bir çaba mı yoksa aileden gelen bir terbiye mi?

Müzik eğitimim boyunca Klasik Türk Müziği terbiyesi aldım ve bu doğrultuda ilerledim. Çok farklı alanlarda da müziğin içinde yer aldım ve bu terbiye çerçevesinde yaptım her şeyi. Bu tıpkı bir aile geleneği ve görgüsü gibi. Hala klasik müziğe olan aşkım da bu alışkanlıktan geliyor. Vazgeçemediğim beni ben yapan bu gelenek adeta içime işlemiş. Çok çılgın taraflarım olmasına rağmen bana emin adımlar attıran güven telkin eden de önce ailem ve sonrada klasik Türk müziğinden aldığım bu eğitimdir.

Albümün çıkışı biraz zaman aldı ve sende bir "bitse de gitsek" temayülü baş göstermişti sanki. Peki, simdi nasıl hissediyorsun?

Bu kadar uzun süren bir süreç zaman zaman beni umutsuzluğa düşürse de sabırlı bir kişiliğe sahip olmam ve beni takip eden kitleye olan güvenim bu aşamada çok işe yaradı. Alışıla gelmiş tarzlarda çok fazla alternatif olması sebebi ile karamsarlığa düşmek ve unutulmak an meselesi. Benim müziğimde ise bu hiç olmadı, o kadar emindim ki. Beni tek zorlayan şey yeni yapacağım projenin gecikiyor olmasıydı. Farkındalığımın çok yüksek olduğu bir dönem yaşıyorum ve bu üretkenliğin en çok olduğu dönem. Tüm bunları bir an önce gerçekleştirmek isteği ile yoluma hızlanarak devam edeceğimi hissediyorum.

Görsel yanıyla da çok estetik bir albüm olmuş. Bir sualtı çekimi söz konusu. Nasıl bir deneyimdi?

Fotoğraf çekimleri için Barış Güleç ile çalışmak istedim ve ondan bu albüme uygun olabilecek sınırlarımızı zorlayacak bir çalışma yapmasını istedim. O da sualtını teklif etti. Hemen kabul ettim. Benim için bir şeye başlamak için önce heyecan duymak ve istek uyandırması gerekiyor. Zorluğunun çok sonra farkına varırım. Hatta son aşamada fark ederim ve yapacak bir şey yoktur onu başarmak zorundayımdır. Sualtı çekimi de aynen böyle oldu. Bengs Production'la çok profesyonel bir ekiple çalıştım. Öncesinde zaman yoktu ve ön çalışma yapmadan direk çekim günü geldi çattı. Su altına girdiğimde son derece rahat ve mutluydum. Çünkü Van Gogh'un dediği gibi "resmimi hayal ettim ve daha sonra hayalimi resmettim". Bu da bana unutulmaz bir deneyim yaşattı.

İlk klip "Bana Bir Ask Masalından" Tan Tunçağ'ın gözünden nefis bir kısa film olmuş. Klip sürecini anlatabilir misin lütfen?

Tan benim son derece özgür ve rahat çalıştığım bir yönetmen. Aynı zamanda müzisyen yönü de olmasının çok büyük faydaları var. Müzikle görseli çok iyi birleştiren bir isim. Klipte benim küçüklüğümü kızım canlandırıyor. Ve yine çok yetenekli bir erkek çocuk karakteri var. Çocuklarla birlikte çalışmak kolay alınacak bir karar değildi. Bunu Tan'a söylediğimde çok sevdi ve son derece naif bir klip ortaya çıkardı. Oradaki en etkili şey giderek masumiyetinin ve sadeliğinin kaybedildiği çocuk ruhunu çocuklukta yaşanan bir aşk masalı ile ortaya çıkarmaktı. Ve çocuklar rol yapmadıkları için o duyguyu birebir aktardılar. İki çocuğa bu teklifi yaparken yapabileceğinize inanıyor musunuz diye sorduk. Cevap olarak biri denerim, diğeri inanıyorum dedi. Ve öyle gayretle yaptılar ki; inanmanın verdiği güce onlarda şahit olduk.

Bir yandan koro çalışmaların devam ediyor. Diğer işlerinden de kısaca bahsedelim mi?

Devlet Korosundaki görevim devam ediyor, yurt dışı ve yurt iç konserlerle yoğun bir temponun içindeyim. Anneyim, bir eşim ve bir evladım var. Sorumluluklarım aldığım güçle boyumu aşmayacak kadar aslında. Her birini sevgiyle ve istekle yapıyorum. Ve hepsi bir bütün. Hepsi birbiri ile bağlantılı. Biri eksik ise diğeri onu tamamlıyor.

Şimdi ne olacak?

Şimdi zaman doğru kullanılacak. Yapılması gereken her şey sırayla yapılacak. Önümde hedef koyduğum çok önemli iki proje var. Onları sunma hevesi ile var gücümle çalışmam gerekiyor.

Batuhan Zümrüt
batuhan@djjproduction.com

Aydın Esen, "Insight" ile jazz'a yeni sesler katıyor...

Aydın Esen'in zamanın ötesinde düzenlemeleri, dünyaca ünlü müzisyenlerin performansları ve Tuba Çavuşoğlu'nun özgün vokalleriyle "Insight" albümü, jazz'a yeni soluk kazandırıyor.

Sesiyle Aydın Esen'in dikkatini çeken Ankaralı genç sanatçı Tuba (Çavuşoğlu) "Insight" isimli albümde özgün vokalleriyle yer alıyor. Daha önce tamamı vokal performansından oluşan hiçbir albüm yapmayan Aydın Esen'in Tuba ile çalışması, Esen'in müziğinde başlı başına bir yenilik olarak dikkat çekiyor. Herkesin bildiği ancak çok da eskitilmemiş 6 adet şarkıdaki Aydın Esen'in zamanının çok ötesindeki düzenlemeleri, dünyaca ünlü müzisyenlerin performansları ve Tuba'nın sesiyle "Insight" müziğe değer katacak bir albüm niteliği taşıyor. Aydın Esen ve Tuba'ya albümde tüm dünyadaki jazz severlerin çok yakından tanıdığı iki önemli isim; basçı Kai Eckhardt ve davulcu Ranjit Barot eşlik ediyor.

Insight'ta Esen'in jazz ile birleştirdiği elektronik ögeler, Barot ve Eckhardt'ın sunduğu etnik göndermeler ve Tuba'nın alto sesiyle yaptığı vokal emprovizasyonlar, albümü, bir müzik türü ile tanımlamaktan da soyutluyor.

Aydın Esen bu konuda; "Bu albümde ve aslında tüm albümlerimde, müziği tanımlayıp, paketleştirmekten kaçınıyorum. Tek derdim, her zaman dinlenebilecek, yeni, zamanının dışında, farklı bir şeyler sunmak. Insight'ta da müzikal tavrımı bilindik ama seçme şarkılar üzerinden yepyeni şekilde vermeyi istedim. İlle de bir isim koyacaksak, Progressive Jazz Fusion'un gidebileceği en lezzetli yerlerinden biri diye tarifleyebiliriz ama yeterli olur mu, bilmem" diyor.

Müzik yaşamına Bilkent Üniversitesi Müzik ve Sahne Sanatları Fakültesi piyano bölümüne burslu kabul edilerek başlayan Tuba (Çavuşoğlu), 2009 yılından bu yana kendi piyanosu ve vokali ile çalışmalarını sürdürüyor. İlk albümünü Aydın Esen düzenlemeleriyle şarkı söyleyerek yapan Tuba, "Insight" adını verdiği albüm için şunları söylüyor: "Aydın hocanın tüm dehasını kattığı düzenlemeler eşliğinde şarkı söylerken, gerçekten de içsel bir yolculuğa çıktığımı; kendimi, müziği, yaşamı idrakımda büyük dönüşümler olduğunu hissettim... "Insight" adı, tamamen kişisel deneyimimden çıktı. Bunun, albümü dinlediklerinde dünyanın her köşesindeki dinleyici ile ortak duygumuz olmasını umuyorum. Dinleyiciyi de aynı içsel yolculuğa katabilirsek, Insight'ın kelime olarak çağrıştırdığı gibi, müzikle içlerine bakmalarını sağlayabilirsek, albüm yerini bulmuş olacak..."

"Insight" albümü, 2015'in ilk günlerinde D.J&J Production etiketiyle tüm dünyada satışa sunuluyor. Albümde Eren Gümrükçüoğlu (gitar), İmer Demirer (trompet) ve Çağdaş Oruç (soprano ve tenor saksofon) gibi tanınmış Türk jazz müzisyenleri de yer aldı. Albüm kayıtları Babajim stüdyolarında yapıldı.

Albümde yer alan şarkılar şöyle;

In Search Of My Heart (11:00)
Monkey See Monkey Do (08:58)
You've Made Me So Very Happy (08:13)
Black Crow (06:22)
Afro Blue (09:17)
Matte Kudasai (07:59)

Seval Deniz Karahaliloğlu
sevaldeniz2010@gmail.com

Ufuk ve Bahar Dördüncü: Müziği yeniden yaratanlar...

"Taksim'i seslendirirken bu parçayı ve konseri içimizden babama ithaf ettik. Çünkü bize jazz müziğini sevdiren babamdır". Bahar, Ufuk Dördüncü ile sohbet ediyoruz. Samimi, içten, sıcacık insanlar. İçlerinde hissettikleri müziği bu gezegende yaşayan, farkındalığı olan insanlara nasıl ulaştırdıklarını anlatıyorlar. 22. İzmir Avrupa Jazz Festivali kapsamında açılış konseri için İzmir'e gelen iki olağanüstü sanatçıdan hayata ve müziğe dair sıra dışı hikayeler dinliyoruz. İzmir Kültür Sanat ve Eğitim Vakfı (İKSEV)'in düzenlediği İzmir Avrupa Jazz Festivalinde dünya prömiyeri yapılan Erik Truffaz'ın yazdığı "Taksim" isimli eserden ve nasıl jazz müziği yapmaya başladıklarından bahsediyoruz. Öyküler, notalar, heyecanlar, anılar, müzik, yaşanmışlıklar, felsefe ve hayata dair notlar havada uçuşurken tadı damağımızdan asla silinmeyecek olan bir sohbeti paylaşıyoruz.

"Taksim" nasıl ortaya çıktı, Ufuk?
Biz Erik Truffaz'a bir eser sipariş ettiğimizde illa "Taksim" olsun demedik. Bizim için bir eser yazar mısın dediğimizde en başta Türk olduğumuz için İstanbul'u düşündü. Bu sipariş İstanbul ile ilgili bir eserin doğmasına neden oldu. Tabii bizim Türk olmamızın bunda çok büyük etkisi var.

Hakikaten neden özellikle "Taksim", Ufuk?
Erik Truffaz İstanbul'u çok seviyor. Denizi, martıları, yolcu taşıyan vapurları, şehrin semtlerini, Beyoğlu, Cihangir, Beşiktaş ve Taksim'i çok seviyor. Özellikle, ezan okuyan müezzinin sesi onu büyülüyor. Dün prova almadan önce kuliste konuşurken müezzinin sesi duyuldu. Durdu. "Bu sesi seviyorum" dedi. Sanırım bu sesin yarattığı atmosferi seviyor. Truffaz eserde İstanbul'un semtlerini seslendiriyor. Galata, Taksim ve Beyoğlu. Sokağın sesini dinliyorsunuz. Trafik, sokakta yürüyen insanlar, insan sesleri, sokak satıcıları, martılar, müezzinin sesi. Dünyada en çok sevdiği üç şehirden biri İstanbul.

Taksim'i çalışırken sizi en çok etkileyen ne oldu, Ufuk?
Taksim'i dinlerken ilk önce müezzinin sesini duyarız. Benim ve Bahar'ın tellere elle müdahale ettiğimiz bölümdür. Eserin yazılma aşamasında ilk önce Bahar'ın partisyonu geldi. Biz ayrı ayrı çalışmayı seviyoruz. İlk partisyonu gördüğümüzde bir anlam veremedik. Sonra benim partisyonum geldi. Baktık ortaya güzel bir şeyler çıkıyor. Erik'in eserin üzerine bir şeyler çalacağını biliyorduk. Erik eseri yazıkça, notaları bize parça parça gönderdi. İlk önce eserin orta kısmı geldi. Sonra yavaş yavaş tamamı şekillendi. Eserin başındaki müezzinin sesini hissetmek heyecan vericiydi.

Erik Truffaz ile çok uyumlu bir çalışmanız var. Nasıl tanıştınız, Bahar?
Yıllar önce, İsviçre'de benim beraber çaldığım bir grup vardı. Bu grubun yaratıcısı bir proje için Erik'i davet etti. Orada tanıştık. Proje süresince sadece selamlaşıyorduk. Merhaba, merhaba. O kadar. Proje bitti. Aradan yıllar geçti. Grubun kurucusu aramızdan ayrıldı. Ve onun anısına bir eser bestelenerek, bir konser verilmesi projesi gündeme geldi. Erik'i aradık. Erik bizimle beraber çalmak için geldi. Ne yapabiliriz sürecinde beni ve Ufuk'u tanımak için İsviçre'deki evimize bizi ziyaret etti. Evde yaptığımız sohbetlerde birbirimiz tanıdık ve dost olduk.

Sahnedeki samimi, içten tavrıyla Erik Truffaz İzmir seyircisinin kalbini fethetti. Erik Truffaz nasıl bir insandır, Ufuk?
Erik dünyanın en mütevazı insanlarından biridir. Mesela, cep telefonu yoktur. Şehirde dolaşmaya çıktığında, bizi araması gerektiğinde ya bir dükkana girerek telefon eder ya da PTT'nin ankesörlü telefonlarını kullanır. Telefon işini böyle hallediyor. İş için ona ulaşmak isteyenler, menajeriyle konuşuyorlar.

Siz sahnede Truffaz ile birlikte çalarken sahnede sadece müzik vardı. Çok mütevazı bir duruşunuz olduğunu düşünüyorum. Son yıllarda, bir "yıldız olma" akımı var. Neredeyse, solistler çaldıkları eserin önüne geçmeye başladılar diye düşünüyorum. Siz bu konu hakkında neler düşünüyorsunuz, Ufuk?
Biz besteciyle seyirci arasında köprü kuruyoruz. Bir eseri çaldığınızda artık "ben" değilsiniz. Besteciden dinleyiciye aktaran kişisiniz. Tabii eseri çalarken siz oradasınız ama burada esas önemli şey bestecinin arzu ettiğini dinleyiciye verebilmek. Biz dün gece Ufuk ve Bahar Dördüncü olarak orada değildik. Biz Erik Truffaz'ın rüyasını gerçekleştirmek için çalan piyanistler olarak oradaydık. Mesela, seyirciler dün Lang Lang'ı dinledik diyorlar. Lang Lang kim? Eğer Mozart, Beethoven, Bach, Franz Liszt, Chopin, Chubert, Schumann, Debussy, Ravel, Rachmaninov olmasaydı Lang Lang'ın adını kim duyardı? Bundan bir süre önce buna ilişkin yaşanmış çok güzel bir hikaye var. Yetenekli piyanist Anne Queffelec Paris'te yeni yapılan kültür merkezinde bir konser verecek. Konser öncesinde prova için kültür merkezine gittiğinde binanın önünde uzun bir kuyruk görüyor. **Anne Queffellec** çok tanınan popüler biri değil. Dolayısıyla sanatçıyı hiç kimse tanımıyor. Merakla kuyruktakilere neden orada beklediklerini soruyor. Bilet kuyruğundakilerden biri de **Debussy** dinleyeceğiz onun için bekliyoruz diye cevap veriyor. Besteciye verilen değere vurgu yaparak Anne Queffelec olayı büyük bir mutlulukla anlatıyordu.

Siz genel olarak klasik müzikle bağlantılı olarak düşünülüyorsunuz. Klasikten jazz'a geçiş nasıl oldu, Bahar?
Ben jazz'ı çok seviyorum. Benim en çok sevdiğim türdür. Funk jazz'dır. Çok severim ama çalamam. Hüseyin Sermet, bizi İsviçre'deki evimizde ziyarete geldiğinde evdeki piyanoyu denemek istedi. Oturdu jazz çalmaya başladı. Ben orada eridim. Çünkü Hüseyin Sermet çok güzel jazz çalıyor. İçimde hep birileri benim çalmam için bir jazz parçası yazsın istedim. Dinleye dinleye içimde bir swing, bir groove, bir funk oluştu. Zaten hep vardı. Bu tarz beni klasikten jazz'a bağlıyor. Klasik ve jazz'ın bendeki yorumu budur.

Ufuk?
Ben jazz dinlemeyi çok severim. Dinleme dağarcığı geniş olan bir piyanistim. Jazz müziği çalan çok sayıda arkadaşım var. Jazz müziği dinlerken duyduklarımı ve hissettiklerimi dışarı vurabilmek için Baharın da dediği gibi bize bir yardım gerekiyordu. Truffaz bu eseri yazarak içimizde biriktirdiğimiz, dağarcığımızdaki jazz müziğini dışarı çıkarmamızı sağladı.

Klasik müzikten farklı olarak jazz müziğinin yer yer doğaçlamaya izin veren bir yapısı var. Dün eseri seslendirirken hiç doğaçlama yapma imkanınız oldu mu, Bahar?
Dün çalarken birçok yerde notayı değiştirdik. Bu doğaçlamayı provalarda yaptığımız zaman bu Erik Truffaz'ın çok hoşuna gitmişti. Bakalım ne diyecek dedik ama ters bir tepki gelmedi.

Bu ilk jazz çalışmanız değil. Öyle değil mi, Bahar?
Bu bizim ilk jazz çalışmamız değil. Daha önce İstanbul'a iki piyano ve iki perküsyon olarak gelmiştik. Bizden ve Fransız perküsyon sanatçıları **François Volpe** ve **Sebastien Cordier**'den oluşan **Makrokozmos** ile **Rofu** isimli bir eser çalmıştık. Çağdaş jazz müziği yapan İsviçreli jazz müzisyeni **Nik Bartsch**'e bir sipariş vermiştik. Bizim için "iki piyano ve iki perküsyon için ritüel" başlıklı bir eser yazmıştı. Bu konseri Borusan Müzik Evinde vermiştik.

Makrokozmos ile CERN'de bir konser verdiniz. Bu nasıl gerçekleşti, Bahar?
2010 yılında besteci Xavier Dayer bizim isteğimiz üzerine, bir eser besteledi. Besteyle birlikte aynı anda film yapımcısı Carlo **Ippolito**'nun çok özel bir çalışması eş zamanlı olarak gösterildi. Ippolito'nun yaptığı 13 dakikalık kısa film, 1600 yılında İtalyan kilisesi tarafından yakılarak öldürülen İtalyan Astronom Giordano Bruno'nun hayatı hakkındaydı. CERN bu projeyle Bruno için ilgilendi. Ve eser film eşliğinde CERN'in Globe Salonunda seslendirildi. Normalde **CERN** böyle bir teklifi asla kabul etmezdi. Bu konser CERN'de verilen ilk konserdir. Zaten CERN konser verilebilecek bir yer değil. Çok özel bir yerde ve çok sıra dışı bir konser oldu ve bu konser bir anlamda Bruno, Ippolito ve Dayer'in buluşmasıydı.

Ne zamandan beri jazz müziği dinliyorsunuz?
Çocukluğumuzdan beri jazz dinliyoruz. Jazz deyince aklıma çocukluğumuzda Pazar sabahları jazz müziğiyle uyandığımız o güzel günler geliyor. Babam jazz çok severdi. Büyük plakları vardı. Pazar sabahları o plakları çalarken bize pan kekler yapardı. Biz jazz dinlemeye Pazar sabahları o long play'lerle başladık. Miles Davis, Ella Fitzgerald, Count Basie, B.B King, Dizzy Gillespie'yi babam dinlerdi. Biz de onları dinleyerek büyüdük. O şekilde jazz'a başladık. Avrupa'ya gidince, 20'li yaşlarda başka müzikler dinlemeye başladık ama sonra Chet Baker, Chad King, Bill Evans, Bird, Brad Mehldau derken her türlü jazz'ı dinlemeye başladık. Böylece bizim jazz maceramız genişlemeye başladı. Bazı parçaların bizde anısı vardır. Sara Vaughan, Anita O'Day duyduğum anda yaptığımız kahvaltıları, çay içtiğimiz keyifli anları hatırlarım ve anında gözlerim dolar. Çünkü bütün bu parçalar bizim için babam demektir.

Çağdaş jazz müziği eserlerini seslendiriyorsunuz. Çağdaş jazz müziği deyince kimleri dinliyorsunuz?
Mesela bizim çok sevdiğimiz Olivier Messiaen vardır. Kuşları çok iyi tanır. Çok sayıda kuş sesini alıp kaydetti. Sonra bu kaydettiği kuş seslerini dinleyerek içinde hissettiği müziği yazdı. Kuş seslerini notalara geçirerek bir beste yaptı. Özellikle yazar, felsefeci ve besteci John Cage'in yaptığı besteler çok özeldir. Piyanoyu kullanışıyla bir çığır açmıştır. İlk defa kendisinin tasarladığı değişik bir piyanoyu konserlerinde kullanmaya başlamıştır. Bu piyanonun tellerini birbirine bağlayıp, aralarına lastik, tokmak, tahta gibi değişik cisimler yerleştirerek, piyanonun sesini değiştirerek, piyanonun alışılmış tınısından farklı sesler yakalamıştır. Christian Wolff, İsveçli genç piyanist ve besteci Nick Bartsch, Keith Jarrett ilk aklımıza gelen isimler oluyor. Bunun yanında Stacey Kent dinlemeyi seviyoruz.

Yaptığınız müziği nasıl tanımlıyorsunuz? Ve bu müziği yapmaya nasıl karar verdiniz, Ufuk?
Bu gezegendeki doğal sesleri piyanoda yakalayıp elektronik müzik tınısında yansıtan eserleri dinliyoruz ve çalıyoruz. Güçlü bir klasik müzik eğitiminden geliyoruz. Uzun süre aklınıza gelen bütün klasik eserleri çaldık. Sonra bir gün Bahar "artık yeter!" dedi. "Ben bu müzikleri artık çalmak istemiyorum" deyip sırtını döndü ve çağdaş klasik müzikle, çağdaş jazz müziği dinlemeye başladı. Bir yandan da beni çağırıyor. "Bak, gel dinledikçe seveceksin" diyor. Ben de yavaş yavaş dinlemeye başladım ve gerçekten de dinledikçe sevdim. Ve bir karar verdik. Biz konserlerde sadece "evimizde oturup çalacağımız eserleri" seslendireceğiz dedik. Öyle de yapıyoruz.

Sizler çalarken sahneden salona çok zengin, derinlikli ve çok boyutlu bir müzik yayılıyordu. Sizin müziğinizi farklı kılan nedir?

Erik Truffaz

Müzisyenlik sadece piyanoya oturup önünüze konan notaları çalmak demek değildir. Bir çalışma disiplininizin, bir hayat disiplininizin olması lazım. Müzisyenlik kültürel anlamda da sanatçının kendini doyurmasıdır. Her şeyden haberinizin olması, çok sayıda konuyla ilgilenmeniz lazım. Hayata karşı algınız hep açık olacak. Çok kitap okuyacaksınız. Edebiyatı, resmi, tiyatroyu, baleyi, operayı, jazz'ı bileceksiniz. Bunlar bagajınızda olursa ancak sizin müziğiniz zengin olabilir. Bugün bir Mozart çalıyorsanız, Mozart'ın çağdaşı olan sanatçıları bilmek zorundasınız. O eserler hangi şartlar altında yazıldı bilmek durumundasınız. Debussy, Ravel çalacaksınız. Eğer o dönem hakkında hiçbir bilginiz olmazsa eserdeki bu ritimleri nasıl bulacaksınız? O dönemde hayat nasıldı? O dönemin resmi, edebiyatı, mimarisi nasıldı? Bilmezseniz, bestecilerin yazdığı o müziklerin ritmini, duygusunu, ruhunu yakalayamazsınız.

Konser gecesi jazz konseri olduğu için mi bilmiyorum, üzerinizde bir kot pantolon ve bir gömlek vardı. Hep böyle mi sahneye çıkıyorsunuz?
Evet, özellikle bir pantolon ve bir bluz giyerek sahneye çıkıyoruz. Bu bilinçli bir tercih. Çünkü eseri seslendirirken hep ayaktayız. Eseri çalabilmek için sürekli olarak piyanoya elle müdahale ediyoruz. Konserlerde kesinlikle topuklu ayakkabı giymiyoruz. Çünkü eseri çalarken ayakkabının ses çıkarmasını istemiyoruz. Sessizlik çok önemli. Hatta bir konsere çıplak ayakla çıktık. Sahnede sürekli hareket ediyoruz. Ayaktayız, oturuyoruz, piyanoya sürekli müdahalede ediyoruz. Rahat ve seri hareket edebilmeliyiz.

Esere hazırlık sürecinde piyanoya müdahale etmekten bahsettiniz. Eserleri seslendirebilmek için piyanoya nasıl müdahale ediyorsunuz? Nasıl bir süreç yaşıyorsunuz, Ufuk?
Biz çağdaş jazz müziği yapmaktan hoşlanıyoruz. Bazı eserleri seslendirebilmek için piyanoyu dört saat boyunca yeniden düzenliyoruz. Piyanoyu dönüştürüyoruz. Yani, piyanoyu eseri çalabilecek hale getiriyoruz. Bazı eserlerin notalarında piyanoya nasıl müdahale edilmesi gerektiği yazar. Bir çalışma için nalbura gidip tellere takılmak üzere çok sayıda demir halka, aralara koymak için çiviler almam gerekti. Dışarıda İsviçre'de bunları bulmanız, yaptırmanız mümkün değil. Buraya gelip, demircilere bunları özel olarak yaptırttık. Sonra oyun hamurları vardır. Konser öncesi telleri bu hamurlarla kaplamak gerekiyordu. Amaç doğada duyduğumuz sesleri en doğal biçimde yakalayabilmek. Mesela bu hamurlardan çıkan sesler "balina" sesini kusursuza yakın bir şekilde veriyor. Yani, eseri yazan besteci bu özel müdahaleleri özellikle istiyor. Bir keresinde, bir eseri çalışırken daha tok bir ses elde edebilmek için tellerin arasına silgiler koymuştuk. Çok başarılı bir sonuç aldık.

Herkes piyanoyu bu şekilde hazırlayabilir mi?
Bunu piyanist kendisi yapmak ve kendisi araştırarak nasıl yapılacağını öğrenmek zorunda. Biz iki piyanist piyanoyu hazırlarken ve çalarken belirli bir ayarı tutturmak zorundayız. Zamanlama çok önemli. Konser öncesinde zamanlamayı çalışıyoruz. Tellere müdahale ederken, ne kadar müdahale edeceğiniz çok önemli. Dozunu ayarlıyoruz ama daima küçük sapmalar olabiliyor. Bu nedenle, her konser benzersiz ve tek oluyor. Hiçbir zaman bir konser diğeriyle aynı olmuyor.

Alışılmışın dışında bir müzik yapıyorsunuz. Jazz müziği yoruma çok açık olmasına rağmen bu sıra dışı müziğin dinleyiciye ulaşması konusunda neler söylenebilir?
Risk almak zorundayız. Çağdaş jazz müziği yapıyorsanız, sadece piyanistler ya da besteciler değil konser programlarını hazırlayanlar da risk almak zorunda. Bazı dinleyiciler "bu müziğin melodisi yok, anlayamıyorum" diyor. Bu müziği ancak dinleye dinleye anlayabilirsiniz. Dinleyici de müziği anlayabilmek için çaba göstermek zorunda. Bu müzikleri dinledikçe insanın önünde farklı bir dünyanın kapıları açılıyor.

Sizi çok sık jazz konserleri verirken görmüyoru z. Neden öyle?
Biz sadece sipariş olarak verdiğimiz jazz parçalarını seslendiriyoruz. Özel projelerde sahneye çıkıyoruz. Yaptığımız işi çok seviyoruz ama bu süreç çok yorucu ve yıpratıcı. O nedenle, ancak altı ayda bir konser verebiliyoruz. Zaten konserler duygusal olarak bizim için çok doyurucu oluyor. Çaldıkça müziğin güzelliklerini fark ediyoruz. Biz çalarken müziği yeniden yaratıyoruz. Müziği tüketmek istemediğimiz için sürekli konser vermek istemiyoruz. Turnelere çıkmıyoruz.

Yakında yeni bir proje var mı?
Aslında birkaç proje birden var. Çok yetenekli Japon besteci **Dai Fujikura** ve dansçı, koreograf **Saburo Teshigawara** ile ortak bir projede birlikte çalışacağız. Disiplinler arası çalışmalar bizi heyecanlandırıyor. Özellikle baleyi çok seviyoruz. Hatta felsefeci ve çağdaş dansın en büyük ustalarından biri olan **Maurice Bejart** ile bir proje yapacaktık ama maalesef Bejart'ın ölümüyle bu proje gerçekleşemedi. Bir başka projemiz daha var. O da bir dünya prömiyeri olacak. Amsterdam'da Berlin Filarmoni ile sahne alacağız ve **Rias Oda Korosu** ile özel bir konser vereceğiz. Çağdaş Müzik ve Barok Müziğini konu alan bir çalışma olacak. Bizler için çok heyecan verici, özel bir konser olacağını düşünüyoruz.

Leyla D. Gücük
jazzcaffee@gmail.com

İlyas Mirzayev ile müzik üzerine...

Bakü doğumlu, besteci ve piyanist İlyas Mirzayev ile Jazz Dergisi röportajı için Kakütüs Kafe'de buluştuk. Klasik ve jazz'a olan ilgisini, eserleri ve yeni projelerine dair bilgileri siz değerli okuyucularımız için derledik.

İlk müzik derslerini, dönemin en önemli Rus bestecilerinden, devlet sanatçısı olan babası Musa Mirzayev'den almış. Azarbaycan'da müzik çok önemli bir yer kapsadığına değinince şöyle diyor İlyas Mirzayev;

O zaman öyleydi şimdi değil. Ne yazık ki değil. Sovyetler Birliğini'nin çöküşü çok etkiledi, diğer taraftan sanatçılara karşı bir tavır oluşmaya başladı. Kapitalist düzen gelince her şey çok farklı olmaya başladı.
Antidemokratik devlet, diktatör devletti ama, dönemin en ünlü bestecileri o zaman çıkmıştı. Schostakowitsch, Prokofjew gibi. Sovyetler Birliğini'nin çöküşüyle ciddi bir kültür krizi yaşandı.

Belki çöküş oldu ama iyi anlamda müzikalitesinin etkisi sürüyor.
Evet

Siz o dönemlerde yaşayan Shostakowitch'in öğrencisi Jevdet Hajiyev'den ders almıştınız.
Evet benim şefim. Benim için çok büyük bir şans ve Shostakowitch 20. yüzyılın en büyük bestecisi. Piyano öğrencisi oldum ve katkısı çok büyüktür benim müzik yaşamıma. Ama tabii benim müziğimin gelişiminde ailemin ve özellikle babamın büyük katkısı olmuştur diyebilirim. Sovyet müzik tarihinde önemli bir yer tutuyor. Sovyet devlet sanatçısı ve Shostakowitch'in arkadaşıydı. Evimize de çok önemli misafirler gelip giderdi. Ona bağlı biraz bir şeyler.

O döneme ait anlatmak istediğiniz şeyler var mı?
Biraz büyünce, yani konservatuara gidince artık, bir sürü büyük ustadan da masterclass aldım. Mesela dünyaca ünlü Alfred Schnittke ile 1 ay boyunca çalışabilme imkanı benim için büyük şans oldu. Neredeyse 30 gün boyunca her gün bir araya gelip, eserler yazıyordum. Ve kendisine gösteriyordum. Tabii ki böylesine büyük insanlarla çalışmak çok fayda kattı.

Nasıl buluyordu eserlerinizi, beğeniyor muydu?
Evet tabi, onun da etkisiyle ben daha da çok çalışıyordum.

Türkiye'ye gelme isteğinizin temelinde ne yatıyordu?
Türkiye'ye ve Türk müziğine yeni bir soluk getirmek istedim. Bunu şöyle açıklayabilirim ve biraz iddialı da olacak ama, Türkiye'ye ve Türk müziğine yeni bir soluk getirme isteği diyebiliriz açıkçası. Sovyet ve Rus ekolünden geldiğim için sıkı eğitim aldım diyebilirim ve bu şekilde kendi tecrübelerimle de Türkiye'ye yönelik bir şeyler yapmak istedim. Bu anlamda da Türkiye gerçekten bana sahip çıktı. Ben artık Türk besteci olarak anılıyorum. Azarbaycan'da da bu anlamda beni çok anlayamıyorlar aslında.

Burada tabii sizin iki kültürü anlayabilip ve kendinizden bir şeyler katarak oraya koyduğunuz ve çıkan sonuç tatmin edici olduğu için ortaya da güzel şeyler çıkıyor.
Evet burada artık kişisel bir durum ortaya çıkıyor. Benim müziğim olmuş oluyor. Melodik müzik ve çağdaş müziği ortaya koyabiliyorum. Ama benim esas sevdiğim şey, ve vermeyi istediğim şey insanlar müziğimi dinledikten sonra güzel hissetmelerini sağlamak. Daha romantik ve ruha dokunan müzikler yapmayı seviyorum.

Ne güzel ki Türkiye'de sizin gibi değerli besteciler var.
Evet o bir gerçek ona diyecek bir şey yok. Türkiye'de böyle işler yapmaktan ben de gurur duyuyorum açıkçası.

Konçerto ve senfonilerinizden okurlarımıza bilgi verelim istiyorum. Farklı iki ülkenin enstrümanlarını da kullanıyorsunuz müziklerinizde. Bu da hayli zenginleştiriyor eserlerinizi.
Ben bu eserlere 2000'den sonra başladım. Çünkü 1990'da ben Türkiye'ye göç ettim ve geldiğim o ilk 10 sene daha çok jazz ve pop müziği üzerine çalıştım. Bu süre zarfında klasikle pek uğraştığımı söyleyemem. Daha sonra bilmiyorum artık tesadüf mü yoksa başka bir şey mi, bana siparişler gelmeye başladı. Birinci eserimden sonra keman konçertosunu yazdım. 2000 senesinde yazdım ve 2000 senesinden itibaren her sene 2 ya da bazen 3 sipariş aldım. Böylece değişik değişik eserler ortaya çıktı. Türkiye'de mesela bir Ney Konçertosu yapmıştım. Enteresan bir şey oldu gerçekten de. Çok büyük ve sevdiğim bir müzisyen partnerim olan Ercan Irmak Türk müziğini araştırıyordu ve onun teşebbüsleriyle o şekilde ortaya çıktı çok da popüler oldu. Şöyle söyleyebilirim ki şimdiye kadar 30 ülkede seslendirildi. Türkiye'de neredeyse tüm orkestralar çaldı Borusan dışında ve çoğu yabancı devlet orkestraları tarafından çalındı. Bunun doğru bir yerde olduğunu anladım yani şu anlamda; Türk müziği doğu müziği ve onun da üzerine etnik müzik oluştu. Daha sonra ikinci senfoniye başladım o da enteresandı çünkü etnik enstrümanlar kullanıldı. İçinde ud vardı, kanun, ney kullanıldı.

Bir de rebap konçertosu var bildiğim.
Evet var. Rebap tabi biraz daha konçertoya zor uyarlanan bir enstrüman oldugu için, ney konçertosu kadar ses getirmedi.

Biraz da jazz'a gelelim. Nasıl başladı kaç yaşındaydınız jazz'a ilgi duyduğunuzda?
Jazz benim yaşam biçimim diğer yarım diyebilirim. Küçük denebilecek yaşlarda başladı. 15 yaşındayken, Azarbeycan'da çok büyük bir jazz'cı vardı Aziza Mustafa Zadeh'in babası. İşte maalesef baba Mustafa Zadeh 39 yaşında konserde öldü. O sıralarda 3 sene hep onunla birlikteydik. İşte o büyük insan bana jazz müziğini aşk etti (bunu çok sevdim değiştirmeden almak istedim) ve daha çok arkadaşımdı, benim hayatımda büyük rol oynamıştır. Bu tip büyük insanlarla buluşabilmek bir araya gelebilmek püf noktasıdır. Azarbeycan'ın Sovyet Birliğinde jazz başkenti liderliği vardı. Azarbaycan'da öyle şeyler vardı o zamanlarda. Rafik Babayev çalıştığım ikinci önemli jazz piyanistidir. 5 ya da 6 sene onunla bereber çalıştım. Ve jazz müziğinin temellerini en profesyonel şekilde alabildim denilebilir.

Büyük ustalarla çalışmak ilerlemede hız kazandırıyor haliyle.
Kesinlikle. Ve o zamanın şartlarına da

bakacak olursak, ne CD var ne nota doğru dürüst. Ben dinleyerek onların müziğini en iyi şekilde almaya çalıştım.

Jazz'a dair bir CD'niz var mı?
Evet var, tabi. 2003'te Universal plak şirketinden çıkan, "Blue, Red Green" isimli bir albümüm var.

Yeni jazz çalışmaları var mı, şu anki durum nasıl?
Özellikle şimdi yeni bir şeyler yapmak istiyorum.Yazın Bakü'de bir CD kaydettim. Sadece jazz içeren bir kayıt ve bu Mezzo'nun siparişiydi, bir kaç ay içerisinde yayınlanacak. Bakü Filarmoni'de çekilmiş 55 dakikalık bir çalışma. Bu projeye şimdi devam etmek istiyorum.

Biraz daha açar mısınız bu projeyi, neleri kapsıyor?
Evet tabii. Adı "Blue, Red, Green". Daha önce yaptığım CD'nin adı aynı ve artık hep bu isimle olacak. "Blue, Red Green İstanbul", "Blue, Red, Green Bakü","..... Amsterdam gibi, artık bu sonuna kadar böyle gidecek.

Özellikle bu ismi seçmenizin bir nedeni var mı?
Özellikle benim için jazz renkleri olarak düşündüm ve Azarbeycan bayrağın renkleri, sonuçta benim renklerim onlar, orijinim olduğu için, saygı gibi de hissediyorum.

Jazz ve klasiği nasıl değerlendirisiniz?
Hepsini çok seviyorum. Jazz'ın kendine göre bir sıcaklığı var. Herkes bir araya geldiğinde kardeş gibi çalıyorlar. Klasik müzikten çok daha sıcak ve gerçek. Jazz'da en önemli şey jam session. Anında uyum olabiliyor, birbirlerini anlıyorlar ve çalmaya başlıyorlar ve orada bir müzik yapmaya başlıyorlar. Klasik kafası ile bunu yapmak mümkün değil.

Klasik ile jazz'ın karışımı da çok güzel neticeler doğuruyor, bu konuda ne düşünüyorsunuz?
Şimdi ilk akla gelen Bill Evans oluyor. Jazz'ın Chopin'i. Bunu gösterdi zaten, her şey ortada. Tabii Debussy var mesela, Shostakovich var. Ama klasikçilerin çoğu jazz çalmayı istemez. Çünkü çok farklı. Emprovize yapamıyorlar çok uzak buluyorlar.

Jazz'ın gidişatını Türkiye ve dünyada nasıl buluyorsunuz?
Türkiye'den bahsetmek isterim. 10 yılda çok gelişmeler oldu.

Beğendiğiniz müzisyenlerden kimleri sayabilirsiniz?
Sarp Maden'i çok beğeniyorum. Ali Perret mesela o benim de çok yakın dostumdur. Çok büyük işler de başardı. Bir dönem Bilgi Üniversitesin'de hocalalık yaptığında çok talebe yetiştirdi ve o zamanlar saksofoncu pek yoktu, yetişenler çok güzel yetişti. Bugün bir çok isim var ve Ricky Ford gibi bir adamın öğrencileri oldu.Türk jazz'ı müzik olarak iyi bir yerde ama, finans olarak iyi değil. Albümleri takip ettiğim kadarıyla çok ciddi güzel işler çıkıyor. Çok çalışmak lazım. Genco Arı, Burak Bedikyan çok iyi adamlar onları biraz dışarıya entegre etmek gerek. Eskiden bir Aydın Esen vardı şimdi sayıları arttı bu da iyi bir şey.

Dünya jazz'ına bakacak olursak, gidişatı nasıl görüyorsunuz?
Dünyada da gidişat pek iyi değil. Eskiden Amerika jazz için para çıkarırdı, ama son zamanlarda 2000'ler itibaren finans kesildi ve Amerika'da jazz'ı unutturmaya başladılar. Ama Avrupa daha iyi. Jazz'ın Rönesansı 80'e kadardı. Chick Corea Herbie Hancock filan çıktılar sonrası biraz daha düz olmaya başladı.

Gerçi acayip adamlar da çıkmadı değil ama, azlar.
Bu arada bir projeden daha bahsedeyim. Jazz piyano ve 2 balerin. 2010'da ilk Side'de olmuştu, ama yeniden gündeme geçirmeyi düşünüyorum. Hollanda'da çok iyi bir koreograf ile bunu yeniden yapmayı düşünekteyim. Modern dans olacak.

Bu harika, başka proje?
5. senfoniyi yazdım adı Elizabeth. Şeflerle anlaşmaya çalışıyorum. Dünya prömiyeri olacak. Kristjan Järvi var dünyaca ünlü şu anada Mitteldeutschland'ta şef Belçika'da. Yabancı şeflerle çalışmayı seviyorum ve son zamanlarda da Almanya'daydım ve çok iyi şefler var onlarla bir şeyler yapmayı istiyorum. Diğer taraftan da dünyanın en büyük jazz'cılarıyla bir şeyler yapmayı düşünüyorum. Stanley Clarke ile çalmak istiyorum. Jazz bir ensemble meselesi çok çalışmak gerek. Herkesin beraber çalma meselesi, birlik olma...

Sevgili ağabeyimiz büyük usta Maffy Falay Türkiye'ye geldiğinde mutlaka görüşürüz ve bir buluşmamızda bana demişti ki "ben her gün 8 saat trompet çalışıyorum hala şu yaşımda" bu cümle ile her şey özetlenmiştir.
Olay bu işte Maffy Falay budur. Ve son derece mütevazıdır. Bütün dünyanın kabul ettiği bir müzisyen. Piyano da çalar, dünyaca meşhur Dizzy Gillespie'nin arkadaşı işte. Ben nasıl oluyor da anlayamıyorum Tükiye'de onun önderliğinde burada bir şey yapılmadı. Adam dışarıda yaşıyor. Çok iyi müzisyenler var ama maalesef yeteri kadar değer verilemiyor.

Konserler var sanırım değil mi yakında?
Neredeyse her ay bir konser var. Ben çalmıyorum ama, eserlerim seslendiriliyor. 25 Nisan'da bir konser olacak İzmir'de. Geçenlerde de bu konser için özel bir parça yaptım. Adı Spring. Gerçi kışın yaptım ama... Nisan'da Antalya'da benim keman konçertomu çalacaklar. Borusan Quartet çalacak, Gürer Aykal yönetiminde.

Peki, size söyleşimiz için çok teşekkür etmek isteriz.
Ben de size çok teşekkür etmek isterim, ilgilendiğiniz için.

Eğitim ve Kültür Enstitüsü Kurucularından Bonn Almanya Prometheus Quartet Üyesi Alexander Bazhenov'un İlyas Mirzayev için yazdıklarıyla yazımı kapatmak istiyorum.

"İlyas Mirzayev hakkında kaleme aldığım bu kısa portrede, sanatçının yaratıcılığı konusundaki benzersizliğinin altını çizmek istiyorum. Eserleri ve sanatsal özellikleri üzerine birçok yorum ve kritikler yazılmış olan bestecinin bu yazılarda pek değinilmemiş olan çok yönlülüğü üzerinde durmak istiyorum. Bir dinleyici, hem de bir müzisyen olarak izlenimlerimi aktarırken sanatçının öncelikle orkestra enstrümanlarını çok iyi tanıdığını belirtmek isterim. Bu sayede her bir enstrümanın becerisini tam olarak ortaya koymasını sağlayacak şekilde yazılmış orkestrasyonun ve aynı zamanda orkestra müzisyeni için de kolay anlaşılır biçimdeki düzenlemelerin besteciliğindeki üstün yeteneğinin en önemli göstergesi olduğunu düşünüyorum.
Diğer yandan eserlerinde hem modern tınıları, hem de doğuya ait motifleri kullanması öne çıkan bir başka önemli özelliği. Günümüzde bu kadar renkli ve yumuşak tını yaratıcılığı ile kavrayıcı, insanı içine alan eserler çok nadir yazılmaktadır. İlyas Mirzayev orkestra eşlikli eserlerinde alışılagelmişin dışında Türk ve Azarbaycan enstrümanlarını kullanarak da eşsiz yapıtlar ortaya koydu. Çok geniş bir melodi yelpazesi olan sanatçının, bestelerinde Gürcü korallerinden, oryantal tonlara ve mükemmel jazz motiflerine uzanan müzik çeşitliliğini ve halk ezgilerindeki gibi adeta doğaçlama ustalığını görürüz.
Peki bu bestecinin eşsiz yazım dili nerden gelmektedir? Aldığı köklü ve sağlam eğitim ve değerli müzik ustaları ile birlikte zevkli, heyecanlı ve başarılı çalışmalarından kaynaklanmaktadır. Bu isimler arasında Vagıf Mustafa Zadeh, Schnittke, Shostakovich'in öğrencisi Jevdet Hajiyev bulunuyor. Denisov, Kantcheli, Penderezki'nin içinde bulunduğu Bakü ve Moskova gibi çok değerli bir müzik ortamından gelen İlyas Mirzayev'i, böylesine bir besteciyi, eserlerini tanımış olmaktan mutluluk duymaktayım ve merakla yeni yapıtlarını beklemekteyim".

Eray Aytimur
erayaytimur@yahoo.com

Wayne Shorter

Belgeselini bir Türk yapımcı Ümit Uludağ yaptı;

Guido Lukoscheck'in yönetmenliğini, Berlin'de yaşayan Ümit Uludağ'ın yapımcılığını üstlendiği, "The Language of Unknown" nam-ı diğer Wayne Shorter belgeseli sessiz sedasız yayıma girip bütün dünyanın alkışlarını toplarken, biz de konuya ilgisiz kalmadık. Ümit Uludağ ile yolumuzu değil ama sohbeti denk getirdik.

Wayne Shorter size ne ifade ediyor? Belgeselin senaryo metninde şu yazıyor: "25 Ağustos 2013'te 80.yaşını kutlayan Wayne Shorter geçmişteki başarılarının kutlanmasını dert etmemişti. Onun düsturu daima her konserde müziğiyle ilgili yeni bir şey keşfedebileceği kökten bir özgünlük yakalayabilmekti. Dur durak bilmeyen turne programı yaşına bakmaksızın bu fikrin kendisi için ne kadar ilham verici olduğunu gösteriyordu. Ve yaşamının sanatsal yaratım açısından en üretken safhasında olduğuna ikna olmuştu." Bu cümleleri biraz açabilir misiniz lütfen?

Öncelikle şunu itiraf etmeliyim ki, bu belgeselden önce jazz'ın bu kadar içinde değildim. Çok üstünkörü bir bilgim vardı ve doğruyu söylemek gerekirse Wayne Shorter'ın kim olduğunu bile bilmiyordum. Ondan ve ona yakın insanlar olan müzisyenlerinden etkilenmek için birçok sebebim vardı. Ayrıca şunu açıklamak gerektiğine inanıyorum: müziği ve yaşamı nasıl anladığına olan yaklaşımı onu da anlaşılır kılan şey. Wayne Shorter sanatsal ve insani deneyim itibarıyla uzun soluklu bir yoldan geliyor ve bu gerçekten şaşırtıcı. Kendi adıyla ilk ekibini 67 yaşındayken, 2001'de kuruyor. Sanatsal bilgeliğin sessizleşebileceğini varsayabileceğiniz bir dönem ama Wayne Shorter için değil. Dörtlünün kuruluşundan itibaren çok sayıda albüm çıkardı, single ve bestelerinin yanı sıra dünya çapında sayısız turneye çıktı. Bunun yaşam şekli ve Budizm'e ilişkin ruhani inancıyla çok ilgisi var. Başlıca prensiplerinden biri geçmişe asla yapışmıyor. Geçmişteki büyük başarılarına rağmen kendini orada tanımlamıyor demek istiyorum. Bu kulağa saçma gelebilir, fakat Wayne Shorter; Miles Davis veya Bud Powell gibi devlerle çalmış olmasına karşın bununla vakit kaybetmiyor. İstese bunlara çok kolay yaslanabilirdi ama bunun yerine, her konserde müziğiyle ilgili yeni birşey keşfedebileceği kökten bir özgünlük yakalayabilme düsturuna sahipti. **Brian Blade**, **Danilo Perez** ve **John Patitucci** gibi usta solistlerle birlikte **Wayne Shorter Dörtlüsü** bir organizmanın eşit unsurlarına sahip görünüyordu, onları eşlikçiden öte bir özgürlüklü donattı. Bunu da Wayne'in şu sözü en iyi örnekliyor: "Yaşam herşeyi verdiğinde size ona nasıl bir ödülle dönüyorsunuz? Özgünlükle. Yaşama verebileceğiniz tek şey budur. Bu Budism ilkesi müzikteki "Sıfır Yerçekimi" metodunda yansımasını bulur. Sıfır yerçekimi özünde, açıklamaların çok ötesinde bir doğaçlama biçimini tarif eder. Herhangi bir hazırlık, sınırlar ve kısıtlamalar olmaksızın fakat karşılıklı güven ve anlayış içinde müzik

yapmanın yoludur. Dolayısıyla yazılı olduğunda da Wayne sanatsal yaratımının en üretken safhasında, farkındalık buharında korkusuz ve kolektif bir doğaçlama tarzında sonsuz olana yeni bir pencere açıldığının inancındaydı. Ekibin her konseri tek kelimeyle biricikti, çünkü farklıydı ve hiçbirşey bir ikinci kez duymayacaktınız!

Belgesele "The Language of Unknown" (Bilinmeyenin Dili) ismini vermeniz de Shorter'ın söz konusu ruhani bakışıyla ilgili olabilir mi?
Bir şekilde. Onun ruhaniliği müzikle bağlantılıydı. Bilinmeyenin dili daha ziyade bilinmeyen müzikal sınırların keşfidir. Alışkanlığı kırmak ve sıradışı olanı korkusuzca yapmak... Ardında ne olduğunu bilmediğiniz bir kapıyı açmak gibi.

Peki 3 Kasım 2012, Salle Pleyel konserini seçmenizin özel bir sebebi var mıydı?
Avrupa turnesi içinde uzun süreli bir konser çekme imkanını Salle Pleyel sunuyordu. Konser salonu büyüklüğü, teknik niteliği ve müziği doğru anlamlandıran coşkulu jazz seyiricisi açısından dört dörtlüktü. Konser biletleri tükenmişti, müthiş bir atmosfer vardı ve buna değerdi.

Shorter'ı bu çekime ikna etmek zor muydu?
Çok zor değildi. En baştan beri herkesin çok yakından tanıdığı eşi **Carolina** işin içindeydi ve bize çok destek oldu. Ve ses mühendisi **Rob Griffin** özellikle destekti.

Brian Blade, John Patituci, Danilo Perez ismi geçen Sıfır Yerçekimi ile ilgili nasıl bir hissiyat içindelerdi?
Sıfır yerçekimi yöntemi sadece bu özel müzisyenlerle gerçekleşebilirdi, çünkü onlar bu yolculukta olabilecek en mükemmel

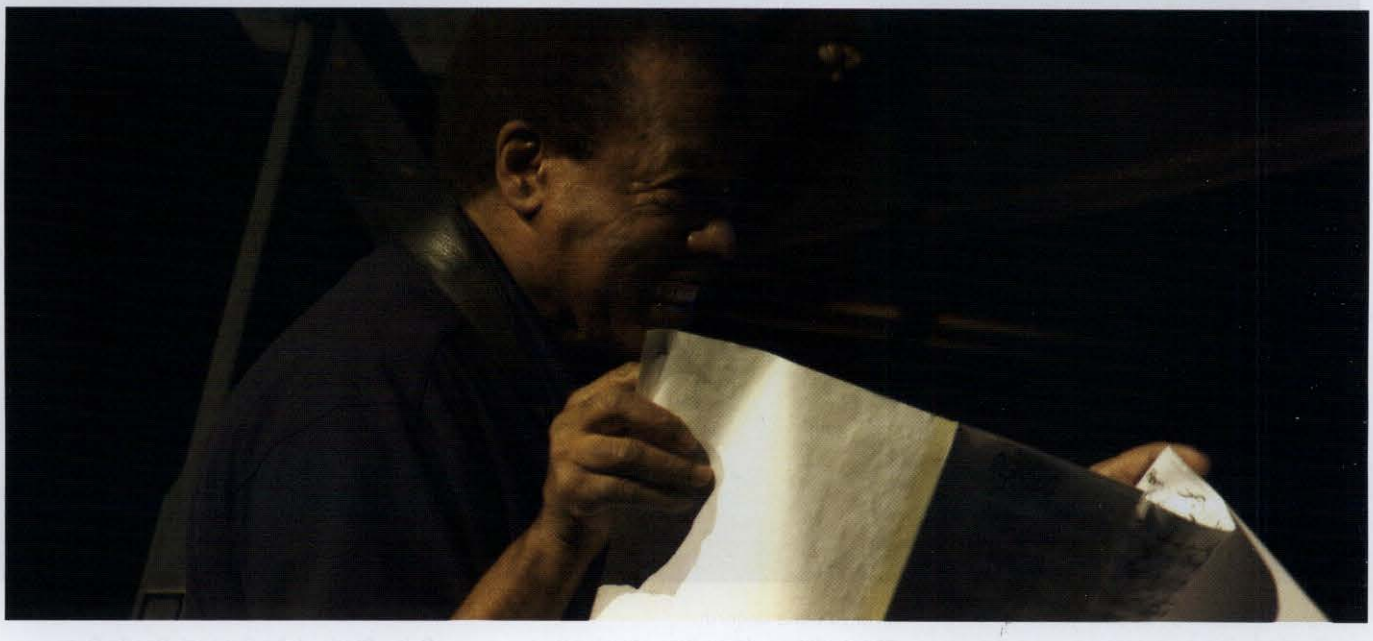

kombinasyondu ve kelimenin gerçek anlamıyla yıllar içinde aile olmuşlardı. Yöntemin özelinde konuşursak da kendileri için yeni gibi hissediyorlardı. Birlikte çalmalarının eşsiz yoluydu. Danilo bir söyleşide dedi ki; "Sıfır Yerçekimi beni korkutuyordu fakat şu anda onsuz yaşayamam. Benim yeni lisanım bu". Yaşamlarını ve kendilerine ait müzik projelerini de etkilediğini sanıyorum. Birkaç yıl önce İstanbul'daki Tribute To Miles Davis konseri arifesinde **Wayne Shorter** ve **Herbie Hancock**'la birlikte yemek yeme şansım olmuştu. Değişik bir sinerji var. İkisi çok yakın arkadaş ve aileleriyle özel hayatlarında da temas içindeler. L.A.'deki evleri birbirine çok yakın. Ve müzik namına da elbette çok etkileyici bir zaman dilimi paylaşmışlar Miles Davis'le çaldıklarında. Müziği anlama ve yorumlamaya dair çok ortak noktaları var. Dörtlü için söylediklerim o ikisi için de geçerli ama bence dörtlüde daha güçlü hissediliyor.

Belgeselin Panama City ve Neckarsulm'da çekilmiş ayakları da var. Prodüksiyon anlamında pek kolay olmadığını tahmin ediyorum.

Onun programına uymak genel olarak çok zordu, Wayne sürekli turnede olduğu için. 80 yaşında bile bu denli meşgul olabilmesi müthiş, inanılır gibi değil.

Belgeselin senarist ve yönetmeni Guido Lukoscheck de müzikoloji eğitimi almış ve ilk belgesel projesi olarak Wayne Shorter'ı seçmiş?

Öyle değil. Bir noktada, proje onu seçti. Fakat bunu yapabilecek en doğru kişiydi, şimdi geriye dönüp baktığımda. Büyük bir jazz tutkunu ve bu büyük müzisyenlere ait mükemmel bir duyum ve algısı var.

Belgeseli Türkiye'de izleme olanağı henüz bulamadık ama; olacak mı?

Eve, Arthaus Musik'in yayımladığı bir DVD var. Belki özel bir gösterim için siz yardımcı olursunuz, ne dersiniz?

Yapım firmanız Avindependents için "el yapımıyla el işini buluşturmaya azimli" diyorsunuz.

Hikayeler ve tarihi kişisel şekillerde ama katı ve kaliteli teknik yollarla anlatma gibi bir amacımız var. Şu anda geleceğe yönelik kesin planlarımız yok. Sonraki projelerim farklı konu başlıklarında ama asla asla dememeli.

Serdar Sırtanadolu
serdar1@me.com

Selim Benba'nın Tokyo konseri

Geçtiğimiz Ocak ayında, 30 yıla yakın bir süredir, genç yaşlarından beri ülkemizde aktif olarak jazz piyanonun önde gelen temsilcilerinden olan sevgili **Selim Benba**'dan jazz cemiyetimizi **sevindiren** haberler aldık. 2 sene evvel İstanbul'dan çalıştığı özel şirketteki yeni pozisyonu nedeniyle Tokyo'ya taşınan müzisyenimiz 25 Ocak'ta **Japonya Musevi Cemaati**'nin merkez binasında uzun süre hafızalardan silinmeyecek çok keyifli bir konser verdi. 100 kişilik bir davetli topluluğunun önünde sahne alan Benba, performansı sonrası izleyenlerden tam puan aldı.

Benba'yla konseri sonrası kısa bir söyleşi gerçekleştirdik.

Sevgili Selim, bu güzel haberle göğsümüzü kabarttın. Nasıl gelişti bu proje?
Çok teşekkürler bu söyleşi fırsatı için. iPad'den Jazz Dergisi'ni takip ettiğimi bilmenizi isterim. Harika bir iş çıkarıyorsunuz hepiniz, burada herkese gösteriyorum gururla.
Evet, son 2 sene içinde Tokyo'da yerleşik hayata geçme faslını da katacak olursak, aile olarak pek çok güzel deneyimlerden geçtik, çeşitli vesilelerle değişik milletlerden dostlar edindik. Bu kaynaşmaların sonucunda merkezi Tokyo'da bulunan ve üyesi olduğum **Jewish Community of Japan**'ın başkanı arkadaşım **Philip Rosenfeld**'den bu konser teklifini aldım ve kabul ettim. 100 kişilik bir grup vardı sanırım. Ağırlıklı olarak standartlardan ve serbest doğaçlamalardan oluşan bir repertuar çaldım. Çok iyi vakit geçirdi herkes.

Seni tebrik ediyoruz. Konser üzerine fazla detaya girmek yerine hepimizin merak ettiği, bir Türk jazz müzisyeni gözüyle "Japonya ve Jazz" bağlantısını aktarır mısın?
Nisan 2013 başında Tokyo'ya işim vesilesiyle taşındığımda en çok dikkatimi çeken detaylardan biri jazz'ın gündelik hayat içindeki şaşırtıcı konumu olmuştu. Mahalle arasındaki küçük marketten alışveriş yaparken fon müziği olarak **John Coltrane "A Love Supreme"** çalmasının, berberde saçımı kestirirken **Bill Evans/Michel Legrand "You Must Believe In Spring"**le karşılaşmanın veya öğle yemeğine gittiğimiz esnaf lokantasında **Kenny Barron** soloları dinleyebilmenin olağan şeyler olduğunu anlamam pek de uzun zaman almadı. Hayatın biraz daha içine girdiğimde Japonya'da jazz'ın ne kadar yerleşik ve yaygın olduğunu çok daha iyi görme fırsatını buldum.

Japonya, büyük jazz isimlerinin turne duraklarından olmuştur senelerdir.
Tabii. 1960'lardan bu güne **Miles Davis, Herbie Hancock, Keith Jarrett, Michael Brecker, Chet Baker, Elvin Jones** ve daha bir çok jazz ustası Tokyo'da canlı albüm veya stüdyo albümü kaydetmiş, bildiğin gibi. Hatta Japonya baskılı plakların "ender" bulunan en iyi baskılar olduğu audiophile'lerin lugatindedir hep.

Ancak 60'lardan çok daha öncelere gidiyor Japonya'nin jazz'a ilgisi, değil mi?
Kesinlikle. Japonya'daki ilk jazz kulübü 1933'te Osaka'da açılmış mesela. İkinci dünya savaşı, yani 1945 sonrasında da Japonya'nın Batı dünyasına açılması süreci hız kazanmış. Amerika'yı turist olarak ziyaret eden Japonlar'ın aldıkları albümleri ülkelerine dönüşlerinde tanıtmaları, savaş sonrasında Japonya'da konumlanan askeri üslerdeki yerleşik Amerikalılar'ın da etkisiyle Tokyo, New York'u bile geride bırakan bir jazz merkezine dönüşmüş.

...ve halen de çok aktif bir sahne var. Hem yerel hem de uluslararası müzisyenler eksilmiyor?
Evet, aynen öyle. Tokyo ve Yokohoma'da **Blue Note ve Cotton Club**'ın dışında onlarca lokal jazz kulübünde yüzlerce birinci sınıf jazz müzisyeni her gece jazz'ın her türünde performanslar sergiliyor örneğin. Tokyo'da yaşadığım son iki sene zarfında gerek **Blue Note** gibi şık ve "steril" mekanlar olan **Cotton Club, Roppongie Alfie**, gerekse **Ochanimizu Naru ve Shinjuku Pitt-Inn** gibi underground mekanlarda **Aki Takase, Pat Metheny, Steps Ahead, Enrico Pieranunzi, Avishai Cohen, Cassandra Wilson, Norma Winston ve Richard Bona** gibi müzisyenleri kulüp ortamında dinleme fırsatını bulabildim.

Peki Tokyo jazz kulüplerinin line-up'larında artık senin de ismini görecek miyiz?
Belki bir gün olur, neden olmasın? Sahnede çalma konusunda ise ne yazık ki gerekli girişkenlik ve çalışkanlılığı yakın zamana kadar gösteremedim. Bu konser iyi bir başlangıç oldu gibi. Bu vesileyle Tokyo'da çoğunluğu Amerikalı olan Musevilerin ve Musevi'liği kabul etmiş Japon eşleri ve çocuklarının oluşturduğu cemaate güzel bir "Türk Jazz Piyanisti" tanıtımı oldu. Yaklaşık 200 aktif üyesi olan cemaatin yarısının konsere gelmiş olması ve sahnedeki Yamaha kuyruklu piyanonun tınısı beni oldukça motive etti. Önümüzdeki dönemde belli aralıklarla, umarım değişik müzisyenler ile beraber sahne performanslarına devam etmeyi amaçlıyorum.

Bu bilgiler ve güzel haberler için çok teşekkür ediyoruz.
Ben teşekkür ederim! Yakında İstanbul'da görüşmek üzere.

Yaprak Melike Uyar
yaprakmelikeuyar@gmail.com

Norveçli gitarcı Eivind Aarset ile konser öncesi sohbeti...

Eivind Aarset üçlüsüyle 26 Şubat 2015 akşamı bir performans vermek üzere Aksanat'ı ziyaret etti. Elektrik gitarda Aarset'e, basta Nikolai Haengsle Eilertsen ve davulda Wetle Holte eşlik ediyordu. Bastan süzülen bol groove'lu döngüler, davulun yalın ve kendinden emin zemininin üzerinde, usta gitarcının kendine özgü cüretkar ve bütünlüklü sound'unu tamamlıyordu. Oraya kuzey jazz'ı tınıları umarak gelmiş müzik severler için oldukça gürültülü bir performanstı. Ancak Aarset; Norveç jazz'ı kökenlerini, noise ve ambient müziklerden aldığı ilhamı, yani tam olarak kendisini olduğu haliyle ortaya koyuyordu. Benim o akşam duyduğum; Evan Parker'ın dahiyane deneyselliğinin, Norveç progressive rock'ı ve Jimi Hendrix ateşinin, Terje Rypdal izlerinin ve Brian Eno'nun katmanlı atmosferik dünyalarının birleşebildiğiydi. Gitarcının "çalgısında gelenek dışının geleneğini" yarattığını söyleyenler abartmıyor. Sözü Aarset'e bırakırsak...

Müzisyen olmaya karar verdiğiniz anı hatırlıyor musunuz?
Benim için aşamalı gelişen bir şeydi. Çalmayı ve prova yapmayı çok seviyordum. Ama müzisyen olmak bir planım yoktu. Sonra müzik okumaya başladım. Oldukça ilgiliydim. Sonra zaman içinde konserlere çıkmaya başladım. Hiç bir şey planlı değildi, öylece oluverdi.

Gençliğinizde heavy metal gruplarından çaldığınızı ve turnelere çıktığınızı okumuştum. Bu deneyimlerin kendine özgü tınınızı bulmanıza nasıl bir katkısı oldu?
Bir bakıma benim kökenlerim. Tabi şimdilerin heavy metal'i gibi değildi bu müzikler, daha çok hard rock gibiydi. Ancak benim için kökenlerim ve hala benimle geliyor. Tabi başka bir şeye dönüştü.

Hala *Dream Logic* albümünün etkisi altındayız. Yeni albüm ne zaman geliyor?
Aslında albümü yeni tamamladık. Sonbaharda Jazzland plak şirketinden yayınlanacak.

Yeni albümde aynı kadro ile mi çalıştınız?
Bu akşam konserde çalacağım kadro ile çalıştık. Aslında biraz farklı da, tam albüm kadrosu ile hiç çalmadım. Ama farklı oluşumlar halinde herkes daha önce birbiri ile çaldı. Bu kişilere ek olarak, elektroniklerde Jan Bang ve üflemeli çalgılar bize eşlik ediyor. Hatta vokal de var.

Norveç jazz sahnesinin canlılığı hakkında konuşabilir miyiz?
Benim jenerasyonumu ardından sürükleyen 4 kişi oldu. Hepsi de aynı gruptalardı. Sonradan farklı yönlere dağıldılar. Bu kişiler Jan Garbarek (saksofon), Terje Rypdal (elektrik gitar), Arild Andersen (bas), Jon Christensen (davul). Bu ECM'in ilk dönemlerindeydi ve

oldukça izole olan bir ülkeden geliyordu. Bu müziğe jazz sahnesinde Amerikan etkileri ile başladılar, ancak uluslar arası başarıları Amerikalıların yaptığından farklı bir şey yaptıklarının kanıtıydı. Buna ulaşmak ve bunu yapabilmeleri büyük bir ilham yarattı. Ayrıca müzikal olarak da bir ilham oldular. Yani belki de kendi kimliğini bulma düşüncesi ve Charlie Parker ya da Coltrane gibi tınlamak yerine kendine özgü sesi bulmak çok önemli oldu.

Sizce bunun Norveç'in geleneksel müzikleri ile ilgisi var mı? Mesela Jan Garbarek'in müziğinde oldukça kendine özgü unsurlar var. Sizce buna jazz'ın yerelleşmesi diyebilir miyiz?
Bence bu insanların gelişiminde Manfred Eicher'ın da rolü oldu. Özellikler Jan Garbarek'te, Eicher'ın neslinin geleneksel müziği var. Benim için, bazı yerel müzisyenler ile çaldım, ancak ailemde folk müziği yoktu. Şehirli bir aile ve bilinçli olarak olmasa da benim müziğimde geleneksel müzik izleri yok. Ancak demek istediğim olması gerektiği gibi gidiyor. Kendimi geliştirmemde yerel müziklerden çok Jan Garbarek etkisi vardır.

Ne tip efekt pedallari kullanıyorsunuz son zamanlarda?
Çok fazla ekipmanım var. Değişiyor, ancak sürekli almaya devam ettiğim eski şeyler var. Şimdi üç farklı *distortion* pedalı kullanıyorum: Boss Overdrive, Rack, Fuzz Factory. Delay pedalları için ise Bit Crusher kullanıyorum. Boss DD5 adlı bir dijital *delay* pedalı kullanıyorum, nispeten eski. Ancak kullanım amacından farklı bir şekilde kullanıyorum, bazen sinyali bozuyorum ve önemli pedallarımdan birisi. 15 senedir benimle.

Kendine özgü tınısını bulmaya çalışan genç müzisyenler için önerileriniz var mı?
Bence dinlemek. Yani demek istiyorum ki bir çok farklı müziği sindirmek. Ama aynı zamanda kendini dinlemek ve kabul etmek. Çünkü benim deneyimlediğim, gençken biri gibi çalmaya çalışmaktı. Ve bütün bu yol boyunca, belki de bana özgü olacak bir şey yaptım ve neyi sevdiğimi, ne yaptığımı dinledim. Çünkü başka biri gibi tınlamak istiyordum, çünkü mümkün olduğunca iyi olma konusunda takıntılıydım. Sonra bazen bunun tümünü unutabileceğimi ve kendi kimliğini kucaklayabileceğimi hissettim. Genellikte kişilik müzikte yansıtılır ve bence bu önemlidir. Benim için önemli.

Neredeyse hayatınız boyunca müzikle uğraştınız. Belki size ilginç tınlayan bir soru olacak ama, müzik sizde neyi besliyor?
Çok güzel bir soru. Sanırım en basit anlamda müzik yapmak beni mutlu ediyor. Çok fazla can sıkıcı noktası var; hangi parçaları kaydedeceksiniz, ya da konser kötü geçince mutsuz olmak. Ama işler yolunda gittiğinde çok mutlu hissediyorum. Mutlu gibi değil de, tatmin olmuş gibi. Sanırım bir tür iletişim, hem çalıştığım müzisyenlerle hem de dinleyiciyle.

Sizi en çok etkileyen üç albümden bahseder misiniz?
Jimi Hendrix'in *In the West* albümü. Benim için bu albümden öncesi ve sonrası var. 11 yaşındayken arkadaşımdan kullanılmış bir kopyasını satın almıştım. Uyanış gibiydi... Bir diğeri yine canlı bir albüm, Miles Davis'in 1975'te Japonya'da canlı kaydettiği *Agartha* albümü. 1980'e kadar müziğe ara vermeden önce yaptığı son kayıt. Oldukça *funky* ve ateşli. Tabi ki elektrik trompet çalıyor, bir de org çalıyor. Üçüncüyü seçmesi zor. John Hassell'dan *Possible Music* diyebilirim, Brian Eno ile çalıştığı. Ama aynı sene Brian Eno, David Byrne ile başka bir albüm daha yaptı, bu da benim için önemliydi: *My Life in the Bush of Ghosts*. Bir sürü albüm var, seçmek zor.

Müzik yapmadığınız zamanlarda zamanınızı nasıl geçirmekten hoşlanıyorsunuz?
Şimdilerde Oslo merkezden taşındım. Kırsal bölgede yaşıyorum. Oslo'dan bir saat uzakta. Ormanda yürümeyi ve yemek yapmayı seviyorum.

(Burada bir sessizlik oluyor, ben sohbet için teşekkür ediyorum ve Aarset yeniden konuşmaya başlıyor.)
Türk müziği dinlemekten hoşlanıyorum.

Gerçekten?
Özellikle Erkan Oğur. Benim üzerimde etkisi büyük. Onu 20 senedir dinliyorum. İlk dinlediğim albümünü çok sevmiştim, perdesiz gitarı *e-bow* gibi bir şeyle çalıyordu, benim için çok ilham vericiydi. Sonra başka albümlerini aldım, onlar daha geleneksel, sazla çaldığı şeylerdi.

Berke Özgümüş
berkeozgumus@gmail.com

Jazz Tarihinin İstanbullu Tanıkları

Geçtiğimiz günlerde İstanbul Mehmet Zilleri yeni projeleri olan "**Tony Williams Tribute**" zil setini yakında piyasaya süreceklerini anons etti. Ardından Ocak ayında Los Angales'da gerçekleşen "**Namm Show 2015**"'de ilk kez görücüye çıktı. Proje temel olarak Tony Williams'ın bir dönem çaldığı zil setinin tını, ölçü ve ağırlık gibi bütün kriterlerde bire bir replikasını yapmaktı. Fakat bu proje şu ana dek okuduğunuz kadarıyla sadece bir davul muhabbeti olmak bir kenara dursun, saksofoncuların ağızlık muhabbetinden bile daha büyük ve de aslında arkasında çok derin bir hikaye barındırıyor.

Zamanında İstanbul'da yapılan bu ziller jazz tarihinin çok önemli dakikalarına tanıklık etmişler. Tony Williams'ın eline nasıl geçtiğinden tutun da hangi kayıtlarda, hangi şarkılarda ya da hangi sahnelerde çalındığına kadar, Tony'nin tozlu çantasından tekrar nasıl çıkarıldığından tutun, evine yani İstanbul'a onu yapan ustalardan birinin eline tekrar gelişine kadar jazz müziğinin nostaljisini sadece bütün bunları düşünerek bile insana yaşatmaya yeterli olan bu zilleri ve yapılan replikalarını İstanbul Mehmet Zilleri'nin ürün geliştirme müdürü **Bülent Akbay**'a sordum.

Öncelikle fikir nasıl oluştu Bülent? Biraz bahseder misin?
Şöyle ki; üç yıl kadar önce ben **Frankfurt Musikmesse**'de Gretsch firması adına **Colin Schofield** ile bir toplantı yapmıştım. Colin Schofield müzik endüstrisinde çok önde gelen insanlardan biri, özellikle davulcular için çok önemli bir kişi.

Nasıl önemli birisi?
Colin Schofield 25 yıl **Zildjian USA**'de marka geliştirme adına çalışmış. Burada bizim bir hafta misafirimiz de oldu kendisi. O bir hafta zarfında hikayesini dinleme fırsatım oldu. İngiliz aslında Colin. Zildjian International ofisinde başlamış 25-30 yıl kadar önce. İngiltere'deki başarısından sonra **Zildjian International** ofisi İngiltere'den Los Angeles'a taşınınca Colin de Amerika'ya transfer olmuş. O sıralar MTV dönemi yeni başlamış. Paiste ziller her yerde. Colin'in başarısı da Amerika ve genel olarak dünya çapında Zildjian'ın egemenliğini MTV çağında ilan etmesi. Tanıdığımız bütün Zildjian Artist'lerini markanın bünyesine katan bizzat kendisidir. Hatta en son Namm Fuarında **Horacio (El Negro)** "Davul dünyasına ondan daha fazla hizmet etmiş başka bir adam yoktur" dedi.

O toplantıdan sonra Gretsch ile yapmayı düşündüğümüz proje gerçekleşemedi.Ondan sonra da pek iletişimimiz olmadı. Ta ki bir gün Colin'den bir mail gelene dek. **Tony Williams** için tribute zili yapmayı düşündüğünü, Tony'nin orjinal zillerinin mevcut olduğunu söyledi. "Aklıma sen geldin ilgilenir misin?" diye sordu. Bunun üzerine 2-3 gün süre isteyip durumu şöyle bir gözden geçirdim.

Aslında tabi Tony Williams'ın eşinin yapmak istediği bir projeydi bu. Ben San Francisco'ya gittiğimde sordum neden böyle bir proje istediniz diye. "Ben onun için hiç birşey yapamadım ve neredeyse öldüğünden bu yana 15 yıl geçti. Onun anısını canlı tutmak istedim" diye yanıtladı.

Peki Colin şu anda herhangi bir firma bünyesinde mi?
Zildjian'dan sonra bir süre Gretsch ile çalıştı. Şimdilerde ise saksofon ağızlığı yapan bir firmada çalışmakta. Davul dünyasıyla ticari olarak bir alakası yok yani.

Saksofon ağızlığı konusu aslında davul dünyasından daha büyük bile olabilir emin değilim:))) -gülüşmeler-
O mail üzerine biz projeye start verdik. Tabi çok detaylı anlaşmalar, sözleşmeler var arka planda. Kağıt işleri oldukça zamanımızı aldı. Amerika'daki avukatların işi sonlandırması altı ayı buldu hatta biraz da geçti. Sonra süreç başladı. Yaklaşık bir buçuk yıl kadar önce Mehmet Bey ile birlikte Amerika'ya gittik. Bayan Williams ile tanıştık ve zilleri gördük. Ziller İstanbul'da üretilmiş Zildjian'lardı.

İlk dikkatini çeken neydi zillerde? Bizim buralarda görmeye alışık olduğumuz eski Zildjian'lar gibi mi?

Evet aynıları. Benim şu ana kadar elimden 20'nin üzerinde eski Zildjian geçti. Kimisi iyiydi kimisi kötüydü. Sonuçta bu iş biraz şans işi. Çünkü o zamanlar şimdiki gibi gramaj vs gibi bir ayrım yokmuş. Zil geliyormuş tornayı basıp gönderiyorlarmış.

Peki biz bu zilleri hangi Miles kayıtlarında dinledik bununla ilgili herhangi bir bilgin var mı?

Evet var. Şöyle ki "Nefertiti"ye kadar bu seti çalmış. "Nefertiti"de ride'ı bir tık kalınıyla değiştirmiş. Bayan Williams'ın bizzat kendi ağzından liste şöyle:
"**Seven Steps To Heaven**", "Four&More", **"E.S.P.",** "Sorcerer" ve "**Miles Smiles**".

Ziller Tony'ye nasıl ulaşmış? Kendisi mi gelip İstanbul'dan almış?
Max Roach hediye etmiş diye biliyorum.

O seti?
Evet o seti. Sonra biz zillerin orada edindiğimiz doneleri baz alarak prototiplerini yapmaya başladık. Bunları oraya gönderdik. Orada denendi.

Bu denemelerden gelen yorumlar nasıldı peki?
Ride %85-90, hi-hatler %90 yaklaşmıştı fakat crash'de sıkıntı vardı. Tam istediğimiz sonuç değildi bunlar tabi. Onun üzerine orjinal zilleri buraya getirmeye karar verdik.

Türk zilinin dünyadaki algısı nasıl? Nedir bu işi bu kadar özel kılan acaba?
Şimdi aslında birkaç zil yapım tekniği var. Birisi Çinlilerin yöntemi. Avrupa ekolü var. Bir de biz Türklerin tekniği var. Amerika'da ise seri üretimden gelip tam anlamıyla el yapımı olmayan ziller üretiliyor. Türk zillerinin en büyük özelliği dökümünden çekiçlenmesine, silindirden tornasına tamamen el yapımı olmasıdır. Ben bu konuyu **Colin Schofield** ile de konuştum. Mesela Amerika'da ustaların kemiklerinde hastalık oluştuğu için makine çekiçlerken bile zilleri ustalar tutmuyorlarmış. Herşey makine ile yapıldığı için de onlar Türk zili olarak kabul edilmiyor. Türk zili olabilmesi için özellikle profilin elde verilmesi gerekiyor. Bu tekniklerden ötürü de çıkan ses daha doğal, daha yumuşak ve daha müzikal, armonikleri daha fazla. Dolayısıyla zilin her yerinden başka bir tını elde edebiliyorsunuz.
Mehmet Bey biraz gelenekçi olduğu için üretim şeklini değiştirmeye pek yanaşmıyor. Yani yarı makina yarı el yapımı bir zil üretmek gibi bir fikri ve isteği yok. Aksine ben firmada yaklaşık 6 yıldır çalışmama rağmen ve gerek de olduğunu düşünmeme rağmen Mehmet bey seri üretime ya da yarı el yapımına hiçbir zaman yanaşmıyor. Dolayısı ile İstanbul Mehmet'teki bütün ziller geleneksel Türk yapım tekniği ile üretiliyor. En son üzerinin silinmesine kadar herşey el emeği.

Aileyle iletişim nasıl oldu hukuki süreç nasıl gelişti?
Sözleşmeye kadar hiçbir görüşmemiz olmadı. Sadece avukatlar görüştü. Bayan Williams çok entellektüel, çok ilginç bir bayan. Çok ufak detayları ayrıntısıyla düşünen birisi. Bu arada kendisi ürünün üretilmesinden paketlenmesine, pazarlanmasına kadar ki bütün aşamalarda bizzat bulundu. Zaten Colin ile birlikte bir hafta boyunca bayan Williams da burada bizimle birlikteydi. Herşeyden haberdar olmak istedi. Bütün detaylar içine sinsin istedi. Adeta üç kişilik ilginç bir takım olduk anlayacağınız.

Zillerin teknik özellikleri nedir ondan kısaca bahseder misin Bülent? Zilleri nasıl eşleştirdiniz peki? Efsanevi Tony Williams sound'unu nasıl yakaladınız?
San Francisco'ya gittiğimde bayan Williams'ın verdiği deri çantanın içinden üç adet zil çıkardım. 22 inch bir ride, 18 inch'ten bir santim kadar fazla bir adet crash ve 14 inch bir çift hi-hat. Bu zillerin tamamı Tony'nin **Miles Davis Quintet** ile 1967'ye kadar 6 veya 7 albüm çaldığı ziller. Tony'nin favori ride'ı aynı zamanda bu setteki ride. Ama zil artık kırıldığı için rafa kaldırmak zorunda kalmış.

Ortada tornadan mı kırılmış?
Hayır kenardan. Hatta kurtarmak için delikler falan açılmış yürümesin diye. Sonra kesilmiş falan ama bir yerden sonra önlenemez hale gelmiş. Ama hi-hat çok iyi durumdaydı. Hiçbir sıkıntı yoktu.

Hayret! Tony'nin hi-hat'lere o kadar haşin davranmasına rağmen!
Evet. Haklısın. Crash'de ise bir tane kenardan bir tane de göbeğe yakın tornadan kırıklar vardı fakat o kırıklara rağmen hala mükemmel bir ses çıkarıyordu. Ziller buraya

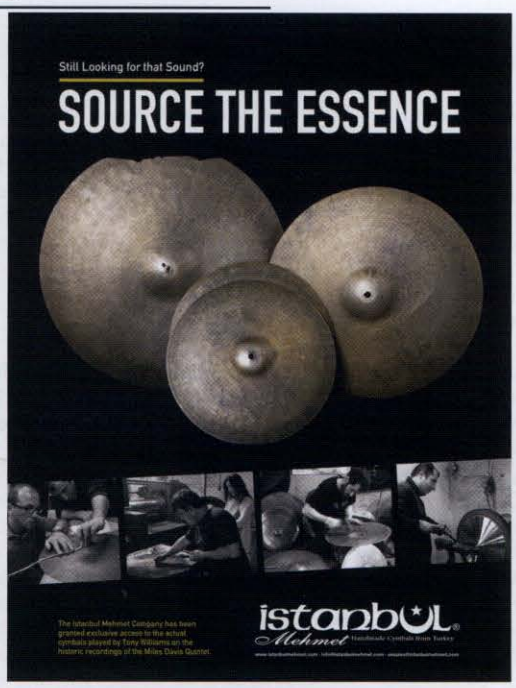

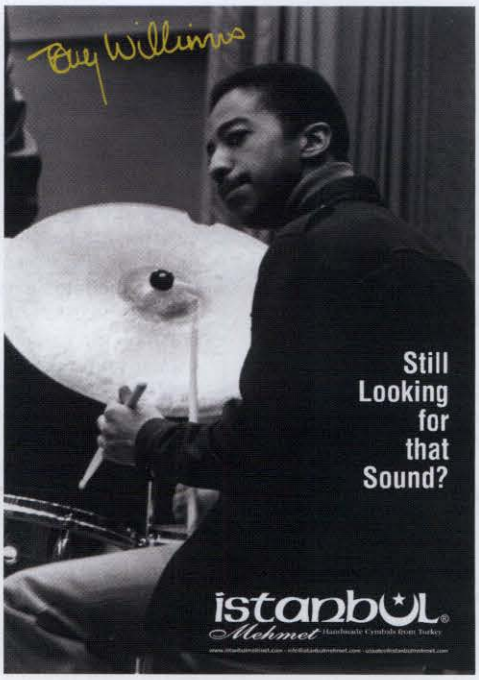

geldikten sonra da seslerini karşılaştırarak daha önce aldığımız ölçüler ve yaptığımız incelemeler doğrultusunda ince ayarlamaları yaptık. Hi-hat'te %100 başarılı olduğumuzu söyleyebilirim. En çok ride üzerinde uğraştık. O da metalin sertleştirilmesiyle alakalı bir konuydu. Onu da kısa zamanda çözdük. Hatta son bitirmesini ziller buradan gittikten on gün sonra bizzat ben yaptım.

Ziller üretimden sonra şimdiye kadar nerelere gitti? Nasıl tepkiler alıyorsunuz? Müzisyenler dışında bildiğim kadarıyla kolleksiyonculara da hitap eden bir proje bu.
Biz seti Ocak ayında Los Angeles'daki **Namm 2015** fuarında tanıttık. Standımızı da bu projeye göre şekillendirdik. Tepkiler inanılmazdı. Ben bu işle bir buçuk yıldan fazladır uğraştığım için o sabaha kadar hep diken üzerindeydim. Tepkilerin nasıl olacağını çok merak ediyordum. Ne yaparsanız yapın üzerinde Tony Williams ismi bile olsa insanlar zilleri severlerse başarıya ulaşmış sayılacaktı proje. Fuar başladığı andan itibaren her gelen, deneyen davulcu, gazeteci, medya mensubu, diğer katılımcılar zilleri çok beğendi.

İşin pazarlama kısmına da şu şekilde karar verildi. Ziller özel bir deri çanta içerisinde üç parçadan oluşan bir set halinde ilk etapta toplam 250 adet piyasaya sürüldü. Bu paketin içinde bayan Williams'ın kolleksiyonundan fotoğraf kağıdına basılı altı adet Tony Williams fotoğrafı, orijinal zillerin fotoğrafı ve **Bayan Williams** ve Mehmet Bey tarafından imzalı sertifika bulunmakta. Aynı zamanda bu setleri alan herkes kayıt altına alınıyor. Bir kısmı projeyi bilenler tarafından daha önceden rezerve edilmişti. 5-10 tanesi diyelim. Hatta bunların çoğu tanınmış sanatçılardan oluşmakta. Fuarın son gününde 70 set kalmıştı. Bu 70 set de döner dönmez bayilerimize gitti. İki hafta içerisinde 250 seti tüm dünyaya tanıtıp satışı tamamlamak zaten projenin ne denli başarılı olduğunun kanıtıdır bence. Döndükten sonra çok fazla tebrik ve kutlama mesajı aldım. Bunların hepsi beni çok gururlandırdı açıkçası.

Bunun gibi başka projeler de yapmayı düşünüyor musunuz ya da hali hazırda öyle bir proje var mı yoksa?
Zaten daha önce imzalı ziller yapıyorduk. **Horacio El Negro** projesinde de ben çalışmıştım.

Ama yani bu proje imzalı zil yapmaktan biraz daha farklı bir iş bence?
Evet. Horacio o sıralar Fahir Atakoğlu ile çok sık çaldığı için İstanbul'a da çok sık geliyordu. O projeyi onunla beraber yaptık ve bitirdik. Tony Williams projesi ise bambaşka. Böyle bir projenin bir daha kolay kolay olabileceğine ben pek ihtimal vermiyorum açıkçası. Olması gereken herşey mucizevi bir şekilde bir araya geldi.

Bir projemiz daha var gibi ama... Onu şu anda açıklamasam daha iyi olabilir çünkü nasıl yaparız işin içinden nasıl çıkarız henüz bilemiyorum.

Max Roach'un bir fenomen olarak tanımladığı, Miles Davis'in "Ne ondan önce ne de ondan sonra kimse Tony gibi değildi" dediği bir davulcudan bahsediyoruz. Tony Williams iki belki de üç jenerasyona ilham kaynağı olmuş bir müzisyen.
Üç farklı jenerasyona üç farklı tarz çalmayı öğretmiş bir davulcu.

Evet. Davulcular dışındaki müzisyenleri de çok etkilemiş bir insan. Bir buçuk senelik bir mesain var bu projede. Ben seni tanıdığım için işin aslını biliyorum fakat okuyanların da biraz fikri olsun istiyorum. Tony Williams senin için kimdir? Biraz bunu da anlat ki aslında bu projenin arkasında ticaret, iş hayatı vs dışında ne olduğu da anlaşılsın.
Şöyle anlatayım. Ben davul çalmaya başladığımda lise yıllarındaydım. 80'lerin sonuydu. Bir gün bir gazete ya da dergi reklamında Miles öldükten sonra **Miles Davis Tribute** turnesi ilanı gördüm. Kadro **Herbie Hancock**, **Wayne Shorter**, **Dave Holland**, **Wallace Roney** ve **Tony Williams**. Ben o konsere bilet aldım. 1992'ydi yanılmıyorsam. Abdi İpekçi Spor Salonu'ndaydı konser. Biletim çok arka sıralarda bir yerlerdeydi ve sahnenin arkasındaki tribüne bilet satmamışlar, orasını boş bırakmışlar. Ben de gittim o boş tiribünde tam davulun arkasına oturdum. Yanıma bir görevli geldi. Dedi ki buranın bileti yok. Ben biletimi gösterdim sonra da müsade istedim ve sonra orada oturdum. Tony'yi hayatımda ilk kez canlı olarak yaklaşık üç metre mesafeden izledim. Aradan yirmi küsür yıl geçti. O gün gözlerimden yaş gelmişti, kalbim yerinden çıkacak gibi olmuştu. Şu anda hayatımda unutamadığım tek konserdir o konser.

Tanıyordun ama değil mi Tony'yi konsere gitmeden önce?
Evet ama ilk kez canlı seyrediyordum ve albümlerde dinlediğimle alakası olmayan birşey seyrettim o gün. Adeta ayarım kaçtı diyebilirim. Hala aklıma geldikçe heyecanlandığım tek konserdir. Öyle bir enerjiyi hiçbir zaman duymadım ya da görmedim diyebilirim. Sonra zaman içerisinde çok fazla dinleyip ve analiz edip o konserdeki büyüklüğü anlayınca Tony benim için hep bir idol ve ekol bir davulcu olarak başka bir yerde durdu. Böyle bir proje bana geldiği zaman bunun bir parçası olmak da çok büyük bir olay benim için. Sadece **İstanbul Mehmet Zilleri** olarak **Tony Williams Tribute** yapmadık, ben kendi saygı duruşumu da yapmış oldum Tony'ye çünkü bu işe ayırdığım mesaiyi tümüyle çok severek yaptım. İçimden geçen şey çok sevdiğim, çok saygı duyduğum bir davulcuyu tekrardan hatırlatmak onun anısını tazelemekti, bir nevi borç ödemekti. Bunu gerçekleştirdiğim için ve de sonunda çok başarılı bir iş ortaya çıktığı için de ayrıca çok huzurlu ve mutluyum.

Vakit ayırdığın için çok teşekkürler Bülent. Eklemek istediğin başka birşeyler var mı?
Bu arada o konser sonunda özellikle arkasını dönüp selam verdi ve çaldığı bagetleri de bana attı.

Leyla D. Gücük
jazzcaffee@gmail.com

Cornelia Moore

Hannover'de doğup büyüyen sanatçı, henüz altı yaşındayken şarkıcı olmak istediğini biliyordu. Ama bu biraz zaman aldı, Cornelia'nın kendi iç sesine kulak verene ve büyüleyici sesini elde edinceye kadar sürdü.

Büyükannesinden kalan piyano ile müzik yolculuğuna ve müziğe olan tutkusunu keşfetmeye başladı. İlerleyen yıllarda, İngiliz ve Alman edebiyatı ile drama okudu. New Yorklu piyanist eşi Reggie Moore Cornelia'yı müzik hayatı boyunca hep desteklemiştir.

Cornelia eşinden aldığı büyük desteğin yanı sıra, çok değerli müzisyenlerden ilham almış ve bunlar kendisinin yolunu aydınlatmışlardır. Bu müzisyenler arasında Sheila Jordan, Anita Moore, Rudy Stevenson, Margarete Seyd, Hintli müzisyen Kamalesh Maitra ve jazz gitaristi Jean-Paul Bourelly'i sayabiliriz.

Zaman içerisinde, içselleştirdiği tutkulu vizyonu ile otantik ifadeler de bulmaya başlamıştır Cornelia Moore.

Yaratıcı sanatçı, Walter Norris, Benny Bailey, Hal Singer, Jimmy Woode, Rudy Stevenson, Calvin Hill, Ed Schuller, Carlos Bica, Kevin Burrell, Mack Goldsbury, Piotr Wojtasik and Regis Molina gibi müzisyenlerle sahne almış ve 10 yıldan fazla da kendi grubunu yönetmiştir.

4 oktavlık sesindeki renk ve dinamik değişkenliği, dinleyicileri farklı yerlere götürebiliyor. Vokali bazen sıcacık, kadifemsi bir tüy kadar hafif, bazen ise bir Karadeniz dalgası kadar hırçın ve sınır tanımayan çığlıklar ile zenginleşiyor.

Cornelia sadece bir performans sanatçısı değil, aynı zamanda besteci ve söz yazarı. Bunun ötesinde uzun yıllar şarkıcılara ve oyunculara vokal eğitmenliği yapmış, açıklamalı ses teknikleri ile örneğin swing tarzını, scat tekniğini öğrencilerine aktarmıştır.

İlk albümü olan Beyond'da, jazz literatürüne geçmiş sevdiği klasiklerin yanı sıra kendi bestelerine de yer vermiştir. Eşi Reggie Moore piyanoda, Mack Goldsbury saksofonda ve Kevin Burrell perküsyonda Berlin'deki Siemensvilla'da hücum kayıt ile Cornelia Moore'un albüm kaydını gerçekleştirmişlerdir.

"Ben 'burada' ve 'şimdi'nin büyüsünde olduğum anda müziğin gerçekliğini sınırsızca ve kalıplar olmadan yaşadığımda ruhum uçar gider. Jazz yaşamak içindir" diyor Cornelia.

Cornelia ile kısa bir sohbetimiz olmuştu geçenlerde. Onu da sizlerle paylaşmak isteriz.

Bu sayıda bana da yer vermek istediğiniz için size ayrıca teşekkür ediyorum. Kadın araştırmalarına ışık tuttuğunuz için kutlarım. Jazz'da hala altta temsil ediliyoruz bu da bir araştırma konusu olacaktır sizin için.

Size göre jazz'da kadınlar neden daha azlar?

Evet bu çok güzel bir soru. Birçok yerde/alanda olduğu gibi jazz'da da daha az temsil ediliyoruz. Genellikle erkekler soyutlama ve doğaçlama yeteneklerinin kadınlarda daha az olduğuna inanıyorlar. Bu işin erkek işi olduğuna inanlar var hala.

Erkeksi ya da erkek müziği olarak adlandırılan bu kısım da problemli değil mi?

Çok doğru ve her zaman da kolay olmuyor bunu korumak. Bunun için çok sabır ve yetenek ile cesaretle kendi yolunda gittiğine inanmak gerek.

Müziğin cinsi olamaz, olmamalı

İdeali de bu olmalı. Vizyon! Karşı duruşumuz ve çabamız: Cinsiyet, milliyet, din ve nesil ötesinde, insan deneyiminin, durumun bir ifadesi olarak müzik ile duruşumuzu göstermek. Jazz bunu o kadar güzel çerçeveliyor ki. Jazz öyle bir ortam sağladı ve sağlıyor ki. Başlangıçtaki Afro-Amerikan müziğinin doğuşundan bugüne kadar çok yönde gelişti. Bütün kültürlerden gelen ve onlara ilham veren kendi özellikleri ve güzelliklerini yansıtan sanatçıları var.

Ben kendim de, klasik ve klasik jazz öğrendim, Amerikan şarkılarını ve standartları öğrendim. Benim en büyük

şansım, çok iyi ve büyük ustalarla birlikte çalışma fırsatını bulmuş olmamdı. Bu benim için temel olmuştu ve müziğimi bulmamda inanılmaz önemliydi ve söylemek istediğimi ifade etmemde bana çok yardım etti.

Eğer insanın iyi müzik arkadaşları varsa ve iyi müzisyenlerle çalışıyorsa bu çok büyük ivme kazandırır.

Kesinlikle!

Kendimi şarkı sözü yazarken ve bestelerken buldum. Bu süreçte hep en iyi ustalarla birlikteydim.

Müziğe 6 yaşında başladığınızı kaynaklardan öğreniyoruz ama biraz daha açalım istiyorum.

Tabii. Çocukken ben çok jazz dinledim. Babam bir jazz fanatiğiydi ve memleketim olan Hannover'de her sene düzenlenen jazz festivaline beni götürürdü. Küçükken, hatırlıyorum şarkı söylerdim. Sonra da piyano çalmayı öğrendim. Daha o zamanlarda 6 -7 yaşlarındayken bir şarkıcı olacağımı biliyordum.

Evet! Arkadaşlarıma çok şarkı söylemişliğim vardır. Kendi odamdaki masam benim sahnem olurdu. Ama ailemin pek hoşuna gittiğini söyleyemem. Benim "daha iyi ve güvenli" bir meslek sahibi olmamı istiyorlardı.

Değil mi ya, müzik hobi olarak kalmalı, sen esaslı bir meslek edinmelisin!

Aynen!
Annemin erken ölümü beni içten içe huzursuz etmişti. Rüyamı yaşamak için cesaretim yoktu. İngilizce ve Almanca edebiyat ile drama eğitimi aldım. Tiyatro stajım esnasında New Yorklu eşim Reggie Moore'a rastladım. Birbirimize rastladığımız için o kadar şanslıyız ki! Biz birbirimizi bulan ruh arkadaşlarıyız. Bir yıl sonra Reggie benim okuduğum yer olan Berlin'e geldi. Beni sanatta eğitim yapmam için çok teşvik etti ve bana destek oldu. Üniversiteden bir yıl izin aldım ve şarkı söylemeye başladım. Aktrislik, kompozisyon ve dans dersleri aldım ve çok kısa bir süre içinde bir gösteri için şarkıcı/ dansçı olarak teklif aldım. Sonra ilk solo performanslarımı Berlin'deki Quasimodo, Bebop ve A-Train gibi bazı jazz kulüplerinde gerçekleştirdim.

Reggie daha önce nerede yaşıyordu? Sizi desteklemesi ve yanınızda yer alması ne kadar güzel ve önemli.

Reggie New Yorklu ve Berlin'e yanıma gelinceye kadar orada yaşıyor ve çalışıyordu. Öyle ki, New York'u çok sevmesine rağmen bana geldi. Bana destek olması çok güzel. Onun yanında uzun yıllar eğitim aldım, ondan çok şey öğrendim. Kompozisyon, doğaçlama ve cümleleme. Bir arada çaldığımızda gözü kapalı anlıyoruz birbirimizi, müzikal iletişimimiz çok samimi.

Anlaşmak ama bu "blind verstehen" çok güzel bir deyim. Gözü kapalı anlaşmak.

Evet. İşte bundan dolayı da her zaman müzikal gelişim sürecinde sahnede spontan yolculuk edebiliyor ve yeni şeyler deneyebiliyoruz.

Jazz'ın hangi ekolünü seviyorsunuz ve kendi müziğinizi hangi yerde görüyorsunuz?

Ben şahsen, swing ve modernleri seviyorum, (poly) modal jazz. Bill Evans'ın ses dünyası, Herbie Hancock, John Coltrane, Wayne Shorter ya da Billy Childs sevdiklerime örnek. Onları dinlediğimde kendimi evimde hissediyorum.

Ayrıca çeşitli etnikte jazz etkilerini de çok uyarıcı ve heyecan verici buluyorum ve tabii jazz standartları çok büyük bir hazine.

Bir kaç yıl evvel, 'East Meets West Project' yaptık. Klasik Hint ve Çin müziklerine konsantre olduk. Bana inanılmaz zenginlik kattı.

Etnik müziğin zenginliğini ben de seviyorum. Klasikten geldikten sonra belki artık o yetmeyip başka arayışlara da girmek isteyebiliyor insan. Türk müziğinin zenginliği de tartışılmaz kuşkusuz.

Doğru. Her kültürde içinde o ülkenin tarihinden ve halkından ögeler içeren klasik müziği vardır. Mesela, jazz (dikey) harmonik zenginliği ile yatayda / doğrusal ölçek dünyasını birleştirmek için yepyeni tınılara kapılarını açtı. Ayrıca makamlar ve semi tonlar inanılmaz. Bütün müzisyenler yüreklerini ve ruhlarını o anda o ana açabilselerdi nasıl bir büyü çıkardı ortaya!

Müzik sonsuz; çok önemli bizim gelişimimizde.

Herkes kastettiğiniz gibi açık yürekli olabilse, ama bu maalesef olamıyor her zaman.

Çok büyük bir üzüntüyle görüyorum ki, birçok okulda müfredatlarda müzik derslerinde kısıtlamaya gidiyorlar. Oysa sanat, müzik birleştirici bir unsurdur, politikanın yapamadığını sanat yapmalıdır.

Bu doğrultuda bence de yolunda gitmeyen şeyler var.

Kesinlikle öyle, Almanya'da jazz sahnelerinde de bunlara rastlayabiliyoruz. Bu gerçekten de üzücü. Berlin'de birkaç tane kulüp var çok da fazla da yok ama, müzisyenlere verilen paralar çok cüzi ve hiç bir müzisyenin bu paralarla yaşayabilmeleri ve motive olmaları mümkün değil. Ek işler yapmak durumundalar.

Sorularımı, izin verirseniz daha çok toplumsal çerçevesinde sormak isterim çünkü bu klasik müzikte de bir sorun.

Kadın müzisyen/şarkıcı ya da besteci olarak bu bağlamda yaşadığınız zorluklar var mı?

Ah! Tatsız bir deneyimim oldu.

Paylaşabilir misiniz bizimle bir sakıncası yoksa?

Örneğin bir konser verdiğimizde ve birçok beste çaldığımızda insanlar konserin sonunda bu bestelerin bana ait olduğuna inanmıyorlar. Bir seferinde Reggie oldukça sinirlenmiş ve dinleyicilere bir anonsta bulunmuştu; birçok insanın otomatik olarak bunları onun yazdığını sandığını oysa bana ait olduklarını söylediğinde o an benim için de çok anlamlı ve dokunaklı olmuştu.

Aman Tanrım! Neden inanmak istemiyorlar ya da neden böyle, ne yapabiliriz, ne düşünüyorsunuz bu konuda?

Evet, Almanya'da buna inanan yani bir kadının bestelemiş olabileceğine inanan çok az sanatçı var özellikle de jazz'da. Üstelik ben bir Alman'ım, düşünebiliyor musunuz? Başka bir zaman diliminden söz eder gibi ama, bir çok yerde böyle. Bu gerçek.

Benim sanat yolum belli ve ben bu yolda ilerlemeye devam edeceğim; yaratıcılığımla, ağır ama emin adımlarla. Başkalarının kafalarındaki klişelerle savaşmanın anlamı yok diye düşünüyorum. Müziğim üzerinde bazı şeyleri değiştirmeyi deniyorum. Şayet konserlerimde insanlara ulaşabiliyorsam ya da bir tanesinin etkilendiğini görebiliyorsam benim için büyük bir hediyedir.

Bu yazdığınız harika bir şey

Birlikte çalıştığım müzisyenlerin kafalarında böyle engeller yok, olsaydı müzik yapamazdık ve bütün insanların benim sanatımı ve gittiğim yolu anlamalarını bekleyemem. Benim müziğimi dinlemek isteyenler konserlerime geliyorlar ya da CD'mi alıp dinliyorlar.

Müzikteki derinlikte ve hislerinizle bunu bir araya getirdiğinizde kendi dünyanızdan yepyeni şeyler çıkartıyorsunuz sanki, kendinizi en iyi ifade etttiğiniz an müzik.

Jazz benim için sonsuz bir derinlik ver her zaman yeni. İşte bundan dolayı her zaman yeniden şarkı söyleyebilirim ve her defasında yeni detaylar bulabilirim hassasiyetler ya da üzüntülere dair ve yeni hisleri ortaya çıkartabilirim. Ve emprovize yaptığımız zamanlarda, ama gerçekten emprovize yaptığımızda yepyeni şeyler çıkartıyoruz ortaya.

Bu güzel söyleşi için ve kendi dünyanızı bizlere açtığınız için çok teşekkür ediyoruz.

Ben de çok teşekkür ediyorum ve en kısa sürede Türkiye'ye gelip sizlerle birlikte olabilmeyi diliyorum.

Sanatçı Cornelia Moore bir kaç yıldır içinde bulunduğu bir rahatsızlıktan ötürü sahnelere çıkamamaktadır. Ancak bir kitap projesi olduğunu öğrendik ve bir vokal jazz suit albümü "Evolution Suit" adında. Bunun yanı sıra, The Miraculous Metamorphosis of Humpty Dumpty çocuk kitabı da planları arasında. Kendisine acil şifalar dileyerek bir an evvel tekrar sahnelere dönmesini diliyoruz.

Serdar Sırtanadolu
serdar1@me.com

Inbar Fridman;

Dark song for a clear day...

Bir iki ay evvel başlayıp tam ortasında durakladığım **Herbie Hancock**'un **"Possibilities"** adlı otobiyografisine geri dönme saatlerindeyim. Bıraktığım yerden okumaya heyecanla devam ederken arka planda cep telefonumdan, muntazam ve geniş jazz kategorilerinden dolayı tercih ettiğim **Slacker Radio**'nun bir yayınını dinliyorum. Slacker Radio, diğer müzik türleri yanında, 14 ayrı jazz istasyonundan, bilinen kayıtlarla birlikte genç müzisyenlerin de yeni çalışmalarına bir hayli yer veren liberal bir kanal. Karışık, ancak özenle seçilmiş bir liste hazırlamışlar her zamanki gibi.

Yine böyle devam ederken yeni bir parça başlıyor, hayli belirgin bir yumuşaklıkta bir gitar tonu ve ustaca cümlelenmiş bir intro dikkatimi çekiyor. Daha önce dinlemediğim ancak ince dokunmuş bir kompozisyon. Gitarcının ön planda olduğu açıkca hissediliyor. Telefonumun ekranına bakıyorum: Artist: **"Inbar Fridman"**, Tune: **"Dark song for a clear day"** yazıyor.

Pek çok yeni, eski gitarcı isimlerine aşina olmama rağmen bu isim tamamen yabancı geliyor. Kimdir bu **"Inbar"**?, bu adamı neden daha önce duymadık diye düşünürken, merakımı gidermek üzere hemen araştırmaya koyuluyorum. Derken gecenin sürprizi; Önyargılı bir hisle "adam" diye tahmin ettiğim **Inbar Fridman** aslında İsrail'den genç bir kadın jazz gitarcı. Bu detay daha da ilgimi çekiyor çünkü, 30 yıl gibi uzun bir zamandan beri her çeşidini (ağabeyim Sıtkı Sırtanadolu sayesinde) takip ettiğim jazz gitarcılığının kadın temsilcilerine bu sazın azınlığında yer aldıkları için hem sempati, hem de derin saygı duymuşumdur. Ve ne yazıktır ki bu azınlık, **Emily Remler** (1957-1990) ve bir defasında harika bir canlı performansını da izlediğim **Leni Stern**'den öteye gidememiştir.

Fridman'ın 2013 çıkışlı **"Time Quartet Project"** başlıklı albümünü Spotify'dan buluyorum. Sanırım 3-4 kez dinliyorum albümü ertesi gün. Akıcı bir müzikalitesi, enstrümanının üzerinde özgüvenli bir hakimiyeti ve hafif bir dokunuşu var. Belli bir zaman dilimine sığdıramıyorsunuz tarzını. Grubuyla birlikte olgun ve ustaların

seviyesinde bir yorum çıkmış ortaya. Emily Remler'ın 1982'de People Dergisine verdiği roportajda kurduğu meşhur cümle geliyor aklıma: ***"I may look like a nice Jewish girl from New Jersey, but inside I'm a 50-year-old, heavyset black man, like Wes Montgomery".*** *(Size New Jersey'li şirin bir musevi kız gibi görünebilirim, ancak özümde Wes Montgomery gibi heybetli 50'lik bir zenciyim).*

- - -

Inbar'a ulaşıyorum hafta sonunda. Kısa bir yazışmadan sonra dergimize çok ilgi gösteriyor ve röportaj teklifimizi memnuniyetle kabul ediyor.

Öncelikle tekrar teşekkürler bizlere zaman ayırdığınız için, Inbar. İsminizi yeni duyanlar için biraz müzikal özgeçmişinizden bahseder misiniz?
Kendimi ve sanatımı okurlarınıza tanıtma imkanı verdiğiniz için ben de size çok teşekkür ederim. Aslında gitarı ilk elime almam 14 yaşımdayken oldu. Bir müzik hocam vardı ve beni özellikle Pat Metheny ve Michael Brecker'in sanatıyla tanıştırdı. O sıralarda enstrümantal müziği sadece klasik batı müziği olarak bilirdim, ve gitarın neler yapabileceğini bu vesileyle ilk defa duyuyordum. Çok etkileyiciydi enstrümantal jazz. Sürekli gitar çalışıyordum kendimi sınamak için ve çok keyif alıyordum. Değişik müzisyenler dinliyordum, çalıyordum, daha iyi anlamaya kendimi geliştirmeye çalışıyordum. Aradan iki-üç sene geçmişti, daha ileriye götürmek istiyordum gitar öğrenimimi ve 17 yaşımda ülkemin önde gelen müzik okulu **Rimon School of Jazz and Comtemporary Music**'e yazıldım.

Artık bunun bir hayat tarzı olabileceğini idrak etmişsiniz sanki... Ne istediğinizi biliyorsunuz. Herşey hızlı ilerliyor sanırım bundan sonra.
Kesinlikle! Çok iyi bir eğitim aldım Rimon'da ve bundan sonrasını tahmin edersiniz *(hızla ileriye alıyorum)*: Her jazz gönüllüsü gibi New York havasını solumak istiyordum. 22 yaşıma gelmiştim ve dört-beş haftalık bir deneme ziyareti yapmak amacıyla New York'a gitmeye karar verdim 1999'da. Varır varmaz ilk haftasında sihirli havasıyla New York beni çok etkiledi. Biraz daha kalmam gerektiğine inanmıştım hemen, daha çok öğrenmek ve çalmak istiyordum. Müzisyen çevrelerinden bilgiler edinirken Manhattan'a komşu New Jersey'deki **William Paterson University**'den haberdar oldum ve hemen başvurdum. Jazz Performansı bölümüne kabul edildim.

Bir jazz müzisyeni için o bölgede öğrenim görmek ve NYC jazz sahnesinin havasını solumak, paha biçilmez. Okul yanında şehirde de aktif olarak çaldığınızı okumuştum.
Evet. Okul ufkumu açtı tamamen. Orada **Gene Bertoncini, Harold Mabern, James Williams ve John Mosca**'yla çalıştım. Okul zamanım dışında sürekli değişik müzisyenler, gruplarla da çaldım şehirde. Mezun olduktan sonra da Manhattan'a taşındım. New York jazz sahnesinin içindeydim 6 sene boyunca. Bu süre zarfında, kendi özgün eserlerimin üzerinde çalışmalarıma da zaman ayırıyordum. **Aaron Goldberg, Donny McCaslin, Myron Walden, Will Vinson, Harry Whitaker ve Steve Cardenas** gibi harika müzisyenlerle doyurucu deneyimler yaşadım. Sahne aldığım kulüpler arasında **Smalls, Fat Cat, 55 Bar ve Blue Note**'u sayabilirim.

Daha sonra İsrail'e dönme kararı alıyorsunuz?
2005'te İsrail'e geri döndüm. Buradan da Avrupalı müzisyenlerle sürekli irtibattaydım. Temaslarımın canlı kalması sonucu Fransa'dan bascı **Olivier Gatto** ve piyanist **Camelia Ben Naceur**'un beraberindeki gruplarla turnelere çıkmaya başladım. Olivier ve Camelia'nin turnelerinde çok ilgi gördük. Davulda efsanevi ustadımız **Billy Cobham**'ın da bizimle bu turnelerde çalması ayrıca heyecan verici bir detaydı.

Son senelerde jazz radyolarında sürekli karşımıza çıkan Time Quartet Project'e geliyoruz?
New York günlerimden bu yana özgün eserlerimin üzerinde çalışıyordum. Camelia gibi bir hayli "ruhlu" bir piyanistle tanışmamdan sonra bunları artık hayata geçirmek istedik ve albüm fikri doğdu. 2013'te **Origin Records**'dan **"Inbar Fridman: Time Quartet Project"** kayıtlarını çıkardık. Lirik ve melodik bir çalışma oldu diyebilirim. Albümün genel hissi sanki provalarımızı ve kayıtlarımız yaptığımız Güney Fransa'nın "Pyrénées" bölgesinden de ilhamlar taşıyor gibi.

Söyleşilerin klasik sorularına girmeden olmayacak sanırım; Pat Metheny ve Michael Brecker etkileşimlerinden bahsetmiştiniz. Daha başka kimler var esinlenme listenizde? Ayrıca, şu sıralarda kimleri takip ediyorsunuz?
Jazz'la ilk tanıştığım zamanlarda piyano ve saksofon çok ilgimi çekiyordu. 14-16 yaşlarım arasında **Metheny ve Brecker** yanında **Bill Evans ve Chick Corea**'ya da odaklanmıştım. **Keith Jarrett ve John Coltrane** de bu listeye dahil tabii ki. Hepsini halen dinlerim, aynı heyecanla. Günümüz jazz sanatçılarına gelince; Sosyal medya ve internetten videolar bu konuda çok yardımcı oluyor, hepimiz için geçerli olduğu gibi. Yeni müzikleri, müzisyenleri zamanında izleyebiliyorum. Genelde New York'tan bildiğim isimlerin yaptığı işler ilk önce dikkatimi çekenler. Örneğin, değişik iki stil, **Kurt Rosenwinkel ve Peter Bernstein**'e bakarım hep. Ayrıca; **Miguel Zenon, Will Vinson, Aaron Goldberg, Jeff Ballard ve SF Jazz Collective**'i yakından takip ediyorum.

Son olarak; Ülkenizdeki jazz ortamını nasıl değerlendiriyorsunuz?
İsrail'deki jazz sahnesi biraz inişli çıkışlı diyebilirim. İstikrarı sağlamak için uğraşılıyor, takdir edersiniz. Çok kaliteli bir jazz müzisyeni kitlesi var ülkemde ancak sahne sayısı pek buna orantılı değil. Büyük şehirlerimizden sadece birkaç kulüp haftanın her gecesi jazz severler için canlı müzik ortamı sağlamayı başarabiliyor, ki bu vesileyle yeni isimlerin ve eserlerin varlığından haberdar olabiliyor aktif dinleyici. Ayrıca, senede iki defa **"Red Sea Jazz Festival"** düzenleniyor. Uluslararası bir etkinlik, yerel müzisyenler de sahne alıyorlar. Ama yine de genelde, devlet bazında sanata ve sanatçıya ayrılan bütçelerin yetersiz kaldığı, çoğu zaman da varolmadığı kanısındayım. Buna karşın, ülke çapında ve kendi öğrencilerim de dahil, ileri olgunlukta genç yeteneklerin sayısı bir hayli fazla. Bütün olumsuzluklara rağmen, bu gençlerin varlığını bilmek ve biraz da olsa etraflarında olmak beni çok memnun ediyor.

- - -

www.inbarmusic.com
https://www.facebook.com/inbarfridmanmusic
https://www.youtube.com/user/inb52/videos
https://itunes.apple.com/us/album/time-quartet-project/id594740003
http://originarts.com/recordings/recording.php?TitleID=82630

Inbar Fridman'ın sahne ve stüdyoda kullandıkları:
Gitar: '72, GIBSON ES-335
Amp: POLYTONE
Efekt: BOSS Digital Delay DD3 ve BOSS Distortion

Kaan Çağlayangöl
kaancaglayangol@hotmail.com

Harun Kolçak İle Eski Ve Yeniye Dair Her Şey

Her zaman söylediğim bir söz vardır; Türkiye'de ne kadar kalbur üstü müzisyen varsa o müzisyenlerin mutlaka yolu jazz ile kesişmiştir. İşte Harun Kolçak da o isimlerden birisi. Tahsin Ünüvar ile yaptığım röportajda kısaca değindiğimiz **Grup Şurup** önemli bir gruptur. Grup Şurup; **Tahsin Ünüvar**, Levent Çoker, **Şenova Ülker**, Erdem Sökmen, **Harun Kolçak**, Jozi Levi, **Ali Perret**, Deniz Dündar'dan oluşuyordu. Ayrıca Harun Kolçak'ın Durul Gence'nin 12 kişilik orkestrası ile yaptıkları çalışmalar benim için önemliydi. Maalesef o günlere ait bir kayıt elimizde yok. Ancak anlatılanlar kadarı ile biliyoruz. Umarım bir gün bir yerlerden zamanında kaydedilmiş şarkılar ortaya çıkar ve bizler de dinleriz. **Harun Kolçak**, Türkiye'nin en önemli bas gitaristlerinden biri, bunun dışında iyi bir müzik adamı. 1987 yılında Aşkın Nur Yengi ile birlikte seslendirdikleri, sözlerini Sezen Aksu'nun yazdığı müziğini ise Uğur Başar'ın yaptığı "Yeniden" adlı şarkıyla ve Antalya Akdeniz Akdeniz Festivali'nde iki birincilik almıştı.

Çoğumuz Harun Kolçak'ı pop dünyasına girdiği günlerden tanıyoruz fakat Harun Kolçak'ın jazz'dan rock müziğe, fusion'a sonrasında da pop müziğe kadar önemli bir müzik geçmişi var. 1970'li yıllarda başlayan müzik serüveni hala devam ediyor ve **Rock Off** adlı grubu ile müzik yapmaya devam ediyor. Röportajı yaptığımız günlerde ise **İskender Paydaş** ile Best Of albümü üzerine çalışıyorlardı.

Gençlik dönemlerinizde rock müziğe yöneldiniz ve bas gitara başladınız. Daha sonra stüdyo kayıtlarına da gitmeye başladınız. 1997 yılında Erkin Koray'ın "Tutkusu" albümünde yer aldınız. Bir süre sonra da bir grup kurdunuz ve Galata Kulesi'nde çalmaya başladınız. Rock müzikten jazz müziğe geçişiniz nasıl oldu?
Galata kulesinde çaldığımız grup **Jazz Junior**, daha çok deneysel arayışlar ve doğaçlamaya yönelikti. Herkes kendi birikimi, ruhu ile çalıyordu; jazz, rock, latin renkleri öne çıkıyordu.

Türkiye'de jazz müziği özellikle son 10 yılda büyük bir ivme kazandı. Neredeyse her ay yeni albümler piyasaya çıkıyor. Gerek enstrümental gerekse vokal jazz albümleri piyasaya çıkıyor. 2015 yılında bile Aydın Esen'in aranjörlüğünde 2 albüm piyasaya çıktı ve daha birçokları. Siz bir müzik adamı olarakbu durumu nasıl görüyorsunuz?
Türkiye'de jazz dinleyen belli bir kitle var, bu albümleri de onlar alıyor, dinliyorlar. Bizim jazz müzisyenlerimiz, yurt dışına açılmadıkça, pop sanatçılarına eşlik etmedikçe, ya da kendi işleri yoksa aç kalırlar.

1982-83 yılları arasında Durul Gence 12 kişilik orkestrasını kurarak İstanbul ve Kahire'de konserler verdi. Yeni orkestranın aranjmanlarını Emin Fındıkoğlu ile Aydın Esen'in yaptığı bu ekipte Aydın Esen (p), siz bas gitar, Erdoğan Ergun ve Şenova Ülker (tp), Yılmaz Beyaz (as), Serdar Kalafatoğlu

(clt), Levent Çoker (tb, Haşim Yedican (perc) Panama'lı Pablo Arosemena (Latin vurma sazları) idi. Bu bilgiyi dönemin Hey dergisinden almıştım. Bu ekiple nasıl bir araya gelmiştiniz ve nasıl çalışmalar yapmıştınız?
Durul Almanya'dan benimle irtibata geçti. Orkestradaki bütün arkadaşları bir araya getirdim. Durul da, gereken ekipmanla geldi, çalışmalara başladık. Özel konserler verdik. Benim için en unutulmaz olan, Vizon Show'la Kahire'ye gitmemizdi. Daha sonra orkestra dağıldı.
Yazarın notu: VizonShow başlangıcı 1979 tarihine dayanan Türkiye'nin ilk uluslararası moda gösterisidir. 8. VizonShow ise 20-27 Kasım 1982'de Kahire'de düzenlenen Türk Haftası bünyesindeki en büyük organizasyon oldu. Nasr City'de onbinlerce Mısırlıyı ağırladı. Bir DC9 a sığmayan büyük kadro Boeing 727 kiralanarak özel uçak ile Kahire'ye uçtu. Durul Gence orkestrası geziye katıldı. Türk bayrakları ile yapılan büyük finaller izleyicileri 1 hafta boyunca coşku ile ayağa kaldırdı.

Bir röportajınızda "Askerden geldikten sonra da jazz müziğine yöneldim. Türkiye'deki hemen hemen bütün jazz ustalarıyla çalışmalar yaptım ki bu bana gerçekten çok şey kazandırdı" demiştiniz. Jazz müziği ile ilgilenmek size neler kazandırdı, biraz açar mısınız bu konuyu?
Aydın Esen'le yakın arkadaşlığımız ve beraber çalmaya başlamamız beni jazz müziğine yönlendirdi. Taksim'de Bodrum Jazz Cafe'de Cengiz Teoman'ı da aramıza alıp bir trio kurduk. Kendi bestelerimizden oluşan repertuar vardı. Fusion denemelerini sanırım Türkiye'de ilk biz yaptık. Özellikle jazz'a gönül vermiş müzisyenlerin uğrak yeri olmuştu. Bir çok usta ile standart parçaları da çalıyorduk. Jazz doğaçlamalarda armonik zenginlik, özgürlük kattı bana.

Rıza Silahlıpoda Ritm 68 orkestrasına 1978 yılında bas gitarist Oğuz Katmandu askere gidince orkestraya bas gitarist olarak katıldığınızı biliyorum daha sonra ise Aydın Esen, Neşet Ruacan, Nükhet Ruacan ve Erol Pekcan ile çalıştınız. Aydın Esen'le nasıl çalışmalar yapmıştınız? Ayhan Sicimoğlu ile konuşmalarımdan birisinde Aydın Esen'in grubundan kendisinin de perküsyon çaldığını söylemişti. Ekipte başka kimler vardı ve repetuar olarak nasıl şarkılar seçilmişti?
Bu sorunun cevabını yukarıda vermiş oldum sanırım. Aydın, Cengiz, ben çekirdek gruptuk, bir çok arkadaş bize katılıyordu.

Daha sonra Onno Tunç'tan orkestrasına katılması için teklif aldınız ve 7 yıl boyunca Onno Tunç Orkestrası`nda bas gitar çaldınız, vokal de yapıyordunuz. Bildiğim kadarıyla Cengiz Tuncer de davul çalıyordu Onno Tunç Orkestrası'ndaydı. Nasıl bir

deneyimdi sizin için büyük usta Onno Tunç ile çalışmak?
Onno Tunç benim için hala Türkiye'nin en doğru çalan bas gitaristidir. Zaten büyük hayranlığım vardı. Galata Kulesi'nde, Emin Fındıkoğlu, Neşet Ruacan, Arto Tunçboyacıyan'la çaldıkları günler, en önde oturur seyreder, bir şeyler kapmaya çalışırdım. Onno ile çalışmak okul gibiydi. Onunla Debussy, Erik Satie, Ravel, Rachmaninov gibi bestecileri daha yakından tanıdım ve müziğin evrenselliğini yakalama fırsatı buldum.

1991-2012 yılları arasında 8 albüm yaptınız ve neredeyse hepsi ses getiren albümler oldu. Jazz üzerine bir albüm ya da proje yapmayı düşünüyor musunuz?
Albümlerimdeki armonik zenginliğin jazz yaptığım günlerin de etkisi var. Hayır, jazz albümü yapmayı düşünmüyorum. Ama misafir olarak davet edilirsem seve seve katılırım. Tabii Miles Davis'in son zamanlarda yaptıkları gibi bir albüme hayır demem. Ama bunu yapacak prodüktör var mı bilmiyorum.

Peki jazz müziği Harun Kolçak çin ne ifade ediyor?
Standart, klasik jazz müziğine saygım sonsuz. Ama bana yukarıda da yazdığım gibi Miles Davis gibi gerçekten özgürlüğe yelken açmış adamlar hitap ediyor. Yani benim için jazz, özgürlüktür.

Aşkın Nur Yengi ile Kuşadası Altın Güvercin Şarkı Yarışması'nda sözlerini Sezen Aksu'nun yazdığı müziğini ise Uğur Başar'ın yaptığı "Yeniden" adlı şarkıyla ve Antalya Akdeniz Akdeniz Festivali'nde iki birincilik aldınız. Bu ödüllerden hemen sonra Aşkın Nur Yengi ve sizin albümleriniz piyasaya çıktı ve büyük ses getirdi. Bu tür yarışmaların günümüzde TV kanalları aracılığıyla olan yarışmalardan çok farklı olduğu bir gerçek. Sizin birincilik aldığınız dönemlerde ciddi jüriler vardı.
Evet; doğru. Şunu da belirtmek isterim Aşkın viyolonsel bölümü mezunudur. Ben de bas gitaristim aslında, hatta bir süre ders de verdim. Yani jüri de, yarışmacılar da müziği biliyordu.

Onno Tunç için sıklıkla diyorsunuz ki; "Sezen'in olsun benim, Levent'in, Sertab'ın, Aşkın'ın aklınıza kim geliyorsa hocamızdır, yani ben Onno'dan çok şey öğrendim". Sizin de hocalık yaptığınızı biliyorum, tekrar hocalık yapmayı ya da birikimlerinizi paylaşmak adına bir çalışma içine girmeyi düşünüyor musunuz?
Hocalık değil de, süpervizörlük gibi şeyler yapabilirim. Workshop da olabilir mesela...

Arkamda Onno Tunç gibi bir müzisyen olmasaydı asla pop albümü yapmazdım. 90'lı yıllarda pop müziğin kalitesi yüksekti. Ancak Onno Tunç'un ölümünden sonra, Garo Mafyan ve Özdemir Erdoğan gibi isimler de piyasadan uzaklaşınca pop müziğin çıtası aşağı indi" diyorsunuz. Bu tespitinizi çok önemsiyorum ve katılıyorum. Peki benim sorum şu; pop müzik nasıl ayağa kalkar?
Özdemir Erdoğan değil, Atilla Özdemiroğlu demiştim. "Fast Food" kafası olan yapımcılar piyasadan silinmedikçe, pop müzik 90'lar gibi kaliteli olmaz.

Ben popçu değil müzik adamıyım, besteciyim, söz yazarıyım ve hocayım diyorsunuz. Bugün bunu diyebilecek kişi sayısı çok az ve gittikçe de azalıyor. Ülkemizde müzik adına değerler bir bir yitiriliyor ve yerine yenileri koyulamıyor mu acaba?
Konamıyor, biliyorsunuz. Çünkü o gen. Arkadaşlar bizim sahip olduğumuz temele sahip değiller.

Bas gitar çalışınız benim daha önce çok az kişide rastladığım bir tavra sahip. Bas gitarist olarak ülkemizde ve dünyada kimleri dinlersiniz, beğenirsiniz ve takip edersiniz? Jazz müziğinde dinlediğiniz ve beğendiğiniz yerli ve yabancı müzisyenler kimler?
Bas çalışımdaki melodik ve aktif tavır, Paul McCartney ve Jack Bruce dinleyerek yetişmemden kaynaklanıyor. Benim jazz anlayışım yineleyeyim, Miles Davis, Joe Zawinul gibi adamlardır, ki onları daha çok "evrensel müzik" olarak değerlendiriyorum. Türkiye'de Emin Fındıkoğlu, Neşet Ruacan, Aydın Esen dinlerim.

Harun Kolçak Project ve Harun Kolçak Rock Off adıyla konserler verdiniz. Rock Off hala devam ediyor bildiğim kadarıyla. Albüm canlı performanslarda birlikte olduğunuz ekiple mi olacak. Yakında yeni bir albüm çıkaracağınıza dair beyanlarınız basında yer aldı. Üzerinde çalışmaya başladınız mı, biraz bizlere anlatır mısınız?
Rock Off tabii ki devam ediyor. Şu an İskender Paydaş'la çok farklı bir Best Of yapıyoruz. 90'lar ruhunu günümüz soundu ile birleştiren bir albüm oluyor. Rock Off, daha çok sahnede aktif bir grup. Ortama göre "yumuşuyor", ya da coşuyoruz.

Son olarak Grup Şurup'tan da bahsedilir misiniz?
Grup Şurup, benim sahnede ilk şarkı söylediğim gruptur. Michael Franks'den "Lady Wants To Know" söylemiştim. Ama grubun sabit elemanı değildim.
Öncelikle Harun Kolçak'a içten cevapları için teşekkür ederim. Müzikte ayrıntılar çok önemlidir fakat bizde pek bilinmez, merak da edilmez. Popüler müziğimizde zaman zaman kendini tekrarlayanlar olsa da orijinal işler de yapılmadı değil. Harun Kolçak gibi müzisyenlerin çoğalması gerekiyor, niye diyebilirsiniz. Hemen açıklayayım; eğer bir ülkede müziği bilen müzik adamları olursa o ülkede müziğin kalitesi yükselir. Bugün hala iki lafımızdan birisi Onno Tunç ise sebebi bir daha öyle bir müzik adamının gelmemesidir. Müziğe eğlence gözüyle bakılmasının en önemli nedenlerinden birisi de günümüzde TV ekranlarında yapılan müzik yarışmalarıdır. Maalesef bu yarışmalar son derece sulandırılmış şekilde yapılıyor, o programlara müzik yarışması gözüyle bakamıyorum çünkü hepsi birer tiyatro. Hem de kötü sahnelenen bir tiyatro. Halbuki geçmişte müzik yarışmaları böyle değildi, ciddi jürü üyeleri ve ciddi müzikler vardı. Bugünlerde o yarışmalara gıpta ile bakıyorum ve bir yerden bir kayıt bulsam büyük bir zevkle seyrediyorum. O günlerdeki yarışmalardan Harun Kolçak gibi müzisyenler çıkıyordu. Artık öyle bir durum yok çünkü asıl amaç reyting oldu. Tabii TV kanalları birer ticari kurum fakat az biraz da kalite olması gerekiyor, bu olmadığı sürece ancak toplum, orada çıkacak olan polemiklere kulak kabartır ve ne zaman kavga çıkacak diye merak eder. Harun Kolçak, Aşkın Nur Yengi ile birlikte kazandıkları yarışma için; "Yani jüri de, yarışmacılar da müziği biliyordu" dedi. Harun Kolçak'ın bu konuyla ilgili geçtiğimiz yıllarda yaptığı açıklamayı çok beğenmiştim. Biliyorsunuz American Idol adlı bir yarışma var. İlk sezonunda American Idol: The Search for a Superstar olarak adlandırılmış American Idol, Simon Fuller tarafından yaratılmış ve yapımcılığını 19 Entertainment'in, dağıtımcılığını FremantleMedia North America'nın üstlendiği bir şarkı yarışmasıdır. 11 Haziran 2002'de Fox kanalında yayınlanmaya başlamıştır. Harun Kolçak, 02.03.2013 tarihinde katıldığı bir TV programında, söz konusu müzik yarışmaları hakkındaki fikirlerini şöyle anlatıyordu; "Steven Tyler, Jennifer Lopez. Bunlar çok donanımlı ve kendileriyle ilgili olan bütün sorunlarını halletmiş, kendileriyle barışmış, kendi özgüvenleri yerinde insanlar. American Idol'ı ben de seyrediyorum. Yani bize döndüğümüz zaman tabii ki eskileri bir kenara koyuyorum, çok değerli jüri üyeleri zamanında vardı. Ama bugünkü jüri üyelerimize baktığımız zaman Sol anahtarının hangi çizgide olduğunu bilmeyen insanlar, müzikten bihaber insanların çok heyecanlı, o çok ileriye dönük, belki çok niyetleri olan çocukları yermeleri, zaman zaman o çocukları çok üzmeleri benim hiç hoşuma gitmiyor. Şu anda bir yarışma var mesela, bana göre orada kimse müzik bilmiyor ve o jüri üyeleri benim sınavımdan geçemezler".
İşte bu yüzden Harun Kolçak gibi müzik adamlarının sayısının artması gerektiğini düşünüyorum. Sevgiyle kalın.

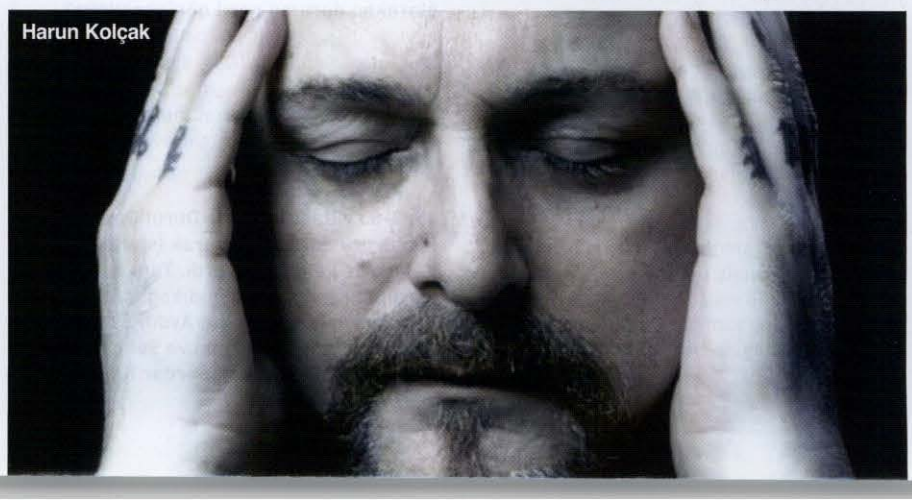
Harun Kolçak

Cansu Tanrıkulu
aysecansutanrikulu@gmail.com

Kevin Mahogany ile jazz vokal eğitimi üzerine...

Kevin Mahogany vokalistliğinin yanında bir iş adamı ve eğitimci olarak da dikkat çeken, şarkıcılığa başlamadan önce başka enstrümanlarda deneyim kazanmış, birçok albümde imzası bulunan bir vokalist. Ayrıca T.S. Monk ve Elvin Jones gibi isimlerle çalışmış ve Berklee College of Music, University of Miami gibi kurumlarda eğitimci olarak bulunmuş başarılı bir müzisyen. 12 Kasım'da Nardis'teki performansından sonra küçük bir sohbet gerçekleştirme şansımız oldu; özellikle geçmişi, fikirleri ve şu an yaptıklarıyla ilgili konuştuk...

Öncelikle performansınız ve ballad'larla dolu bir gece için teşekkür ederiz.
Ben teşekkür ederim. Ballad'ları ben de çok severim. Her defasında bu kadar çok ballad söylemem ama bu gece fırsattan faydalanayım dedim.

İznizle röportaja öncelikle sevimli sorularla başlamak istiyorum. Türkiye'de bulunmaktan memnun musunuz? Şimdiye kadar deneyimleriniz nasıl oldu?
İstanbul'u seviyorum; Türkiye'de çok fazla yer görmedim henüz ama İstanbul'da geçirdiğim zamandan keyif aldım. Ankara gibi diğer şehirlere de gitmek istedim ama şimdiye kadar İstanbul dışına çıkmadım. Buraya gelmekten oldukça keyif alıyorum; şehir güzel ve insanları da arkadaş canlısı görünüyor. İnsanın evinden bu kadar uzağa seyahat ederken rahat hissetmesi çok zor; ama ben burada bu sıkıntıyı yaşamıyorum.

Bunu duymak çok güzel! Daha önce Türkiye'ye gelmiş miydiniz? Ve buradaki jazz ortamı hakkında ne düşünüyorsunuz?
Daha önce de konser sebebiyle gelmiştim; şimdiye kadar 3-4 defa gelmiş oldum. Yalnızca İstanbul'u gördüğüm için Türkiye'deki genel jazz ortamı hakkında çok bilgim yok ama bu gece dinleyenleri gözlemlediğim kadarıyla yaptığım müziğin hoşlarına gittiğini düşünüyorum. Öncelikle neler sunacağımı görüp sonra bana karşılık veren bir seyirci vardı ve gecenin sonunda herşeyin güzel gittiğini söyleyebilirim.

Geçmişinizle ilgili yaptığım araştırmalardan ve daha önce dinlediğim röportajlarınızdan şarkı söylemeye başlamadan önce saksofon ve klarnet çaldığınızı öğrendim. Bu konuda daha önce birçok soru cevaplamışsınız ama ben de genç bir vokalist olarak bu konuyla ilgili merak ettiğim bir soruyu sormak istiyorum: vokalistlikten önce enstrüman çalmanın size nasıl katkıları oldu?
Bence şarkı söylerken öğrenmen gereken çok sayıda temel bilgiyi enstrüman çalarken öğrenebiliyorsun. Kurduğun cümleleri geliştirmeye, entonasyonunu kuvvetlendirmeye yarayan bir süreç. Ayrıca ritim, zaman algısı, nota okuyabilmek gibi birçok faktör öncelikle enstrüman çaldığım için kuvvetlendi diyebilirim. Ayrıca bu algıyla edindiğim tüm teknik bilgileri halen her gün yeni şarkılar öğrenirken, beste yaparken ya da yeni bir şeyler okurken kullanıyorum.

Özellikle Avrupa içinde çok fazla seyahat ediyorsunuz değil mi?
Avrupa, ABD ve Rusya dahilinde çok seyahat ediyorum evet. Ayrıca Afrika'da da bulundum. Asya'da Japonya'ya gittim.

Bu seyahatler boyunca farklı ülkelerden birçok öğrenciniz oldu ve öğretmenlik deneyimi edindiniz. Jazz eğitimi konusunda, öğrenciler arasında gözlemlediğiniz genel farklar var mı?
Bu durumda öncelikle unutulmaması gereken bir fark: dil. Yalnızca dillerin farklı olması yüzünden birçok öğrenci İngilizcedeki sesleri Amerika'dakine göre farklı telaffuz ediyor. Jazz'ın anavatanı ABD ve anadili de İngilizce olduğu için söylenişi de buna uygun şekilde yapılmalı. Ben İtalyanca operalar söylemek istersem düzgün bir İtalyanca ile, kısaltmalar ya da argo kullanmadan söylemem gerekir. Jazz'da da aynı şey geçerli. Bazen bu durum nedeniyle küçük sıkıntılar olabiliyor ama bunun dışında temeller her öğrenci için aynı.

Siz geçmişinizi kendi müzikal kimliğinize oldukça katıyorsunuz. Peki farklı ülkelerden öğrencilerinize etnik kimliklerini yaptıkları müziğe katmalarını önerir misiniz?
Elbette, halen jazz sınırları içinde olan bir müzik ortaya çıkararak bunu yapabiliyorlarsa bu konuda bir problem görmüyorum. Kendi geçmişlerinden bir olayı alıp, jazz armonisi dahilinde onu işleyip ortaya bir şarkı çıkarıyorlarsa bu tabi ki çok güzel.

Özellikle gençliğinizde Motown'dan çok etkilendiğinizi duydum. Başka neler dinlerdiniz? Nelerden etkilendiniz?
Gençliğimde zamanın müziği oydu. Tabi başka türler de vardı; erken Rock'n Roll dönemi gibi ama en baskın olan Motown'du. Ben çok sayıda farklı müzik türünden etkilendim, halen farklı farklı birçok şey dinliyorum ama yine de yaşadığım yerde Motown en baskınıydı diyebilirim. Aslında aklına Motown deyince gelen herhangi bir ismi söyleyebilirim; çünkü radyoda çalan ve sürekli duyduğumuz müzik buydu. Zamanın pop müziğinde, jazz, country ve hatta klasik müzikte dinlediğim birçok kişi vardı.

Klasik şan eğitimi aldığınızı okudum. Ses konusunda başka eğitimler de aldınız mı?
Hayır klasik dışında başka ses eğitimim olmadı. Üniversiteye başladığım zamanlarda bu konuda sunulan tek eğitim buydu. Ancak zaten şarkı söylemenin temelleri hangi türde olursa olsun aynıdır. Her zaman entonasyon, diksiyon, nefes desteği, cümle kurumu ve anlaşılırlık her stilde önemlidir. Klasik eğitim almış olmamın doğrudan başka bir stille başlamaya göre daha disiplinli olduğu için iyi bir başlangıç olduğunu düşünüyorum.

Sesinizin tonu gerçekten çok güzel. Ton üzerine çalışırken kendinize örnek olarak belirlediğiniz isimler var mıydı?
Teşekkür ederim. Aslında bir isim var diyemem. Olsa bile her hafta değişir bu isim zaten. O hafta içinde dinlediğim kişiye, beğenip de benzer şekilde söylemeye çalıştığım kişiye göre değişkenlik gösteren bir konu bu. Bugüne kadar birçok renk denedim; mesela halen RnB söylemeyi çok severim ve iyi yaptığımı düşünüyorum ama jazz yaptığım şeyler içinde en ağır basanı.

Sizi şarkıcılığa başlatan şey neydi? Özellikle saksofon çalmaya devam etmek yerine şarkıcılığı seçmenizin sebebi nedir?
Saksofonda geldiğim seviyeden daha fazla ilerleyemeyeceğimi hissettim. Bu mükemmel çaldığım için değildi; hatta büyük ihtimalle ortalama bir seviyedeydim ama kendimi hiç bu şekilde bir grubu yönetirken hayal edemiyordum. Başladığım yerde yani big band'de çalmayı seviyordum ama saksofon çalarak bir grubu yönetmek fikri aklımdan bile geçmedi. Aslında şarkı söyleyebiliyordum ama saksofon ile başlamamın sebebi o zamanlar etrafta çok fazla insanın şarkı söyleyebildiğini düşünmemdi. Farklı bir yöne gidebilmek adına enstrümanımı seçtim. Şarkıcılığa odaklanmam ise üniversite yıllarına kadar olmadı.

Söylediğiniz ilk jazz standardını hatırlıyor musunuz? Ya da hayatınızda ayrı bir yeri olan bir standart var mı?
Bunu hatırlamak çok zor. Bu soruya belki "Watch What Happens" cevabını verebilirim; çünkü ben big band'de çalarken gelen bir solistin bunu söylediğini ve onu dinlerken şarkı söylemeye odaklanmam gerektiğini hissettiğimi hatırlıyorum.

Tekrar seyahatlerinizle ilgili bir soru sormak istiyorum. Birçok yerde bulunma fırsatınız oldu. Özellikle jazz ortamı açısından favori bir şehriniz var mı?
Seyahat ederken bulunduğum şehirlerin jazz atmosferinin bir parçası da ben oluyorum, çalıştığım ve başka konserler göremediğim için bu soruyu cevaplamak zor. Ama birçok insan buna cevap olarak New York diyecektir; çünkü işini bitirdiğinde bile görebileceğin çok fazla şey oluyor. Bir sürü insan dinleme şansına sahip olduğun bir yer. İlla bir şehir seçmem gerekirse bu nedenle New York diyebilirim.

Bu kadar yoğun seyahat etmek bazen çok yorucu olabiliyor. Sesinizin sağlığını korumak adına bu dönemlerde kullandığınız bir yöntem var mı?
Seyahatlerim boyunca genelde günlerimin büyük bir kısmını bulunduğum şehirleri gezmeye, enerjimi harcayıp akşamları da şarkı söylemeye çalışmaya ayırmıyorum. Ya da bu aktiviteye ayırdığım zaman sınırlı oluyor. Genellikle gün içinde dinlenip sesimi korumaya odaklanmayı tercih ediyorum.

Başka bir ülkenin müziğinden etkilendiniz mi?
Tam olarak etkilenmek denemez ama Brezilya müziklerini, sambaları dinlemekten hoşlanıyorum. Dinlediğim müziği seçerken verilen etiketlere çok da katılmıyorum aslında. Benim için iki çeşit müzik var; iyi müzik ve kötü müzik. Eğer bir müziği seviyorsan iyidir; sevmiyorsan kötüdür. Ama bu yalnızca kişisel bir fikirdir bu nedenle başka birine iyi ya da kötü müziğin ne olduğunu söyleyemem.

Başka stillerde yapmayı planladığınız projeleriniz var mı?
Aslında haftaya Viyana'ya yeni bir blues albümü kaydetmeye gidiyorum. İçindekilerin hepsi benim bestelerim olacak ve geleneksel jazz yerine blues ağırlıklı bir albüm ortaya çıkacak.

Dinlemekten en çok keyif aldığınız kayıtlara, albümlere örnek verebilir misiniz?
En sevdiklerimden biri kesinlikle Al Jarreau'dan "Look to the Rainbow". Jon Hendricks'ten "Freddie Freeloader", Manhattan Transfer'ın yaptığı neredeyse herşey bu listeye dahil diyebilirim. Ayrıca klarnetle klasik müzik çaldığım zamanlardan da favorilerim var: Aaaron Copland – Fanfare For the Common Man buna örnek verebileceklerimden biri.

Genç vokallere son bir öneriniz var mı?
Çalışın! Dinleyin ve çalışın! Yalnızca vokalleri değil; bütün enstrümanları dinleyin ve kendinizi sınırlamayın. Dinlediğiniz bütün sololardan edindiğiniz bilgilerle doğaçlama dağarcığınız genişleyebilir ve daha heyecanlı sololar ortaya çıkarabilirsiniz.

Özür; Geçen sayıda teknik bir hata ile röportaj metni başka bir metindi, düzeltir özür dileriz.

Onur Acımaz
onur.acimaz@gmail.com

22. İzmir Avrupa Jazz Festivali 05 - 21 Mart 2015 tarihleri arasında yapıldı...

İzmir Kültür Sanat ve Eğitim Vakfı'nın, İzmir Büyükşehir Belediyesi'nin katkılarıyla düzenlediği 22. İzmir Avrupa Jazz Festivali 05-21 Mart 2015 tarihleri arasında yapıldı.

İzmir İtalya Konsolosluğu, İzmir Fransız Kültür Merkezi, Yaşar Holding, Lüksemburg Büyükelçiliği, Luxemburg Export Office, Polonya Cumhuriyeti İstanbul Başkonsolosluğu, Adam Mickiewicz Enstitüsü, Avusturya Kültür Ofisi, Slovakya Cumhuriyeti İzmir Fahri Konsolosluğu, İzmir İsviçre Konsolosluğu işbirliği ile düzenlenen Festival, 5 Mart 2015 Perşembe günü AASSM'de yapılacak sergi açılışı, kokteyl ve Ufuk-Bahar Dördüncü Duo & Erik Truffaz Quartet konseri ile başladı. Öncesinde, 13. Jazz Afişi yarışmasında ödül ve sergileme alan genç grafik sanatçılarına katılım belgeleri sunuldu.

Kuruluşundan bu yana aralıksız düzenlediği Uluslararası İzmir Festivali ve İzmir Avrupa Jazz Festivali ile İzmir'in kültür ve sanat yaşamında vaz geçilmez bir yer edinen, kentin sanat beğenisinin gelişmesine katkıda bulunan, yanı sıra genç sanatseverlerin yetişmesini sağlayan İzmir Kültür Sanat ve Eğitim Vakfı, 22. İzmir Avrupa Jazz Festivali'ni İzmirlilerle el ele gerçekleştirildi. Yirmi iki yıldır Avrupa Jazzının en iyilerini İzmirlilerle buluşturan İKSEV'in, bu yıl sayısını artırdığı ve çeşitlendirdiği halka açık etkinlikleri ile kentin sanat yaşamına katkıda bulunmak isteyen kişi ve kuruluşların İzmir Avrupa Jazz Festivali tarihlerine rastlayan "jazz" temalı özel etkinlikleri her kesimden İzmirlinin Festival coşkusunu yaşamasını sağlıyor.

Avrupa Jazz Network (EJN) üyesi 22. İzmir Avrupa Jazz Festivali, her yıl olduğu gibi bu yıl da jazz eğitimi konusunda genç sanatçılara farklı olanaklar sunacak. Atölye çalışmalarına katılan genç jazzcılar Festival programında yer alan final konseriyle ilk kez uluslararası bir sahnede çalma fırsatı buluyor. Geçen yıl atölye çalışmaları arasına alınan grafik, bu yıl genç grafikçiler için yeni bir ufuk açtı. Jazzine- Fanzin Üretim Atölyesi ile bir üst boyuta taşındı.

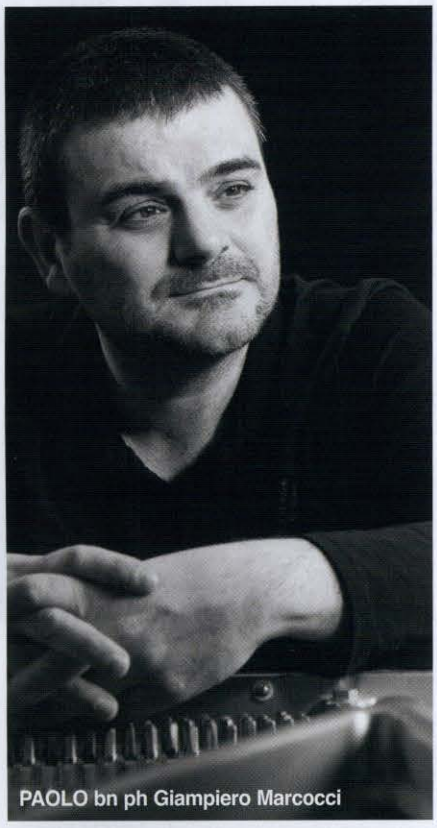
PAOLO bn ph Giampiero Marcocci

Yirmi ikinci yılın halka açık sürpriz etkinliklerinden biri de Cine- Jazz Maratondu. Sinema & Jazz Severler, Festival Danışmanı Francesco Martinelli'nin sunumuyla gelmiş geçmiş en iyi jazz temalı filmleri artarda orijinal dillerinde izleme fırsatı buldular.

İzmirliler; 5- 21 Mart 2015 tarihleri arasında biri dünya prömiyeri sekiz unutulmaz konserin yanı sıra, aralarında iki sergi, altı film gösterisi, bir seminer, dört atölye çalışmasının da bulunduğu toplam on iki halka açık etkinliğe katıldı.

Açılış Dünya Prömiyeri İle

22. İzmir Avrupa Jazz Festivali 5 Mart 2015 Perşembe günü AASSM'de, Ufuk-Bahar Dördüncü Duo & Erik Truffaz Quartet'in son projesi "Jazz Meets Classics"'in dünya prömiyeri ile başladı. Avrupa Jazzının temel taşlarından biri kabul edilen Erik Truffaz ile günümüz piyano ikilileri arasında istisnai bir yere sahip olan Ufuk & Bahar Dördüncü, Truffaz'ın İstanbul sevgisini dile getiren "Taksim" adlı eserinin ilk seslendirilişini yaptı. Klasik müziğin ve jazzın önemli isimlerini biraya getiren projenin ikinci bölümünde Erik Truffaz (trompet); Marcello Giuliani (bas), Marc Erbetta (davul) ve Benoît Corboz'dan (piyano, Fender Rhodes, Hammond) oluşan dörtlüsü ile eski ve yeni çalışmalarından örnekler sundu.

Çok Yönlü Sabatino

Piyanist, besteci ve aranjör olarak İtalyan jazz müziğinin önemli temsilcilerinden biri olan Paola Di Sabatino ile Marco Siniscalco (bas) ve Glauco Di Sabatino (davul)'dan oluşan Trio'su 6 Mart 2015 Cuma günü İzmir İtalya Konsolosluğu işbirliği ile AASSM Küçük Salon'da bir konser verdi. Çok yönlü bir sanatçı olarak önemli bir kariyere sahip olan Sabatino dünyaca ünlü pek çok sanatçıyla yaptığı ortak çalışmalar ve verimli işbirliği ile tanınmaktadır. Halen L'Aquila Müzik Konservatuarında "A.Casella" isimli jazz müzik departmanının profesörü ve sorumlusu olarak da görev yapan Sabatino ve Triosu, Festival'in geleneksel Açık Jazz Orkestrası Atölyesi'ni de yönetti.

Festivalin Neşesi

12. İzmir Avrupa Jazz Festivali'nden bu yana her yıl iki başarılı genç jazz'cının burslu olarak İtalya'ya jazz eğitimine gitmesini sağlayan Açık Jazz Orkestrası Atölyesi bu yıl 7.8.9 Mart tarihleri arasındaydı. İzmir İtalya Konsolosluğu işbirliği ile yapıldı. Paolo Sabatino Trio yönetimindeki atölyeye bu yıl 23 genç sanatçı katıldı. Her yıl Festival'in en coşkulu konseri olan ve büyük ilgi gören Açık Jazz Orkestrası Final Konseri 9 Mart 2015 Pazartesi günü AASSM Küçük Salon'da yapıldı.

Farklı Bir Müzikal Deneyim İçin: Khalifeschumachertristano

Yaşar Holding, Lüksemburg Büyükelçiliği, Lüksemburg İzmir Fahri Konsolosluğu ve Luxemburg Export Office işbirliği ile 12 Mart 2015 Perşembe günü AASSM Küçük Salon'da sahne alan KhalifeSchumacherTristano üçlüsü 22. İzmir Avrupa Jazz Festivali'nin unutulmaz konserlerinden birine imza attı.

Ufuk Bahar Dördüncü

Kst by Martine De Lagardere

Mateusz Smoczynski Quintet

Mario Rom İle Her Şey Serbest
22. İzmir Avrupa Jazz Festivali, 16 Mart 2015 Pazartesi günü Avusturya Kültür ofisi işbirliği ile gerçekleştirilecek Mario Rom's Interzone konseri ile devam etti. Mario Rom (trompet), Lukas Kranzelbinder (bas), Herbert Pirker'den (davul) oluşan üçlü AASSM Küçük salonda hard bop'tan avant-garde'a hatta funk müziğe kadar jazz müziğin tüm olası stilleri arasında serbestçe hareket eden sitilleriyle İzmir'de yeni hayranlar edindi.

Slovak Jazz'ının Harika İkilisi
Geçen yıl olağanüstü performansı ile nefesleri kesen ve Festival izleyicilerini Slovak jazz'ı ile tanıştıran Piyanist Ondrej Krajnak, 22. İzmir Avrupa Jazz Festivali'ne sıra dışı vokal sanatçısı Hanka Gregusova ile geri döndü. 19 Mart 2015 Perşembe günü Slovakya Cumhuriyeti İzmir Fahri Konsolosluğu işbirliği ile AASSM Küçük Salon'da yapılan konserde harika ikili Gregusova'nın jazz ve soul müzik birleşiminden oluşan kendine has müzikal tarzıyla dinleyenlerini büyüledi. İkili aynı gün saat 11.00- 13.00 arasında bir atölye çalışması da yaptı.

Kapanış Who Trio'dan
22. İzmir Avrupa Jazz Festivali, 21 Mart 2015 Cumartesi akşamı WHO Trio konseriyle sona erdi. Michel Wintsch (piyano), Bänz Oester (bas) ve Gerry Hemingway'den (davul) oluşan Üçlü, İzmir İsviçre Konsolosluğu işbirliği ile Festivale katıldı. Jazz müzik geleneğini "progressive rock"un saf gücüyle bağlayan Michel Wintsch, Avrupa jazz çevrelerinin en çok rağbet gören bas sanatçılarından Bänz Oester ve 1974 yılından bu yana besteci, performans sanatçısı ve bir orkestra sanatçısı olarak hayatını sürdüren Gerry Hemingway'den oluşan WHO, sıra dışı tarzlarıyla unutulmaz bir kapanış konserine imza attı.

Açık Etkinlikler – Jazz Her Yerde
22. İzmir Avrupa Jazz Festivali boyunca İzmir'de Jazz Her yerde oldu. Bu yıl sayıları artan ve çeşitlenen halka açık etkinlikler, İzmirli kişi ve kurumların Festival dönemine

Farklı müzikal kökenlerden gelen, KhalifeSchumacherTristano, melodik, armonik ve ritmik, güvenilir ama riskli tarzlarıyla izleyicilerine bambaşka bir müzikal deneyim yaşattı. Bachar Khalifé (perküsyon), Pascal Schumacher (vibes, marimba, glockenspiel) ve Francesco Tristano (piyano, elektronik) çok yönlü, huzur, mizah ve berraklık sunan müzikleriyle Festival'e renk kattı.

Müzikseverlerin Umudu: Mateusz Smoczynski
Mateusz Smoczynski (keman), Konrad Zemler (gitar), Jan Smoczynski (piyano), Wojciech Pulcyn (kontrbas), Michal Miskiewicz'den (davul) oluşan Mateusz Smoczynski Quintet, 14 Mart 2015 Cumartesi günü AASSM Konser Salonu'nda Polonya Jazzının en güzel örneklerini sundu. Varşova Frederic Chopin Müzik Akademisi'nden mezun olan, 2007 Müzikseverlerin umudu kategorisinde Jazz Oskarı sahibi Smoczynski, jazz müziğine 1999'da başladı ve o günden bu yana başta Polonya'nın, Avrupa'nın en iyileriyle çaldı. Polonya Cumhuriyeti İstanbul Başkonsolosluğu ve Adam Mickiewicz Enstitüsü Culturel PL işbirliği ile gerçekleştirilen konserde Mateusz Smoczynski Beşlisi, kendilerine büyük çapta ün sağlayan çalışmalarından örnekler sundu. Beşli, 14 Mart 2014 Cumartesi günü saat 11.00-13.00 arasında İKSEV'de bir atölye çalışması da yaptı.

rastlayan özel etkinliklerini jazz temalı seçmeleriyle daha da renklendi. Böylece her kesimden İzmirli Festival coşkusunu yaşandı.

Birbirinden İlginç Afişler
22. İzmir Avrupa Jazz Festivali'nin afişinin belirlendiği 13. Jazz Afişi Yarışma Sergisi 5-21 Mart 2015 tarihleri arasında AASSM Alt fuayede sanatseverlerin görüşüne sunuldu. Türkiye'nin her yerinden 452 afişin katıldığı, bunlardan şartnameye uymayan 13 afişin diskalifiye edildiği yarışmada, Erzurum'dan Alperen Güldü'nün afişi birinci oldu, 33 eser sergilenmeye değer bulundu. 13. Jazz Afişi Yarışması Sergisi Festival süresince AASSM alt Fuayede izlenime açık tutuldu.

Jazzın Büyülü Fotoğrafları
Jazz fotoğrafı denince akla ilk gelen isim Aykut Uslutekin, 4- 14 Mart 2015 tarihleri arasında İzmir'in yeni sanat galerisi Contemporary Art Gallery'de "Jazz'ın Büyüsü" fotoğraf sergisini açtı. İzmirliler sergide Uslutekin'in çektiği, jazz'ın önemli isimlerinin fotoğraflarını görme fırsatı buldu.

Jazz'lı Randevu
7 Mart 2015 Cumartesi günü Alsancak Edit Radyo & Cafe'de Moda, Tasarım ve Jazz'ın Rendezvous'u vardı. İzmir'de özgür ve yaratıcı bir buluşma bahanesi olan Rendezvous, tasarım & vintage ürünler, görsel işitsel sanat performansları ve atölyeler ile moda, tasarım ve müziği bir araya getiren farklı bir pazar yeri olma özelliğini taşıyor. Öğle saatlerinde başlayan ve tüm güne yayılan etkinlikte, ürünlerin satıldığı stantlarda İzmir'in özgün markaları ve trendsetter karakterleri bir araya geldi. Rendezvous'da ziyaretçiler çeşitli atölye çalışmalarına katıldılar ve farklı alanlardan sanatçıların üretimlerinin süreçlerini izlediler. Etkinliğin yaratıcı ve özgür ruhuna uygun müzik grupları ve DJ performansları da günün seslerini yarattılar.

Cine –Jazz Maraton
7 Mart 2015 Cumartesi jazz severler için hayli yoğun geçti. Jazz, moda ve tasarım randevusunun yanı sıra İzmir Fransız Kültür Merkezi'nde gelmiş geçmiş en iyi beş jazz filmi peş peşe gösterildi. Aynı zamanda bir sinefil de olan Festival Danışmanı Francesco Martinelli'nin seçtiği New Orleans (Arthur Lubin, 1947), Ascenseur pour l'échafaud/Elevator to the gallows (Louis Malle, 1957), Shadows (John Cassavetes, 1960), Straight, No Chaser (Charlotte Zwerin, 1988) ve Space is the Place (John Coney, 1974), saat 11.00- 21.30 arasında gösterildi.

Jazzine- Fanzin
13 yıldır düzenli olarak Festival afişini yarışma ile seçen İKSEV, bu yıl genç grafikerler için ilginç bir atölye düzenledi. İçerik Dergi Ekibi, 7 ve 8 Mart 2015 günleri İKSEV'de "Jazzine- Fanzin Üretim Atölyesi" yaptı. Çalışmaya katılan Grafik Tasarım Bölümü öğrencileri dinledikleri jazz müziğini grafikle ifade etmeye çalıştılar. Ortaya çıkan fanzin, 14 Mart Cumartesi günü Açık Fuaye Konserleri sırasında AASSM Lobisinde hazırlanarak izleyenlere sunuldu.

Özlemle Beklenen Jazz Semineri
En az konserler kadar ilgi gören jazz seminerinin bu yılki konusu, Açılış konserine ithafen "Jazz ve Klasik Müzik: Ayrı Siyam İkizleri mi? başlığını taşıyordu. 11 Mart 2015 Çarşamba günü saat 19.00'da İKSEV Salonunda Francesco Martinelli'nin İngilizce olarak verdiği semineri Ümit Tunçağ Türkçeye çevirdi.

Jazzlı Öğle Kahvesi
İzmir'in en eski müzik mağazalarından biri olan Panda Müzik, Festivale 14 Mart 2015 Cumartesi günü "Jazzlı öğle Kahvesi" etkinliği ile katıldı. Yeni Jazz kayıtlarının tanıtıldığı, müzik dinlemeyi keyif haline getiren teknolojik yeniliklerin anlatıldığı etkinlikte jazz severler bir araya gelip kahvelerini yudumladı ve jazz sohbetleri yapıldı.

Açık Fuaye Konserleri
22. İzmir Avrupa Jazz Festivali'nin yeniliklerinden biri de Açık Fuaye konserleriydi. 14 Mart 2015 Cumartesi günü saat 17.00 – 19.30 arasında AASSM'nin Giriş Fuayesinde Yaşar Üniversitesi Jazz Quartet ile Yavuz Darıdere Hammond Groove Band konser verdi.

Türkiye'de Jazz Belgeseli
20 Mart 2015'de Türkiye'de jazz adına yapılan en kapsamlı belgesel çalışması olan Batu Akyol'un "Türkiye'de Jazz" konulu belgeseli saat 19.00'da MÜZİKSEV Salonunda gösterildi. Ardından Batu Akyol ve Ümit Tunçağ ile "Jazzı Belgelemek" konulu bir söyleşi yapıldı.

Caz Derneği 20 Yaşında

Özlem Oktar Varoğlu
oov@leo.com.tr

ankara caz

18. uluslararası ankara caz festivali

international ankara jazz festival

Ankara Caz Derneği kurulduğu 1995 yılından itibaren jazz müziğinin tanınıp sevilmesi ve jazz müzisyenlerimizin konser verebilmesi amacıyla festivaller, konserler, atölye ve söyleşiler düzenliyor. Dünyanın sayılı jazz festivalleri arasında gösterilen Ankara Jazz Festivali'ni de düzenleyen dernek, artık tüm Türkiye'de faaliyet göstermek üzere **"Caz Derneği"** olarak ismini değiştirdi. Antalya, İzmir, İstanbul, Afyon gibi illerdeki jazz oluşumlarını da kapsayarak büyümeyi hedefliyor.

Her yıl bir öğrenciye yurt dışı master bursu vererek eğitimine katkıda bulunan Caz Derneği, aralarında Sedat Ergin, Doğan Akın, Yavuz Baydar, Ece Temelkuran, Fatih Çekirge, Özlem Oktar Varoğlu'nun da yer aldığı bir grup jazz sever tarafından kurulmuştu. Dernek bu güne dek ulusal ve uluslararası kuruluşlarla gerçekleştirilen ortak etkinliklerin yanısıra Jazz Mix Culture gibi önemli bir AB projesine de imza atmıştı.

Jazz Ormanı

Geçtiğimiz yıl her satılan Ankara Jazz Festivali bileti ile 1 fidan alan gönüllülerin desteğiyle TEMA Vakfı ile ortak bir çalışma yürüterek "Ankara Caz Hatıra Ormanı" adında bir orman oluşturuldu. Dernek Urla'da konumlanan hatıra ormanını büyütmeyi de hedefliyor.

Değerli üyelerimizin ve destekçilerimizin sayesinde, böylesi kalıcı hatıralar bırakmaktan büyük mutluluk duymaktayız. Zor dönemlerden geçtiğimiz ülkemizde hayata tutunmaya, sürdürülebilirliğin esas olduğu kültür alanında var olan değerlerimizi korumaya çalışıyoruz.

Yolunuzun ormanımıza düşmesi dileğiyle. Nice 20. Yıllara.

Hülya Tunçağ
htuncag@gmail.com

20. yüzyıla damgasını vuran iki sanat dalı; 7. Sanat: Sinema, 8. Sanat: Jazz...

Alejandro Gonzalez İnarritu Birdman Cast Venice International Film Festival

Sessiz sinema döneminden beri bu iki sanat, birbiriyle flört etti, günümüzde de devam ediyor. Jazz müziği, 1920'lerden itibaren sinema ile değişik amaçlar doğrultusunda işbirliği yaptı; **Fats Waller**'in sinema orguyla yarattığı doğaçlamalarıyla eşlik ettiği sessiz filmler, jazz temalı ilk kısa filmler, 1927'de "**The Jazz Singer**" adlı ilk sesli film, ilk jazz temalı uzun metraj kurmaca filmler, jazz performanslarıyla bezeli müzikal filmler, ilk uzun metraj ve bir jazz müzisyenini anlatan biyografik filmler, kahramanı kurmaca bir jazz sanatçısı olan filmler, jazz atmosferinde geçen filmler, 1957'den itibaren jazz belgeselleri, fonda jazz müziğine yer veren ve genellikle "Kara Film" türüne giren yapımlar...

Günümüze gelince; 2014 yılında çekilen ve 2015 başında gösterime giren iki iddialı filminde jazz, ilginç bir rastlantıyla, değişik amaçlı yer aldı. Simgesi ise bir jazz

topluluğunun ya da orkestrasının lokomotifi sayılan davuldu.
Yeniden jazz tarihinin sayfalarını karıştırırsak, davulun çok önce de sinemaya konu olduğunu görüyoruz, örneğin, 1959'da "**Gene Krupa Story**"de, yakışıklılığıyla da dikkati çeken bu fırtına davulcunun yaşamı, Hollywood anlayışıyla dramatize ediliyordu. **Don Weiss**'ın yönettiği filmde Krupa'yı **Sal Mineo** canlandırıyordu. Ancak, bebek yüzlü ufak tefek bir oyuncu olan Mineo, Krupa'nın karizmasına ulaşamamıştı. Filmdeki davul soloları da Krupa'ya aitti. 1955'de, **Otto Preminger**'ın yönettiği, fon müziğini **Elmer Bernstein**'ın yazdığı ve düzenlemesini **Shorty Rogers**'ın yaptığı "**The Man With The Golden Arm**"da **Shelly Manne**'in soloları filmin temposunu da belirliyordu. Ardından **Gerry Mulligan** ile 1958'de Robert Wise'ın "**I Want To Live**" filminde yarattığı jazz atmosferi unutulmaz. **Art Blakey** ise 1959'da Eduard Molinaro'nun polisiye filmi "**Des Femmes Disparaissent - Lost Women**", ardından **Thelonious Monk**, **Duke Jordan** ve **Barney Wilen** ile **Roger Vadim**'in yönettiği "**Les Liaisons Dangereuses**" filminin fon müziklerini yaratmış, soundtrack plağı da çok ilgi görmüştü. 1965 yılında, Gianni Amico'nun ilk kısa belgeseli "Noi Insistiamo", **Max Roach** ve "We Insist: Freedom Now Suite" plağı üzerineydi. Plak, free jazz ve sivil hakların manifestosuydu.

2014 yılında ise iki genç yönetmen, Meksikalı **Alejandro Gonzales Innarritu** ve Amerikalı **Damien Chazelle**, davulu farklı bakış açısıyla kullanmış. Innarritu'nun "**Birdman**" filminde hem bir anlatım biçimi hem de ilk kez baştan sona fon müziği olarak... Henüz jenerik girmeden duyulmaya başlanan müthiş soloların sahibi ise genç kuşağın parlak yıldızı, Meksikalı davulcu **Antonio Sanchez**... 1971 Mexico City doğumlu sanatçıyı, Avishai Cohen, Gary Burton, Chick Corea, Bendik Hofseth, Pat Metheny Group ve John Pattitucci Trio'nun albümlerinden biliyoruz. Kendi adına "Migration","Live In New York","New Lie" ve "Three Times Three"nin yanı sıra 14 Ekim 2014'de de "**Birdman**" sountrack albümünü çıkardı. Bu soundtrack albümü, 2014'ün "En İyi Özgün Film Müziği" dalında Altın Küre ve "Eleştirmenlerin Seçtikleri Ödülü", 2015'de de Bafta adayı seçildi. "Birdman" filmi, 9 dalda Oscar adayıydı. Ancak bu adaylıklar içinde "En İyi Film Müziği" dalı yoktu. Müziğinin elenmesi Sanchez'i oldukça üzdü. Bu konuda duygularını özetle şöyle dile getiriyor: "Benim için böyle harika bir filmde çalışmak büyük bir onur... Ancak, müziğimin Akademi tarafından uygun bulunmaması beni düş kırıklığına uğrattı. Elenmesinin nedeni, müziğimin bir film için güçlü olmamasıydı, yani hafifseniyordu. Kesinlikle aynı düşüncede değilim. Filmi izleyenler anımsayacaklardır; müziğim kişilikli, özgün ve güçlüydü". "Birdman'de Mahler ve Tchaikovsky'den de kısa birer bölüm kullandım ama baskın olan davul sololarıydı" diyor Innarritu, Variety Dergisiyle yaptığı söyleşide. Devam ediyor; "Filmi çekmeden bir hafta önce Antonio'ya ne istediğimi, neye gereksinim duyduğumu açıkladım. Hemen durumu kavradı ve doğaçlama çalışmalarına başladı. Birkaç kayıt yaptık. Bu kayıtlar bana yol gösterdi ve her sahne için tempoyu bulmamı sağladı".
"**Birdman**", 2015 Oscar'ında "En İyi Film", "En İyi Özgün Senaryo", Innarritu "En İyi Yönetmen" ödüllerini kazandı...

Damien Chazelle'in "**Whiplash**" filmine gelince, yönetmenin bizzat Princeton High School Stüdyo Orkestrası'ndaki deneyimleri üzerine kurulmuştur. Burada ana tema davul ve davulcudur. Hem de büyük orkestra davulcusu... Film, New York'daki Shaffer Konservatuarı'nda birinci sınıf öğrencisi, **Buddy Rich** hayranı Andrew Neiman ile

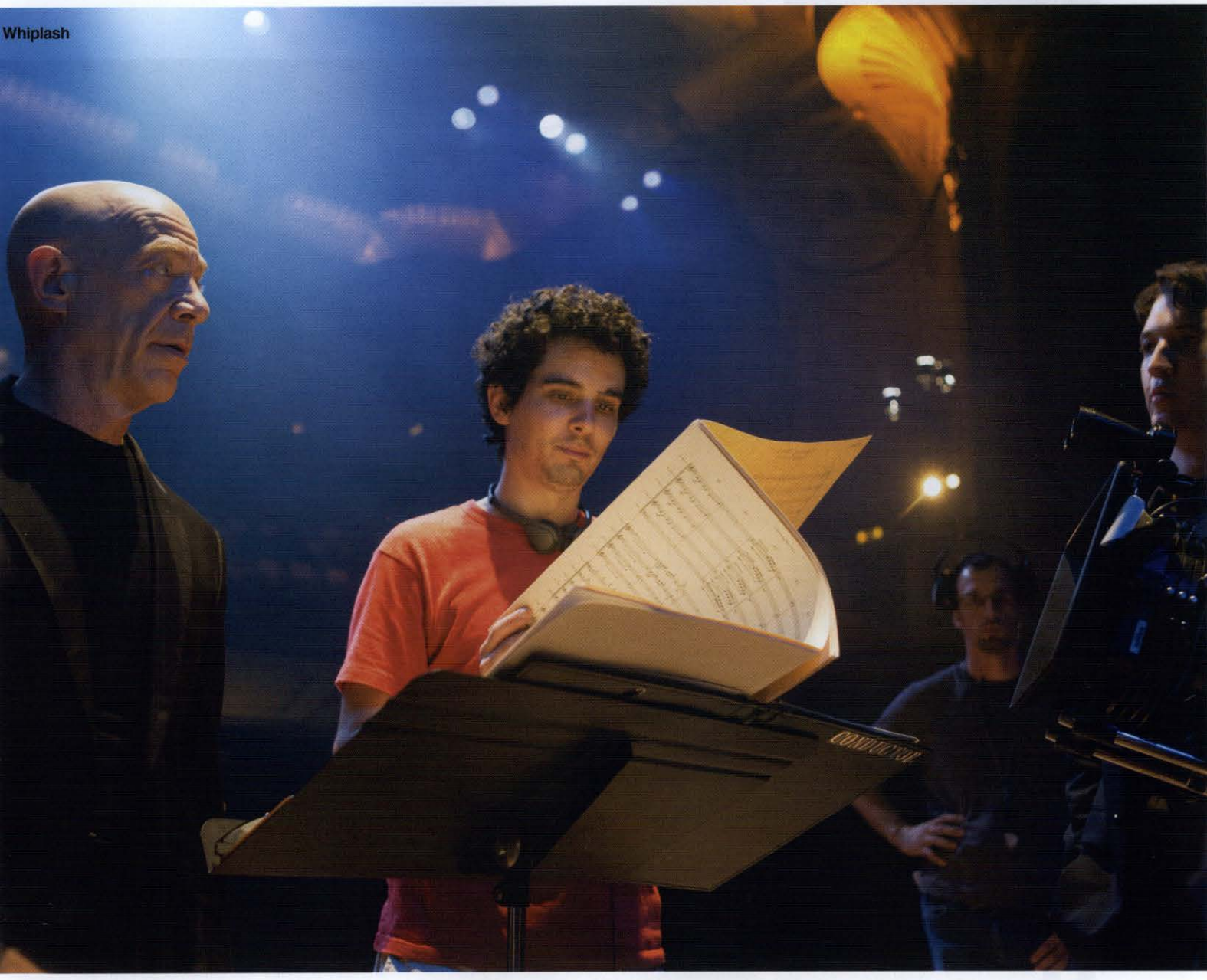
Whiplash

stüdyo orkestrasının yöneticisi Terence Fletcher arasındaki gerilimli ilişkinin jazz ile anlatımıdır. Hank Levy'nin "Whiplash" adlı parçasının işkenceye dönüşen provalarındaki gerçeklik payını, davulcularımızın yorumuna bırakıyorum. "Whiplash"in çılgın swingiyle başlayan (daha doğrusu bir türlü tümüyle ağız tadıyla dinleyemediğimiz) film, Duke Ellington –Juan Tizol başyapıtı "**Caravan**" ile sona ulaşır. Filmde Terence Fletcher rolünde izlediğimiz J. K. Simmons, "En İyi Yardımcı Erkek Oyuncu" Oscar'ını aldı.
İki filmi ardarda izledim. İlki "**Whiplash**"di. Bir büyük orkestra tutkunu olarak, başlangıçta oldukça etkilendim. Buna bir de davula olan sevgim de eklenince filme tarafsız kalamadım. Ancak, "**Caravan**"lı final, müziğin tüm güzelliğine rağmen mantık açısından zayıf geldi.
Ardından "Birdman", başından sonuna, Antonio Sanchez'in soloları eşliğinde müthiş bir oyunculuk, sinematografi ve yönetmenlik şöleniydi.
"Whiplash"in etkisini sildi süpürdü.

Evet, bu yıl Oscar'ı sevdim, "**jazz**" adına...

Burak Sülünbaz
buraksulunbaz@jazzkolik.com
www.twitter.com/buraksulunbaz

İstanbul'dan kimler geldi, kimler geçti...

SALON İKSV

Kekko Fornarelli

Dergimizin bir önceki sayısında kapak konusu olarak duyurduğumuz Jazz Şubatı duyduğuma göre finansal nedenlerden erteleme almış ve sessiz sedasız geçiştirilmiş. Özellikle Maria Schneider ve Jan Garbarek gibi isimleri ülkemizde izlemek isteği ile iştah kabartanların hevesleri kursaklarında kalmıştı. Tabiki biz jazz severler için Jazz Şubatı tek etkinlik değildi bir taraftan jazz her akşam kesintisiz olarak Nardis Jazz Club'da nefes alıp vermeye devam ederken İş Sanat, Aksanat, Babylon, IKSV Salon, Cemal Reşit Rey gibi konser salonları bu sezon duyurdukları programlarına sadık kalarak müzikseverler için keyifli müzik şölenleri tertip etmişlerdi.

Ravi Coltrane - İş Sanat

Bunlardan ilki jazz kelimesi telafuz edildiğinde ilk akla gelen eşsiz kral John Coltrane'in sadece bir mirasyedi değil günümüz müziği için altın değerinde bir müzisyen kabul edebileceğimiz şehzadesi Ravi Coltrane'in İş Sanat konseri oldu. Kendisine davulda Tom Harrell'le gelecek ay yine İş Sanat sahnesinde izleyeceğimiz Jonathan Blake , kontrbasta Dezron Douglas ve piyanoda David Virelles eşlik etti. Konser zaman zaman trio bir yandan quartet formunda ayrılmış "ve birleşen" iki grup tarafından icra edildi diyebiliriz. Zira Ravi Coltrane sessizce kenara çekilip dinlemeye başladığında trio görevini eksiksiz ifa ediyordu. Küba kökenli Virelles müziğin dengesini kuran isim olurken basın karizmatik duruşlusu Douglas, davulu dizinin dibine adeta tepsileri dizer gibi dizip kolunu kaldırmaya tenezzül etmez gibi dururken adeta iki üç davulculuk çalan Blake'le tarifi zor bir uyum yakalamışlardı. Annesi ruhu güzel, kendi güzel Alice Coltrane'in ağırbaşlılığı karakterine yansımış Ravi Coltrane'se oldukça hırçın ve yaratıcı doğaçlamalarla geceyi benim açımdan akılda kalıcı konserler sıralamasında ilk 10'un içine yerleştirmişti.

Kekko Fornarelli - Salon IKSV

Ravi Coltrane'le konser sonrası kısa bir süre sohbet etme şansım olduğunda kendisine Avrupa jazzı'nın Amerika jazz'ıyla ilişkisini kastederek Avrupa jazz'ına nasıl baktığını sordum. Bana her müziğin kendine göre en üst derecede icracıları olduğundan Avrupa müziğinde özellikle yöresel lezzetlerin bol bol katıldığından bahsetti. Sezon'un en keyif aldığım konserlerinden Kekko Fornarelli Salon IKSV konseri Ravi Coltrane'in yöresel lezzetler teorisini tam olarak destekliyordu. Akdeniz sıcakkanlılığını nevi şahsına münhasır besteleriyle karıştıran Fornarelli, iletişimiyle komşunun güler yüzlü sevimli oğlu gibi bize yakın görünürken kısa süre sonra bestelerindeki duygu derinliği ve rafine kalitesinden ötürü İtalyanların dünya müziğine ihraçları Enrico Pieranunzi ve Stefano Bollani gibi isimlerle aynı sayfada anılacak. Son albümü Outrush'ın tanıtımı turnesi çerçevesinde ülkemize konuk olan Fornarelli'yi yakın zamanda solo projesi "Monologue" , duo projesi "Shine" ve ülkemizden Robert Mehmet İkiz'in de içinde yeraldığı Massive-4 projesiyle tekrar ülkemizde görmemiz muhtemel.

Eivind Aarset - Aksanat

Akbank Sanat'ın da geçtiğimiz ay jazz severlere hediyesi Eivind Aarset Trio konseriydi. Onunla yapılmış bir röportaj dergimizin bu ayki sayısının sayfaları arasında yer alırken kendisini müziğini tanımlamak istersek resmine başladığında kullandığı renklerle gündüz yola çıktığı eserini zamanla gece resmine dönüştürmesi kadar ustaca kurguladığını belirtebiliriz. Biletleri çok önceden biten konserde bas

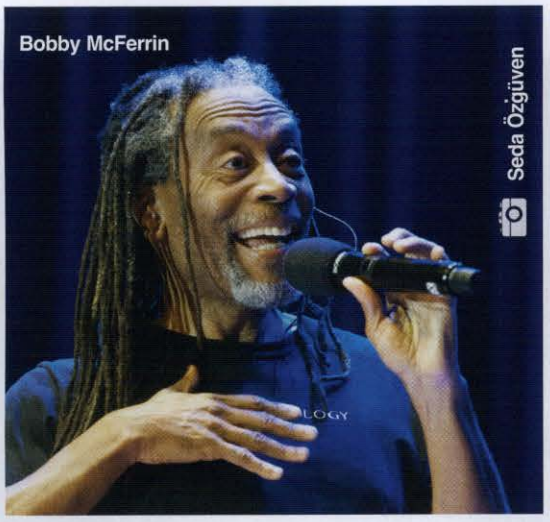
Bobby McFerrin

Seda Özgüven

Eivind Aarset

Ravi Coltrane

davul ve gitardan oluşan dışavurumcu üç müzisyenin albümlerindeki tarzdan çok daha farklı rockvari bir havada icra ettikleri konser bu sene içinde Aarset'in raflarda olacak yeni albümünün de habercisiydi. Dağınık saçları, şık fularıyla daha önce birlikte sahne aldıkları Dhaffer Youssef'ın ona taktığı lakap "Sarışın İsa" lakabının hakkını verircesine peygamber kıvamında arz-ı endam eylediğinde salonu dolduran dinleyiciler astral yolculuklarına çoktan adım atmışlardı. Kimi zaman son hızda seyahat eden bir trenin camından Norveç'in karlı fiyortlarını kimi zaman Kuzey ışıklarının göğü yalamasına tanıklık etmektelerdi. Uzun süre hafızamızda yer atan performanslardan biri olmuştu.

Erik Truffaz - Babylon

Geçtiğimiz ayların değerli konserlerinden biri bu sefer Babylon'ın çatısı altında gerçekleşti. Hafızam beni yanıltmıyorsa Erik Truffaz ülkemizi 10 veya 15inci kere ziyaret ediyordu. Ama seyircinin ilgisi ve çoşkusu her zaman dipdiriydi. İstanbul seyircisi akıllıca bir tercihle bu konseri de ıskalamamıştı ve biletler tükenmişti. Bu gece sound'unu çok sevdiğim 2012 kaydı El tiempo de la Revolución havasında bir performans sahnelendi. Basta Christophe Chambet'in piyano ve Fender Rhodes'ta Benoît Corboz ile akıllara ziyan paylaşımlarına davulcu Marc Erbetta'nın zaman zaman rol çalmaları eklenince tadına doyum olmaz bir performans ortaya çıkmıştı. Tabiki performansın başrolü Erik Truffaz hiç yaşlanmayan aksine seneler geçtikçe şarap gibi yıllanan performansıyla keyiflere keyif katmıştı.

Bobby McFerrin - Cemal Reşit Rey

Tatlı bir tesadüf oldu benim için Bobby McFerrin'in Cemal Reşit Rey'e konuk oluşunun doğum günüme denk gelmesi. Daha güzel parti mi olur dedim ve konserin yolunu tuttum. Salon'da maalesef boşluklar göze çarpıyordu normalde dünya üzerinde "Don't worry be happy" parçasını duymamış bir müziksever yoktur diye düşünürüz, kesin yok satmıştır deriz ama bu güzel konser

Sibel Köse, Ozan Musluoğlu, Ayşe Gencer

sanırım bir tanıtım yetersizliğinin kurbanı oldu. Konser, McFerrin'in son albümü "sprityouall" üzerine kuruluydu ve kadronun bir kısmı albümde de çalmaktaydı. Konserin dikkatimi çeken performanslarından biri yakın bir zaman önce John Scofield 'la izlediğimiz davulcu Luis Cato'idi. Bu genç davulcuya dikkat etmek gerek. Genç yaşında jazz camiasının en iyilerle sahnede boy gösteriyor, geleceği parlak görünüyor. Bu konser, izlediğim en iyi konserler listesine en üstlerden giriş yapamıyor ama Bobby'nin tecrübesi, üstün yeteği ve sempatisi onu dünya gözüyle görebilmek çok özel bir deneyim oldu.

İpek Dinç, İlham Gencer

Ozan Musluoğlu My Best Friends Are Vocalists – İş Sanat

Tüm konserler bir yana geçtiğimiz ayların hiç şüphesiz Türk jazz'ı adına en kıymetli gecesi Ozan Musluoğlu'nun yeni albümü My Best Friends are Vocalist albümünün İş Sanat'ta gerçekleşen lansman konseri oldu. Türkiye'de yakın zamanda jazz müzik adına sözü, sesi, notası duyulmuş hemen hemen tüm müzisyenler Musluoğlu'nun albümüne ve bu konser gecesine davetliydi. Aslına bakarsanız Musluoğlu birbirinden farklı dünyaları olan 28 müzisyenin müzikal

Sanem Kalfa, Önder Focan

hayatlarına konuk olmuştu bu albümün yapım süresinde. O akşam bu çok kıymetli müzisyenler kendisine iade-i ziyarette bulunmuşlardı. Kimler yoktu ki aralarında tek kişilik orkestra Fatih Erkoç'tan, ülkemizin gelecek nesillere en iyi örnek olan gitaristleri Kamil Özler, Neşet Ruacan ve Önder Focan'a, değerli büyüğüm Feridun Ertaşkan'ın benzetmesiyle Türkiye'nin Al Jarreau'su Bora Uzer'e, yanlızca Türkiye'nin değil dünyanın en iyi trompetçilerinden İmer Demirer'e ve eşi Ayşe Gencer'e, Sibel Köse'den, gitar stilini benzersiz gördüğüm Sarp Maden'de, bana göre Türkiye'nin Chris Potter'ı Engin Recepoğulları'na genç nesilin en parlak yıldızları Can Çankaya, Ece Göksu, Sanem Kalfa, Uraz Kıvaner, Dave Allen, Bulut Gülen, Ozan Musluoğlu'nun bir önceki projesinden de yol arkadaşı Ferit Odman'a ve Türkiye'nin yaşayan en kıymetli nefeslerinden İlham Gencer'e, isimlerini özür dileyerek gözden kaçırdığım birçok emek veren herkes o gece sahnedeydi. Ozan Musluoğlu bu büyük prodüksiyonla elini taşın altına koymuş dünya standartlarında bir albümü dinleyenlerin beğenisine sunmuş ayrıca bu detaylı proje Türkiye'de jazz'ı belgeselleştiren yönetmen Batu Akyol'un titiz gözlerinden kayda geçirilerek albümle birlikte hediye edilmiş, bize de bu güzel müziğin keyfini çıkarmak kalmış. Ne mutlu o akşam kar engelini aşıp salona ulaşabilen o güzel kalabalığa çocuklarına anlatacakları bir konsere tanıklık ettiler.

Sezon boyunca birçok canlı etkinlikte, canlı müziğe değer veren dinleyicilerle yeni konserlerde buluşmak dileğiyle...

Ece Göksu, Ozan Musluoğlu, Ferit Odman

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com
Fotoğraflar
Selçuk Şahinoğlu

11. Nardis genç Jazz Vokal Yarışması, 2 Mart'ta yapıldı...

11. Nardis Genç Jazz Vokal Yarışmasının canlı final seçmeleri 2 Mart gecesi Nardis'te yapıldı. Bu yılın adaylarının sahneye çıkmasından önce geçen senenin yüksek oy alan vokalistlerinden **Cansu Tanrıkulu**'dan bir şarkı dinledik.

Piyanoda **Uraz Kıvaner**, basta **Kağan Yıldız**, davulda **Ferit Odman**'dan oluşan house band eşliğinde 10 yarışmacı ikişer adet şarkıyı canlı olarak seslendirdi. Canlı performansların bitiminden sonra jüri değerlendirmeleri için 45 dakika ara verildi.

Gecede sahne alan isimler sahneye çıkış sırası ile aşağıdaki gibiydi.

Merve Akyıldız
Tuğba Doğan
Sıla Ünlü
İrem Aslan
Ezgi İnce
Su İdil
Nihan Kır
Şebnem Aslan
Göksu Sandıkçı
Merih Öztoprak

Yarışma ödülleri ise şu şekilde dağıtıldı; Letonya'nın Riga başkentinde 9-11 Nisan 2015 tarihleri arasındaki, "Jazz Stage" Vokal Yarışmasına **Su idil** gidecek.

Litvanya Klaipeda'daki kasım ayındaki, "Jazz Voices" Vokal Yarışmasına **Nihan Kır** gidecek.

İstanbul Jazz Festivali çerçevesinde daha sonra belirtilecek bir mekanda **Su idil** sahne alacaktır.

Temmuz ayındaki Polonya Pulawy'deki workshopa **Tuğba Doğan** gidecektir.

Nardis'te sahne alma olanağına **Tuğba Doğan** hak kazanmıştır.

Kuşadası Sealight Otel'de (+1) Haziran ayı için de 1 haftalık tatili de **Merve Akyıldız** kazanmıştır.

Uraz Kıvaner

SHURE Klasik SM58 mikrofon **Su İdil**'e armağan edildi.

Hakan Rauf Tüfekçi'nin NTV'deki programına **Su İdil** ve **Nihan Kır** davet aldılar. Başak Yavuz'un Açık Radyo'daki programlarına **Su idil** ve **Şebnem Aslan** davet aldılar.

Sibel Köse'nin vokal atölyesine **Sıla Ünlü** ve **Nihan Kır** ücretsiz katılma hakkı kazandılar.

***

Nardis Jazz Club, 2005 yılından bu yana düzenlenen "Genç Jazz Vokal Yarışması" **Joy Jazz**'ın desteği ile yapıyor. Nardis Genç Vokal Yarışması, Türkiye'nin her köşesinden jazz müziğine gönül vermiş genç yeteneklerin uluslararası jazz platformlarına taşınmasını hedefliyor. Nardis Genç Jazz Vokal Yarışması, hem jazz vokallerine sahnesini açıyor, hem de Türkiye'de jazz müziğinin ve bilincinin gelişmesine katkı sağlıyor.

Geçen yıllarda Nardis'in yarışmasına katılan genç yetenekler, başarılarını, Avrupa ve ABD'nin saygın müzik okullarından eğitim bursu kazanarak ve çeşitli festivallerde önemli ödüller alarak pekiştirdi.

Jüri Üyeleri;
Barış Selimoğlu / Joy Jazz
Başak Yavuz / Bahçeşehir Üniv. Jazz Vokal Öğr.Gör.
Can Ergelmiş / Jazz Dergisi
Cem Tuncer / Müzisyen
Engin Gencer / Tonmaister
Hakan Tüfekçi / NTV Radyo
Önder Focan / Müzisyen
Pelin Opcin / İKSV Jazz Direktörü
Sedat Ergin / Hürriyet Gazetesi
Sibel Köse / Müzisyen

Sedat Ergin

Fusun Levet
jazzforever23@gmail.com

Paris konserlerinden...

Cabu Huchette

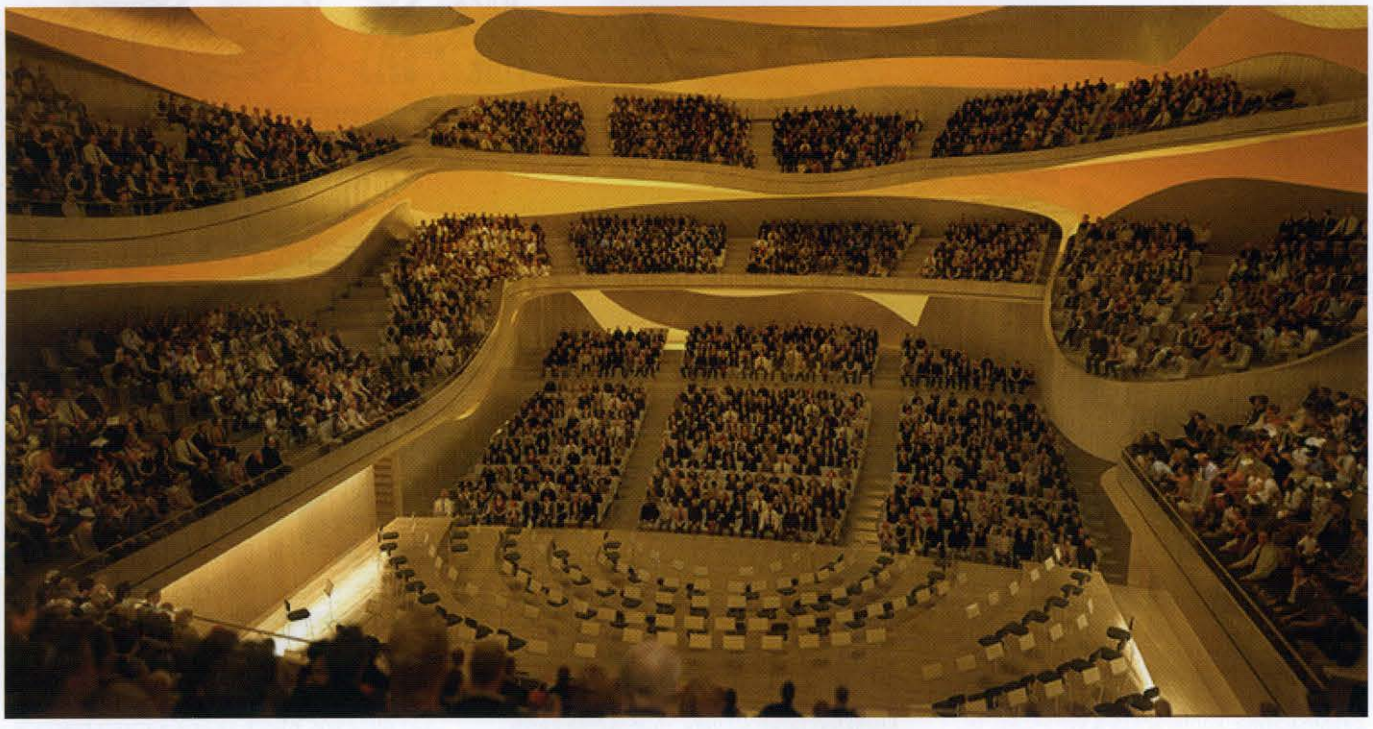

11 Ocak tarihinde Paris'te Charlie Hebdo Dergisinde, ifade özgürlüğü nedeniyle yaşanan vahim olaylar sonucu hayatını kaybeden değerli insanlar arasında, başlıbaşına bir yetenek olan karikatürist **Cabu**'nun çok büyük bir yeri vardı jazz dünyasında...

3 Aralık tarihinde Caveau de la Huchette jazz kulübünde, Cabu, kitabı Cabu Swing'i imzalamıştı. Dany Doriz Big Band, After You Gone, Mission to Moscou gibi standartlarla geceye renk vermişti. Piyanoda Partice Galas, kontrbasta Patricia Lebeugee ve vibrafonda yılların Dany Doriz'i... Cabu, big band hastasıydı. Çoğu zaman konserlerde karşılaşırdık.

Vahim olaydan sonra, yoğunlaştığımız bu son haftalarda, vardığımız nokta: jazz'ın temelinde zaten ifade özgürlüğünün olduğuydu. Yenilikçi ve jazz tarihine geçmiş bütün müzisyenler (liste çok uzun) özgür oldukları içindir ki yaratıcı oldular. Alışılmış kalıplardan çıkarak daima ileriye gittiler. İşte Cabu bu nedenle her zaman "Çocuklar durmayın daha ileri gidin engel tanımayın" diyordu müzisyenlere. Yeri doldurulmayacak bu güzel insanı unutmayacağız...

19 Ocakta Jazz Akademisi ve Chatelet Tiyatrosu'nun organizasyonuyla hazırlanan büyük gecede, **Airelle Besson** Django Reinhardt ödülünü alarak, yılın müzisyeni seçildi. Cabu ile ilgili hazırlanan belgeselin de gösterilmesi nedeniyle duygusal anlar yaşandı.

Airelle Besson çok küçük yaşta trompet ve keman çalmayı öğreniyor. Daha sonraları ise büyük trompetçi Roger Guerin'den ders alıyor. Konservatuar yıllarında ise hocaları Daniel Humair, François Jeannot, Ricardo del Fra gibi isimler. Bu arada ilerlediği yolda birçok müzisyene de eşlik ediyor. Kendisi aynı zamanda kompozitör, aranjör ve orkestra şefi. 2014 Mart ayında lider olarak Love Letters ve Ekim ayında ise çıkardığı, Prelude isimli iki albümü var. Birçok müzisyenin albüm çalışmalarına katılmış. Bunlardan en sonuncusu Ricardo Del Fra'nın My Chet My Song isimli albümü.

2015, Eleanora Fagan bizim bildiğimiz adıyla **Billie Holiday**'in 100. cü doğum yılı. Vokalde devrim yapan bu müzisyeni dinlediğimizde duygulanmamak mümkün mü? Fransa'da şarkıcı Laika'nın 2008 yılında Billie Holiday anısına yaptığı Misery isimli albümü en iyiler arasındaydı. Değişik zamanlarda jazz kulüplerinde Holiday anısına konserler gerçekleşecek.

1935 yılında Charles Delauney tarafından çıkarılan en eski jazz dergilerinden biri olan **Jazz Hot**, 28 Mart -11 Nisan tarihleri arasında, Exposition Delauney La peinture et le Jazz temalı etkinliğiyle 80.ci yaş gününü, Boris Vian kültür merkezinde kutlanacak. Yuvarlak Masa toplantılarında jazz severler müzisyenlerle buluşulacak.

Musicora (meloman ve müzisyenlerin buluşması) veya bir başka deyişle Klasik ve Jazz buluşması Şubat ayında Vilette salonlarında ve **İbrahim Maalouf**'un başkanlığında toplandı. İnanılmaz bir gün yaşadım. Saat 8-15 arası 1000 kadar amatör ve profesyonel müzisyenin sırasıyla Maalouf

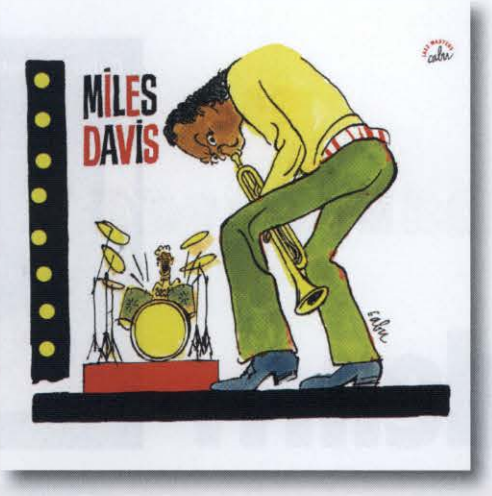

şefliğinde doğaçlama yapmasını düşünebiliyor musunuz? İkinci gün atölye çalışmalarına, konferanslara yer verildi. Bu arada çok zengin bir 33'lük vinyl plakları koleksiyoncuların ilgisini çekti. Belli başlı organizatörler, dernekler, jazz dergileri temsilcileri de oradaydı.

Geçtiğimiz haftalarda Sunset'de, **Laurent de Wilde Trio**'yu dinledim (Jerome Regarde basta, Arnaud Dolmen davulda. Laurent'ın bir zamanlar Monk'un anısına yaptığı albümü hep aklımızda. Uzun süre yeni sesler arayışı içinde olan piyanist bu kez geleneksel bir jazz'la ama büyük riskler alarak çaldı. 1993'te Django Reinhardt, 1998'de Victoire de la Musique ödüllerini almıştı. 2012 yılında ise kendisine görkemli Chevallier nişanı verildi. Yine aynı yıl çıkardığı Over the Clouds isimli albümü ise unutulmazlar arasındadır.

Alain Jean Marie, aranılan bir piyanist. Vokalist Clotilde Rullaud'ya eşlik ederek adeta bir resital niteliğinde çaldı. Rullaud zaman zaman Nina Simon'u anımsatan sesiyle standartları yorumladı. St. Valentin olması nedeniyle konserin buram buram "love" koktuğunu belirtmek isterim.

Carine Bonnefoy, severek dinlediğim bir piyanist. Geçtiğimiz aylarda büyük bir projeyi gerçekleştirdi. Bobigny Konservatuarında klasik, jazz, çağdaş müzik yapan, renkleri ve kişilikleri farklı 40 genç müzisyenle kendi eseri olan bir senfonik jazz dinlettiler. Son albümü geçtiğimiz aylarda çıkan Large Ensemble halen müzikle ilgili bir doktora hazırlamakta.

1944 yılında Norman Granz, Los Angeles'te ilk Jazz At The Philarmonic konserini gerçekleştirmişti. Bu topluluk muhtelif zamanlarda Avrupa'da da konserler vermişlerdi. Şubat ayı içinde, piyanist **Eric Legnini** şefliğinde adı geçen orkestranın anısına Joe Lavano, Stefano di Battista, Bireli Lagrene, Jeff Ballard, Ambrose Akinmusire gibi müzisyenleri birleştiren bir gece oldu. La Philarmonie isimli 2400 kişilik konser salonu çok kısa bir zaman diliminde bitirildi. Fakat ilk görüşte insan kendini bir uzay gemisinde sanıyor. Mavi, sarı ışıklar içinde son derece modern bir yapı. **Eric Legnini** ve bu son derece yetenekli müzisyenler konsere Night in Tunisia, Cherokee ile başlayıp In a Sentimental Mood gibi standartlarla devam ederek adeta bir jazz kulübü ortamında çaldılar. Böyle modern bir yapıda olduğumuzu ve kalabalığı unutuverdik. Eric Legnini en sevdiğim ve yıllardır takip ettiğim piyanistlerden.

Şubat ayı ufacık bir ay olmasına rağmen çok yoğun geçti. Vokalist **Laura Buenrostro**'yu ilk kez dinledim. Klasik ve lirik kariyeri boyunca Elis Regina repertuarını söyleyen Laura Fransa'da karşılaştığı piyanist Fabio Deldongo, kontrbascı David Picard ve davulcu Stephane Lambotte ile yeni grubunda Brezilya şarkılarını çok güzel yorumluyor. Jobim'in Estrada Branca'sını özellikle sevdim.

Yılların eskitemediği Manga grubunun efsanevi davulcusu **Christian Vander** piyanoda Laurent Fickelson, saksofonda Boris Blanchet, kontrbasta Emanuel Grimonprez ile Mart ayında çalacaklar. Seyahatte olduğum için, bu çok özel sesleri maalesef dinleyemeyeceğim.

Trompetçi **Jean Loup Longnon** iki albüm hazırlığında. İlki Just In Time'ı beşli olarak çalıyor. İkinci albüm ise bigband olarak Korsika'daki Calvi Jazz Festivalinden. Her iki albüm Nisan ayında çıkacak.

Kuşadası'na gelince: 7 Bilgeler'de Ege'de jazz'a devam edeceğiz. Programı yaz başında vereceğim.

Baharı güzel ve jazz'lı yaşayın!

Kaan Çağlayangöl
kaancaglayangol@hotmail.com

Erol Büyükburç'un Ardından

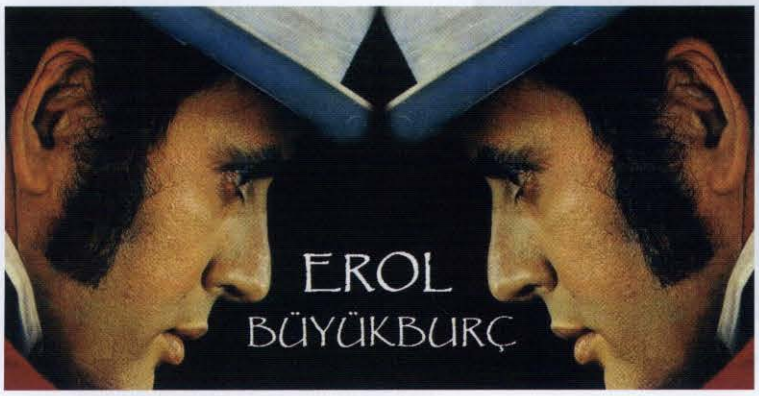

12 Şubat Perşembe, saat 14:40 suları. Odamda bir yazıyla uğraşıyorum fakat bir yandan da kulağım salondaki açık olan ve annemin izlediği TV'de, salondaki annemden telaşlı bir ses; "Kaan, Erol Büyükburç ölmüş". O an şunu hatırlıyorum; başıma keskin bir ağrı girdi ve ne yapmam gerektiğini düşünmeye başladım. Hemen aklıma konuyla ilgili arkadaşlarımı aramak geldi ama beynim durmuş halde ve elimdeki telefona boş boş bakıyorum. Kısa süre içerisinde kendimi toparlıyorum ve Erol Büyükburç'un ilk menajeri ve çok yakın arkadaşı olan Hasan Uğur Epirden'i arıyorum ama telefon bir defa çalıyor ve kapanıyor, tekrar arıyorum fakat telefon kapalı. Anlıyorum ki şarjı bitmiş. Ardından aklıma Barış Göker geliyor, Barış klavyeci arkadaşım ve bir gün önce Facebook aracılığıyla Erol Büyükburç'la Cuma günü Bursa'da verecekleri konser öncesi yaptıkları provanın görüntülerini paylaşmıştı, ben de izlemiştim. Sound'u çok beğenmiştim çünkü o şarkıların 45'liklerini neredeyse ezbere biliyordum ve aynı sound'u tutturmuşlardı. Barış'ı arıyorum, ne yapıyorsun diyorum, iyiyim, Erol ağabey'in şarkıları ile uğraşıyorum diyor. Barış'a Erol ağabeyi kaybettiğimizi söylüyorum ve Barış telefonda sadece şaşkınlık ifadesi olarak sadece "Aaaaaaaaaa" diyebiliyor. Asparagas haber olmasın diyor, çünkü internette fazlasıyla bu tür haberler yapılıyor. Haber kanallarının son dakika olarak verdiğini söylüyorum. Az önce gruptaki arkadaşlara "Little Lucy"nin şu versiyonun çalalım diye mail attım diyor. Bu daha da trajik bir durum. Aceleyle telefonu kapatıyorum çünkü aklımda Hasan Uğur Epirden var, Hasan ağabeye mutlaka bu haberi vermeliyim. Hasan Uğur Epirden ile Erol Büyükburç'un birlikteliği çok eskilere dayanıyor. 1969 yılında, Erol Büyükburç ile başlayan beraberliği kısa zamanda menajerliğe dönüşmüş, özellikle 1972-1984 yılları arasında ülkemizde Batılı anlamda ilk müzik menajerliğini yapmış ve başta Erol Büyükburç (30 yıl), Barış Manço (16 yıl), İlhan İrem (24 yıl) olmak üzere birçok ünlü sanatçının noter vekili olarak menajerliği görevlerini sürdürmüştür. Ülkemizde en fazla müzik organizasyonu yapan menajerdir (13 Türkiye Turnesi, 512'si Barış Manço ile olmak üzere 1000'nin üzerinde konser ve 100'ün üzerinde Festival). Hasan ağabey'e nihayet ulaşıyorum, hal hatır sorduktan sonra acı haberi veriyorum. Erol ağabeyi kaybettik diyorum, hangi Erol ağabey diyor çünkü Erol isminde ortak tanıdıklarımız var. Erol Büyükburç diyorum. O da şaşkın ve üzgün. Tüm haber kanalları haberi son dakika olarak geçti diyorum, aceleyle eşine televizyonu ve telefonu kapatıyoruz karşılıklı. Bir yandan böylesine acı bir haberi verdiğim için üzgünüm ama bir yandan da konulya ilgili insanları haberdar etmem gerekiyor.

İşte tüm bunlar 10 dakika içerisinde oldu ama haber kanallarını izleyip kendime gelmem tam 3 günü aldı. Bu 3 gün boyunca içimden, kendi kendime bir devrin kapandığını söyleyip duruyorum. Geride başka kimler kaldı ki? Erol Büyükburç'un kuşağıdan İlham Gencer, Metin Ersoy, Hayati Kafe, Erkut Taçkın, Alpay, daha da eskilerden Celal İnce (hayatta mı bilmiyorum). Bir sonraki kuşaktan Özdemir Erdoğan, Ömür Göksel, Ersan Erdura, Coşkun Demir ve Neco.

50 yılı geçen bir zaman diliminde adından bahsettirmek herkese nasip olmaz. TV'lerin olmadığı yıllardı, radyolarda programlar kısıtlıydı. Erol Büyükburç 45'likler yaptı, LP'ler yaptı, filmler çekti ve konserler verdi. İlk plağını taş plak olarak 1961 yılında yaptı. Erol Büyükburç müzik yaşamı boyunca 7 adet taş plak, 52 adet 45'lik yaptı. Bu da 118 şarkı yapar. Bugün ortalama bir albüm 10 şarkıdan oluşuyor dersek 12 albüm yapar. Ayrıca 4 adet de LP yapmıştı. 1961 yılından 1982 yılına kadar Erol Büyükburç toplam 142 şarkıyı piyasaya çıkarmıştı. Yılda ortalama 6-7 şarkıya denk gelen bu rakam bir albüm ediyordu. Yani Erol Büyükburç'un üretimi her yıl bir albüm yapacak kadardı. Ayrıca verdiği konser sayısı da çok fazlaydı. 15 adet 45'lik yaptığı 1968 yılı en üretken yılı olmuştu. O yılların en çok plak yapan sanatçısı olmuştu. Bu yıllar içerisinde bir çok altın ve platin plak sahibi olan Erol Büyükburç belki de uzun süre egale edilemeyecek bir rekorun da bu alanda sahibiydi.

Müzik yolculuğuna 1952 yılında İsmet Sıral Orkestrası ile başlayan Erol Büyükburç'u kaybettik. Pırıl pırıl bir kariyer ve müzik yaşamını geride bıraktı. Erol Büyükburç ile

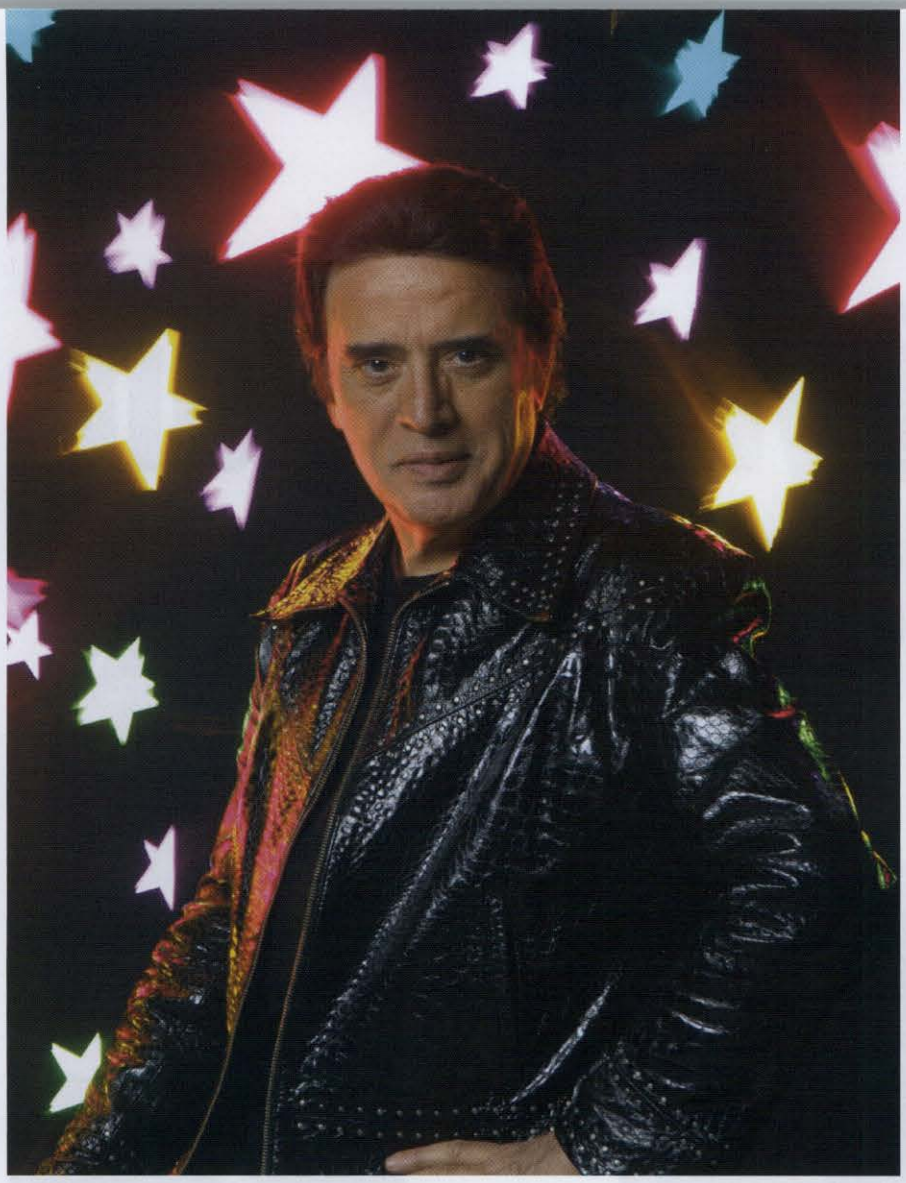

2011 yılında dergimiz için röportaj yapmıştık. O röportajdan sonra telefonla konuşmuştuk ve bana; "Kaan bu röportajı iyi ki yaptık, benimle müzik hayatım boyunca kimse jazz ile ilgili konuşmadı" demişti. Herkes Erol abi hakkında ben saksı değilim esprileri yaparken ben onunla katıksız bir jazz röportajı yapmıştım. Erol Büyükburç ile Elvis Presley'i özdeşleştirirler ama Erol Büyükburç daha çok Frankie Laine tarzına yakın bir şarkıcıydı. Zaten İsmet Sıral Orkestrası ile ilk söylediği şarkı Frankie Laine'in meşhur ettiği Jezebel idi. 1965 yılında ise türküleri daha modern bir armoni anlayışıyla düzenledi ve başka bir akımın önünü açtı. 2 Eylül 1964 tarihinde düzenlenen 1. Balkan Müzik Festivali'nde ilk kez ülkemizden bir milli orkestra oluşturuldu. Yarışmanın solistleri Erol Büyükburç, Tülay German ve Tanju Okan'dı. Büyükburç'un repertuvarı, Kara Tren, Kapı Önünde Durdum, Kara Kaş Gözlerin Elmas, Tamo Tamero ve Little Lucy'den oluşuyordu. Bu yarışmada en iyi şarkıcı seçilen Büyükburç, 1965 yılında yeniden Boğaziçi Müzik Festivalinde "En İyi Şarkıcı" ve "En İyi Orkestra" ödüllerini kazandı. Bu yarışmada "Altın Tasta Üzüm Var" adlı bir şarkıyı seslendirdi. 1965 yılında ikinci defa Balkan Halk Şarkıları yarışmasına katılan milli orkestranın o yılki vokalistleri Ayla Dikmen, Başar Tamer ve Erol Büyükburç idi. O yıl Burgaz'da yapılan Balkan Melodileri Festivali'nde birinciliğini sürdüren Milli Orkestra şu şarkıları sunmuştu: Erol Büyükburç'un söylediği Adanalı, Halimem, Granada, Sinner Man ve Rock'n'Roll Music; Ayla Dikmen'in söylediği Niksarın Fidanları, El Porompompo, Fongetto Mani, El Besso, Ho Capito, Che Tiamo, Başar Tamer'in söylediği Eminem, Çarşıya Kiraz Geldi, Oy Farfara.

Sevgili Erol ağabeyi ebediyete uğurladık fakat üzüldüğüm şeyler de yok değil. Erol Büyükburç özelinde değil ama genel olarak bir yanılgı içinde insanlar, özellikle de müzisyenler bu yanılgıya düştüğü zaman şaşırıyorum. O neslin yaptıklarına burun kıvıranlar görüyorum ve açıkçası bunu geçmişin koşullarını bilmemekle açıklıyorum. Bu arkadaşlar biraz diskografileri incelesinler. Bakalım bugün o yapılanları yapmak mümkün mü? Henüz serbest piyasa ekonomisine geçmemiş ülkemizde 1960'lı ve 1970'li yıllarda bir şeyler yapabilmek bugüne oranla son derece zordu. Bir gitar telinin bile bulmanın mümkün olmadığı yıllarda bu insanlar toplanıp provalar yapıyorlardı, plaklar yapıyorlardı, konserler veriyorlardı hatta Türkiye turnelerine çıkıyorlardı. Ortada ne Batı standratlarında bir kayıt stüdyosu ne de prova yapılabilecek bir prova stüdyosu vardı. Evlerde toplanıp provaların yapıldığı yıllardı. Konuyla ilgisi olmayan kişilerin bu eleştirilerini makul karşılıyorum fakat müzisyenlerin bu tür düşüncelerini hoş göremiyorum. Geçmişi bilmemenin sonucu yapılan acımasız eleştiriler bizi bire yere getirmediği gibi haklı da çıkarmaz. Müzikte yapılanları dönemleriyle değerlendirmek gerekiyor, o yıllarda sound anlayışı başka türlü olabilir. Bugün bu anlayışlar değişmiştir ve kullanılan teknoloji bile müziği etkilemiştir. Geçmişi anlamanın yolu o günlerde neler yapılıyor dinlemek ve bugünle kıyaslamamak. Eğer o günün şarkılarını bugünün teknoloji ve sound anlayışı ile kıyaslarsanız 1960 model bir arabayı 2014 model bir arabayla kıyaslamış gibi olursanız. Böyle bir kıyaslamanın ise hiç bir değeri yoktur. İngiltere 2012 Eurovision Şarkı Yarışması'na Erol Büyükburç ile aynı yaşta olan Engelbert Humperdinck ile katılmıştı biz ise geçmişte popüler olan isimlerimi nasıl yereriz diye düşünüyoruz. Saksı değilim ben, ben Erol Büyükburç'um lafı ise yıllarca adeta dilden dile dolaştı ama işin aslı o gece orada söylenenler espri değildi.

8 Nisan 2007 tarihinde Show TV ekranları;

"Hep burada el kaldırıyoruz bize baktığın yok, bizim söyleceğimiz çok önemli bir şey var; herkes konuşuyor maşallah, burada adalet yok, yani buna rol çalmak derler. Niye böyle yaptırıyorsunuz?

Ben burada adam gibi oturuyorum, yorumumu yapmak istiyorum. Ona müsaade edin lütfen. Ben onlara çok önemli bir şey söyleceğim, bütün Türkiye'ye de söyleyeceğim. Onlar yanlış şarkı seçtiler. Şu bakımdan; bazı şarkıcılar vardır, onların şarkılarını söylerken çok dikkat etmek lazım. Eğer Elvis şarkısı seçilmişse, eğer Beatles şarkısı seçilmişse, eğer Tarkan şarkısı seçilmişse orada ses ve dans vardır, ya da başka öğeler vardır. Onlara riayet etsinler, seçerken de böyle seçsinler. Onun için göz dolduramadılar ve işe yaramadılar. Bundan sonra biraz bana bakacaksın lütfen. Ama olmuyor, olmuyor.

Hayır hayır hayır burada bir saksı gibi duruyorum. Saksı değilim ben, ben Erol Büyükburç'um. Bana saksı muamelesi yapamazsınız. Ben burada Erol Büyükburç'um. Bana arada bir soracaksınız, hep herkes konuşuyor, 6 saatten beri oturuyoruz burada. Hiç bana iki defa laf gelmedi. Niye böyle yapıyorsunuz. Haksızlık yapıyorsunuz. Bu da reyting yapar işte al sana.

Evet, bu da reyting, işte bu da reyting, bu da reyting, ben reytingi çok bilirim. Ohooooo nelerini bilirim. Ben sahneyi nasıl evirir, çevirir, nasıl halkı neler yaparım. Ben bilirim o işi.

Ama beni göz ardı etmeyin. Lütfen ben burada otururken benim ağırlığıma uygun hareket edin. Ben büyük bir sanatçıyım, gelmiş geçmiş en büyük sanatçılardan biriyim. Ben Türkiye'de Türk Popu'nu ilk kuran adamım. En çok bana soracaksınız, en çok bana, bu kadar. Çoluk çocuğu dinliyorsunuz, beni dinlemiyorsunuz. Reyting için bunu yapıyorsunuz olmuyor".

Türk müziğinde önemli yerlere gelmiş değerlerimize yaşarken sahip çıkmak çok önemli ve bunu ne medya ne de müzikseverler yapabiliyorlar. Kalemim yettiğince bunu yapmaya gayret edeceğim. Erol ağabeyi her zaman şu sözleriyle hatırlayacağım; "Ben sıradan adam değilim ve sıradan adam kriterleri ile değerlendirilmeyi de kabul etmiyorum. Onun için beni yargılayanlar yanılırlar".

Güle güle Erol ağabey.

Viktor Bensusan
vbensusan@yahoo.com

Clark Terry

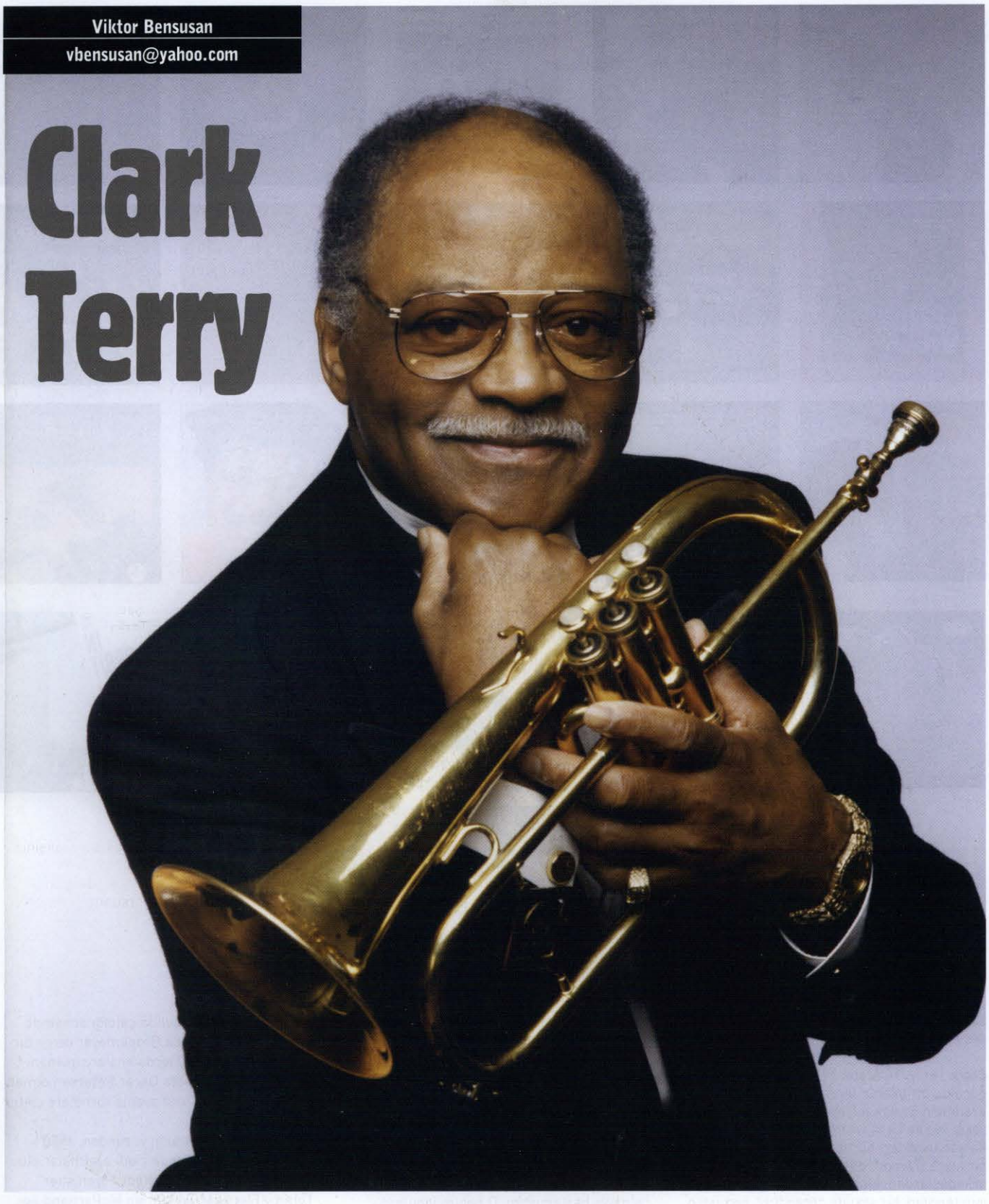

21 Şubat 2015 tarihinde 94 yaşında aramızdan ayrılan Clark Terry, jazz trompetinin sayılı dehalarından biriydi. Yaşamı boyunca iki özelliğini hep korudu, neşesini ve disiplinini. Başta Miles Davis olmak üzere birçok trompetçiyi etkiledi, Billie Holiday ve Ella Fitzgerald gibi efsane şarkıcılarla çalıştı, tüm dünyada konserler verdi ve yeni yetenekleri keşfedip eğitti.

Uyumlu ve yetenekli olması sayesinde müzik piyasasında hep revaçta oldu. İkinci Dünya Savaşı sırasında Amerikan Donanmasının Chicago'daki All-Star Fantasy Swing Band topluluğunda (1942-45) ardından kısa bir süre Lionel Hampton orkestrasında, sonrasında Charlie Barnet (1947-48), Count Basie (1948-51), Duke Ellington (1951-59) ve Quincy Jones (1959-60) orkestralarında çalıştı. 1960 yılında NBC televizyonunun ünlü Tonight Show programının Doc Severinsen tarafından yönetilen stüdyo topluluğuna katıldı ve tarihte bir Amerikan televizyon müzik topluluğu kadrosuna alınan ilk siyah müzisyenlerden biri oldu. Tonight Show'da 12 yıl çalıştı. Buna parallel olarak kendi yönettiği büyük ve küçük jazz toplulukları ile hem Amerika'da hem de dünyanın çeşitli yerlerinde konserler verdi, festivallere katıldı.

Donanma yılları sırasında hemen hemen her gece trompet çaldığı için kendi tarzını oturtan Clark Terry bir taraftan jazz trompetinin yaşadığı evrime de şahit olmaktaydı. Rex Stewart'ın yarım valv kullanarak elde ettiği boğuk tınıyı, Cootie Williams'ın wah-wah surdinli stilini ve Dizzy Gillespie'nin büyüleyici süratini birinci elden gördü ve yaşadı... Ama Terry'nin hepsinden farklı ve kolayca fark edilebilen bir tarzı oluşmuştu; Ritmik neşesi, bazen blues dolu

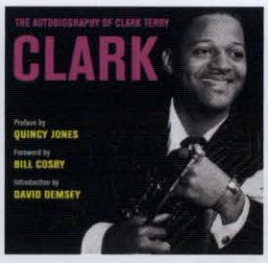

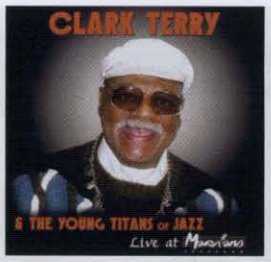

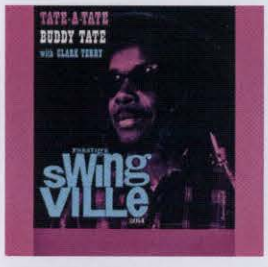

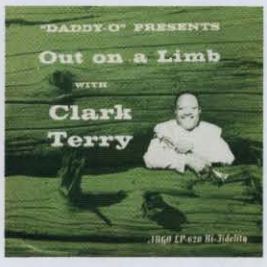

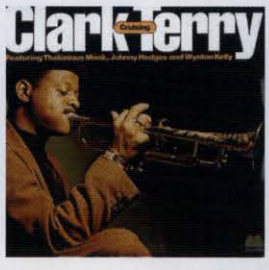

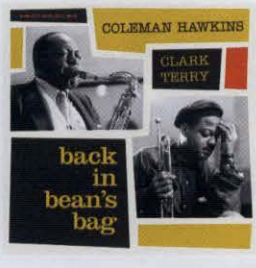

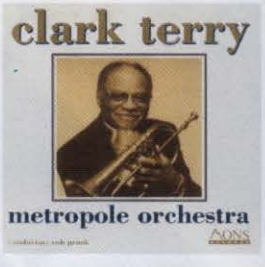

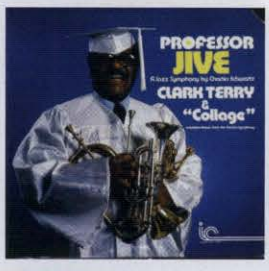

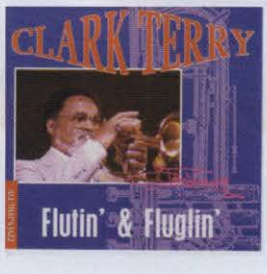

bazen de beklenmedik cümleleri, insan sesini hatırlatan kimi zaman ağlayan tınısı...

Clark Terry, 14 Aralık 1920 tarihinde 11 çocuklu bir ailenin ferdi olarak Missouri eyaletinin St. Louis şehrinde doğdu. "Ailemiz yoksuldu ve bana trompet almak, altından kalkabilecekleri bir lüks değildi. Aklımdaki sorulara trompet dersi alabilen arkadaşlardan ikinci el cevaplar gelmekteydi, işin teorisini bu şekilde öğrendim" demişti o günler için. St. Louis'den o günlerde melodik ve şarkı söyler gibi icraları olan trompetçiler çıkmaktaydı. Terry, etrafındaki tüm trompetçileri yakından dinledi ve gözlemledi ama kendi tarzını da oluşturmayı ihmal etmedi.

Normalde sağ eli güçlü olmasına rağmen, her iki elinin parmaklarıyla valvları kullanabiliyordu hatta trompeti ters tutup parmaklarıyla basmak yerine iterek de çalabiliyordu. Bu becerisi sayesinde bir elinde flügelhorn diğer elinde surdinli trompet çaldığı ve kendi kendisi ile düet yaptığı vakalar da olmuştu. Jazz'da virtüöz olmak, bazen estetik bazen de atletik beceriler gerektirebilir, Terry her iki anlamda büyük bir müzisyendi.

St. Louis'de Terry, kendisinden 6 yaş küçük olan Miles Davis ile arkadaşlık etmeye başladı. Davis'in babası, gece kulüplerde çalmak isteyen ergenlik çağındaki Miles'ı bir tek Terry'ye emanet etmekteydi. "Onun gibi çalmaya başlamıştım. O benim idolümdü" demişti Miles, Terry için. Dostlukları yaşam boyu sürdü. Terry, Davis'e daha tok sesli flügelhornun güzelliklerini gösterdi.

Ellington'un Shakespeare eserleri üzerine yazdığı Such Sweet Thunder süitinde yıldızlaşan Terry, bazı orkestra elemanları eşliğinde kendi adına albümler yayınladı. 1957 yılında yayınlanan "Daylight Express" albümünde kendisine Paul Gonsalves ve orkestranın ritm bölümü eşlik ettiler. 1958 yılındaki "In Orbit" albümünün ritm bölümü ise Thelonious Monk, Sam Jones ve Philly Jo Jones'tan oluşuyordu.

NBC stüdyo topluluğunda çaldığı dönemde Terry, tromboncu Bob Brookmeyer ile de bir quintet yönetti. 1970'lerde ana enstrümanı flugelhorn oldu. Başta Oscar Peterson olmak üzere birçok ünlü müzisyenle turnelere çıktı.

İlerleyen şeker hastalığı yüzünden, 1990'lı yıllarda görme yetisinde ciddi azalmalar oldu ama bu onun hızını kesmedi. Piyanistler Tommy Flanagan ve Marian McPartland ile düet albümler yayınladı. 2002 yılında, efsane bebop davulcusu Max Roach ile Friendship albümünü yayınladı.

2004 yılında, Chicago Jazz Orkestrasının seslendirdiği Gershwin'in Porgy and Bess operasının big band versiyonunda solist olarak yer aldı; flügelhorndaki estetiğini Summertime'daki olağanüstü solosu ile taçlandırdı.

Clark Terry 2010 yılında yaşamboyu başarı Grammy ödülü ile onurlandırıldı.

Viktor Bensusan
vbensusan@yahoo.com

Buddy DeFranco

Jazz müziğinde klarinetin kaderi ilginçtir. 1930'larda swing orkestralarının en şaaşalı çalgısıyken 10 yıl geçmeden, yükselen bebop tarzının acımasız karmaşık stili içinde oldukça marjinal bir konuma inivermiştir. Bebop, geleneksel tahta üflemeli çalgılar yerine bakır üflemelerin ateşli tınısında kendini daha iyi ifade edebilmekteydi. Bu duruma karşı direnebilen birkaç istisnai müzisyen oldu. Bu müzisyenlerden biri de 24 Aralık 2014 tarihinde 91 yaşında aramızdan ayrılan klarinetist Buddy DeFranco'ydu.

21. yüzyılda, klarinetin kendine has kişiliği Amerikalı Don Byron, Joe Lovano, Kübalı Paquito D'Rivera, İsrailli Anat Cohen ve İngiliz Shabaka Hutchings gibi sanatçılarla tekrar ortaya çıktı, ama bebop devrinin birinci dalgasında genç virtüöz DeFranco neredeyse tek başınaydı.

Eğer jazz klarinetine 1920'li ve 30'lu yıllarda Benny Goodman, Johnny Dodds, Frank Teschemacher, Artie Shaw ve Pee Wee Russell hükmetmişlerse ve onların tarzlarını ileriki yıllarda Kenny Davern, Eddie Daniels ve Bob Wilber yaşatmışlarsa da bebop'un labirentleri ve dar sokaklarını tek tek inceleyip kusursuz bir klarinet tekniği yaratan kişi özgür ruhlu DeFranco olmuştu. DeFranco'ya kıyasla nispeten daha mülayim tınılı Tony Scott ve Jimmy Giuffre kendisine yıllar sonra katılabilmişlerdi.

Dodds ve Russell'a daha belirgin özellikler katan ses perdesi ve tonlama gibi özelliklere birinci derece önem vermeyen DeFranco kendi yaratıcı, akıcı ve fikir dolu tınısını yaratmayı başardı. Seksenli yaşlarına kadar da coşkulu bir tutarlılık içinde oldu. Hergün birkaç saat düzenli olarak müzik yapıyor ve kendisi gibi yoğun ifadeli lirik bir jazz dili olan genç müzisyenlerle kayıtlar gerçekleştirmeyi sürdürüyordu.

Boniface Ferdinand Leonardo De Franco, 17 Şubat 1923 tarihinde New Jersey eyaletinin Camden şehrinde dünyaya geldi ama çocukluğu güney Philadelphia'da geçti. Beş yaşında mandolin, dokuz yaşında klarinet çalmaya başladı. Ondört yaşında ulusal Tommy Dorsey swing yarışmasını kazanarak, davulcu Gene Krupa ile Saturday Night Swing Club radyo programında birlikte çaldı. Onaltı yaşındayken trompetçi ve şarkıcı Johnny "Scat" Davis ile turneye çıktı. Bir yıl sonra Krupa'nın orkestrasına, ardından önce Boyd Raeburn sonrasında da Charlie Barnett orkestralarına katıldı.

DeFranco, 1940 ve 1950'li yıllarda birçok küçük toplulukta çaldı ve swing'den bop'a giden yolculuğuna da başlamış oldu. Jazz ile klasik müzik arasında gidip gelen Boyd Raeburn orkestrası onun deneysellik damarını daha da kabartarak klarineti alışılmışın dışında çalma arayışlarını tetikledi.

İkinci Dünya Savaşını takiben ortaya çıkan ekonomik zorluklar ve bebop'un popülerliği Count Basie ve George Shearing gibi birçok swing müzisyeninin değişik çözümlere

gitmesine neden oldu. Bahsi geçen bu iki müzisyenle de çalışan DeFranco 1952 yılında davulda Art Blakey, piyanoda önce Kenny Drew ardından Sonny Clark'ın yer aldığı bir swing-bop orkestrasının temel taşlarından biri oldu. Bu toplulukla 1954 yılında hayatında ilk defa Avrupa'da turneye çıktı. Daha sonra Norman Granz'ın yıldızlar topluluğu Jazz At The Philharmonic'e katıldı. Nelson Riddle'in bestelediği Cross Country Suite adlı eserin baş solisti oldu. Jazz eğitimi veren atölye çalışmaları düzenledi.

1960'lıların free-jazz hareketine katılacak kadar radikal bir müzisyen olmamasına rağmen jazz'ın klasik yolunun dışına çıkmak DeFranco'yu her daim heyecanlandırdı. 1960-1963 yılları arasında akordeonist Tommy Gumina ile kurduğu ve 5 albüm çıkardığı ve klarinet, akordeon, bas ve davuldan oluşan dörtlüsü her anlamda oldukça sıradışıydı.

Bas klarinette Eric Dolphy kadar ünlü olmadıysa da, çalması oldukça meşakkatli bu enstrümanla 1964 yılında Art Blakey, Lee Morgan, Curtis Fuller, Victor Feldman, Freddie Hill ve Victor Sproles ile yaptığı Blues Bag albümü eleştirmenlerden olumlu notlar aldı. Gene de klarinet 60'lı yılların çalgısı olmadığı için mecburen önceki dönemin müziklerini çalmak zorunda kaldı, bu minvalde, bir dönem topluluğu olan Glenn Miller Orkestrasını 1966 ile 1974 yılları arasında yönetme görevini üstlendi. Orkestra yöneticiliği ve eğitmenlik o kadar vaktini aldı ki uzun bir süre kendi adına albüm yayınlayamadı.

1970'lere gelindiğinde vibrafoncu Terry Gibbs ile albümler yayınladı. Ayrıca gitarist Martin Taylor, basçı George Duvivier ve piyanist Dave McKenna ile düzenli olarak çaldı.

Kariyeri boyunca 150'den fazla albüm yayınlayan Buddy DeDranco'nun en iyi albümlerinden biri olarak 1989 yılında Duvivier ve gitarist Tal Farlow ile birlikte yayınladığı "Like Someone in Love" gösterilir.

Viktor Bensusan
vbensusan@yahoo.com

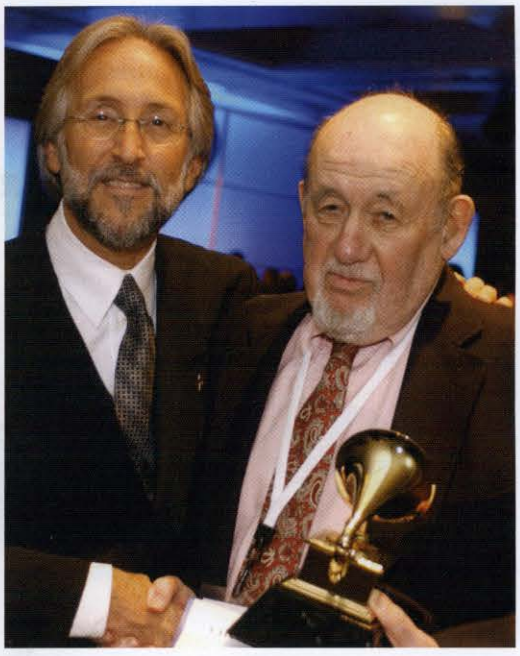

Orrin Keepnews

1961 yılının Haziran ayında bir pazar akşamı New York'taki bir kulüpte piyanist Bill Evans'ın triosunun ses kaydını alan plak prodüktörü Orrin Keepnews'un öyle fazla büyük bir beklentisi yoktu. 1 Mart 2015 tarihinde 91 yaşında yaşam veda eden Keepnews zaten Bill Evans'ın birkaç albümünü yayınlamış, eleştirmenlerden methiyeler almasına ragmen genel dinleyici kitlesinin pek ilgisini çekememişti.

Bu kayıttan daha 15 gün bile geçmeden, trionun ışıltılı 25 yaşındaki kontrbasçısı Scott LaFaro elim bir trafik kazası sonrasında yaşamını yitirir. Şoka giren Evans aylarca konser vermez, kulüp programlarına çıkmaz. Aynı yıl, Keepnews kayıtları toparlayıp Riverside plak şirketi adına "Sunday At The Village Vanguard" adıyla yayınlayınca, bu virtüöz üçlünün aralarındaki yakınlık ve empati sayesinde bir piyano trio performansını klasik müzikteki yaylı çalgılar dörtlüsüne eşdeğer bir hale getirdikleri ortaya çıkar.

Keepnews, Riverside plak şirketini üniversiteden arkadaşı Bill Grauer ile 1953 yılında kurmuştu. Genelde, bir önceki dönemin klasik albümlerinin yeniden basımlarını yapıyorlardı. Stateji değiştirip sıfırdan yeni müzikler kaydetmeye karar verdikleri anda, Keepnews dönemin en verimli ve saygı gören prodüktörlerinden biri olarak jazz dünyasındaki yerini aldı. Bill Evans'ın yanında Thelonious Monk, Sonny Rollins, Julian Cannonball Adderley ve Wes Montgomery'nin kariyerlerinde büyük atılımlar yapmalarına ön ayak oldu.

Orrin Keepnews, 2 Mart 1923 tarihinde New York şehrinin Bronx bölgesinde dünyaya geldi. Gazeteci olmak amacıyla Columbia Üniversitesinin İngiliz Dili bölümünü bitirdi. O yıllarda jazz kulüplerinin çarşı pazarı niteliğindeki ünlü 52. Sokak'ın müdavimlerinden biri oldu. İkinci Dünya Savaşı sırasında Amerikan Hava Kuvvetlerine katıldı ve Japonya'nın havadan bombalandığı muharabelerde rota subayı göreviyle aktif olarak uçtu. Savaş bittikten sonra tanınmış yayınevi Simom & Schuster'de editor yardımcılığı yapmaya başladı. Aynı zamanda Record Changer adında sınırlı dağıtımı olan bir jazz dergisi de çıkarıyordu. Riverside'ı da aynı dönemde Grauer ile birlikte kurdu.

"O günlerde, plak prodüktörü olmayı öğrenebileceğin bir yer yoktu, biz işi bir şekilde yapıyorduk" demişti Keepnews. İçgüdülerine de kulak vererek Monk'un Brilliant Corners, Rollins'in The Sound of Sonny, Montgomery'nin Incredible Jazz Guitar albümlerini yayınladı.

Dahi ama fazlasıyla sıra dışı Monk'a müzik piyasası adeta mahallenin delisi olarak yaklaşıyordu. Ama Keepnews kendisine empati ile yaklaşıp küratörlük yapınca Monk hak ettiği statüye kavuştu. 1959 yılında Adderley Beşlisinin San Fransisco'da verdiği konseri canlı kaydedip yayınladı. Albümün elde ettiği yüksek satış rakamları sonrasında canlı konser albümleri yayınlamak yaygınlaştı.

Riverside'da Grauer ticari konularla ilgilenirken, Keepnews müzik ve sunumu ile ilgileniyor ve standartları hep yüksekte tutuyordu. Paul Bacon ve Ken Deardoff'un yürüttükleri yaratıcı sanat yönetimi ile yayınlanan 300 civarı albümün kapakları da estetik objeler niteliği kazanıyordu.

Riverside'ın sanatçıları başka yerlerden daha cazip teklifler almaya başlatınca şirketin yükselen bu başarı grafiği bir anda kendi sonunu hazırlamaya başladı. Monk Columbia'ya, Adderley Capitol'a, Evans ve Montgomery de Verve'e gittiler. 1963 yılında Grauer bir kalp krizi sonucu öldü ve kısa bir süre sonra Riverside iflas etti.

Bir süre sonra Milestone plak şirketi ile Keepnews piyasaya geri dönüş yaptı. McCoy Tyner ve Joe Henderson gibi bir kaç sanatçının albümlerini süpervize etti. 1972 yılında bu şirketi, Riverside'in katalogunu da satın alan Fantasy Records'a sattı ve yeni basımların yayınlanmasını yönetmek üzere Fantasy'nın merkezi olan San Fransico'ya taşındı. Landmark plak şirketi adına Kronos Quartet'in Evans ve Monk yorumlarınını içeren albümler yayınladı.

Albüm kapak notları ve yeniden basım kategorilerinde 4 Grammy ödülüne layık görülen Orrin Keepnews için tüm bu ödüllerden daha önemli olan şey Bill Evans'ın bir bestesini kendisine ithaf etmesiydi: "Re: Person I Knew" (Orrin Keepnews kelimelerindeki harflerin yerini değiştirerek yaptığı bir evirmece sonucu elde ettiği başlık, anagram). Keepnews, 1988 yılında, 40 yıl boyunca yazdığı jazz yazılarını derlediği The View From Within adlı bir kitap yayınlamıştır. Oğullarından biri olan Peter Keepnews halen New York Times gazetesinde editörlük ve jazz eleştirmenliği yapmaktadır.

CD VİTRİNİ

ULUSLARARASI KULLANILAN KISALTMALAR

acc	akordiyon	**el** db	elektrik double-bas	picc	piccolo
afl	alto flüt	eh	english horn	prg	programming
arr	aranjör	elb	elektrik bas	**r**	reeds
as	alto saksofon	elg	elektrik gitar	**sax**	saksofon
b	bas	elp	elektrik piyano	si	sitar
bar	bariton saksofon	els	elektrik sitar	sou	sousaphone
bcl	bas klarinet	eu	euphonium	ss	soprano saksofon
bfl	bas flüt	**fl**	flüt	str	strings
bgo	bongo	flh	flügel horn	synth	synthesizer
bjo	banjo	frh	french horn	**ta**	tabla
btb	bas trombon	**g**	gitar	tam	tambourine
bs	bassoon	**h**	horn	tb	trombon
c	kornet	har	harpsichord	timb	timbales
cb	kontrabas	hca	harmonika	tp	trompet
cbs	kontrabassoon	ho	hammond org	ts	tenor saksofon
cel	keleste	hp	harp	tu	tuba
cga	konga	**k**eyb	keyboards	**v**	violin
cl	klarinet	**m**an	mandolin	va	viola
clav	klavinet	mell	mellafon	vb	vibrafon
co	kougar	mrb	marimba	vc	cello
comp	kompözitör	**o**	obua	vo	vokal
cond	kondaktör	orch	orkestra	vtb	valve trombon
cy	simbal	org	org	**w**bd	washboard
d	davul	**p**	piyano	wdwd	woodwinds
dir	direktör	perc	perküsyon	**x**yl	xylophone

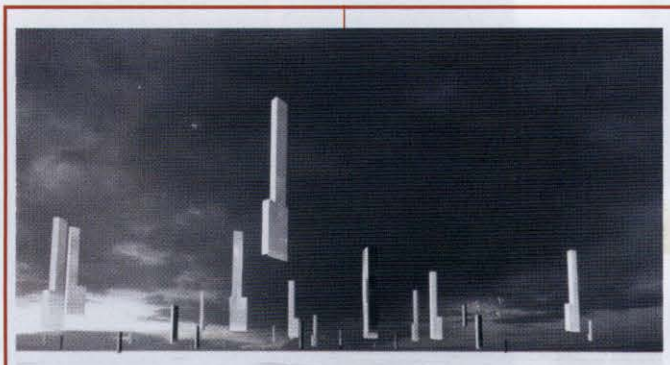

BURAK BEDIKYAN
LEAP OF FAITH

CHRIS CHEEK
RON McCLURE
BILLY DRUMMOND

SteepleChase
LookOut

Burak Bedikyan
Leap of Faith
Steeple Chase SCCD 33119 (2015)

Müzisyenler
Burak Bedikyan (p)
Chris Cheek (ts, ss)
Ron McClure (b)
Billy Drummond (d)

Chris Potter, Peter Washington ve Bill Stewart'ın katılımlarıyla, 2013'te Steeple Chase etiketiyle yayınlanan ilk albümü "Circle of Life" ile uluslararası arenada eleştirmenlerin ve dinleyicilerin takdirini kazanan Bedikyan, ikinci albümü "Leap of Faith"in çıkardı. Sanatçı ile röportajımız önümüzdeki sayıda olacak.

Ozan Musluoğlu
My Best Friends Are Vocalists
Sony Music 69422 (2015)

Türkiye'nin en üretken jazz müzisyenlerinden biri olan besteci ve basçı Ozan Musluoğlu'nun dördüncü stüdyo albümü "My Best Friends Are Vocalists"

piyasaya çıktı.
2009'da "Coincidence", 2011'de "40th Day"" albümlerini yayımladıktan sonra 2012'de "My Best Friends Are Pianists" albümüyle efsanevi Ray Brown'ın "Arkadaşlarımdan bazıları..." projesini yeni bir bakışla uyarlayan Musluoğlu, bu kez "My Best Friends Are Vocalists" albümüyle birbirinden değerli müzisyeni bir araya getirdi.
Fatih Erkoç, Şevval Sam, Gökhan Özoğuz (Athena), Bora Uzer, İlham Gencer, Ceylan Ertem ve Türkiye'nin önde gelen jazz vokalistleri Sibel Köse, Ayşe Gencer, Sanem Kalfa, Ece Göksu, Meltem Ege, Dolunay Obruk ve İpek Dinç'in konuk oldugu "My Best Friends Are Vocalists" albümünde aynı zamanda Neşet Ruacan, İmer Demirer, Önder Focan, Sarp Maden, Kamil Özler, Dave Allen, George Dumitriu gibi çok değerli müzisyenler yer alıyor. Sanatçı ile geniş bir röportajımız bu sayımızda.

Saygun Arpalı
Kış İnsanları
Sony Music 62372 (2014)

Müzisyenler
Şenova Ülker (tp)
Turhan Yükseler (p)
Erdem Sökmen (g)
Anıl Şallıel (s)

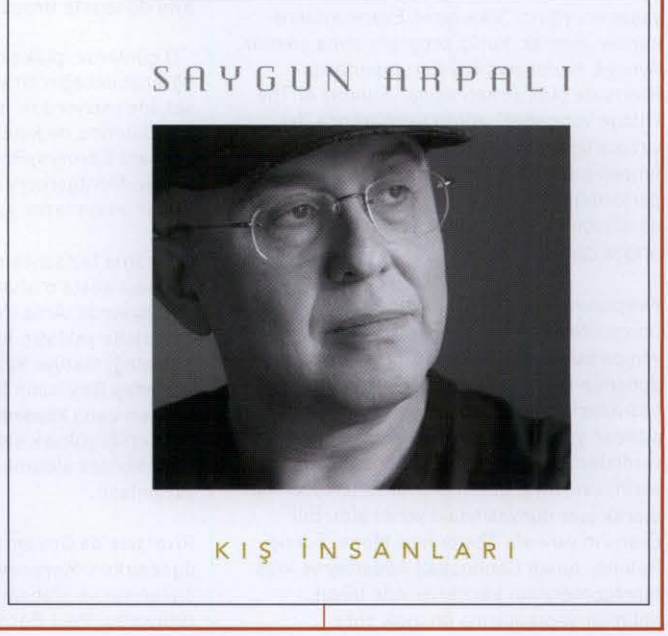

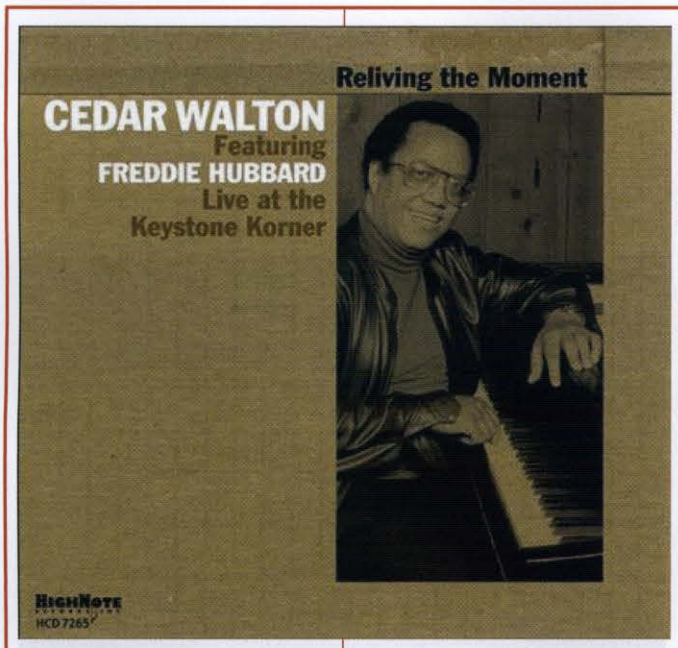

Sinan Cem Eroğlu (kaval)
Berç Yenal (g)
Mustafa Süder (keman)
Kenan Aydın (keman)
Saygun Arpalı (d)

46 yıllık sanat yaşamında Türkiye'nin ve dünyanın en önemli müzisyenleriyle birlikte çalışan Saygun Arpalı'nın "Kış İnsanları" isimli üçüncü solo albümü çıktı. "Merhaba" (2010) ve "Sahne Işıkları" (2012) albümlerinden sonra 2014 yılındaki bu yeni albümü ile Arpalı, soft rock, pop jazz, latin jazz, country ve new age gibi müzik stillerini yaşadığı toprakların melodik zenginliği ile harmanlıyor. Bestesi, kompozisyonu ve düzenlemeleri kendisine ait 10 parçadan oluşan "Kış İnsanları" albümü, sanatçının müzikal birikimini yansıtmasıyla dikkatleri çekiyor.

Houston Person
The Melody Lingers On
High Note HCD 7269 (2014)

Müzisyenler
Houston Person (ts)
Steve Nelson (vib)
Lafayette Harris (p)
Ray Drummond (b)
Lewis Nash (d)

Amerikalı tenor saksofoncu Houston Person'ın yeni çalışması piyasada. Sanatçı daha çok hard bop ve swing çalar. Soul jazz kayıtlarıyla ünlenmiş bu üretken sanatçı her yıl bir albüm kaydediyor. Bu albümde 10 güzel standart yer alıyor.

Cedar Walton
Reliving the Moment Live at the Keystone Korner

High Note
Müzisyenler
Cedar Walton p
Freddie Hubbard tp, flg
Bob Berg ts
David Williams b
Billy Higgins d

Cedar Walton
Reliving the Moment
High Note HCD 7265 (2014)

Müzisyenler
Freddie Hubbard (tp)
Bob Berg (ts)
Cedar Walton (p)
David Williams (b)
Billy Higgins (d)

1934 doğumlu Amerikan hard bop jazz piyanisti Cedar Walton'un 1977'de kaydettiği albümünün yeniden basımı piyasada. Arşivlerinde olmayan jazz severler için hazine niteliğinde. Mosaic", "Bolivia", "Holy Land", "Mode for Joe" ve "Ugetsu" ve hatta "Fantasy in D" gibi pek çok parçası standartlaşmıştır. Bu albümde ise 7 parça kaydedilmiş. 11.56 dakikalık Ugetsu'yu da burada dinleyebilirsiniz.

Bill O'Connell
And the Latin Allstars
Imagine
Savant SCD 2145b (2014)

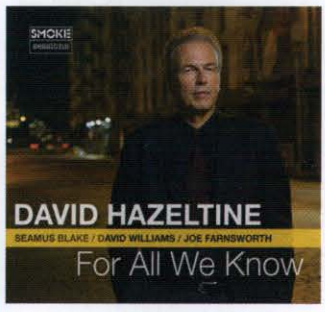

Müzisyenler
Bill O'Connell (p)
Conrad Herwig (tb)
Steve Slagle (ss as)
Luques Curtis (b)
Richie Barshay (d)
Richie Flores (perc)

New Yorklu jazz piyanisti ve grup lideri Bill O'Connell daha çok Latin jazz ve hard bop kayıtlarıyla tanınıyor. Bu yeni çalışmasında da latin dünyasının önde gelen müzisyenleriyle 9 parçadan oluşan bir stüdyo albümüyle piyasada. Latin jazz severler kaçırmasın.

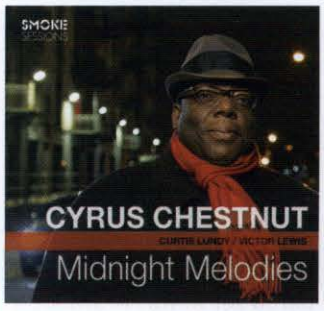

Steve Tyrell
That Lovin' Feeling
Concord CRE 36467 (2015)

Amerikan TV ve şov dünyasının tanınmış isimlerinden Steve Tyrell, Great American Songbook serisiden yaptığı kayıtlardan sonra 11. albümü de piyasaya çıkardı. Pekçok tanınmış ismin de konuk olarak yer aldığı albümde Dave Koz, Bill Medley, Neil Sadaka, Barry Mann de var. 15 parçanın yer aldığı albümü vokal severlere özellikle öneriyoruz.

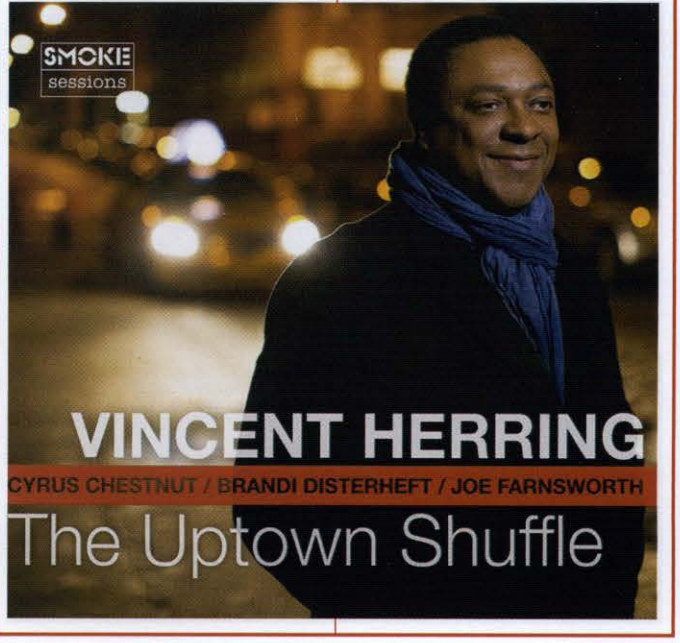

Eric Reed
Groovewise
Smoke Sessions SSR 1410
(2014)

Müzisyenler
Seamus Blake (s)
Eric Reed (p)
Ben Williams (b)
Gregory Hutchinson (d)

Amerika Philadelphia, Pennsylvanialı jazz piyanist ve besteci Eric Reed ve grubunun New York'taki ünlü jazz kulübü Smoke'taki performans kayıtlarından oluşmuş seriden çıkan albümleri. 10 parça yer alıyor. Arşivlik...

David Hazeltine
For All We Know
Smoke Sessions SSR 1405
(2014)

Müzisyenler
Seamus Blake (ts)
David Hazeltine (p)
David Williams (b)
Joe Farnsworth (d)

13 yaşından beri sahnelerde olan Amerikalı jazz piyanisti David Hazeltine'in New York'taki ünlü jazz kulübü Smoke'taki performans kayıtlarından oluşmuş seriden çıkan albümleri. 9 parça yer alıyor. David

Hazeltine son yıllarda Japonların en beğendikleri sanatçılar listesinin başında yer alıyor.

Jimmy Cobb
The Original Mob
Smoke Sessions

Müzisyenler
Peter Bernstein (g)
Brad Mehldau (p)
John Webber (b)
Jimmy Cobb (d)

Miles Davis'in 1959'da kaydettiği Kind Of Blue'nun hayattaki son üyesi olan davulcu Cimmy Cobb'un New York'taki ünlü jazz kulübü Smoke'taki performans kayıtlarından oluşmuş seriden çıkan albümleri. 10 parça yer alıyor. All star bu kayıt arşivlik tabi ki...

Cyrus Chestnut
Midnight Melodies
Smoke Sessions SSR 1408
(2014)

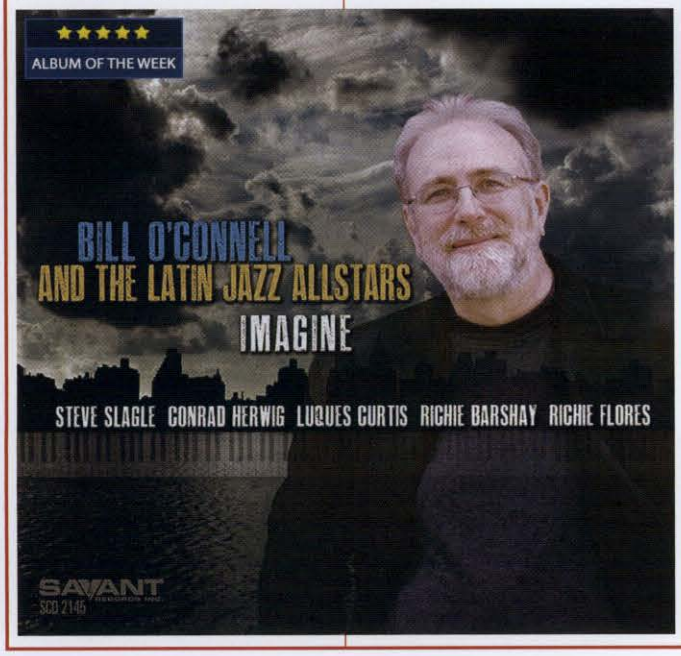

Müzisyenler
Cyrus Chestnut (p)
Curtis Lundy (b)
Victor Lewis (d)

Amerikalı jazz piyanisti, şarkı sözü yazarı ve yapımcı Cyrus Chestnut'ın New York'taki ünlü jazz kulübü Smoke'taki performans kayıtlarından oluşmuş seriden çıkan albümleri. 11 parça yer alıyor.

Vincent Herring
The Uptown Shuffle
Smoke Sessions SSR 1403
(2013)

Vincent Herring (as)

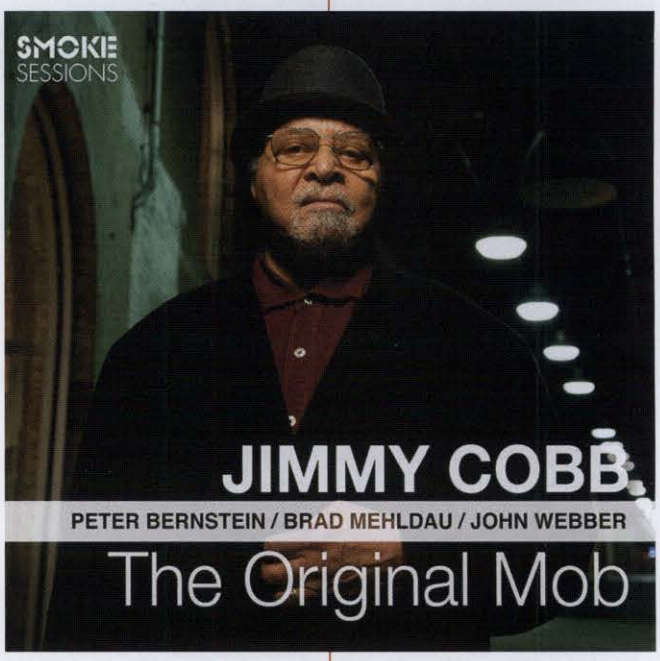

Cyrus Chestnut (p)
Brandi Disterheft (b)
Joe Farnsworth (d)
Amerikalı alto saksofoncu Vincent Herring'in New York'taki ünlü jazz kulübü Smoke'taki performans kayıtlarından oluşmuş seriden çıkan albümleri. 9 parça yer alıyor. Sizlere bu sayıda sadece birkaçını tanıtabildiğimiz Smoke Sessions serisi kulübün 2014 yılından itibaren keydettiği olağan üstü New Yorklu müzisyenler serisi olarak tamamının arşiv özelliği bulunan kayıtlar olduğunu belirtmemiz gerekiyor.

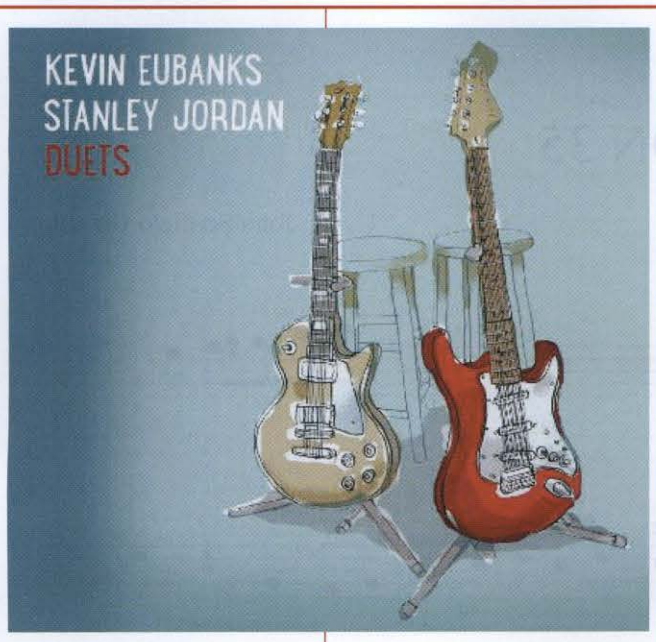

Kevin Eubanks & Stanley Jordan
Duets
Mac Avenue MAC 1092 (2015)

Müzisyenler
Kevin Eubanks (g, p)
Stanley Jordan (b)

7 Nisan'da CRR'de bir konser verecek olan Stanley Jordan 2012 yılında çıkardığı Friends albümünden sonra bu kez de yakın dostu, arkadaşı Kevin Eubanks ile bir duet albüm ile piyasada.

1995 ve 2010 yılları arasında Amerikan TV programcısı Jay Leno'nun Tonight Show Band'in çalan jazz ve fusion gitarist ve bestecisi Kevin Eubanks ile kaydettikleri bu albümde 10 parça kaydedilmiş.

Anna Webber
Anna Webber's Percussive Merchanics Refraction
Pirquet PIT 079 (2014)

Müzisyenler
Anna Webber (flt, aflt, ts)
James Wylie (clt, as)
Julius Heise (vib, marimba)
Elias Stemeseder (p)
Igor Spallati (b)
Max Andrzejewski (d, marimba)
Martin Kruemmling (d)

Genç Alman müzisyen Anna Webber'in 7 kişilik orkestrasının kaydı olan bu

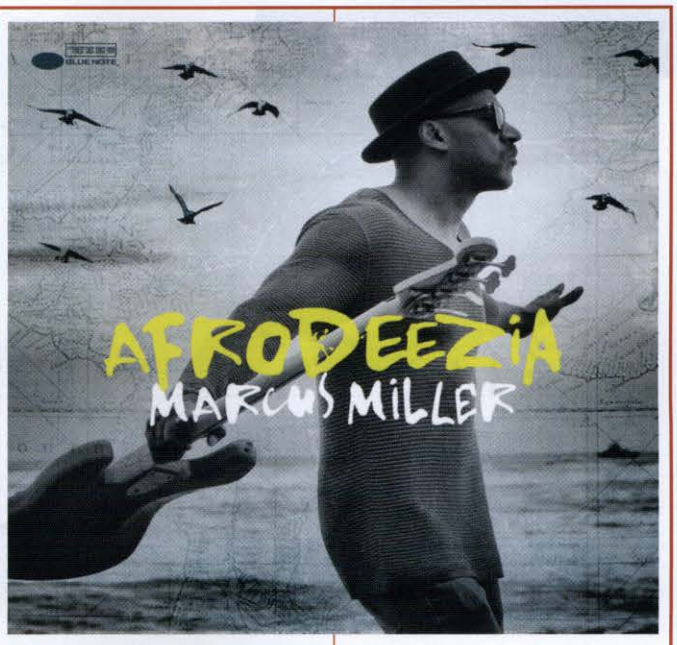

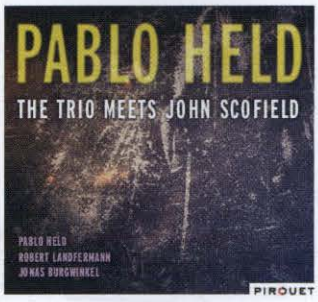

albümde sanatçı bestelerine yer vermiş. 7 parça kaydedilmiş. Seslendirilen parçalar karmaşık görünmekle birlikte jazz etkileşimli ve anında yaratılmışlığın parlaklığı gözleniyor.

Pablo Held
The Trio Meets John Scofield
Pirquet PIT 3078 (2014)

Müzisyenler
Pablo Held (p)
Robert Landfermann (b)
Jonas Burgwinkel (d)
John Scofield (g)

1986 doğumlu genç müzisyen Pablo Held müzisyen bir ailenin çocuğu. Müziğe 4 yaşında davul ile başladıktan sonra piyanoya geçer. 18 yaşında Cologne Konservatuarının önde hocaları John Taylor ve Hubert Nuss ile çalışır. Grubuyla pekçok ülkeden davet alırlar ve konserler verirler ki buna İstanbul da dahil. Bu albüm ise sanatçının rüyası. 64 dakikalık ve 5 parçalık rüyaların gerçeğe dönüşmüş halini dinlemek saygı ve sevgi uyandırıyor.

Marcus Miller
Arrodeezia
Blue Note (2015)

İstanbul Jazz Festivalinin artık kadrolu sanatçısı olma yolunda hızla ilerleyen Marcus Miller'ın yeni albümü Türkiye'de de piyasaya çıktı.

Diana Krall
Wallflower
Verve (2015)

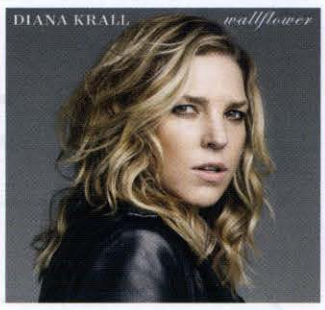

Piyanist ve vokalist Diana Krall Ekim ayında bu yeni albümünün turnesi kapsamında İstanbul'da da konser verecek. Bu albüm Brezilya tınıları taşıyor. Eşi Elvis Costello ile ortak bir çalışma ortaya çıkmış.

www.cemtuncer.com
cemtuncer@gmail.com

JEEP ON 35

John Scofield Gtr solo

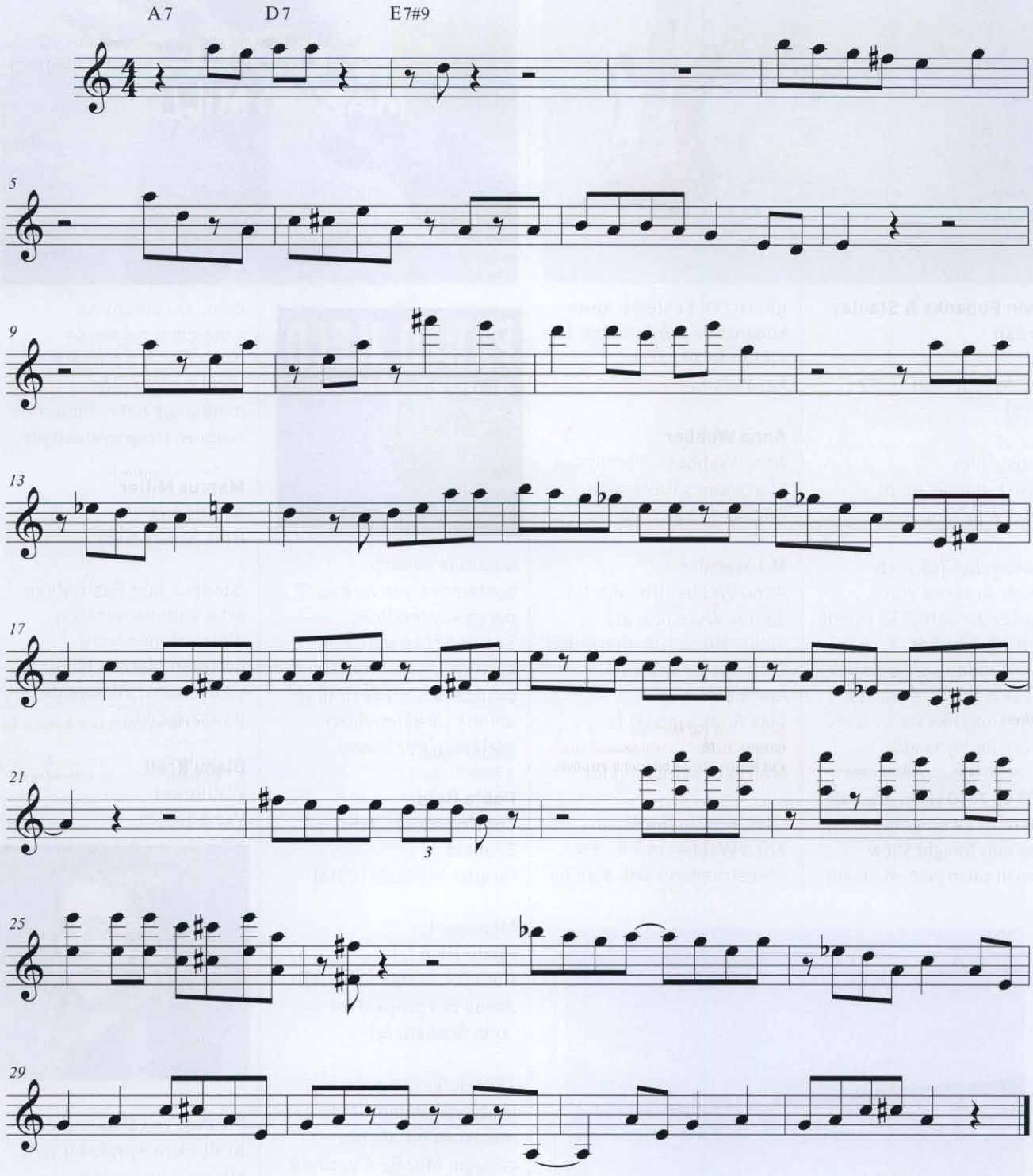

@ctmusic2015

Selam,

Bu sayıda efsanevi gitarist John Scofield'ın bir solosu var.
A Go Go albümünden Jeep on 35 parçasına çaldığı solonun armonik hattı çok basit.
Akorlar tüm solo boyunca A- D7 ve E7#9 'dan ibaret.
Sco her zaman olduğu gibi **very funky**!!!
Hepinize iyi çalmalar...

Ülkem Özsezen
ulkem@sangrafik.com.tr

Cenk Soyak

Körlememiz'in bu ayki konuğu, iş dünyasındaki yoğun hayatına 2008 senesinde kurduğu İstanbul Funk Unit grubu ile müzikal bir soluk ilave eden, gitarist Cenk Soyak. Ankara orijinli müzisyen, Erkan Oğur ile bağlama teknikleri çalışarak başladığı müzik çalışmalarını jazz gitar üzerine yoğunlaşarak devam ettirmiş. Sibel Köse ve Yahya Dai gibi isimlerle aynı sahneyi paylaşan Soyak, funk parçaları ve funk stilinde jazz standartlarını yorumladığı grubunda vokal de yapıyor, başta Nardis olmak üzere İstanbul'daki çeşitli kulüplerde sahne alıyor.

Allan Holdsworth

The Sixteen Men Of Tain
JMS/2000
San Onofre/A. Holdsworth

Allan Holdsworth (g)
Dave Carpenter (b)
Gary Novak (d)
Walt Fowler (tp)

Delay, chorus ve *efekt* pedalları var. John Abercrombie, Bill Frisell gibi isimler geliyor aklıma... Bu tarz çalan Mike Stern de olabilir. Pek John Scofield veya Pat Metheny işi değil bu... Kurt Rosenwinkel olabilir belki... Burada çalan müzisyenin standart sound'u hep böyle mi acaba? Al Di Meola da geldi aklıma. Hep açık akorlar kullanıyor.

Allan Holdsworth.
Allan Holdsworth'u biliyorum, ama benim pek dinlediğim bir müzisyen değil...

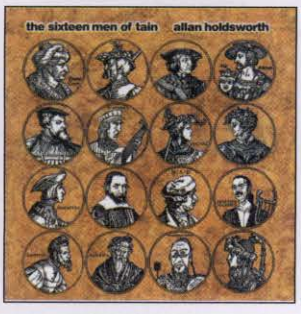

Pat Metheny & Charlie Haden

Beyond The Missouri Sky
Universal Distrubution,Verve/1997
Our Spanish Love Song/C. Haden

Pat Metheny (g)
Charlie Haden (b)

Sanırım bu Pat Metheny'nin akustik bir çalışması. Naylon telli akustik gitar... Pat Metheny olsa bile, yine de böyle çalmazdı aslında... Metheny'ye ait hiçbir imza hareketi yapmıyor! Birini yapsa tamam diyeceğim! Yine de Metheny diyorum.

Pat Metheny ve Charlie Haden. Beyond the Missouri Sky albümü.
Normalde böyle çalmaz aslında, bir de akustik çalmış burada tabii... Bazen kendine uzak stiller denemeyi seviyor Pat Metheny.

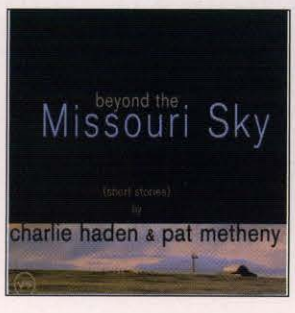

John Scofield

John Scofield Plays The Music Of Ray Charles
Verve/2005
I Don't Need No Doctor/N. Ashford, V. Simpson

John Scofield (g)
John Mayer (g, vo)
Willie Weeks (b)
Steve Jordan (d)

John Scofield ve John Mayer! *I don't need no doctor.* Arkada John Scofield çalıyor, John Mayer hem çalıyor hem de şarkıyı söylüyor. Bu şarkıyı Ray Charles da söyler. İkili bu parçayı *Jay Leno Show*'da çalmışlardı. Ben de bu şarkıyı ilk orada keşfetmiştim. Baştaki gitar *riff*'i biraz zordur. Ray Charles daha hızlı çalıyor bu parçayı... Spotify'da bir müzisyeni dinlemiştim, orada Ray Charles'in solosunun aynısını çalıyordu...

John Scofield Plays The Music of Ray Charles albümü...
Evet, John Mayer ile John Scofield arasında gitar atışması da var burada...

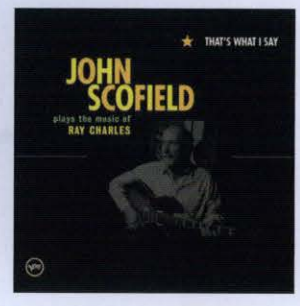

George Benson

Shape Of Things To Come
A&M/1991
Shape Of Things To Come/B. Mann, C. Weil

George Benson (g)
Charles Covington (org)
Ron Carter (b)
Idris Muhammed (d)
Johnny Pacheco (perc)

Bu Wes Montgomery tarzı bir müzisyene benziyor. İlk soloya *organist* ile girdi. Piyanistlerle karşılaştırıldığında gitaristleri tonlarından tanıma avantajı var ama bu gitarist burada başka şeyler yapmış... Muhtemelen fazla kullanmadığı bir tonda değişik şeyler çalmış... *Backing* Wes Montgomery tarzı burada. Eğer Wes değilse o dönemdeki müzisyenlerden birisi bu. Bir de *synth* soundları (*varitone kullanılmış*) kullanılmış, Wes döneminde pek *synth* olacağını da sanmıyorum... Böyle tonu olan bir adam tanımıyorum... O dönemlerde yenilikler yapan daha *funky* bir adam olmalı bu...

George Benson. Bu albümle birlikte Wes Montgomery sonrası etap da başlamış oluyor jazz gitarda. Benson yeni "Wes" olarak sahneye çıkıyor.
Benson burada Wes'in kullandığı oktav stilini kullanmış. Bu parçayı mutlaka evvelden dinlemişimdir...

Körlemeye katıldığın için çok teşekkürler.

Ben teşekkür ederim.

BULMACA

Ülkem Özsezen
ülkemplm@yahoo.com

Soldan Sağa

2. Bir nota
5. Ünlü bir Paul Desmond albümü. Take ------
7. 1960 sonlarında ortaya çıkan üflemeli çalgılar için kullanılan mikrofonlu bir efekt ünitesi. (İngilizcesi)
8. Sesleri/ notaları birbirine bağlayarak çalmak.
9. 16 Grammy'li bu piyanist/yapımcı Diana Krall'ın pop albümünün yapımcısıdır.

Yukarıdan Aşağıya

1. Jazz'cıların tercih ettiği bir saksofon markası.
3. Bu ünlü kadının adı bir zamanlar Igor Stravinsky ile birlikte anılıyordu.
4. Bu müzisyenin son albümünde Aydın Esen de piyano çalıyor.
6. Boston doğumlu ünlü organist, ------- Goldings
10. Yedili

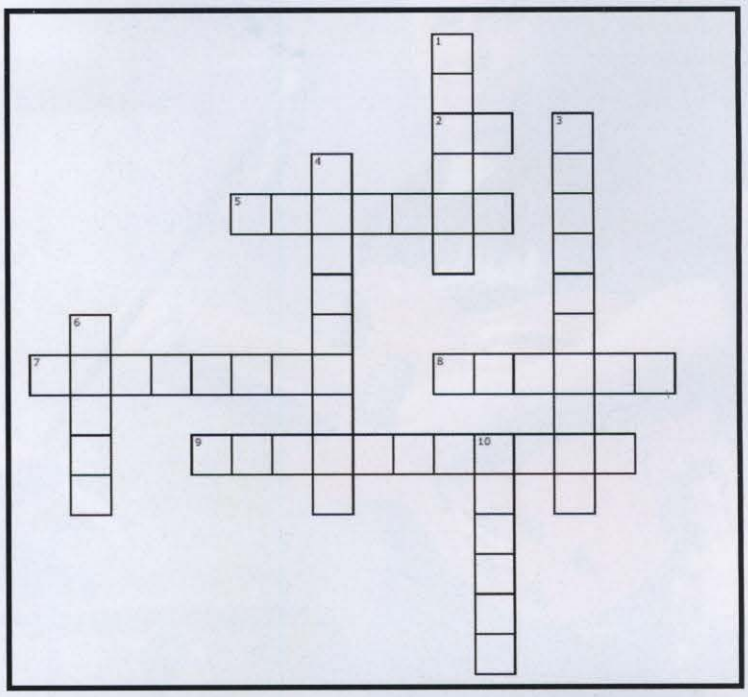

Bulmacamızı doğru olarak cevaplayan aşağıda isimleri olan okurlarımız bizden CD kazanmışlardır.

Dâhi Genişoğlu / Karşıyaka-İzmir
Ayşegül Yılmaz / Bostancı - İstanbul

GEÇEN SAYININ DOĞRU CEVAPLARI

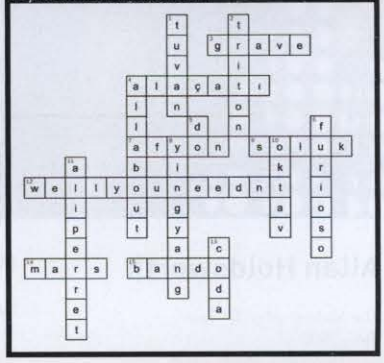

Bu sayıdaki bulmacayı doğru yanıtlayanlar CD kazanıyor!
İsim, adres ve telefon numaralarınızı e-mail'lerinizi unutmayın!
(tocan@nardisjazz.com)
Nardis Jazz Club,
Galata Kulesi Sokak
No. 8 Beyoğlu/İstanbul

Özgen Özman
ozgenozman@yahoo.com

ÇAZGIR

Gezi, seyahat, keşfetmek...

ARA

Bir kitapçıdan çok daha fazlası **www.boyutstore.com**

BOYUT

twitter.com/boyutstore facebook.com/boyutstore

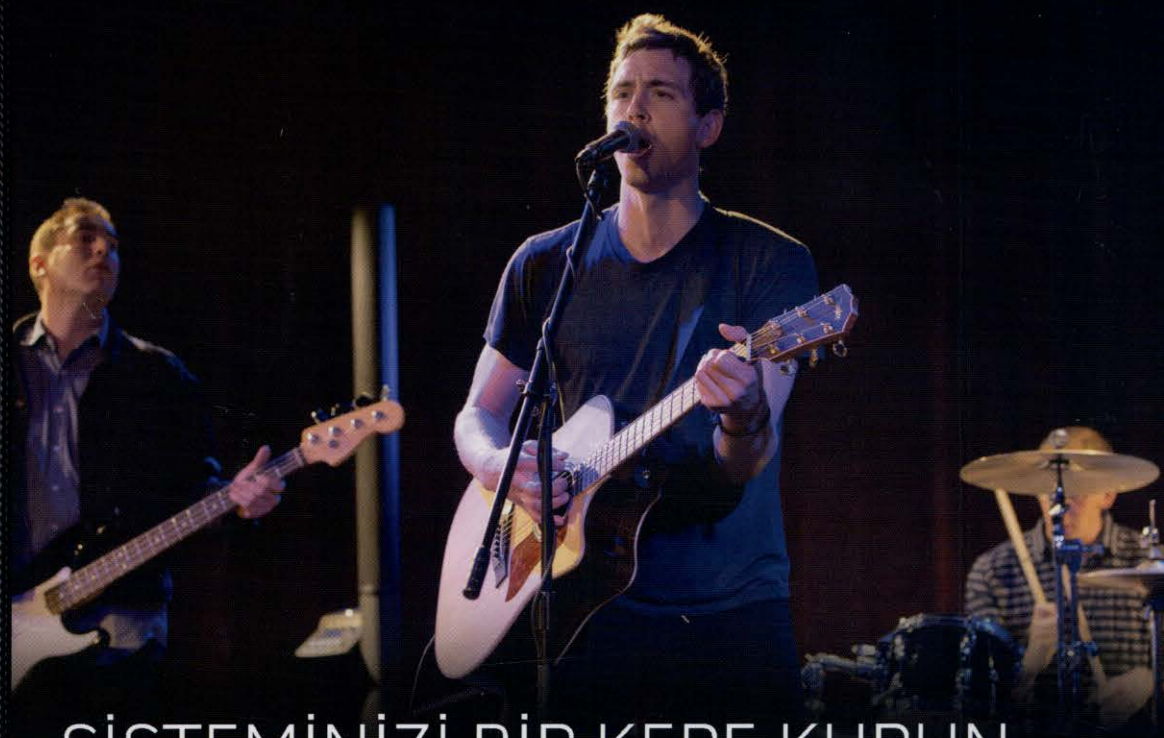

SİSTEMİNİZİ BİR KERE KURUN. SONRASINI UNUTUN.

YENİ BOSE® L1® MODEL 1S SİSTEM

Yeni L1® Model 1S sistemimiz L1® ailesinin PA ve monitörleri **tek bir taşınabilir sistemde** birleştiren son üyesidir. Müzik grubunun arkasına yerleştirilen sadece iki sistemle bile bulunduğu mekanı net ve eşit dağılan ses ile doldurur ve sahnedeki ve izleyiciler arasındaki ses miksajını kontrol eder. Tescilli 12-hoparlörlü Bose® çizgi dizilimli tasarımı sayesinde **180 derece net ve eşit dağılan ses** üreterek izleyicilerin duyduğunu duymanızı sağlar. Ayrıca, hoparlör standı olmadığı ve daha az bağlantı gerektirdiği için, **kurulum ve toplanması için daha az zaman harcarsınız** — ve mükemmel bir performans için size daha fazla zaman kalır.

Bose® L1® sistemleri hakkında daha fazla bilgi için
info@modern.com.tr adresine mail atın veya
(0212) 385 4747 numaralı telefondan bize ulaşın

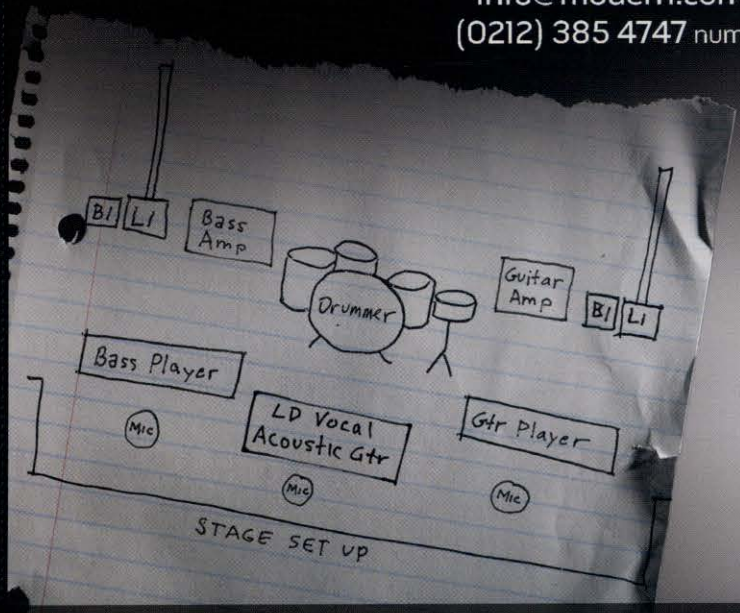

L1® Model 1S
B1 bas modülü ile

ModernElektronik
Nispetiye Mah. Aydın Sok. No: 10 1. Levent İSTANBUL
T (0212) 385 47 47 www.modern.com.tr/bose

BOSE®
Better sound through research®